

Viola Zoltán

Aranyatya birodalma

2024

Viola Zoltán

Aranyatya birodalma

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Tartalomjegyzék

1. fejezet: A boszorkány koporsója.....	4
2. fejezet: Szegény kis árva.....	8
3. fejezet: A hamisítvány.....	17
4. fejezet: A kígyó fejénél.....	21
5. fejezet: Aranyatya gyermekei.....	26
6. fejezet: Törvény alatt.....	37
7. fejezet: Az éjszaka varázslai.....	56
8. fejezet: A Fényes Nap tüze.....	66
9. fejezet: A kísértet újra megjelenik.....	79
10. fejezet: Ráksi, a boszorkány.....	98
11. fejezet: Aranyatya birodalma.....	117
12. fejezet: Földanya gyermekei.....	133

1. fejezet: A boszorkány koporsója

Sötét és hűvös volt a pince mélye, még a csupasz dróton lógó villanyégő sem varázsolta kellemessé, barátságossá a jókora föld alatti helyiséget. Sarkaiban szinte tökéletes volt a fény hiánya, holott a foglalatba a legnagyobb teljesítményű hagyományos izzó volt becsavarva, amit csak a kereskedelemben kapni lehetett. Ám a hideg kőfalak, melyek se vakolva, se festve nem voltak, szinte elnyelték a fényt, ezért az embernek olyan érzése volt, hogy tulajdonképpen még közvetlenül a lámpa alatt sincs igazán világosság.

A pincét megvilágító lámpa fényköre egy jókora koporsóra hullott. Méghozzá kőkoporsóra. Tulajdonképpen ha nem lett volna rajta felirat, akár közönséges kötőmbnek is nézhették volna az igazán tekintélyes méretű sziklát. Nyomhatott bizony jónéhány mázsát, igazság szerint súlya az egy tonnától sem járhatott messze. Koporsó alakúra is csak úgy nagyjából faragták. Ama tájékán, ahol a koporsóban a halott feje szokott elhelyezkedni, kissé lecsiszolták a tetejét, és régi, ótrogg nyelven ezt vészték bele:

Itt nyugszik Ráksi, a boszorkány. Vigyázz, mert nagy az ő hatalma!

A kőkoporsón hajszálnyi rés sem látszott. Nem volt külön alja és fedele. Egyetlen sziklatömb volt az egész. Elképzelni sem lehetett, miként kerülhetett bele valaki, élő vagy holt. Na de hát ha *valóban* egy boszorkány nyugszik benne, akkor ez némileg talán érthető. Elvégre egy boszorkány sokféle varázslatra képes lehet... Bár tulajdonképpen még ez sem magyarázza meg mindezt. Hiszen ha tud is egy boszorkány varázsolni, miért varázsolná bele saját magát egy koporsóba?! Mivégre tenné ezt? Meghalni ő sem akarhat!

Ha pedig már halott volt, akkor nem varázsolhatta bele holttestét oda, hisz még a mágiához mit sem értők előtt is világos kell legyen, hogy egy mégoly nagy hatalmú boszorkány sem tud varázsolni a saját halála után!

Mégis, ahol egy boszorkány bukkan fel, akár élő, akár holt, ott az ember fel lehet készülve a csodálatos, rendkívüli dolgokra. Így hát a kőkoporsó előtt álló két férfi sem azon töprengett, hogy miként kerülhetett bele a boszorkány a zárt koporsóba, az érdekelte csupán őket, hogy most ott van.

Már ha ott van. Mert lehet hogy csak valami századokon átnyúló tréfa az egész. Mindenesetre kettejük közül a fiatalabbik, akit Zam Toáznak hívtak, őszintén remélte hogy benne lesz. Idősebb társa, Zam Ardamez, akié a pincét rejtő vár is volt, szintén reménykedett benne, de sokkal szkeptikusabb volt lelkesedő barátjánál. No persze, megengedhette magának a kételkedést. Azon kevesek közé tartozott, kik még e modern korban is várkastélyban laktak, volt tehát pénze, bár nem annyi mint amennyit szeretett volna magának. Mindenesetre Zam Toázhoz képest dúsgazdag volt. Zam Toáz ellenben eddigre már némi hírnevet szerzett magának mint afféle költő, bár ez nem hozott valami sokat a konyhára. Zam Ardamez azonban semmiféle különleges teljesítménnyel nem hívta fel magára eddigelé a világ figyelmét. Remélte persze, hogy ennek hamarosan vége szakad.

—Úgy izgulok! - dörzsölte össze tenyerét Zam Toáz, mintha fázna. Persze, lehet hogy tényleg fázott is a hűvös pincében. —Nagyon remélem hogy sikerülni fog!

—El is hiszem! - morogta a jóképűnek cseppet sem nevezhető, szinte teljesen kopasz Ardamez. —Egész vagyont költöttem erre a szikladarabra, Zam Kentár alig akarta eladni, hát most ajánlom is hogy sikerüljön!

—Csak nyugi. Azt hiszem félreértettél! Abban teljesen biztos vagyok hogy ez a koporsó valóban a boszorkány tetemét tartalmazza, én csak abban nem vagyok biztos, hogy sikerül feltámasztanunk! S emiatt igazán nem vethetsz semmit a szememre, elvégre a te könyvedről van szó! Ha abban valami varázsigét rosszul írtak le, vagy rosszul fordították le...

—A varázsigéket nem lehet lefordítani, vagy ha mégis, semmi hatásuk nem lesz!

—Természetesen nem a varázsigék lefordítására gondoltam, hanem a kísérszövegére! De a varázsigéket sem biztos hogy jól tudjuk kiejteni, s ha a mai kiejtés szerint olvassuk ezt a vagy kétezer éves szöveget, lehet hogy semmit nem ér az egész!

—Te csak bízd ezt rám! Te a te dolgoddal törődj! Na nézz már oda, még csak az kéne hogy te oktass ki engem! A könyv természetesen hibátlan, elvégre Kajjámé volt, és egy Kajjám, az nem akárkí! És a fordítás is tökéletes! Bár olyan biztos lehetnék a te csillagászati tudásodban, mint a fordításban! Mert ha elszámoltad a holdállásokat, vagy a csillagképek egybeesését...

—Kikérem magamnak! Az iskolai amatőr csillagászversenyeket is mindig megnyertem gyermekkoromban! S különben is, műkedvelő asztrológus vagyok! Még a te halálodat is megjósolom, ha kell!

—Csuda kedves fickó vagy, hallod-e!

—Naná! Ha egyszer sértegetsz! Nem is tudom, miért vagy olyan büszke arra a könyvre, s főleg a fordításra! Már a múltkor sem fordították le neked a margóra írt széljegyzetet!

—Persze, mert az más nyelven volt odairva!

—Na és? Ez akkor sem tökéletes munka!

—Ne aggódj már annyit, megnéztem, ennél a résznél semmi széljegyzet sincs!

—Jó, de akkor is le kellett volna fordítaniuk! Ha tudjuk hogy becsületesen kell hozzájutni a leányhoz, akinek vérére szükségünk van az életelixírhez, bele se kezdtünk volna!¹

—Jó, jó, de mondtam már hogy itt semmi ilyesmi nem lehet, semmi nem jöhet közbe, ráadásul ehhez a koporsóhoz tökéletesen becsületesen jutottam hozzá, s ahhoz is ami benne van! Drága pénzen vettem meg Zam Kentártól, úgyhogy hallgass ha pénzt akarsz! Remélem a boszorkány elég hálás lesz nekünk amiért feltámasztottuk haló poraiból, és varázsol a kedvünkért egy kis aranyat!

—Jó, jó, jó! Elhoztad a könyvet?

—Minek azt? Csak a megfelelő rész fordításának fénymásolatát! Itt van a zsebemben!

—Helyes! Hogyan kezdünk hozzá?

—Ki kell nyitni a koporsót!

—Nem lesz könnyű. Nincs is lezárva, egy darabból van az egész!

—Hát, ez sajnos igaz!

Hallgattak egy sort. Végül Ardamez szólalt meg.

—Sebaj! Van egy légkalapácsom, még a múltkor vettem, amikor...

—Kit érdekel, mikor és miért! Hozd gyorsan!

Ez a „gyorsan” beletellett ugyan vagy fél órába, mert meg kellett keresni a gépet, s könnyű sem volt épp, hogy a helyszínre cipeljék, de végül ott volt. Most már viszont Ardamez türelmetlenkedni kezdett.

—Nem futunk ki az időből?!

—Ne aggódj! Van még legalább három óránk, míg a csillagok elhagyják kedvező pozíciójukat! Végzünk addig!

—De mi a biztosíték rá hogy valóban a boszorkány van a koporsóban, sőt hogy van benne egyáltalán valaki?

—Láttad a felírást, nem?

—Ki tudja, ki véste azt bele!

—Ki, ki, hát a Kentár család egyik őse! Különben is, most kezdesz el ezen aggódni, most, amikor már a pénzt is kiadtad a koporsóért?! Törd fel és kész, majd meglátod mit rejt!

—No igen, de ha nincs benne semmi, jobb lenne nem tönkretenni, úgy megmaradna a ritkaságértéke!

—Akkor röntgeneztessd meg!

—Egy ekkora behemót dögöt?! Hol van akkora röntgenkészülék, amibe belefér ez az egytonnás koporsó?! No meg úgy más is megtudná a titkot! Nem, nem, meggyőztél, kezdjük el, s lesz ami lesz!

—Mi az hogy kezdjük? Kezdd talán te!

—Miért én?

—Hát mert a légkalapács is a tied! Te tudod kezelni! Én pedig még ha tudnám sem tehetek ilyesmit, nem bírnám el, sokkal gyöngébb vagyok mint te, ráadásul kímélnem kell a kezemet

¹ Zam Ardamez és Zam Toáz azon kalandját, melyre e beszélgetésben céloztak, a Tisztelt Olvasó a *Kajjám könyve* című regényben találja meg leírva.

is! Ha megerőltetem, nem tudom leírni a verseimet gyorsan, a kellő pillanatban, mikor megszáll az ihlet! Márpedig a múzsát nem lehet megvárakoztatni!

—Elegem van ebből a nyálas nyavalygásból! Ne játszd nekem a nagy költőt!

—Ezt kikérem magamnak! Én tényleg nagy költő vagyok! Nekem nem kell azt *játszani*!

—Te egy kis csipszar vagy! Itt a nagy cél az orrunk előtt, és te a bütykeid miatt aggódsz?! Többet ér a praclid mint az arany amit kapunk majd a boszorkánytól?!

—Most mitől borult el úgy az agyad?! Hiszen a légkalapácsot úgyis csak egy ember kezelheti egyszerre! Ha nincs kedved hozzá, miért szídsz engem?! Én elvégeztem a számításokat, dolgoztattam az eszemet, neked dolgozzon cserébe a kezed!

Zam Ardamez káromkodott egy sort, majd beindította a kompresszort, kézbevette a légkalapácsot, s óvatosságból a koporsó lábrészénél kezdve a munkát, nekigyürkőzött, dolgozni kezdett.

A szűk pincében elviselhetetlen lett a zaj. Egy légkalapács különben sem nevezhető halk eszköznek, de a pince ráadásul visszhangzott is. S fülvédőről persze nem gondoskodtak. Alig pár pillanat múlva Zam Toáz a kezét a fülére szorítva elkeseredetten kiáltott fel.

—Ó jaj nekem, mintha az agyamat csépelné! Én ezt nem bírom tovább! - de Ardamez ebből természetesen mit sem hallott. Zam Toáz megfordult, és a kijárat felé kezdett el araszolni, időnként hátrasandítva, hogy barátja nem haragszik-e meg távozása miatt, de Zam Ardamez észre sem vette. A koporsón állt, két lábát terpeszben megvetve rajta, miközben minden erejét összeszedve nyomta, derékban kissé meghajolva, a légkalapácsot a koporsó fedelének, azaz annak a résznek, ami a fedél helyén volt. Felsőteste remegett a gép lökéseitől. A munka minden figyelmét lekötötte.

Zam Toáz megnyugodva fordult a felfelé vezető lépcsősor felé. A pince nem volt mély, s ebben szerencsájük is volt, még így is alig tudták a szállítómunkások lecipelni annak idején ide a dögnagy koporsót.

—Majd megvárom távolabb, míg végez vele, ahol kisebb a zaj! - gondolta. —Nem fogok megsüketülni semmiféle boszorkány kedvéért sem! Ha abbahagyja, visszajövök! S az sem érdekel ha gyávának tart, nem a boszorkánytól félek hanem a légkalapácsról, de annak is csak a zajától!

Fellépett az első lépcsőfokra. Ám tovább nem ment. Ebben a pillanatban ugyanis hangos reccsenést hallott a háta mögül, kiáltást, mely a légkalapács hangját is túlharsogta, majd az el is hallgatott, ezután pedig jókora robajt, de ez egyáltalán nem hasonlított a légkalapács lár-májára, sokkal inkább arra, amikor földre esik valaki vagy valami.

Megfordult, s ekkor olyasmit látott, amitől a szája is tátva maradt.

A koporsó megadta magát, s kettérepedt, de nem hosszában, hanem keresztben. Zam Ardamez lepottyant a tetejéről, most a földön ült, nem éppen méltóságteljes pózban, s mellette hevert a légkalapács is, mely már nem működött. Úgy volt megcsinálva, biztonsági okokból, hogy amint kieresztik a marokból, azonnal leálljon. Ám nem ez volt az érdekes.

Ami egészen elkápráztatta Zam Toázt, s pillantása után ítélve Zam Ardamezt is, az az volt, hogy a kettétört koporsó láthatóan üreges volt, miként a koporsók általában lenni is szoktak, s nagyobbik felében mozgott valami, ami egészen úgy nézett ki, mint egy emberi láb. Két kis, szandálba bújtatott lábacska. Méghozzá gyereklábacska, felnőtt méretű szandálban!

Namármost, arra hogy a koporsóban találnak egy hullát, természetesen mindketten számítottak. Hogy szandált visel a hulla, az ő dolga, magánügy. Elvégre miért ne rakhatták volna be ide szandálostól?

Hogy a hulla gyerekméretű, már némileg meglepő, de hát ki tudja, lehet hogy gyerekboszorkányról van szó! Az életkoráról úgysem írtak semmit a koporsóra! Az már azonban furcsa, hogy e gyerekboszorkányt felnőtt méretű szandálba bújatták. Ilyesmit bohócok szoktak végezni, nem boszorkányok!

Hanem ez mind semmi. Igazi iszonyattal az töltötte el őket, hogy a két láb mozgott! Mozogni még friss, egy-két napos hulláknak sem szabadna, egy legalább kétezer esztendő hullától pedig már aztán valóban minden tisztességes és jóízű ember bizvást elvárhatja hogy békésen és nyugodtan aszalódják utolsó pihenőhelyén!

De ez a hulla, a boszorkány hullája nem így tett. Mozgolódott, mozgatta lábfejeit, sőt nemcsak ide-oda, de határozottan mind kijebb dugta őket a koporsóból, vagyis a boszorkány ki akart onnan jönni!

—De hiszen még fel sem olvastuk a varázsigét! - kiáltott fel hirtelen Zam Toáz, és a hideg borzongás futott végig a hátán.

—Nem is kell. Ez él. Soha nem is volt halott! - suttogta Zam Ardamez, és a veríték gyöngyözött végig a homlokán. —Itt kuksolt kétezer évig, és arra várt hogy valaki kinyissa a koporsóját!

Zam Toáznak eszébe jutott, hogy talán vissza kéne oda tolni a lábainál fogva, de letett róla. A koporsó tönkrement, kettétört, s egyébként is, ki merné megérinteni a boszorkány lábait?! Aztán az jutott eszébe, hogy elszalad, de csak várt mégis, tehetetlenül, lenyűgözve, talán az egyszerű emberi kíváncsiság marasztotta ott minden rémülete ellenére is, de tény hogy mégis ott maradt, látni akarta milyen egy olyan boszorkány, akiről jogosan írták hogy „nagy az ő hatalma”, mert lám, élve kibírt kétezernél is több évet egy kicsinyke koporsóban!

S a koporsóból pár pillanat múlva olyasvalaki bukkant ki, akire egyáltalán nem számítottak: egy gyermek. Egy kislány. Kibújt belőle, majd felállt, és volt benne valami furcsa: nagy, hosszú, felnőtteknek való ruha lógott kezén-lábán, miközben ő legfeljebb hét-nyolc esztendősnak látszott, de talán hat esztendősnél sem volt. S most felnézett. Legelőször nem is rájuk nézett, hanem a plafonon világító villanyégőt nézte pár pillanatig, még hozzá szemlátomást csodálkozva, majd csak ezután tekintett körbe. S amikor rájuk nézett, nem tudtak hová lenni a csodálkozástól, Zam Toáz fel is kiáltott: mert a kislány szeme furcsa volt, nem is volt fehérjeje, mert az a rész mely az emberek szemében fehér, nála zöld volt, szembogara pedig sárga, mint némelyik macskának. S ekkor a leány mondott valamit, valami furcsa, ősi nyelven, kezét feléje nyújtotta, s közelebb lépett.

Ennyi már túl sok volt Zam Toáznak, ezt már nem bírta elviselni. Nem érdekelte már az arany sem, semmi sem, megfordult és futásnak eredt, fel a lépcsőn, valósággal kinyargalt a pincéből, nyakába szedte a lábát, és olyan gyorsan futott, ahogy már igen rég nem. Még az sem érdekelte, hogy Zam Ardamez esetleg gyávának tartja. Csak arra vette a bátorságot, hogy egy pillantást vessen hátra, hogy lássa, nem követi-e a boszorkány, s akkor látta, hogy ettől nem kell félnie, de attól sem hogy barátja legyávézza: Zam Ardamez ugyanis ott futott a nyomában, s arca halálsápadt volt a félelemtől.

2. fejezet: Szegény kis árva...

—Tehát önöknek kell egy gyerek. - nézett az előtte, az asztal túloldalán, kényelmes fotelban ülő tekintélyes, középkorú párra az Ejlin nevű nő.

—Kell. - bólintott határozottan a pár hölgytagja, majd megismételte, kissé bővebben: —Kell. Még hozzá, lehetőleg nő. Akarom mondani kislány.

Az Ejlin nevű nő lapozgatni kezdte maga előtt a papírokat.

—Nos, ennek voltaképpen nincs akadályja... Kiváló, egészen kiváló referenciákkal rendelkezik... Híjjúb professzor, híres régészeti tárgyú kiadványok szerzője, több akadémia tagja... És ön, asszonyom, szintén professzor, csak éppen pszichológiából... Nem, nem, elvileg ennek természetesen semmi akadályja...

Erre persze nem igazán nyugodtak meg beszélgetőpartnerei.

—Csak? - kérdezte a férfi.

—Mi az hogy csak? - kérdezte vissza Ejlin.

—Gondolom, itt jön egy csak. Az a csak, ami megmagyarázza, miért nem kaphatunk mégsem gyermeket, annak ellenére hogy több mint egy éve kuncsorgunk már utána! Vagyis, mit ért az alatt hogy *elvileg* kaphatunk gyermeket. Gyakorlatilag tehát nem?!

—Kérem, kérem! - csitította őt Ejlin. —Higgye el, megértem önt! De tudja nekünk a gyermekek érdekeit kell néznünk elsősorban! S mikor megvizsgálták az önök kérelmét, a döntőbizottságban komoly aggályok merültek fel szülői alkalmasságukkal kapcsolatban! Tudják ugyanis, hogy a professzor úr rengeteget utazik. Olykor hónapokig sincs otthon, hanem a világ túlfelén, valamelyik ásatásán. Olyan tehát, mintha nem is lenne apja az örökbefogadott gyereknek. Ön is, asszonyom, professzornő, s ez igazán a legtiszteltetlenebb foglalkozások egyike, de megintcsak azt jelenti, hogy tudományos elfoglaltságai, előadásai miatt igen kevés ideje marad a családra, gyereknevelésre. Nem a legjobb ajánlólevél egy gyerek örökbefogadásához, beláthatják! Ismétlem, a referenciáik kiválóak ha úgy tekintem önöket mint emberek, vagy mint tudósok, na de mint leendő szülők... Hiszen egy gyermeknek szüksége van arra hogy minél többet lehessen a szüleivel! Persze ha kevés volna a jelentkező az újszülöttekre, kaphatnának így is, de jelentkező van bőven! Vagy ha nem ragaszkodnának ilyen fiatal gyermekhez. De önök felső határnak a két esztendőt jelölték meg...

A leendő anya határozottan húzta ki magát.

—Beszéljünk nyíltan! - szólt. —Hány éves gyerekekből választhatok, ha most azonnal el akarom vinni magammal?

—Nos, önök egyedül csak az ötös besorolásúakat előzik meg... - és Ejlin néhány adatot kért le az asztal sarkán álló számítógépterminálról. —Ez pedig azt jelenti, hogy... jelen pillanatban tizenkét esztendő, vagy attól felfelé... Ennél fiatalabbal nem szolgálhatok...

—De hiszen az már majdnem felnőtt! - kiáltott fel a férfi.

—Ugyan kérem, még az a szerencsénk hogy kislányt akarnak és nem fiút, mert a legtöbb örökbefogadó érthetetlen okokból kisfiúhoz ragaszkodik! Ha önök is azt akarnának, tizenhat esztendősnél fiatalabbat nem tudnék ajánlani, szerencsénk hát, mondom, hogy kislányt kérnek!

—Akkor is túl idős!

—Nehogy azt higgyék hogy más nevelőotthonban jobb a helyzet! Sőt, a legtöbb helyen még rosszabb! Már persze a nevelőszülők szempontjából, mert ez nagyon is előnyös neveltjeinknek! De higgyék el, megértem önöket.

—Dehogy! - szólt elkeseredetten a professzor. —Hiszen én, bár nem vagyok pszichológus, de annyit még én is tudok, hogy olyan idős nevelt gyereknel már jóformán lehetetlen igazán erős szülő-gyermek kapcsolatot kiépíteni!

—Ez így kissé erős kifejezés, de tény hogy a nehézségek nagyobbak! - ismerte el Ejlin. —De sajnos fiatalabbat csak akkor adhatnék, ha beleegyeznének abba, hogy enyhén problémás gyermeket kapjanak!

—Micsoda?! - kiáltott fel Híjjúb professzor. —Hogy én, egy professzor, egy... egy... szóval hogy én egy idiótát vagy egy félhülyét neveljek?! No nem, köszönöm, erről szó sem lehet! Már meg

ne sértődjön, de ezt nem vártam! Ilyen ajánlatot nekem! Persze értem én, értem, s elismerem hogy azoknak is kell család, de a leghatározottabban kijelentettem amikor önhöz fordultunk hogy ezt azért tesszük, hogy bár nem született gyermekünk, de rendes, normális életet éljünk, ahhoz pedig gyerek is kell! Hát most mondja meg, maga szerint normális az élet ha a gyermek szellemi fogyatékos?! S ezt éppen én toleráljam, aki, már engedtessek meg egy kis gög, de az eszemből élek?!

Ejlin felemelte a kezét.

—Elképesztő a szívtelensége, uram! De megnyugodhat, nem kell ilyesmitől tartania! Én nem gyengeelméjűségről beszéltem, hanem enyhén problémás gyerekekről! Sokféle probléma létezik, s az értelmi fogyatékoság csak egy ezek közül! Rögtön tudtam hogy ön képtelen lenne ilyesmit elviselni, soha nem is ajánlanék ilyen gyermeket önnek. Hanem akire én gondoltam, annál, megnyugodhat, halovány gyanúja sem merül fel ilyesminek. Épp ellenkezőleg! Merem állítani, valóságos zseni.

—Zseni?! Ez nekem gyanús! Ha az, miért nem kellett még senkinek?

—Mondjuk, mert például hét esztendő! Tehát már az életkora sem a legkedveltebb a nevelőszülők körében. Persze nem csak erről van szó.

—Rögvest gondoltam! Nyomorék? Ronda?

—Dehogy! Egyik sem, sőt egészen kivételes szépség! De beszéljünk előbb az életkoráról. Szerintem ez nem lehet lényeges akadály, főleg mert ön, asszonyom, pszichológus. Többek között ezért is gondoltam, hogy talán meg tudna bírkozni szegény kis árva problémáival.

—Hát, hat évesbe...

—Hét.

—Hét évesbe talán beleegyezhetnénk... Neked mi a véleményed, drágám? - nézett a férjére.

Az vállat vont.

—Engem már nem is nagyon érdekel a kora, inkább az a probléma... Félek hogy bele akarnak rángatni valamibe...

—Uram, magát itt senki semmibe nem akarja belerángatni! - csattant fel Ejlin. —Lehet hogy a régi királyokhoz nagyon ért, de a mai kor gyermekeihez semmit! Mi itt megpróbálunk kölcsönösen kielégítő megoldást találni, mely maguknak is jó, és a gyermekeknek is!

—Jól van! Láthatnánk először tán egy fényképet róla?

—Kérem! Tessék, máris itt van! - nyújtott át nem is egyet, de kettőt is Ejlin, így egyszerre nézegethették.

—Szembajos? - kérdezte rögtön a nő.

—Nem! Azaz, nem tudjuk. Semmi eltérést nem mutattak ki a szemén a vizsgálatok, csak valami furcsa színezőanyag van benne. De ugyanolyan tökéletesen lát mint maguk vagy én, sőt bizonyos jelek arra mutatnak hogy még talán jobban is. De ez a furcsa szem egészen érdekes vonzerőt kölcsönöz neki, nem gondolják?

—Hm... talán! - morogta nem túl nagy meggyőződéssel a professzor.

—A gyermek neve Ráksi. Egy esztendeje került hozzánk. Szüleiről semmi hír. Talált gyerek. Szó szerint az utcáról hozták be hozzánk, lakossági bejelentés után. Egy falu környékén csatangolt az erdőben. Senki nem tudja, hogyan került oda. Eleinte beszélni sem tudott...

—Hogyhogy nem? Egy hatéves gyermek?!

—Tulajdonképpen tudott beszélni, hiszen a nevét is, legalábbis az egyik nevét, azt hogy Ráksi, megmondta, csak éppen nem értett troggul. Valami ismeretlen nyelven mondott néhány mondatot, de még a legkiválóbb tolmácsaink sem ismerték azt. Úgy kellett megtanítani troggul, de meg kell mondanom, bámulatos gyorsasággal megtanulta, alig négy hónap múlva már is folyékonyan beszélte azt, sőt közben mintegy mellékesen, még a most terjedőben levő világnyelvet is meglehetősen jól elsajátította!

—Erre igazán nem lehet azt mondani hogy terhelt volna! - jegyezte meg Híjjúb prof.

—Valóban nem. Csakhogy amikor múltja felől faggatták, mindig csak azt válaszolta, hogy nem emlékszik arra, hogyan került oda az erdőszélre!

—Amnézia! - morogta nem túl sok meggyőződéssel az asszony.

—Talán! - vont vállat finoman Ejlin. —Sokaknak ez a véleménye. Szerintem egyszerűen hazudik. De megérthetik, semmiféle módon nem kényszeríthetjük.

—Igen, persze! De idáig még nem sokat hallottam a problémáiról!

—Beilleszkedési zavarai vannak, asszonyom! - nézett a nő szemébe Ejlin. —Magányos, viszszahúzódozó, és láthatóan sokkal jobban kedveli az állatokat mint gyerektársait. Sőt, még a felnőtteket is jobban kedveli mint a gyerekeket!

—Engem elsősorban a szellemi fejlődése érdekel! - jegyezte meg a professzor.

—Arra mondtam már hogy nincs panaszunk. Sőt, egyszerűen nem tudunk mit kezdeni vele. Mint mondtam, egy éve került hozzánk, s nem egészen fél év alatt megtanulta a nyelvünket. Addig természetesen nem küldhettük igazi iskolába. A fennmaradó fél év alatt viszont már öt osztályt kijárt! Havonta átlag egyet. Most tehát, bár csak hét éves, mégis a hatodik osztályba jár. Azaz, nem jár, nincs olyan osztály ami egy hónapos volna, ez képtelenség, de nincs is szükség rá, elkéri a könyveket, aztán pár hét múlva szól hogy elkészült, akkor levizsgáztatjuk, és máris a következő osztály könyveit kéri!

Elképedve hallgatták Ejlint.

—Ez hogy lehet?!

—Drága asszonyom, ön a pszichológus, nem én! Mindenesetre tény, higgyék el, nem hazudok, pontosan három nap elég volt hozzá miután megtanult beszélni, hogy elsajátítsa az írást és az olvasást! S utána szinte mást se csinált, csak olvasott. Kivéve amikor a gazdaságba járt ki. Van ugyanis egy tangazdasága az otthonunknak, s legszívesebben az állatok között játszik. Bár az hogy játszik, nem egészen igaz. Csak ül a közelükben, és nézi őket. Sőt, sokszor nem is nézi, csak leül, behunyja a szemét, és az egész szinte kísérteties, mert ilyenkor némelyik állat furcsán kezd viselkedni, úgy néz mindenfelé, meg mászkál vagy ide-oda toporog, ahogy azt nem szokta.

—Bosszantja az állatokat?

—Nem, nem, és ez is furcsa! Az állatok éppen hogy nagyon kedvelik őt!

—És a többi gyerek?

—Nos, róluk ezt már nem mondhatom el. Bár nem is utálják. Inkább csak kerülik. De néha félnek tőle! Egyszer az egyik gyerek az udvaron elkapott egypár cserebogarat, és nagyítóval égetni kezdte őket. Ráksi ezt észrevette, odarohant, és a fiút a földhöz vágta, pedig nagyobb volt nála és jócskán erősebb. De valami fogással elkapta a karját és megcsavarta hogy nem tudott felállni, akkor a hátára ült, felemelte a földre hullott nagyítót, és a fiú kézfejét kezdte el égetni, majdnem átfúrta azt vele, szabályos lyukat égetett a bőrébe, mire az üvöltésre odaértünk! Szó se róla, a fiú megérdemelte hogy állatkinzásért megbüntessék, s Ráksi azt mondta, tudja meg milyen érzés ez a bogaraknak, de ekkora büntetést talán mégsem kellett volna kapnia, élete végéig viselni fogja a nyomát, s különben sem vagyok híve a gyerekek közötti önbíráskodásnak.

—Na de hogyan tudott ilyesmit megtenni? - csodálkoztak Ejlin vendégei.

—Nem tudjuk. Egyébként nem kegyetlen. De nem szokott labdázni, ugróiskolázni sem a többi gyerekekkel, még beszélgetni is csak nagy ritkán. S amikor a felnőttekkel beszélget, azt is úgy teszi, hogy valóban kissé kísérteties az egész. Más gyereknél azt mondanám hogy koraérett, de ez valami ennél is több! Olyan bonyolultan beszél, hogy néha nehéz őt megérteni, s bár csak nemrég tanulta meg a nyelvet, elképesztően választékos a fogalmazása, s mindig mintha valami enyhe leereszkedés rejlene a szavaiban. Néha nem is enyhe. Valami méltóság, gög... az ember szinte úgy érzi, alattvalója ennek a gyermeknek... De ha akar, akkor kifejezetten útszé-
li, ocsmány modorba is át tud váltani egy pillanat alatt! És mondhatom, ha nem tetszik neki valami, könnyedén majmot csinál bosszúból bárkiből. Mikor még nem tudtuk milyen jó tanuló, közvetlen azután hogy megtanult beszélni, beirattuk az első osztályba. Rajzórán az volt a feladat, hogy egy nemrég hallott meséből lerajzolják a nekik legjobban tetsző szereplőt. Nos, Ráksi a sárkányt rajzolta le. De olyan élethűen, hogy az a sárkány valósággal lemászott a rajzlapról! Sajnos, el kell ismernem, a rajztanárnőnk nem állt éppen hivatása csúcsán, s vitatkozni kezdett Ráksival, hogy hát szerinte ez nem is sárkány hanem kígyó. Elvileg persze lehet hogy igaza volt, ugyanis csak a fejét rajzolta le az állatnak Ráksi. De még nem is ez a legna-

gyobb baj, hanem az, hogy ahelyett hogy megdicsérte volna a kislány kiváló teljesítményét, azt mondta hogy nem szabadna ilyesmit rajzolnia, mert ez túl kegyetlen állat egy gyermeknek. Mire Ráksi nem minden alap nélkül visszakérdezett hogy ha kegyetlen, akkor miért olvasnak sárkányos meséket a gyerekeknek? Erre a tanárnő azt válaszolta, hogy az a kígyó kegyetlen, amelyet Ráksi rajzolt. Szó se róla, elég vérfagyasztó volt... nos, ekkor Ráksi nem mondott semmit, csak hallgatott, ám legközelebb, amikor az volt a feladat hogy rajzoljanak bármit amit akarnak, Ráksi ezt rajzolta: - és Ejlin kihúzott egy rajzlapot a fiókból, azzal átnyújtotta a nőnek.

—De hiszen ez teljesen üres!

—A túloldalra szoktuk írni a címét! - válaszolta Ejlin.

A nő megfordította, s ott e címet olvasta:

—*A frissen esett hó fehérsége beborítja a természet ember ütötte sebeit!*

—Nem úgy hangzik a cím mint amit egy gyermek talál ki, igaz? De a legkülönösebb az, milyen eredeti módon figurázta ki a rajztanárnőt! Mikor beadta a rajzot, szerényen mosolygott rá, s azt mondta, reméli hogy e rajza már senkit nem ijeszt meg. Hát valóban, egy üres rajzlaptól senkit nem kerülget a szívбай...

—És mit tett erre a tanárnő? - kérdezte a professzor.

—Meg volt döbbenve. Végül azt mondta, ez nem rajz, s következő órára igenis rajzoljon valamit! Hát rajzolt, többet is! Ezeket nézzék! - azzal elővett néhány másik rajzlapot, s átadta nekik.

A legfelső tiszta, egyszínű feketére volt mázolva, hátoldalán a címmel:

—*Két néger éjjélkor verekszik egy sötét alagútban!*

A másik egymerő kék volt, címe ez:

—*Vihar után felhőtlen a tiszta ég.*

A harmadik volt talán a legérdekesebb. Ez is fehér volt, de a közepe táján vékony egyenes fekete vonal húzódott. Ráksi ezt a címet adta neki:

—*Kövérség ellen tedd azt amit ez a nő: kezeltesd magad úthengerrel!*

—Hozzá kell tennem - jegyezte meg Ejlin - hogy a rajztanárnőnk nagyon kövér!

Hijjúb professzor elnevette magát.

—Kezd tetszeni nekem ez a kislány! Határozottan van humorérzéke!

—Igen, de van benne valami félelmetes! - borzongott össze hirtelen a felesége. —Mert valóban nem viselkednek így a közönséges gyerekek.

—No hát, Ráksi valóban nem közönséges! - vont vállat finom mosollyal Ejlin. —Ezért is mondtam, hogy kissé problémás.

—De az esze vág mint a borotva, s ez a lényeg! - szólt elégedetten a professzor. —Ráadásul szép is.

—No igen. De nem csak az esze vág, mondtam hogy a kézügyessége is kiváló, legalábbis ami a rajzkészséget illeti.

—Tényleg! Megnézhetném esetleg valamelyik normális rajzát is? - kérdezte az asszony. —Mondjuk azt a jól sikerült sárkányosat?

—Kígyósat, drágám! - mondta a férje.

—Az mindegy, apuci!

—Tessék! - nyújtotta át a rajzot azonnal Ejlin.

Hijjúb professzor egy pillantást vetett csak a rajzra, majd felkiáltott:

—Add csak ide! - azzal kikapta a felesége kezéből, és a legnagyobb figyelemmel kezdte el vizsgálni a tátott pofájú kígyófejet ábrázoló rajzot.

—Ez nem lehet igaz! Hiszen ez... nem, nem, ez képtelenség... - motyogta.

—Mi történt, drágám?! - hajolt hozzá aggódva a felesége, de eltolta magától.

—Megtarthatnám ezt a rajzot? - kérdezte Ejlintől.

—Természetesen, feltéve hogy kiveszik a gyermeket.

—De még mennyire hogy kivesszük! Hajaj, de még mennyire hogy kivesszük! Nem is kérdéses hogy így teszünk!

—Anélkül döntenek hogy megkérdezik a gyermeket? Nem is akarnak beszélni vele előtte? - csodálkozott Ejlin.

—Természetesen beszélünk vele, de ez nem változtat a döntésünkön! Az enyémen legalábbis nem! De nagyon remélem hogy a tieden sem! - nézett határozottan a feleségére.

—Az én döntésem valóban nem változtathat egy személyes találkozás, én ugyanis még nem döntöttem! - válaszolt finom mosollyal az asszony.

—Dehogynem, csak még nem tudsz róla! Ez a gyermek valóságos kincs! Ráadásul érzek valami rejtélyt körülötte... Mondd - ütött meg hirtelen más hangnemet - téged nem vonz a kihívás, a feladat szépsége? Nem akarsz egy csodagyereket nevelni?

—Biztos vagy benne hogy én vagyok a számára alkalmas anya? A legalkalmasabb?

—A semmilyen anyánál egészen biztosan jobb vagy!

—Nos, maradjunk annyiban, egyelőre valószínűnek tartom hogy magamhoz veszem! Gyere, beszéljünk vele! - állt fel a nő, és elmosolyodott.

Külön terme volt a nevelőotthonnak, ahol a szülők vagy leendő szülők zavartalanul találkozhattak a gyerekekkel vagy gyerekekkel. Falait gyermekrajzok díszítették. Most csak egyetlen kislány ült ott egy széken, a sarokban, ám az egyik ablak közelében. Kezét illedelmesen összekulcsolta ölében, és a lehető legelmélyültebb figyelemmel nézett egy darazsat, amint az a kézfejen mászkált.

Ő volt Ráksi.

A legkevésbé sem látszott rémülni, holott hasonló korú gyermekek az ő helyzetében legalábbis megpróbálják elhessegetni a rovar, vagy megijednek. Ám most felállt, megvizsgálta az ablakot, s megállapította hogy annak kilincse túl magasan van, semhogy ki tudná nyitni. Nem volt kedve székre állni, ezért aztán az ajtó felé indult. Ám mielőtt odaért volna, az kitárult, s rajta keresztül Ejlin lépett be, egy számára ismeretlen férfi és nő társaságában.

—Megint bújkálsz, Ráksi! - szólt rá szigorúan a nevelőotthon vezetőnője. —Már mindenütt kerestünk!

—Dolgom volt. - válaszolta vállat vonva Ráksi.

—S ugyan mi?

—Ő. - azzal a kislány előrenyújtotta a kezét, amin még mindig ott mászkált a darázs.

—Ne félj, nem fog megcsípni! - kiáltotta Hijjúb professzor. —Maradj csak nyugodtan, mindjárt lepöckölöm onnét! - ám Ráksi elrántotta a kezét.

—Ne bánts! Neki is joga van az élethez! Hiszen épp meg akarom menteni, ez a dolgom! Szegevényke bajban van! Fél! Berepült ide, de most nem találja a kiutat! Kiviszem az udvarra! - azzal már indult is.

—Utána gyere vissza, kérlek, ne tűnj megint el! - kiáltott utána Ejlin.

—Igyekszem! - válaszolta Ráksi csak úgy futtában, azzal már el is tűnt.

A professzor és felesége elképedve néztek össze.

—Valóban furcsa kislány! - tűnődött az asszony.

—Ó, ez semmi! - mondta Ejlin. —Látták volna a múltkori nagy esőzés után! Vödörrel a kezében bejárta az otthon egész területét, s az eső után a föld felszínére kimászó valamennyi gilisztát képes volt összegyűjteni, majd keresett egy helyet ahol elég száraz volt a föld, és elásta őket! Bizony, még a gilisztákat is képes megmenteni, pedig attól aztán végképp undorodik a legtöbb gyermek!

—Visszajön egyáltalán?

—Hát, ha csak nem talál bajba került állatot, általában be szokta tartani az ígéreteit. Különben azokra is haragszik akik a növényeket bántják. Egyszer egy leány egy bicskát kapott, és levágta vele egy kiska egyik ágát. Ráksi őt is a földhöz teremtette, s azt mondta neki, választhat: vagy az egyik ujját vágja le, vagy a haját. Persze a leány nem akarta az ujját elveszíteni, mire Ráksi levágta az egyik szép hosszú copfját! Képzeltetik, hogy sírt a szerencsétlen! Le kellett vágni rövidre szép, hosszú haját amire pedig addig büszke volt, hogy kinézzen valahogy! Komolyan, akkor még én is majdnem felpofoztam Rákсит, és próbáltam magyarázgatni neki hogy ilyesmit nem tehet, de nem hallgatott rám!

—Aha, tehát már a hőstetteimet meséli! - hallott egy hangot a háta mögül.

Megfordult. Ráksi állt ott, észre sem vette hogy megjött. A darázs már nem volt nála.

—Semmi kifogásom akár egy nagy fa kivágása ellen sem, ha értelmes célt szolgál, de az ok nélküli pusztítást egyszerűen gyűlölöm! - kommentálta Ejlin előbbi történetét, majd a vendégekre nézett. —Maguk lennének a nevelőszülei? Igazán örvendek! Nem lenne rossz elkerülni innen! De jól gondolják meg, én vagyok-e az önöknek való gyermek! Nem vagyok olyan mint a többi. Én problémás vagyok! - és ezen utolsó szavakat úgy mondta, hogy mindenki kiérezhetett belőle némi büszkeséget, mintha helyes, előnyös sőt tiszteletre méltó volna problémásnak lenni. De Ráksi még folytatta is:

—Az pedig nem lenne jó ha utólag visszahoznának, mindenki csak gúnyolódna rajtam! Nem halnék bele, de tagadhatatlanul rosszulesne. Ha tehát kételyek gyötrik önöket, nagyon kérem, inkább felejtsük is el egymást már most rögtön! Ezzel rengeteg gondot megtakaríthatunk egymásnak!

—Ne szemtelenkedj Ráksi! - intette zavartan Ejlin.

—Ez kérem nem szemtelenség, csak a tények közlése.

—Tudod mit, ismerkedj inkább meg vendégeinkkel! Ő Hijjúb professzor, az Országos Régészeti Tanács elnöke, ő pedig a felesége, Aina, professzorasszony.

—Szintén régész?

—Nem, pszichológus.

Ráksi elnevette magát.

—Értem már, miért épp engem szánt nekik, kedves igazgatónő! Szegény kisgyermeknek beilleszkedési zavarai vannak, elszigetelődött kortársaitól, kirekesztik a közösségből, ez súlyos frusztrációt okoz lelkében, megbontja a személyiségfejlődés egyensúlyát, satöbbi, satöbbi, jó ha pszichológus lesz a mamája...

Most már maga Ejlin is elképedve nézett rá.

—Honnét tudsz ilyesmikről?!

—Ó, sok mindenféle könyv van ám a könyvtárban!

Az igazgatónő kissé összeszedte magát.

—Gondolom, kár is olyasmikre kérnem téged, hogy esetleg énekelj vagy szavalj valamit, úgy-hogy üljünk le inkább!

—Nagyon helyes! A majombemutatót hagyjuk meg a dzsungel lakóinak! - bólintott Ráksi, azzal mindnyájan helyet foglaltak.

—Nos, tehát azt mondtad hogy szeretnél elkerülni innen! - kezdte a beszélgetést Ejlin, de Ráksi nem hagyta hogy bármi beszélgetés is a másik terve szerint folyék. Most is közbeszólt.

—Öntsünk tiszta vizet a pohárba, igazgatónő kérem: ez magának is a leghőbb vágya! Különböben nem akarom megsérteni, és nem is hibáztatom. Az efféle gyerekgyárakban mint egy nevelőotthon, tömegtermelés folyik, s így az átlag igényeihez kénytelenek alkalmazkodni. Sőt, a legalsó színvonalhoz! Sok gondot okozhat már egy olyan gyermek is, aki például egyszerűen kövérebb az átlagnál, hát még én!

—Minden könnyebb lenne talán, ha elmondanád, mi történt veled azelőtt, hogy rád találtunk! - nézett rá szigorúan az igazgatónő.

—Sajnálom, de nem emlékszem! - mosolygott angyali ártatlansággal Ráksi.

—Nem-e? És milyen nyelven beszéltél hozzánk eleinte?

—Nem emlékszem rá, hogy ismernék más nyelvet a trogon kívül, nem rendelkezem nyelvtudással, esetleg a világnyelv szerény ismeretétől eltekintve!

—Nem mondasz igazat, Ráksi! Elhallgatsz előlünk fontos dolgokat!

—Tegyük fel, - de csak tegyük fel! - hogy úgy van! Maga, igazgatónő kérem, nem ezt teszi-e szintén?

—Én?!

—Bizony ám! Nem kétlem hogy leendő szüleimet jócskán kiokosította rólam, de elmondta-e nekik például a vuárdi katasztrófa történetét?

—Tessék?! - kiáltott fel Aina.

—Bizony! - bólogatott Ráksi. —Erről nem szólt, ugye? Rögtön tudtam! És még én hallgatók el dolgokat, na hát! Pedig erről az újságok, s a televízióállomások is beszámoltak! Vagy nem látták?

—Nem, én nem! - szólt a nő. —De ha egyszer katasztrófát emlegetsz, hát az megrémít! Csak nem volt közöd hozzá?!

—Ráksi, Ráksi, most el akarod ijeszteni őket?! - szólt mérgesen Ejlin.

—Én ugyan nem, őszintén örülnék ha kivinnének, de mondtam már: csak akkor vigyenek, ha nem hoznak vissza, s nem akarok hazugságok közepette élni! Különbben nem kell aggódni, azért maradt még utána Vuárdból valami. Na, ne nézzenek így, csak tréfáltam, de elismerem, ostoba vicc volt! Nem volt olyan nagy dolog, tényleg, csak egy jókora tömegszerencsétlenség! Ráadásul hiába mondom, senki nem hiszi el hogy nem miattam történt az egész! Nos hát, akarják hallani az igazat?

A professzor is és felesége is megbűvölten, szinte hipnotizáltan nézték leendő leányukat. Így még nem hallottak beszélni gyermeket.

És Ráksi mesélni kezdett.

—Az egész egy kiscica miatt történt. Tudom hogy sokak szemében furcsának tűnik, de bevalom, jobban kedvelem a legtöbb állatot mint az embereket. Ezt ugyan nem szabadna, mert az emberek is a természet részei, sőt nagyon is fontos részei, de nem tehetek róla! Az a kiscica pedig, csak látták volna, milyen magányosan és kétségbeesetten ült ott fenn a pózna tetején! Olyan elkeseredetten nyávogott, hogy szinte fájt a szívem hallani! Ráadásul senki nem is mászhatott fel érte, mert magasfeszültségű vezetékek voltak a közelében. És különben is, az emberek elől menekült oda. Tudják, ez az egész egy gyárban történt, pontosabban egy gyár kapuja előtt, az utcán. Gyárlátogatáson voltunk, és megengedték hogy segítsünk is egy kicsit.

—Nem is tudom mitől van ilyen érzésem, de gondolom, ezt soha többé nem engedik meg! - szólt szinte révülten Aina.

—Az biztos is! - bólogatott Ráksi. —De nem az én hibám volt ami történt.

—Persze, a kiscicáé! - szólt közbe gúnyosan Ejlin.

—Dehogy, ő aztán végképp ártatlan benne! Hanem a többi gyermeké! Mert, tudják kérem, ez egy tisztítóüzem volt, ruhákat mostak, s épp akkor ért oda egy nagy szállítóautó, ami mosóport és szappanokat szállított nekik. S akkor mi, gyerekek elkezdtünk segíteni nekik, kihordani a mosóporos kartonokat a csarnokba, ahova mondták. Láncba álltunk, és adogattuk a kartonokat. Ez olyasmi volt, amiről némelyik felnőtt azt hiszi hogy szórakoztatja a gyerekeket, mert élvezik hogy felnőttként kezelik őket. Na hát, nekem teljesen más elképzeléseim vannak a szórakozásról, de azért segítettem én is. Ne mondják hogy nincs bennem jóindulat! A mosópor nem volt nehéz, de a kamion nagy volt, s a gyerekeket felügyelet nélkül hagyták, s persze még félig sem ürült ki, máris abbahagyták a legtöbbben, mert unatkoztak. S akkor az egyikük talált egy kiscicát, s húzgálni kezdte a farkát, de mire én közbeléptem volna, az kiszabadult, és felszaladt a villanyoszlopra. Én megbüntettem volna a gyereket, de fontosabb volt hogy előbb leszedjem onnan, mert fel még csak felment, de lejönni már láthatóan nem tudott, kicsi volt még hozzá. Volt ott még néhány más gyerek is, aki szerette volna ha lejön, de hiába hívogatták, nem jött le, csak forgolódott, kétségbeesetten miákolt, és féltem hogy mindjárt lepottyant, mert néhányszor meg is csúszott, és csak alig tudott megkapaszkodni. Én tehát szóltam a többieknek, hogy maradjanak csendben, azután én hívtam őt egyedül, mire le is jött hozzám.

—Ha már az igazságot akarod elmondani, Ráksi - szólt szigorúan Ejlin - itt se hazudj! A többiek egybehangzóan azt vallották, hogy te nem hívtad a bestiát, hanem csak kinyújtottad a kezdet feléje, mire az azonnal mászni kezdett feléd!

—Nem „bestia” hanem *entitás*! - javította ki Ráksi. —A macskáknak egészen sajátos személyiségük van! S lényeg az hogy lejött. Ekkor az a kölyök aki korábban a farkát húzigálta, követelte tőlem hogy adjam oda neki, mert ő találta, de én nem adtam. Erre megütött, én visszaütöttem, hamarosan nagy verekedés lett, és már mindenki csépelte egymást, de szerencsére a kiscica elmenekült, s nem mászott vissza az oszlopra sem!

—Te akartál erről beszélni, Ráksi, akkor hát fejtsd csak ki kissé részletesebben ezt a verekedést!

—Jól van, Ejlin néni, ahogy kívánja! Tehát megütöttem a fiút, ő nekiesett egy másiknak, akkor az is megütötte őt, de mások, a fiú barátai pedig engem támadtak meg. És bár jól helyben hagytak, s tele lettem kék és zöld foltokkal, én sem maradtam adósuk, s közülük kettőnek eltörtem a karját, egy másiknak egy bordáját, s többeknek az orrát törtem be vagy kivertem egy-két fogát! Később azt is hallottam hogy az egyiket úgy megrúgtam a lába közén, hogy valami nagy baj történt ott neki és ki kellett operálni a fél heréjét! De csak nem hagyhattam hogy megverjenek, igaz? Na, szóval egy idő után kiderült hogy jobban verekszem mint ők, megijedtek, elmenekültek, pedig én egyedül voltam nyolcuk ellen! És én igazán nem üldöztem őket, hazudnak akik ezt mondják! Egyáltalán nem ez történt! Csak, tudják, addigra már egy csomó mosóporos doboz szétszóródott, kiömlött a tartalma, s az egyik gyereknek a szemébe is ment belőle, pedig őt sajnálom, mert semmi köze nem is volt az egészhez. De szerencsére még sikerült időben megmenteni a látását. Hanem amíg elvakultan botladozott, kikeveredett az úttestre egy autó elé. S a vezető, nehogy elüsse, félrerántotta a kormányt, s egyenesen belerohant a mosóporos kamionba, ami ripityára tört, s mindent beborított a mosópor. Az ütközéskor felborult, kipördült vissza az útra, s ebbe belerohant egy vízszállító kocsis, ami szintén felborult, s a víz ráömlött a mosóporra, ami habzani kezdett, és síkossá tette az utat. Ezen aztán egymás után csúsztak meg az autók, úgy viselkedtek mint a korcsolyázni tanuló gyermekek, mentek azok mindenfelé, csak egyenesen nem, egymásnak ütköztek és az útmenti póznáknak, házaknak, és kirakatokba rohantak bele. Az emberek sikoltoztak és menekültek. Akkor jött egy szippantós kocsis is, az is felborult, s a tartalma kiömlött az útra, s mindent beborított a... na, tudják hogy mi! Mert sajnos éppen tele volt! Jutott belőle bőven mindenkire a környéken, én szerencsére elkerültem ugyan, de csak azért mert több eszem volt másoknál, s a tűzlépcsőn időben felmáztam a gyáépület tetejére. Különben a kiscicust is ott találtam, és semmi baja sem volt! De hogy tovább folytassam, addigra már jókora közlekedési dugó keletkezett, s ebben a pillanatban jött egy folyékony betont szállító kocsis, tudják, olyan böhömnagy izé, amin az a forgó micsoda van, az is felborult, s a tartalma, a sok tonna beton kiömlött, s óriási területet beborított, egész kocsikat is, amik már így semmiképp sem tudtak elmenni. Persze a beton nem szilárdult meg azonnal, de ebben a kásában lehetetlen hogy a kocsik menni tudtak volna. Ráadásul az utcai kirakatokba rohant kocsik közül az egyik felrobbant, s tűz keletkezett, de hiába jöttek a tűzoltók, a nagy káosz miatt nem tudtak az épülethez férni, így a tűz csak terjedt, s átterjedt az egész háztömbre, csak a többi utcákon tudtak a tűzoltók közlekedni, így azt már megakadályozták, hogy a város többi része is leégjen!

Azzal Ráksi befejezte a beszédét, és a hatást lesve vizsgálgatta Híjjú és Aina arcát. Azok azonban szólni sem tudtak egy darabig.

—A végeredmény: huszonegy halott, köztük két gyermek, a sebesültek száma kétszáznál is több, az anyagi kár pedig egyszerűen felmérhetetlen! - közölte Ejlin.

—Hát igen! - vont vállat Ráksi. —De a cicus megmenekült! A legszomorúbb az, hogy egyik halott gyerek sem az volt, aki a cicát kínozt!

—Ráksi! Hogy beszélhetsz így! - szörnyedt el Ejlin, pedig ő ismerte már némileg növendéke gondolkodását.

—Jobb ha ártatlan hal meg? - kérdezett vissza a leány, azzal a professzorhoz fordult:

—Ezek után is kellek önöknek?

A professzor nagyot sóhajtott.

—Amilyen értelmes vagy, bizonyára sejtetted hogy nem nagyon válogathatunk! Nem akarunk soká várni! Ami a történeteket illeti, hajlamos vagyok sajnálatos, véletlen szerencsétlenségnek tekinteni. Mindenesetre, az állatok szeretete nem olyasmi amit büntetnünk kellene. Szerintem az a tanárnő a hibás, aki felügyelet nélkül hagyott benneteket!

—Azonnal el lett bocsátva, és folyik ellene a büntetőper! - jegyezte meg Ejlin.

—Akkor ezzel el van intézve az ügy. Magam részéről az észbeli képességeket tartom a legfontosabbnak egy gyermekben, abban pedig úgy látom igazán nem szenvedsz hiányt! - azzal a professzor elővette a kígyófej rajzát, és Ráksi elé tette.

—Hogyan jutott eszedbe hogy ilyesmit rajzolj?
—Csak úgy. Baj?
—Nem, dehogy! De mondd, láttad már valahol?
—Ezt a képet? Nem! Miért, kellett volna?
—Dehogy! Szó sincs róla! Tehát azt mondod, szeretnél a gyermekünk lenni?
—Most hazudjak? Nem ismerem még annyira magukat hogy azt mondhassam, szeretnék magukkal élni! Egy biztos: szeretnék innen elkerülni! Rosszabb talán nem lesz!
—Mit szólna hozzá, drágám? - kérdezte a professzor a feleségét.
—Nem ilyennek képzeltem a leendő gyerekünket! - lélegzett mélyet Aina. —De jól van! Az biztos hogy komoly gyerek, s ha vannak is vele bajok, amik más gyereknél nem fordulnak elő, egészen biztos vagyok benne, hogy egy csomó olyan bajra viszont nem kell számítanunk, amik más, hm...
—Normális! - segített neki Ráksi.
—Hát jó, szóval amik más, normális gyerekek esetében jönnének elő!
—Akkor megegyeztünk! - állt fel Ejlin, és szemmel láthatóan igencsak örvendett. —Menjünk azonnal az irodámba, s kiállítom a megfelelő papírokat!

3. fejezet: A hamisítvány

DÖGLESZTŐ VOLT A HŐSÉG, és Drúcha¹, a régészecsoporthoz ifjú, de nagyreményű tagja szemrehányóan nézett a delelőpontját még el sem ért Napra. Elszörnyedve gondolt rá, mi lesz itt délután két óra felé, s miként bírja majd azt ki. Már most a homlokát kellett törölgetnie, pedig alig tízre járt az idő.

Keserves munka a régészeké! S ő ráadásul nem is trogg, hanem a messzi Észak szülötte, Lulmannolból. Tehát dafnar nemzetiségű. Mikor jelentkezett erre az ásatásra és megkapta az alapítvány támogatását az úthoz, majd kibújt a bőréből örömeiben. Arra azonban nem gondolt, hogy miként viseli el a hőséget. Eszébe sem jutott ez, elvégre Troggföld nem trópusi ország. Az sem jutott azonban az eszébe, hogy épp nyáron végzi majd a csoport az ásatást, s olyankor már egészen szembeötlő a troggföldi és a lulmannoli északi klíma közötti különbség.

—Pedig ki hinné! - dörögte. —Hiszen még csak nem is a síkságon dolgozunk, hanem egy hegység tetején! Azt hinné az ember, hogy a Rabang-hegyen mégiscsak hidegebb az idő! Vagy tényleg hidegebb is? Magasságos egek, mi lehet akkor most a városokban a tengerparton?!

Azután leintette magát. Jobb ha nem siránkozik. Akármelyik híres régész is boldog lett volna ha a helyében lenne, ő pedig utolsó éves egyetemistaként kapta meg ezt az igazán nem mindennapi lehetőséget. No persze, az ásatásokat finanszírozó alapítvány kikötötte, hogy három hely a tizenöt fős csoportban tanulónak, afféle ifjú reménységeknek van fenntartva, ezek egyikét kapta meg ő. Ez sokaknak nem tetszett – nem az ő személye persze, hanem az, hogy nem képzett régész került ide, s a másik két helyre. De hát aki a pénzt adja, az diktál. S az alapítvány olyasmikre hivatkozott, hogy szakmai képzés, gyakorlati oktatás, foglalkoztatáspolitikai, tehetséggondozás, az ifjúság támogatása. Senki bele sem köthetett. S még udvariasak voltak az ellenzőkkel, amiért egyáltalán megmagyarázták a döntésüket. Elvégre azt is mondhatták volna, hogy ők adják a pénzt, s mindenki fogja be a száját.

Ezért kerülhetett be Drúcha a csoportba. Őt, másik két ifjú társával egyetemben, vagy kétszáz jelentkező közül választották be. Meg kell becsülnie magát. Ha valami nem tetszik az ásatásvezetőnek és hazasuppolja, soha az életben nem lesz még egy lehetősége rá, hogy a helyszínen tanulmányozhassa a korai trogg kultúrát, sőt a prototrogg népek temetkezési szokásait. Igaz, a Rabang-vulkán kitörése nagyrészt megsemmisítette a hegyen élő őslakosok faluját, akik az elfogadott elmélet szerint ide menekültek a beözönlő trogg hóditók elől, de a völgyben megmaradt temetőjük csodálatos épségű sírokat rejtegetett, bámulatos leletekkel, s ez, meg a vulkán tetején talált óriásszobor maradványa az egész világ érdeklődését felkeltette. Nem engedheti hát meg magának, hogy valami hülyeséget kövessen el, és egy életre elássa magát – ahelyett, hogy ő ásna ki valami szenzációsat. Még csak az kéne, hogy a hőség visszariassa vagy elájuljon! Micsoda ostobaság!

Pedig nehéz ügy! Mert nyilvánvaló, hogy ők hárman, tejfölösszájú ifjoncok kapják a legszemélyesebb munkát. Sőt ezt nyíltan be is vallotta az ásatásvezető. S ezért még csak haragudni sem lehet rá. Drúcha tudta, hogy kedveli őt az ásatásvezető, Híjjúb professzor, de akkor sem teheti meg, hogy egy doktori címet szerzett negyvenéves egyetemi tanárra bízza például ezt a munkát itt, a tegnap feltárt két sír részletes átvizsgálását. Pedig ezt is meg kell tennie valakinek. Minden leletet elszállítottak már innen előző nap, de most még egyszer át kell vizsgálni az egészet, a sírfalat végigkopogtatni, az alját is megvizsgálni, méghozzá nagyítóval meg fémdetektorral, centiről-centire. Hátha talál valami szövetmaradványt, vagy kiderül, hogy ez csak egy álsír volt, amit szándékosan helyeztek egy másik sír fölé, hogy a nagy úr, ki alul fekszik, s akinek a nyugalma mindenáron meg akarták védeni, békésen feküdhessen alant, védve a sírablóktól, akik csak a felső sírt rabolják ki, s nem is sejtik, hogy alul rejlik az igazi kincs.

Drúcha már két órája görnyedt a jókora gödörben, s egészen biztos volt benne, hogy itt szó sem lehet álsírról. De, bár nemegyszer megfogant agyában a gondolat, hogy hagyja a fenébe az egészet, nem merte megtenni. Mert ha téved és lebőg, örökre vége a régészeti karrierjének. S huszonnégy évesen nehéz más pályára ráállnia. Igaz, a számítástechnika is egészen jól megy

¹ A „ch” hang kiejtése mint a német „ich”, vagy a magyar „technika” szóban. Nem választható szét c-re és h-ra!

neki... Na de azért a régészet, az mégiscsak egészen más! Ott lehet nagy felfedezéseket tenni! Különbösen is érdekesnek találta a régészetet, már kiskorában is betéve tudta az összes trogg, rilgent, kaul és dzsanar uralkodó nevét, s kizárólag történelmi regényeket olvasott, míg osztálytársai a zenesztárok intimitásain csámcsogtak. S most hogy kijutott ide, amit jelentős részben az is segíthetett hogy anyanyelvi szinten beszél troggul és dzsanarul is, sőt valamennyire még az ótrogg nyelvet is megtanulta, most, most nem engedhet a kényelem hívó szavának. Át kell vészelnie a nehéz időket.

Felállt, nagyot nyújtózott és letörölte a port az arcáról. Ha ebben a sírban valaki talál bármit amit ő nem vett észre, akkor az legfeljebb valami újfajta baktérium lehet, ahhoz meg nem régész kell hanem mikrobiológus. Vágyakozva gondolt vissza a sátorra, ott sem volt ugyan légkondicionálás, de legalább a Nap nem égette a tarkóját. De jó volna most ott ülni és leleteket rendezni! De hármuk közül ma ő a soros hogy ott járjon, ahol már előző nap mindent learattak a Nagyok, a Nemzetközi Nevek, a tudományos címekkel rendelkező kutatók.

—Persze ha tényleg felfedezném hogy valamelyik csak egy álsír volt... - ábrándozott el. Azután leintette magát. Hagyjuk a meséket! Ha ennek volna egy szikrányi lehetősége is, nem őrájuk, végzős egyetemistákra bíznák ezt, mindenki itt nyüzsögne. Az álsíros temetkezés a szomszédos Rilgentiára jellemző leginkább, nem a prototrogg népességre. Ez, amit feladatukul kaptak, csak amolyan minden eshetőségre szóló utolsó biztosítás. No és persze a leletmentés a sátorban, a konzerválás sem sokkal jobb. Egy elsőéves gólya is el tudná végezni. Persze az nem lesz benne a személyi lapjában, hogy az egész turné alatt semmi értelmeset nem csinált. Csak annyi hogy résztvett a nemzetközi Rabang-ásatáson, Troggföldön, amit hat ország szervezett közösen, a prototrogg emlékek feltárására, melyet nagyjából a Késői Maradványkultúrák Kutatását Támogató Alapítvány finanszírozott. Nagyhirű szervezet és jól hangzik. Remekül mutat majd a személyi lapon. Talán még valamiféle oklevelet is kap a végén.

De még legalább hetven sír van hátra amit nem tártak fel, és Drúcha le merete volna fogadni hogy ennek legalább a harmada reá marad. Persze nem a feltárás, hanem a későbbi átvizsgálás és leletmentés. Sőt, már a feltárást sem tartotta olyan izgalmasnak mint eleinte. Ők hárman persze semmihez hozzá nem nyúlhattak, még a sírok lefényképezését is külön fényképész szakember végezte. És mindenütt ugyanazt találták: csontokat sehol, csak egy kis ládikát, benne némi porral, amiről a biológusok hosszú vizsgálatok után megállapították hogy valószínűleg szívizom-maradvány. Meg aztán találtak még ruhákat, csatokat, korsót, ételmaradékot – Drúcha minden régészeti ismerete ellenére sem volt képes megérteni, miért kell egy sírba élelmet rakni, ha ide csak a szívét temetik el az illetőnek. Mert azt még meg lehet érteni kis jóakarattal hogy a halott mellé tesznek élelmet, azt híve hogy az majd táplálkozni fog, de a szívnek még csak szája sincs!

S mindenütt ugyanazok a leletek. S Drúcha tudta, biztos volt benne, életét merete volna rátenni hogy a többi hetven sírban sem találnak mást mint az eddigi húszegynéhányban. Menynyivel izgalmasabb lenne odafent ásni, a krátertájékon, ahol azt a szobormaradványt találták! Igaz, a vulkánkitörés csúful összerombolt mindent, és az eddigi pénzkeret sokezerszeresére lenne szükség hogy a láva alól kiszabadítsanak bármit is, de talán jobban megérné. A láva nemcsak pusztít, de konzervál is. Már persze azt, amit nem éget el. De a szobor kőből volt. Lehet hogy valami bejáratot őrzött, ekkora szobrot kapu környékére illik állítani afféle védőszellemként, s lehet hogy valahol a láva alatt egy barlang bejárata rejlik, ahol nemcsak sírleleteket találhatnak. Még ha be is omlott a barlang a kitöréskor, akkor is többre mennének mint a sírok turkálásával.

De hát nincs több pénz, s az eddigieket sem Drúcha osztja el. S amikor egy alkalommal megemlítette gondolatait Hijjú profnak, az csak mosolygott és azt mondta hogy Drúcha fantáziadús ifjú, de túl sok kalandregényt olvasott. A szobor az oltárhoz tartozik, hisz az oltárkövet meg is találták a hegytetőn, tehát ne álmodozzon. S ráadásul Drúcha elkövette azt a hibát is, hogy mindezt nem négy szemközt említette meg a profnak, hanem akkor amikor mások is hallhatták, s nemegy résztvevő az ásatásról azóta csak úgy emlegette gúnyosan ezt mint „Drúcha elméletét”, a „prototrogg barlanglakók hegymélyi civilizációjáról”. Tegnap ebéd alatt az egyik egyetemista, aki szintén az ifjú reménységek egyike volt mint Drúcha, őt Pándzsinak

hívták és Zassenből jött, ártatlan arccal fejtegetni kezdte a Rabang-hegyi barlanglakók civilizációs korszakait.

—Eleinte az atechnikus korszakban csak egymást ették. - kezdte el váratlanul, és a messze-ségbe nézett. Mindenki elhallgatott, nem tudván hogy kikről beszél. És Pándzsi folytatta.

—Azután rájöttek hogy a kövekre tapadt moha finom, s ekkor felhagytak a kannibalizmussal. Ám kialakultak a törzsi háborúk a jobb mohatermő zugokért. Majd a barlangi gombákat is megszerették, sőt természeteni is kezdték őket, s ezt tekinthetjük civilizációjuk pirkadatának. Ezzel egyidőben kitenyésztettek egy foszforeszkáló gombafajt is, s ezután már nem csak a szemük világított a sötétben...

Kitört a hangos kacaj. Drúcha elpirult, és alig bírta türtőztetni magát hogy ököllel ne menjen Pándzsinak.

Az emlék hatására kiköpött a sír aljára. Lehet hogy a profnak igaza van, s ő csak javíthatatlan álmodozó. Igaz, álmodni jó, de nem most, amikor dolga van.

Kikászálódott a sírből, és átlépett a következőhöz. S amikor belenézett, latolgatva hogy hol ugorjon le a mély gödörbe, megtorpant. Ott lent látott valamit, és ez a valami egészen olyan volt, mint egy olyasféle szandál, amit már sok sírban megtaláltak. Ezen kívül semmi nem volt a sírban, de ez rendben volt, Drúcha nem is számított másra. Nem az volt a szokatlan hogy a sír üres, hanem épp az hogy ez a szandál benne van. És a sír egyik oldala meg volt bolygatva, ahelyett hogy merőleges lett volna a fala mint minden tisztességgel és precízen feltárt sírnak, nagy halom föld dőlt ki az oldalából, és hullott az aljára.

Drúcha tudta hogy ez tegnap még nem így nézett ki. Ő maga is itt volt amikor feltárták a sírt, lefényképezték és kirámolták. Legalább tízen nyüzsögtek itt. Lehetetlen hogy egy szandált itt hagytak volna. És a föld is azóta omlott le.

Beugrott a sírba. Lehajolt és megnézte a szandált. Egészen olyan volt mint amiket a sírokban találtak. Karcsú, keskeny női lábfejre való, a lábtartó zsinórok hurkolása tipikus, és az arany csat is, ami a lábfejen egymáshoz erősíti a szíjakat.

Tűnődve nézegette. Honnan a csudából kerülhetett ez ide? Hiszen még ha itt felejtették is volna... a szandál a sír közepe táján hevert, s nem ott ahol a szandalleletek szoktak, azokat mindig a sír végében találták meg, ott tehát, ahol a halott lábai lettek volna, már persze ha bele tették volna a halottat, s nem csak a szívét rakják a sírba. Pedig ez egy szandál volt, kétségtelenül, elegáns jobblábas darab, gyönyörű fél pár, nem vitás.

—Vagy talán valaki elejtette? - töprengett Drúcha.

Közel hajolt a szandálhoz. Egészen közel, és lélegzetét is visszafojtotta. Elvégre egy kétezer éves leletről volt szó, sokszor már a sír felnyitásakor porrá omlottak a bőr- és szövettárgyak. Persze ha kibírta hogy valaki felemelje és elejtse, nem nagyon kell félnie. Ez is olyan csodás esett volt, mint ami néha bekövetkezik: olykor egész érintetlenül maradnak meg a leletek, károsodás nélkül, ha megfelelő a mikroklíma. Ezekben a sírokban gyakran találtak ilyen ép leleteket, de Drúcha óvatos volt.

Azután elképedve vont fel a szemöldökét. A szandál nagyon is frissnek látszott. Drúcha óvatosan megérintette, de nem vált porrá. Erre két ujjá közé fogta.

Puha, nagyon puha bőrt tapintott ujjáival. Olyan puhát hogy gyanakodott: csak néhány napja készülhetett a szandál. Meg is szagolta, s friss bőr illatát érezte, s valami más, furcsa illatot is, amiről nem tudta hogy mi lehet, de egészen megbizsergette idegeit, úgy érezte a szőr is feláll a hátán, de nem rémületében, hanem épp ellenkezőleg, azért mert ez az illat olyan végtelesen kellemes volt.

—Ez a szandál nem lehet kétezer éves! - állapította meg hangosan. Azután gyorsan körülnézett, hallotta-e valaki. De senkit nem látott a közelében. Messze, vagy kétszáz méternyire dolgoztak a többiek a következő sír feltárásánál. A trogg munkások szorgalmasan lapátolták a földet a régészek felügyelete alatt. Mindenki ott volt, kivéve két egyetemista társát, akik a sátorban konzerválják a leleteket.

—Hanem a csat rajta valódi arany. - töprengett tovább. —Létezik olyan örült valaki, aki ilyen otromba hamisítványt készít hogy megpróbáljon becsapni bennünket? Kész lenne ezért rátenni a szandálra egy ekkora aranydarabot, amely többet ér mint a professzor két évi fizetése?

—No persze... - morfondírozott el - ha a tudományos világ lejárata a célja, és elég gazdag... De hát ezt a hamisítványt egy középiskolás is leleplezné!

Hirtelen ötlettől vezetve odalépett a földhalomhoz, s íme, úgy volt minden ahogy sejtette: lábnyomokat látott a földön, méghozzá kétfélét: a bal láb nyoma szandálé volt, s Drúcha le merte volna fogadni hogy a sírban talált jobblábas szandál párjának a nyomáról volt szó, míg a jobb láb nyoma mezítlábas volt.

Megpróbálta elképzelni az eseményt. Valaki, egy nő, valószínűleg éjjel, erre jár, és belepoty-tyan a nyitott sírgödörbe. Megússza kéz- és lábtörés nélkül, ki akar jutni, felmászik a sírfalon, közben letúr egy csomó földet és leesik a fél szandálja, de ezt nem veszi észre csak amikor már kijutott a gödörből, s persze nem akar visszamenni érte...

—Nem, ez nem jó! - morogta. —Mert nem magyarázza meg, miért olyan szandált visel mint amilyen a sírokban szokott lenni! Meg aztán, én bizony visszamentem volna a szandálért, s minden épeszű ember is visszament volna, ha ekkora aranycsat van rajta!

S különben is: ki lenne ez a nő, honnan jött volna? Legalább két napi járőföldre senki emberi lény nem lakott a Rabang-hegy környékén, kivéve őket, régészeket.

Bedugta a szandált a ruhájába, kimászott a sírból, s megpróbálta felfedezni, merre vezetnek a nyomok. Egy darabig sikerült is követnie őket, de azután letértek a földes részről a sziklák közé. Itt Drúcha úgy látta, mintha a sziklák között egy alig látható ösvény vezetne fel a hegyre. Ezt csak abból lehetett látni, hogy nagyobb kövek nem voltak csak kis kavicsok, a kétoldali sziklák között.

—És még innen sem ment vissza az aranyszandáláért, pedig biztos vágták a kövek a talpát! - csóválta a fejét.

Elindult felfelé az ösvényen (ha ugyan az volt) ő maga is. Sokáig ment, végül ismerős környékre jutott: ott állt nem messze a hegy csúcsától egy fennsíkszerű tágas területen, s nem messze tőle hevert a jókora sziklatörmelék, mely egy óriási kígyó pofájának a darabját ábrázolta. Vagy kétszáz lépésre tőle a hegyfal romokban. Semmiféle nőnek nem látta nyomát sem, persze, innen már bárhová mehetett, a nyoma nem látszódná meg.

Kis ideig nézelődött, azután visszafordult. S ebben a pillanatban hangot hallott meg, mely őt szólította:

—Hát te mit keresel errefelé?!

A hang irányába kapta a fejét, és Ráksit pillantotta meg, Híjjúb prof kislányát, aki a valami-kori kígyószobor egy darabján üldögél, és a lábát lóbálja. Fürge lehetett, mert Drúcha esküdni mert volna rá, hogy amikor korábban arrafelé nézett, még nem ült ott a leány. S mert nem válaszolt rögtön, a kislány ismét kérdőre vonta a nála legalább tíz esztendővel idősebb fiatalembert, méghozzá felettébb mérgesen:

—Mit keresel itt?! Nem a síroknál kellene lenned?!

4. fejezet: A kígyó fejénél

SENKI FELNŐTT SEM szokott örülni annak, ha egy gyermek kérdőre vonja, főleg ha az a gyermek még tíz esztendősen sincsen. Drúcha mégis igyekezett visszafogni mérgét, elvégre nem ajánlatos összeveszni professzora csemetéjével, ráadásul azt is tudta, hogy Ráksi jóval értelmesebb az átlagos gyerekeknél. Így válaszolt hát:

—Sétáltam. Szabad, nem? Különb, azt hiszem ezt a kérdést inkább nekem kellene a te számodra föltennem! Igencsak messzire elcsatangoltál, tudod! S azt hiszem, apád nem örvendene neki ha megtudná hogy csak úgy elkóborogsz! Úgy vélem nem tévedek amikor feltételezem, nem kaptál engedélyt tőle arra hogy ide gyere!

—Miért kaptam volna engedélyt rá? Hiszen nem is kértem! - vont vállat a kislány.

—Na látod, éppen erről beszéltem!

—Arról beszélj, amiről kérdeztelek! - rúgdosta meg sarkával a lába mögötti szikla oldalát Ráksi. —Te mit keresel itt, Drúcha?!

Most már az ifjú régészt is kezdte elfutni a méreg. Hiába, akárkinek a leánya is, de mégis-csak túl sokat enged meg magának!

—Talán bizony engedélyt kellett volna kérnem tőled?! Úgy viselkedel, mintha az egész hegy a tied volna!

Ráksi tűnődve nézett maga elé.

—Nos, még nem gondoltam erre, de bizonyos értelemben talán valóban az enyém a hegy... legalábbis a belseje. Mindenesetre több közöm van hozzá mint neked! Ezen azonban nem fogunk összeveszni. Érezd otthon magadat! Tőlem oda mehetsz ahová csak akarsz, Drúcha, csak azt szeretném ha megígérnéd, hogy ha látsz vagy találsz valami szokatlant... akkor azonnal szólsz nekem! Ugye megígéred?

Drúcha egészen elképedt.

—Tulajdonképpen mit képzelsz magadról, de tényleg?! Talán te vagy az ásatásvezető apád helyett?! Miért számolnék be neked bármiről is?!

Ráksi leugrott a szikláról, és elébelépett. Bár alig volt feleannyi idős mint Drúcha, mégis mindössze egy fejjel volt alacsonyabb nála, mert rendkívül magas, nyúlánk volt a termete.

—Számolj be nekem mindenről Drúcha... - szólt a fiúhoz, és zöld-sárga szemével igen furcsán nézett rá - számolj be mindenről... mondjuk azért, mert én ezt kérem! S azért is, mert mások nem hinnének neked.

—Miről beszélsz?! - borzongott meg Drúcha, és hátrébb húzódott. S hirtelen az futott át az agyán, hogy ilyen, Ráksihoz hasonló nők lehettek azok, akiket a régi trogg papok máglyán égettek meg varázslóság vagy boszorkányság miatt. Bár sokkal erősebb volt a leánynál, s az még csak egy gyermek, de szinte félt tőle, s ahogy ránézett, egészen beléborzongott.

—Tudod te nagyon jól, Drúcha, hogy miről beszélek! Nem véletlenül jöttél fel ide a hegyre, ugye? Keresel valamit, igaz? Nem hiszed el hogy nevelőapámnak van igaza, és e kígyószobor csak afféle túlméretezett oltárdísz volt. Valami nagy, hatalmas felfedezést akarsz tenni, hogy ezzel a régészvilág legelőkelőbb nevei közé számítsanak téged is. S úgy véled, tudod is miről van szó, csak nem adnak neked pénzt és lehetőséget hogy bebizonyítsd elméletedet.

—Persze, a prototrogg barlanglakók Drúcha-féle elméletét! - legyintett keserűen és gúnyosan az ifjú.

—Ne siránkozz! - legyintett Ráksi, és kézenfogta Drúchát, s a szobormaradvány felé vezette. —Pándzsi egy seggfej, de egy nap ő is rádöbben majd erre.

—De senki nem hisz nekem! - és Drúcha már meg is feledkezett róla hogy egy gyereklánynak önti ki szíve minden keserűségét, mert valami olyan furcsa, s hatalmas erő áradt Ráksiból, ami egyetlen felnőttből sem, s ez minden furcsasága ellenére is bizalmat parancsolt.

—Tévedsz, Drúcha! - rázta meg a fejét Ráksi. —Legalább két ember biztosan van aki osztja véleményedet!

—Ugyan ki lenne az?

—Én és Híjjúb professzor.

—Na ne mondd! Miért gúnyolódott akkor hát velem az öreged, ha ő is hisz nekem?!

—Nem gúnyolódott! De nem kötelezheti el magát valamiféle fantasztikusnak tűnő nézetek mellett az ő pozíciójában, mindenféle bizonyíték nélkül, s téged is megpróbált megóvni egy nagy csalódástól! Ő igazi tudós, nem kalandor. Kutató, nem felfedező. Megfontoltan halad, lépésről lépésre. Most a sírok feltárására kapott pénzt, ezt végzi el. Reméli hogy az itt feltárt leletek megmozgatják a nemzetközi pénzvilágot, s összegyűlik annyi pénz, hogy jövőre vagy pár év múlva majd itt a csúcs környékén is áshasson. Addig pedig nyugton marad, és hallgat mint a csuka, nehogy nevetségessé tegye magát, s ne bízzák rá akkor majd az ásatásvezetést, amikor egyébként megtennék! S nyugodt lehetsz, igaz hogy az öregem egy kissé beképzelt és néha modortalan, mogorva sőt goromba is, de becsületes: ha eljön az ideje, nem fog megfélemlíteni rólád, hiszen az akkori expedícióra különben is alapvető érdeke olyanokkal elindulnia, akik hisznek a sikerben!

—Csak vigasztalni akarsz!

—Tudom amit tudok! - vont vállat Ráksi.

—S te is úgy gondolsz hogy itt valamiféle település élhetett a csúcs tájékán? Te is hiszel nekem?

—Hinni, hát ez kérlek a tudatlanok kiváltsága! Aki tud valamit, annak többé már nem adatott meg a hit öröme vagy átka, hiszen azok már bizonyosságot nyertek! - azzal Ráksi odalépett az oltárkö elé, karjait kitárta, és váratlanul mély hangon egy verset kezdett el kántálni:

*—Nem hiszek már, hanem látok,
lesújtott reád az átok!
Bosszút többé már nem várok,
beteljesítem halálod!
Hitem fátyla szétszakadt,
kőbástyáján rés fakadt,
ledőlt már büszke bástyája,
s nő a Tudás erős fája!
Megölhetsz bár, mégisincs végem,
munkámat míg be nem végzem,
új testemben új a lelkem,
s hatalmam még nem is sejtem!
Ezredév hiába múlik,
kezem sírból is kinyúlik,
s amikor torkon ragad:
testedből csak por marad!*

Drúcha megintcsak ámulatlan tekintett Ráksira.

—De hiszen ez ótrogg nyelven van! Hol és mikor tanultál te meg ótroggul?! A professzortól talán?! S ilyen fiatalon?! Hiszen én is tűrhetően beszélek ótroggul, de te még nálam is jobban! Legfeljebb a kiejtéseden kellene javítani!

—Az én kiejtésem, mondhatni, anyanyelvi szintű! - nézett rá Ráksi, alulról fölfelé ugyan hisz kisebb volt, mégis sikerült valahogyan olyan hatást keltenie, mintha egy gögös királynő nézne le trónja magasságából hitvány alattvalójára, azzal máris átváltott újra ótrogg nyelvre. —Ugyancsak kíváncsi lennék ellenben a te kiejtésedre, barátocskám! Hogyan merészelsz kritizálni ha még soha életedben nem hallottad anyanyelvi beszélőtől e nyelvet?!

—Miért, te hallottad talán?! - vágott vissza elmésen Drúcha.

—Erről nem kívánok vitatkozni! Mindenesetre ne feledd, hogy mindenkit érhetnek meglepetések, még téged is, mert a világ, az egy bonyolult rendszer! A verset pedig, ha nagyon érdekel, jómagam költöttem. E helyen pedig valaha igen gyakran beszéltek ezen a nyelven, sőt az ősi zumír nyelvet még gyakrabban hallhatta ez az oltárkö itt, különben azt a nyelvet is kiválóan ismerem, és a hely hangulata arra csábított hogy elszavaljam! - azzal keze végigsimított az oltárkö tetején, s így sóhajtott fel:

—Hej, de sok ember szívét tépték itt ki teliholdkor! - azzal olyan sebesen, hogy egy macska sem tette volna különkül, egyetlen hirtelen ugrással az oltárkő tetején termett, és Drúcha döbbenetére térdre ereszkedve kezdte vizsgálgatni azt centiről-centire. Végül így szólt:

—Úgy látszik, mostanában nem használták.

Erre már elnevette magát a fiatalember.

—Az biztos is! Legalább kétezer esztendeje, ha tudni akarod! Csak nem száraz vérfoltokat kerestél?!

—De igen. S abban hogy kétezer esztendeje nem használták, hát a helyedben nem lennék olyan biztos! - azzal a szobormaradvány felé mutatott.

—Azon a helyen, Drúcha, egy óriási barlang bejárata nyílt valaha! A szobor alsó állkapcsa tulajdonképpen a felvonóhid volt, amely egy szakadékot hidalt át, akkoriban ugyanis ott még egy szakadék tátongott. Amikor valaki be akart lépni a barlangba, e kígyó tátott pófáján kellett bemennie oda. A barlang ténylegesen megérdemelte az óriási jelzőt, mert keresztül-kasul behálózta az egész hegyet! És sokszázan laktak itt, nem csak egy vagy két tucat nyomorúságos életet élő szegény, sanyarú sorsú falusi! Azt nem tudom hogy mitől omlott össze a hegy, de őszintén csodálnám, ha ez csak amolyan egyszerű vulkánkitörés lett volna! Ellenben egészen biztos vagyok abban, hogy volt közöttük, az itt élők között egyvalaki, akinek legalábbis esélye volt hatalma révén arra, hogy megmeneküljék a katasztrófa elől, ha ugyan nem épp ő okozta az egészet!

—Te tényleg hiszel ebben! - nézett ámulatlan Ráksi arcába Drúcha.

—Mondtam már: a hit kiváltsága csak a tudatlanoknak adatott meg!

—Nem mondhatod komolyan hogy te tudod, hogy mi történt ekkor meg akkor, a vulkán kitörésekor!

—De hiszen épp azt mondom hogy a kitörés okát, s az akkor történeteket nem tudom! - nézett rá ártatlanul, de kissé gúnyosan is Ráksi. —Azt hogy mi történt itt, mitől vált minden romhalmazzá, azt nem tudom, mert én már akkor... De hagyjuk! Hanem figyelj csak ide, Drúcha! Mi ketten sokat tudnánk segíteni egymásnak! Én e gyermeki testben sajnos kénytelen vagyok alávetni magamat legalább némileg bizonyos társadalmi konvencióknak, elvégre nem rúghatok fel következmények nélkül minden hagyományt, s emiatt mozgásterem erősen korlátozott. Kössünk egy alkut! Derítsd fel a környéket! Tudni akarom, létezik-e valami bejárat a barlangba, mely valaha itt nyílt, mert be akarok oda jutni! Miután az egész hegy mégsem omlott össze, valószínűtlennek tartom hogy a barlangnak ne lenne épen maradt része, s tudni akarom, mi van benne! Te tehát járd be a környéket, s ha bejáratra vagy akárcsak annak gyanújára bukkansz, értesítesz engem! Én veled együtt megyek be oda, s cserébe ígérem hogy mindent elmagyarázok neked, amit ennek a népnek a kultúrájáról és sorsáról tudni lehet! Nélkülem meg sem értenéd szokásaik legtöbbjét.

Drúcha ámulatlan nézett rá.

—Miből gondolod hogy ha bejáratra lelek esetleg, már ha létezik egyáltalán, akkor oda veled együtt akarok bemenni?! Hiszen a felfedezés úgy az igazi ha egyedül tesszük!

—Ne aggódj. Semmiféle dicsőséget nem kívánok magamnak, s eszemben sincs elvitatni előled az elsőbbséget.

—Ha lenne is társam, téged vinnélek magammal utoljára! Még csak az kéne hogy egy gyermek életét kockáztassam, egy kislányét, ráadásul éppen a professzorom egyszem leányáét! Nem is hagyná!

—Idősebb vagyok mint hinnéd! Ami pedig nevelőapámat illeti... nos, én egészen biztos vagyok benne, hogy ha lesz bejárat, akkor igenis leenged a barlangba. Sőt, vinne akkor is ha nem akarnék menni! Ő igen, anyám nem engedne, ebben igazad van, de apám nagyonis! Tudod, megvan rá az oka. Neked pedig csak annyit mondhatok, Drúcha fiam, tégy le arról hogy egyedül mászkálsz errefelé a barlangokba! Úgy értem, hogy nélkülem. Igen nagy bajba kerülhetsz!

Drúcha azt sem tudta, melyik kérdését tegye fel először a sok közül.

—Mióta volnék én a te fiad?! Hiszen csitri vagy hozzám képest! S jól nézünk ki, mióta szorulok én a te védelmedre?!

—Amióta olyasmibe avatkozol, amihez tulajdonképpen semmi közöd! Amióta követsz valakit!

—Tessék?!

—Add ide azt a sarut, Drúcha, hadd nézzem csak meg közelebbről! - nyújtotta ki a kezét Ráksi.

—De hát... honnan tudsz róla... - dadogta az ifjú régész, és meglepetésében eszébe sem jutott hogy tagadja, van nála saru. De nem is mozdult hogy odaadja. Erre Ráksi benyúlt Drúcha ruhájába, s kihúzta onnét a sarut. Ekkor már megeredt Drúcha nyelve.

—Kérlek ne hidd hogy a sírok leletei közül loptam volna!

—Tudom hogy nem onnan van. - nézegette a kezében forgatva a sarut Ráksi. —Ez egészen új készítmény. Akinek szeme van és nem vak, az látja, régésznek sem kell lenni hozzá. Különben egy ifjú papnő saruja. Ha nem változtatták meg alapjaiban a szokásaikat, akkor egy olyan papnő saruja, aki még nagyon fiatal, szűz, de nem áldozati Követnek nevelik, hanem magasabb beosztásba szánják a későbbiekben, ezért a fontosabb beavatásokat is megkaphatja... illetve, egy részét már meg is kapta. Még nincs húsz éves.

—Honnan tudod mindezt?! - ámult el Drúcha.

—A saruból. - azzal Ráksi visszaadta azt Drúcha kezébe. —Tessék! Nézd meg magad is, ha nekem nem hiszel!

—De hát ez nincs ráírva!

—Dehogynem. Mindez a Napnál világosabban kiderül abból hogy a saru aranyból van, hogy új, abból, hogyan van kikészítve a bőrszík, milyen a mintázata, mivel van illatosítva, s mekkora a mérete!

—De honnan tudtad hogy egyáltalán van nálam ilyen saru?!

—Onnan hogy én is a lábnyomokat követve jöttem ide, nem sokkal teelőtted, de én nem ott botlottam a lábnyomokba ahol te, s bár láttam a nyomaiból hogy elveszítette egyik saruját, nem fordultam meg a sarut keresgélni, hanem inkább utána siettem, hátha elkapatom. Ennek ugyan csekély esélye volt csak, de a siker nagy előnyökkel kecsegtetett. Sajnos nem sikerült. Azt viszont rögtön gondoltam, hogy te a saru nyomán találtál ide - amilyen ostobák vagytok ti férfiak, egy egyszerű lábnyomot észre sem vennétek, csak akkor akad meg valamin a szemetek, ha az legalább akkora és olyan csillogó mint ez a saru, tehát ha már szinte a szemeket böki ki!

Drúcha lenyelte a nemére vonatkozó sértést.

—Jó megfigyelő vagy, Ráksi!

—Á, most nappal nem igazán! De versenyeznénk csak éjszaka, érne ám nagy meglepetés! Egyébként hányadik sírban találtad a sarut? Különben hagyd, nem is fontos!

Drúchának megint leesett az álla meglepetésében.

—Miből gondolod hogy sírban találtam?!

—Nem gondolom, barátocskám, hanem tudom! Te a sírokat ellenőrizted. Arrafelé kellett hogy legyen a saru. Ha nem ott van, meg se találtad volna, mert ok nélkül nem mászkálsz el, ahhoz nem lett volna sem merszed, sem érdeked. Miért is csatangoltál volna el ebben a számodra szokatlan hőségben, főleg a munkaidőd alatt?! Hiszen nem bírod a strapát, most is patakszik rólad a veríték, úgy nézel ki mint egy agyonhajszolt igásló!

—Kösz! Kedves vagy!

—Én nem kedves vagyok, hanem Ráksi, és a Ráksi név egyértelmű énvelem! - húzta ki magát büszkén a kislány. —De a saru nemcsak a sírok környékén volt, hanem az egyikben benne, mert a viselője elhagyta, s ha nem egy mély sírba esett volna bele, felhúzta volna a lábára, hogy az éles kövek ne hasogassák a lábát!

—Bámulatos!

—Ez a szerencsétlen nő menekült - folytatta tovább Ráksi - mert ha nem menekült volna, a sírból is kihalászta volna valahogyan a sarut, de erre nem mert időt szánni!

—Mitől ijedt meg? - kérdezte most már némi alázattal a hangjában Drúcha, annyira lenyűgözte a kislány éles esze.

—Nem tudom, de vannak bizonyos elképzeléseim!

—Hallhatnám őket?

—Nem. Előbb utánajárok. Megegyeztünk hát?

—Miben?

—Hogy egyesítjük erőinket. Nekem is vannak céljaim, még ha nehéz is elhinned, és neked is. Közösen könnyebb elérnünk. Tied lesz a tudományos dicsőség, eléred a célodat, s én is az enyémet.

—S mi a te célod?

Ráksi tünődve nézett Drúchára, mintha azon törné a fejét, elmondja-e neki, végül ajkán enyhe, de cseppet sem gyermeki mosoly jelent meg, majd így szólt, de olyan hangon hogy Drúcha összerázkódott tőle:

—A bosszú.

E szóra Drúcha csak nézett meredten, majd kis idő múlva úgy érezte, kezd érteni valamit, s mégsem érti azt.

—De miért haragszol arra a nőre aki ezt a sarut hordta? S ha haragszol, és bosszút akarsz állni rajta, miért nevezted az előbb szerencsétlennek, amikor arról beszéltél hogy menekült?

Ráksi elnevette magát.

—Ugyan kérlek! Félreértettél! Én e nőt nem megölni akarom, hanem megvédelmezni! Nem tudom hogy ki, de sajnálom. Tudom hogy legjobb esetben is becsapták, félrevezették.

—Magasságos istenek! Te meg akarsz ölni valakit?! Te így értetted a bosszút?!

—Így hát! Ha már bosszú, legyen alapos!

—De hát kit akarsz megölni?!

—Ez hadd legyen az én titkom... egyelőre. De jobb neked ha soha nem is tudod meg, ezért ne is kívánd az ő nevét hallani! - azzal Ráksi megindult előre, az ösvényen lefelé, a tábor irányába. Drúcha még hallotta, hogy magában ismét az ótrogg nyelvű versikéjét dúdolgatja:

*Ezredév hiába múlik,
kezem sírból is kinyúlik,
s amikor torkon ragad:
testedből csak por marad!*

5. fejezet: Aranyatya gyermekei

TEPEC NAGY GAZEMBER VOLT, akiről igazán sok rosszat el lehetett mondani. Társa, Töpen alig öt éve ismerte őt, de ezalatt a nem túl hosszú idő alatt is elkövetett már néhány gyilkosságot, rablást, betörést, s bizonyára ismeretségük kezdete előtt sem henyélt a drága jó lélek. A felsoroltakon kívül szerepelt bűnlajstromán zsarolás, csempészet, orgazdaság, tiltott fegyverviselés, gyűjtogatás, tiltott szerencsejáték és persze az egészen közönséges garázdaság is.

Hanem egyvalamit nem lehetett elmondani róla: azt, hogy gyáva volna. Volt is alapja persze annak hogy szorult belé némi mersz: bikaerős fickó volt, jóval túl a mázsányi súlyon, s ami volt rajta súly, annak nagyrészt izom adta. Ezenkívül mesterien kezelte a kést is. Három közönséges fickóval akármikor felvette egymaga a küzdelmet. Most mégis remegett mint a nyárfalevél, s csak azért nem látszott arcán milyen halotti sápadt, mert a sátorban, ahol ült, csak egy ócska kis petróleumlámpa világított, annak fénye pedig nem igazán alkalmas efféle vizsgálódásokra. Töpen azonban még így is tisztában volt vele, milyen szánalmas állapotban van társa, mert amikor bátorításként egy pohár italt adott a kezébe, az úgy remegett hogy a fele is kilötykölődött a drága nedüből, Tepec alig bírta a poharat a szájához emelni.

—És most leszel szives elmondani, mi a jó bűdös nyavalya ütött beléd, hogy éjnek idején neki állsz lövöldözni, amikor jól tudod hogy itt vannak nem messze ezek az átkozott régészek! Az hiányzik neked hogy idetolják a pofájukat és kíváncsiskodni kezdenek?! Ha meg valamelyik a táborunk körül szimatolt, legalább lőtted volna agyon ha már célbaveszed! - ripakodott rá Töpen.

—De hát értsd már meg végre hogy nem ember volt! - nyöszörgött rémülten Tepec. —Hidd el végre, kísértet volt! Egy valódi kísértet! Vagy esetleg valami ürlény. Tudod, olyan izék akik repülő csészealjakon jönnek ide. És én igenis eltaláltam, láttam rajta hogy a vállához kap, fel is kiáltott, de hát hiába, mert egy kísértetet nem lehet csak úgy lelőni! Ahhoz ezüst puskagolyó kell!

—Ész kellene a fejedbe, nem ezüstgolyó a puskádba!

—Pisztolyom van.

—Az mindegy. Ha egyszer fájdalmat érzett, nem lehet kísértet! Különben is, hagyj ezzel a hülyeséggel! Nem hiszek a kísértetekben!

—Eddig én sem hittem, de ha mondom hogy az volt! Tudod, csak úgy kimentem éjjel, mert... na, szóval sokat ittam este, és rámjött! És akkor mozgást láttam a tisztás túloldalán. Odaléptem a bokorhoz, tudod, ahhoz a nagy bodzabokorhoz, és kinéztem, mert én is azt hittem hogy valaki utánunk szimatol, a revolvért pedig a kezembe vettem. És nem álmodtam, hidd el, Töpen, mert még arra is emlékszem hogy a virágzó bodza miatt alig bírtam visszatartani a tüszszentésemet, úgy csavarta az orromat! Ez nem álom volt! És nem is képzelődtem, olyan világosan láttam mindent hogy jobban se kell! Igaz, nem volt éppen telihold, de elég világos volt ott a tisztáson, és láttam hogy az a leány vagy kicsoda ott sétál!

—Jó, jó, tegyük fel láttál egy nőt! Van éppelég régésznő azok között ott fent a hegyen, tegyük fel, alvajáró valamelyikük, vagy romantikázik, és sétál egyet a holdfényben! Nem értem mi ebben a rémületes neked, vén számár létedre!

—Hát, izé... én nem is tudom, de hidd el, terád is rádjött volna ám a lágyfosás, ha látod! Nehéz elmondani, de, szóval, az a nő nem volt ember, értsd meg! Azt látja mindenki hogy ki ember és ki nem, és ez nem volt az!

—Bolondság! Ha láttad rajta, el is tudod mondani hogy milyen!

—Igen, el tudom mondani, de az nem ugyanaz mint amikor látod is! Mert például a majom hasonlít az emberhez, de ha megkérdik tőled, miből tudod ezt az első pillanatban, milyen volt az a lény, csak azt mondhatod hogy szőrös és farka van, s ez nem sokat mond róla!

—Ne filozofálj, mondd inkább hogy mit láttál!

—Hát, izé... az a nő nagyon furcsa volt! Magas nő volt, vékony, a haja hosszú, és, szóval, nem esküdnék meg rá, de szerintem zöld! Komolyan, Töpen, mintha egy járkáló vizihulla lenne, akinek moszat tapadt a hajába! De nemcsak ez volt rémisztő. Ettől még nem gyulladtam volna be, elvégre manapság igazán sok hülye hajviseletből lehet válogatni. Hanem az a nő olyan fur-

csán ballagott ott, meg-megállt, mint aki nem tart sehova, ide-oda nézelődött, de amikor erre nézett, nem láttam a szemét! Vagyis, csukva volt a szeme. És valahogy nagyon furcsa volt az arca! Akkor még nem tudtam hogy mi a baj az arcával. Csak éreztem hogy ez furcsa! És én ott lapultam a bokor mögött, és azt gondoltam hogy alvajáró a lotyó vagy mi a fene, s akkor a nő hirtelen megdermedt, szinte megmerevedett jártában, majd úgy fordult hogy egyenesen énfelém volt az arca, azzal felemelte a jobb karját, felém mutatott, és mondott valamit, ami valahogy úgy kezdődött hogy motyo-potyó de ez nem biztos, és a folytatását sem értettem. És akkor már kezdett belém állni a reszketés, mert értsd meg, én ott kushadtam a bokor mögött, és épp azon gondolkoztam, hogy talán nem kell lőnöm, mert csak egy ártalmatlan elmeszociális hülye aki itt kóborol, de a nő észrevett engem, pedig legalább húsz lépésre volt tőlem, s mondom hogy én amúgy is a bokor mögött lapultam, látni nem lehetett volna engem még nappal sem, nemhogy éjszaka! De ez még mind semmi, mert a nő mindkét szeme csukva volt, nem nyitotta ki, és mégis felém mutatott!

—És te mit válaszoltál neki?

—Na ne már hogy még azt is elvárnád tőlem hogy társalogjak egy kísértettel! Különben is, még csak azután ijedtem meg igazán, mert a nő beleszimatolt a levegőbe, tudom, nem hiszel nekem, azt mondod hogy azt nem lehet látni, de hidd el, igenis lehet, ahogy forgatta felém, nyújtogatta a fejét arra amerre én voltam, és akkor a szemét is kinyitotta, és egyenesen ráesett a Hold fénye, és akkor, hát akkor már reszketni kezdett a pisztoly is a kezemben! Pedig emlékezz csak vissza, amikor a Vasöklű ránk támadt a bandájával, csak nevettem rajtuk, pedig az egyiknél még géppisztoly is volt, de ezen a nőn nem nevettem, mert ez nem volt ember! Ennek akkora szeme volt, de akkora, szóval, korábban nem láttam rajta, de amikor már kinyitotta, akkor észrevettem, tehát mindegyik akkora volt legalább mint egy jókora teáscsésze! Komolyan, na, mintha másból sem állt volna az arca mint két szemből, közte alig látszott egy kis orr, pedig biztos az orra is jó portéka lehetett, mert mondom, kiszimatolt engem, az biztos is! És megindult felém, és akkor én már nem tehettem mást, felpattantam, és lőttem, mert nem akartam hogy a kísértet, vagy úrlény vagy akármi megérintsen, és akkor ő felkiáltott, és a válálához kapott, aztán elkezdett szaladni, és én is elkezdtem, de az ellenkező irányba, és akkor nekedszaladtam, és hát... a többit már tudod.

—Igen, tudom, te barom, majdnem agyonütöttél!

—Na jó, hát akkor már izgatott voltam! De most mit teszünk?

—Édes öregem, két eset van: vagy álmodtál, vagy nem! Azt hajlandó vagyok elhinni hogy nem álmodtál, és láttál valamit, de azt már nem hogy kísértetet! Na már most, ebben az esetben te belelőttél valakibe, és az ezt bizonyára nem hagyja annyiban! Vagy értesíti a rendőrséget, és én nem akarok zsarukkal találkozni, vagy valamelyik ellenségünk kajtat utánunk, és akkor ez a szimatoló akit meglőttél, a főnökének mondja el hogy itt vagyunk, és én annak a bérenceivel sem akarok találkozni! Mert azt ugyan nem tudom hogy miféle ellenségünk keres épp itt bennünket, és azt sem hogy honnan kapta a tippet, de ellenségünk, az van bőven, ezt te is tudod! Tehát pajtás, kapd össze magadat, pakoljuk fel az aranyat, és tűnjünk innen a jó bűdös francba, méghozzá mielőbb!

—De hát még meg sem szedtük magunkat tisztességesen!

—Azzal most ne törődj! Legalább két hétre ki kell vonni magunkat a forgalomból, érted?! Az alatt lecsillapodnak majd a kedélyek! Akár zsaruk jönnek ide, akár valaki más bérencei, nem találhatnak itt bennünket, s elmennek. Máshol szaglászhatnak majd utánunk. Mi pedig visszajövünk ide, pont ide, érted?!

—De hát felfedezik a lelőhelyet!

—Ezt a kockázatot, hála neked, vállalnunk kell! Lapultál volna csendben, vagy legalább lőtted volna pontosan szíven vagy fejbe, nem lennénk ekkora bajban! Te, a volt kommandós, aztán húsz lépésről sem vagy képes a szívébe találni! Mindenesetre betömjük a barlang száját. Na gyerünk, pattanj fel, aztán indíts munkába!

Szuela úgy érezte, alig hunyta le szemét pár pillanatra, amikor valami hang ébresztette fel. Először azt sem tudta mit hallott, de a hang újra megismétlődött. Mintha valami kúszna-mászna a félhomályban, az ajtófüggöny mögött, a folyosón, s nyögne közben. És most alig hallhatóan suttogást is hallott:

—Segíts, kérlek! Szuela, segíts!

A leány megriadt. Megismerte húga, Íta hangját, hiába hogy az csak suttogott. Tudta, valami nagy baj történhetett. Nem is habozott, s az álom is kiröppent egy pillanat alatt szeméből. Meghúzta az ágya mellett a fényzsinórt, mire a szoba mennyezetén félrehúzódott a sötét vászonborító, s a kis helyiséget azonnal beragyogta a plafonon tenyésző gombák foszforeszkáló fénye. Szuela szemét szinte vakította a sötétség utáni hirtelenjött fény.

Pislogott egy sort, majd a bejárat függönyéhez ugrott. Félrerántotta, s a folyosón, mely most is éppoly világos volt mint mindig, s mint a szobája is most hogy a gombák bevilágították, megpillantotta Íta mozdulatlan testét. Alatta a kövön jókora vértócsa, mely még most is egyre növekedett. Messzebb, a folyosón végig, távolbaveszően is mindenhol vérfoltok, hol ritkábban, hol sűrűbben.

—Mélységek Ura, hát veled mi történt?! - kiáltott fel, azzal vállánál fogva felemelte húga testét. Szuela nem volt erős nő, máskor talán nem is bírta volna ezt megtenni, de a rémület most erőt adott neki.

—Csitt... ne ilyen hangosan... még felversz mindenkit... - suttogta erőtlenül a leány, és még valami mosolyfélét is megpróbált a szája környékére varázsolni, de erőtlen próbálkozása minden siker nélkül maradt.

Szuela bevonszolta közös szobájukba, és lefektette az ágyra.

—Mindjárt hívom a vajákosokat! - szólt.

—Nem! Ne tedd! - és Íta váratlan, hirtelen erővel ragadta meg Szuela csuklóját, úgy, hogy nővére szinte felkiáltott a fájdalomtól. —Ne tedd! Te kötözz be! Ne hívd őket! Senki nem tudhatja meg... senki...

—Ne beszélj ostobaságokat! Hiszen elvérzel!

—Te bekötözhetsz... de más meg ne tudja... mert én kint jártam...

—Hol kint?

—Hát fenn... a Fényes Nap alatt...

Eközben Szuela gyorsan megoldotta Íta ruháját hogy levetköztesse, s a sebéhez férközhessen, de e szavakra keze megállt a levegőben.

—Mit beszélsz?! Hiszen az tilos is és lehetetlen!

—Tilos, de nem lehetetlen! És én megtettem! És nem bántam meg!

—Pedig lám hogy jártál! - és Szuela elszörnyedve pillantott húga immár mezítelen testére, melyen a bal váll tájékán jókora lyuk tátongott. Amint megállapíthatta, a lyuk párja a hátán is megtalálható volt, mintha csak valami átfúrta volna azon a ponton a leány testét.

—Mi történt veled?! - fakadt ki, miközben minden tudásával igyekezett legalább a vérzést elállítani. Szuela maga is vajákosnak készült, nem volt hát teljesen tájékozatlan ezen a téren, bár még csak két éve tanulta e felettébb tisztelt szakmát. Azt mindenesetre pontosan tudta, tudása mennyire elmarad egy igazi, képzett vajákosétól. Ráadásul hűgát most olyasféle sérülés érte, valahonnét a Fenti Világból, amilyenel még nem találkozott. Ki tudja, miféle méreganyag került bele a sebbe!

Mindenesetre amit tudott, megtett érte. Vérzéscsillapító gombapépet tömködött be a sebnyílások szélére, amiről tudta hogy az üszkösödést is megakadályozzák a legtöbb esetben, s be is kötözte a sebet. Arról persze fogalma sem volt, mennyi vért veszíthetett húga, de azt jól tudta, hogy bizonyára sokat, hiszen nagyon legyengült. Ezellen azonban mit sem tehetett, legfeljebb annyit hogy megítatott vele minden létező erősítő gyógyszert, italt és port, amivel csak rendelkezett.

—Mi történt veled, te szerencsétlen? - ismételte meg kérdését.

—Mondom hogy fenn jártam! - és Szuela úgy látta, hogy Íta szeme nem csak a kezdődő sebláztól csillog, de a lelkesedéstől is. —Még hozzá nem is először! Már a harmadik alkalommal! Igenis meg lehet csinálni! És nem bántam meg!

—Jó, jó, erről majd később beszélünk! Most azt mondd meg, miként sebesültél meg!

Ítá azonban mintha oda sem figyelt volna rá.

—Láttam a Fényes Napot, egyszer hajnalban, egyszer pedig éppen délben, amikor a legmagasabban állt! De most, most rosszul számítottam ki a ciklust, és éjszaka mentem ki, de ez is szép volt, mert láttam Holdanyót, és láttam gyermekeit, a csillagokat is! Gyönyörű volt! Figyelj, Szuela, kérlek, hátha meghalok, a ruhámban van leírva hogy hol lehet kimenni! Neked tudnod kell! Leírtam, olvasd el!

—Igen, igen, de azt mondd el...

—Kérlek menj ki...

—Eszem ágában sincs!

—Csak a folyosóra! A harmadik szintnél, a mohatermelők csarnokánál kezdtem el vérezni! Addig kitartott a kötés amit még odafent csináltam, de addigra már átázott! Nem hiszem hogy mostanáig észrevették volna, kevesen járnak arra, kérlek takarítsd el a vérnyomokat! Nem akarom hogy megtudják!

—Te szegény bolond, mindenképpen megtudják! Papnőnek készülsz, harmadfokú felszentelésben máris részesültél, nem tűnhet el nyomtalanul amíg begyógyul a sebed!

—Elfelejtetted hogy még hét napig szabad vagyok ebben a ciklusban! S addigra talán meggyógyul úgy a karom, hogy nem látszódik rajta semmi ha felöltözöm! Majd te összefoltozol, testvérem!

—Tudod te, hogy ha kiderül, miféle büntetést kapsz?!

—Annál inkább igyekezz eltakarítani a vérnyomokat! A büntetést pedig már meg is kaptam, nézz csak a karomra! De nem bántam meg! - azzal behuntya a szemét, s így szólt:

—Menj most, fáradt vagyok!

És Szuela belátta hogy ha csak nem akarja feladni tilosban kódorgó hűgát, nem tehet mást mint amit az mondott. Egy rongyot fogott a kezébe, s indult hogy feltakarítsa a vérnyomokat, először ajtaja előtt, azután távolabb is. Magában hálát adott Aranyatyának, amiért a papnők és a vajákosok olyan szinten élnek, ahol alig lakik valaki. Remélhetőleg senki nem fogja észrevenni, amit örült hűga művelt.

—Arra persze nem gondolt a bolond csitrije, hogy én is mekkora bajba kerülhetek! - dohogott magában. —Hiszen még ha minden vérfoltot fel is takarítok... Ha észreveszik a sebesülését, azonnal tudni fogják hogy csakis én kötözhettem be, s ha megkérdezik, miért nem hívtam a tapasztaltabb vajákosokat, ugyan mit mondhatok?! Ha pedig kiderül az igazság, akkor...

De hogy mi lesz akkor, abba már bele se mert gondolni.

—Ugyan mi lehet olyan szép a fenti világban, hogy nem bánta meg, hiába okozta e szépség majdnem a halálát? - töprengett el azért kíváncsian ezen is. Ám amikor visszatért szobájába, nem tudott erről beszélni Itával, mert az már mélyen aludt. Ajkain boldog mosoly fénylett. Mit tehetett hát Szuela? Igyekezett mindenféle gyógyítószeret összeszedni, s lefeküdt hűga mellé az ágyra. Le sem huntya a szemét míg csak végig nem zengett a folyosók rengetegén az ébresztést jelző tölökszó. Mert ha igaz amit a hűga állít - és ebben nem nagyon kételkedhet - akkor a fenti világnak nem csak veszélyei vannak, de valami olyan vonzereje is, mely igenis képes el-lensúlyozni e veszélyeket. Márpedig az ő világuknak is vannak veszélyei. S ugyan miért ne választhatná meg mindenki önmaga önnönmagának, miféle veszélyeket vállal fel életében?!

De e gondolatokra megrémült. Ez végülis istenkáromlás. Az ő sorsukat Aranyatya irányítja, s ők Aranyatya hű szolgálói, másra nem is vágyhatnak. Ugyan mi készíthette éppen hűgát, a leendő papnőt, sőt félig máris papnőt, hogy megszegjen mindent ami számára szent, és elkezdjen utat keresni Felfelé?!

Reggelre úgy tapasztalta, hogy hűga állapota legalábbis nem romlott, és ez reménnyel töltötte el. Némileg megnyugodva indult hát dolga után. Iskolába kellett mennie.

Szívesen járt oda. Mint az egyik felsőbb kaszt tagja, számos élethivatás között választhatott, s ő önként vállalta hogy vajákos lesz. Persze a vajákosiskolában sem kizárólag csak gyógyítást tanultak, nagy hangsúlyt helyeztek tanítóik például arra is, hogy jól ismerjék népük történelmét. Mindjárt az aznapi első óra éppen erről szólt.

Nagy vonalakban persze ezt minden kisgyermek ismerte. Tanították nekik. Neki, mint a felsőbb osztályok egy tanulójának, az a megtiszteltetés jutott osztályrészül, hogy mint az osztály legkiválóbb növendéke, ezt most elmesélje a legkisebb növendékek egy csoportjának. Ezek persze még nem készültek vajákosnak, egyszerűen csak az élethez szükséges alapvető ismereteket tanulták itt.

Nagyon készült erre az alkalomra. Hetek óta tudta, hogy ma ez lesz a feladata, és nem akarta elrontani. Felügyelőtanára, aki kijelölte e munkára, elmagyarázta neki, hogy ő ugyan nem tanárnak készül, de egy jó vajákosnak természetesen nemcsak ismernie kell népük történelmét, de a gyermekekkel is szót kell tudni értenie, hiszen sokszor kerül majd gyógyítandó gyermek is a kezébe. Szuela tehát komolyan vette aznapi feladatát, annyi esze és tapasztalata már bőven lett tizenkilenc esztendő korára hogy tudja: nem becsülheti le azt a feladatot amit legalább húsz, hét-nyolc esztendő gyermek szóval tartása jelent, még hozzá úgy, hogy ne kalandozzon el a feladattól, s megismertesse őket a világgal ahol élnek, s elmagyarázza nekik, miért éppen így élnek, s nem másként.

Minden rendben is volt addig, míg Itá megérkezése el nem rontotta a hangulatát. Izgult ugyan, de tudta, képes megfelelni a feladatnak, legalábbis mindent megtett a siker érdekében. Most azonban fáradt volt, hisz szemét le nem hunyta, ráadásul egészen más járt a fejében. Hogyan is lenne képes koncentrálni a feladatára?!

Pedig el kell végeznie, nem is vitás. S nemcsak a gyermekek érdekében, de önmagáért is, hisz tanára is ott ül a gyermekek háta mögött hogy ne zavarja őket, s figyel reá.

A gyermekek a barlang iskolának fenntartott egyik tágas termében ültek, amit a nagyon magas, boltozatos tetőre tapadó gombák valóságos fényárba borítottak. Itt sosem volt sötét, amint szinte sehol másutt sem a barlangban. Csak az olyan helyeket szerelték fel fényelfogó függönyökkel, ahol aludni is szoktak az emberek. De az iskolába természetesen senki sem aludni jön.

A tanár kezdte az órát, s bejelentette a nyugodtan figyelő apróságoknak, hogy a mai óra nagyon izgalmas lesz, mert múltjukról fog szólni, s ezt nem ő fogja elmondani nekik, hanem egy kedves és kiváló tanítványa, Szuela néni. Szuela alig tudta elfojtani mosolygását a „néni” - szóra. Fellépett az emelvény célját szolgáló sziklapadra, s átvette a tanártól az előadói süveget. Ezután ült le a tanár a gyerekek háta mögé.

Az előadói süveget minden tanár viselni szokta előadásai alatt, ugyanis azt a célt szolgálta, hogy a diákok figyelme ne kalandozzék el a beszélőről. Hosszú lelógó lebernyeg övezte a beszélő arcát két felől ha fejére tette, s ezen is fénylő, mikroszkopikus gombák tenyészték, melyek ragyogóan megvilágították a tanár arcát, mintegy dicsfénybe vonva. Szuela tehát fejére helyezte ezt, s mélyet lélegezve beszélni kezdett.

—Tudjátok meg, drága gyermekeim, hogy népünk történelme igen érdekes és tanulságos történet, tulajdonképpen olyan mint egy mese, egyike a legszebb meséknek, mert a kitartásról, hősiességről, helytállásról és az igazságért vívott küzdelemről szól, ám ez mindenképpen igaz mese, ezért is nem hívjuk egyszerűen csak mesének, hanem történelemnek. Igazságát épp létünk bizonyítja!

—Réges-régen - folytatta más hangnemben - népünk még nem itt élt ahol most, nem e barlangban, melyet kényelmessé és meleggé tesz számunkra istenünk, Aranyatya védelmező és jóságos szeretete, hanem fent, a felszínen, bármilyen hihetetlennek és elképesztőnek tűnjék is ez számotokra!

A gyermekek sorából egypár elképedt kiáltás hangzott fel.

—De hát az nem lehet! Ott éjszakánként sötét van, semmit sem látni! Hogy is lehetne élni olyan helyen ahol a nap felében sötét van?! - szólt közbe az egyik.

—És még amikor világít is a Fényes Nap, úgy perzsel hogy leégeti az ember bőrét! - így egy másikuk.

—Éjszaka pedig megfagyunk!

—És ha víz hullik az égből, belesüllyedünk a sárba!

—Máskor meg iszonyú szárazság van!

—A termést felzabálják a férgek!

—És minden tele van borzasztó szörnyetegekkel! - kiáltott közbe a legkisebb. Erre persze több se kellett, mindenfelől az iszonyúbbnál iszonyúbb vadállatok neveit kezdték el kiabálni a gyermekek.

—Kutyák harapnak meg mindenkit!

—És farkasok!

—Oroszlánok is!

—És a macskák karmolnak!

—Méhek szurkálnak halálra bennünket!

—Kígyók marnak meg!

—Szúnyogok szívják a nagyobb állatok vérét, meg az embereket is!

—A vízben piócák élnek!

—Odafent gyakorta vihar is tombol, elfújja a szél azt aki kimerészkedik!

Végül egy nagyobb gyermek foglalta össze mindegyikük közös véleményét.

—Odafent lehetetlen élni! Legfeljebb néhány hős élhet ott meg, ha kimerészkedik, ők is csak rövid ideig!

Szuela felemelte a kezét.

—Igazatok van, a fenti világ valóban nagyon veszedelmes hely! De gondolatok csak bele! Ha soha senki nem járt volna odafönt, akkor mi vajon honnan tudnánk arról, milyen is egyáltalán az a fenti világ? Akkor még a szörnyetegekről sem tudnánk!

Ez lecsendesítette és elgondolkoztatta a gyermekeket. És Szuela folytatta a történetet.

—Bizony, bármilyen hihetetlennek tűnjék is, de népünk valaha igenis ott élt fent, és bár a sok veszedelem között gyakran éhezett és nyomorgott, sőt nemcsak a szörnyek, de más, gonosz emberek támadásának is ki volt téve, de mégiscsak élt, tették dolgukat őseink, s persze vágytak a jobb életre.

Úgy tűnhet ennek alapján nektek, hogy őseink, ha ott tudtak élni, valamennyien hősök lettek legyenek, s bizonyos értelemben azok is voltak, holott ez eszükbe sem jutott. Egyszerűen csak küzdöttek a túlélésért. Sőt, minden tiszteletünk dacára még azt is tudni kell róluk, hogy hozzánk képest még csak különösebben okosak sem voltak, sőt, őszintén megvallva, igencsak ostobák: minthogy ritkán jártak le ide a barlangokba, még a világító gombát sem ismerték, amikor tehát elhagyták a felszínt, vagy odakint nem világított a Fényes Nap, s ez bizony idejük felében így volt, akkor vagy sötétben kellett botorkálniuk, vagy éghető anyagokat, szövetet vagy növénydarabkákat kellett elégetniük hogy annak fényénél lássanak, s az értékes növények ezen elpocsékolását egészen természetesnek tartották, sőt még azt is elviselték, hogy a tűz füstje marja a szemüket, s nehezebben lélegeznek!

Erre a gyermekek már megszólalni is alig bírtak az ámulattól. Tökéletesen elképzelhetetlen volt a számukra, hogy létezhet, élhet olyan nép, amelyik még a világító gombát sem ismeri. Ráadásul hogy az értékes növényeket, amikből számos finomságot lehet készíteni, vagy ruhát, bútorokat, és sok minden egyebet, valaki egyszerűen csak elégesse... no nem, ez egyszerűen túlment minden határon, amit józan ember elhihet!

—Hanem ez még mind semmi! - folytatta Szuela. —Nemcsak a világító gombát nem ismerték, de a többi gombát is alig-alig, tulajdonképpen szinte egyáltalán nem is ettek gombákat, mert azt hitték róluk, hogy valamennyi mérgező. Ellenben hosszú és veszélyes csatákat vívtak mindenféle vadállatokkal, s ha épp nem a vadállat győzte le őket, hanem ők azokat, akkor húsu-kat hazacipelték, s megették. Emiatt nagyobb távolságokat kellett megtenniük naponta, mint egész barlangrendszerünk valamennyi folyosójának összes hossza!

Am még mindig nem mondtam el mindent őseinkről. Tudnotok kell róluk, hogy a fenti világ szörnyűségei rendkívül kemény és kegyetlen emberekké nevelték őket, s ezért még egymással is igen méltatlanul bántak, nem becsülték meg egymást. Ugyanakkor az a babona élt bennük, hogy a halottak a haláluk után olykor visszajárnak az élők közé hogy ijesztgessék őket s mindenféle egyéb módokon is ártsanak nekik. Ezért, hogy elkerüljék a bosszúját azoknak akiket éltükben megbántottak, a halottakat drága anyagokból készült ládába rakták, s azokat elásták mélyen a földbe, sőt nagy kövekből halmokat is raktak föléjük, hogy vissza ne tudjanak térni. A kőhalomra pedig bűvös erejűnek tartott mondásokat írtak, például azt hogy „nyugod-

jon békében”, mert e mondásokról is azt hitték hogy megakadályozza a halott visszatértét. S hogy önmagukat is becsapják, mert félelmüket szégyellték bevallani, azt hazudták maguknak is és másoknak is, hogy ez a kőhalom tulajdonképpen nem a halott visszatérését van hivatva megakadályozni, hanem emlék a szeretett lénynak, síremlék, így mondták. Persze a halott ott a mélyben haszontalanul rothadt el, vagy a férgek falták föl, de ezzel őseink nem törődtek. Eszükbe sem jutott, micsoda pocséklás amit művelnek. Nem tették meg azt amit mi, nem vitték el a holttestet a haltenyészti telepre, ahol a halaink felfalják húsát, s a halakat később mi esszük meg, hogy így szeretteink anyaga minél előbb visszaáramolhasson belénk, utódaikba, a közösségbe, melynek ily módon újra részeivé lesznek! Persze, ez érthető talán ha belegondolunk, hogy őseinknek még haltenyészti telepeik sem voltak.

—Juj, én nagyon nem szeretném ha a bogarak rágnának szét! - kiáltott egy kislány, de a többi gyerek lepisszegte. Kezdte őket nagyon érdekelni a mese.

—Még Aranyatyát sem hívták így, e kedves névvel, hanem Vulkánistennek nevezték. De nem sokat törődtek vele, s nem jöttek le ide hozzá a barlangokba, mert őseink nemcsak hogy reménytelenül szenvedtek a fenti világ minden kegyetlenségétől és önmaguk ostobaságaitól, de eszükbe sem jutott hogy jobban is lehetne élni, s bár tudták hogy itt mély barlangok rejlenek a hegy alatt, mégis inkább fenn maradtak, mert féltek ide lejönni!

A gyermekek e szavakra hangos kacagásra fakadtak. Szuela így szólt hozzájuk:

—Hiába nevettek, ez az igazság! Őseinket ráadásul nemcsak a félelem tartotta vissza attól hogy Aranyatya szerető lényéhez közel húzódjanak, s meleg kebelén pihenést leljenek, de szilárd meggyőződésük volt az is, hogy a felszín alatt egyszerűen lehetetlen élni!

Erre már elemi erővel tört ki a gyermekekből a kacagás. Néhányan egyszerűen a hasukat fogták, s a földre zuhantak, úgy nevettek. Egy időre hát a mesélést is félbe kellett szakítani, de Szuela nem bánta. Úgy vélte, igazán ügyesen oldotta meg hogy figyeljenek reá a gyermekek, s megjegyezzenek mindent amit kell.

—Azt hitték, hogy a barlangok mélyén örök sötétség van...

Erre megint nevetni kezdtek a gyermekek.

—Hogy itt a holtak lelkei tanyáznak...

A nevetés erősödött.

—Minden tele van szörnyekkel, borzasztó a hideg, fullasztó a pára, mindenütt vízcseppek hullanak a fejünkre, s ha mégis lemerészkedik ide valaki hosszabb időre, hát éhen hal, mert nincs mit ennie. Szilárd meggyőződésük volt, hogy néhány napnál hosszabb időt idelent legfeljebb valaki nagy hős tud eltölteni!

A gyerekek újra a földön fetrengtek a kacagástól.

—Történt azonban egy napon - folytatta Szuela, amikor már újra beszélhetett - történt tehát, hogy egy ismeretlen nép jött a környékre, ahol őseink éltek, erős és gonosz emberek. Őseinknek ezentúl nemcsak a felszín szörnyeivel s a nehéz élettel kellett küzdeniük, de ezekkel az emberekkel is, akik egyre nagyobb területeket hódítottak meg. Őseink mind kevesebb ételmet találtak, s mind közelebb szorultak ehhez a hegyhez. S ahogy így az életükben e hegy mind nagyobb szerepet kezdett játszani, kezdték mind jobban tisztelni Aranyatyát is... azaz, ők akkor még úgy hívták őt hogy Vulkánisten.

Élt akkoriban közöttük egy fiatal nő is, úgy hívták hogy Ráksi, és ez a nő, aki nagyon okos és bátor volt, be mert jönni ide a barlangokba, és rájött hogy itt nem is olyan rossz! Igaz, sötét volt, mert a világító gombákat még nem ismerték, de azért még így is nyugodtnak és kényelmesnek találta az ittlétet. S ezért mondta is a többieknek hogy költözzenek ide, de kevesen hallgattak a szavára, s még akik idejöttek, azok sem töltötték itt egész életüket mint mi, mert még nem tudták hogy hogyan kell itt élni, hanem a felszínen éltek, de közel a barlanghoz, s csak a veszélyek idején menekültek ide le.

Egyszer aztán eljött őseinkhez egy Kruár nevű ember. Nagyon messziről jött, de őseink befogadták. S egyszer csak azt mondta ez a Kruár, hogy neki megjelent álmában a nagy Vulkánisten, s megígérte neki, hogy az ellenség királya megőrül. Ez így is történt. Ezért őseink őt, azt aki előtt megjelent az isten, megtették legfőbb vezetőjüknek, s a Nagytiszteletű Testvér nevet adományozták neki.

Kruár pedig teljesen megváltoztatta őseink életét. Arra való hivatkozással, hogy az isten parancsolta meg neki, elrendelte hogy emberáldozatokat kell bemutatni, s minden hónapban megöltek egyet őseink közül, általában szép, fiatal leányokat, kitepték az áldozat szívét.

Ettől azonban egyáltalán nem lett jobb népünknek, és tiltakozott is ellene Ráksi, s még sokan mások is, hanem Kruár hatalma erős volt már akkor, sok lett a követője, s hatalmon maradt. Ám neki nem volt elég még ez a hatalom sem, – két akkori testvérünk, Okos Testvér és Bölcs Testvér kiderítette róla hogy Kruár igazából gonosz hatalmakkal cimboráló boszorkánymester, s tulajdonképpen egyáltalán nem is hisz Vulkánistenben. Ekkor Okos Testvért megölte Kruár, egy villámcsapással, mert ujjából villámokat volt képes eregetni. A villám, az egyike a fenti világ súlyos csapásainak, hosszú tűznyelv mely az égből hullik időnként alá, s porrá éget mindent és mindenkit a közelében, de Kruár képes volt effélét az ujjából is eregetni.

Bölcs Testvért azonban nem ölte meg, csak elfogta. Ekkor már sokan el akartak menekülni tőle, de nem hagyta, sőt egy nagyhatalmú varázslóba is belekötött, akinek Kajjám volt a neve. Bár furcsa, de elfognia is sikerült e varázslót kis időre, sőt a varázsló feleségét is elfogta, ez is bizonyítja, mekkora volt Kruár hatalma, mert a varázslók, azok veszélyes ellenfelek, s bár itt miközöttünk nem élnek varázslók, szerencsére, a fenti világban éltek, s talán élnek most is.

Kruár úgy tervezte, hogy kicsikarja a fogoly varázsló titkait, hogy ezzel is nőjön hatalma. Hanem ezt már megsokallta Ráksi, és szembeszállt vele. Azért hogy neki is legyen kellő hatalma Kruár legyőzéséhez, ő is megtanult egypár mágikus fortélyt, és így támadt Kruárra. Sikerült is megsebesítenie, de Kruár még nála is erősebb volt, igaz ugyan hogy megölnie nem sikerült, de bezárta egy hatalmas kőkoporsóba.

Úgy látszott hát, hogy Kruár legyőzhetetlen: minden ellenfelét elfogta vagy megölte. Mégsem így történt! Azon emberek között, akik népünk ellenségei voltak, élt egy Csanatár nevű királyfi is, és ez jó barátja volt Kajjámnak, egész pontosan nem is neki, hanem Mirjannak, Kajjám feleségének. S ő egyszercsak néhány barátjával együtt megtámadta Kruárt, és le is győzte! Kiszabadította a fogoly varázslókat is, s azok iszonyatos bosszút álltak: felrobbantották a hegyet, amiben, s aminek környékén éltek őseink! Ám legtöbbünk életben maradt akkor, mert Csanatár mindenkit elfogatott, és száműzött messze földre, hogy soha vissza ne térjenek.¹

—De mégis visszatértek! - kottyantotta közbe egy kislány.

—Hát persze! - mosolygott Szuela. —Bölcs Testvér vezette vissza őseinket ide. Sokan nem tértek vissza, igaz, mert megrendült hitük Vulkánistenben, de számosan követték őt, s itt aztán kiderült, hogy bár a régi barlangok egy része beomlott, mikor a varázslók bosszút álltak fogóságukért, de ugyanakkor számos új járat is nyílt, sőt az omlások olyan új barlangokat is megnyitottak amelyek létéről eddig nem is tudtak. Az egyik ilyenben találták a világító gombokat is. Persze akkor még nem adtak ennyi fényt, e mostaniak itt a fejünk felett évszázados tevénytőmunka eredményei!

Elhatározták hogy ezentúl itt élnek majd. Még Ráksi kőkoporsóját is megtalálták a völgyben, odáig repült a varázslók dühének kitörésekor. Bölcs Testvér lelt rá, rávésette nevét, mert Ráksi öreg volt már, sőt vénséges-vén amikor Kruárral megküzdött, s az időseket - így tartották akkor - megillette a dicsőség hogy nevük fennmaradjon. Bölcs Testvér elrendelte hogy a koporsót hozzák ide a barlangba, hadd nyugodjék Ráksi, a bátor, ki szembe mert szállni a boszorkánymesterrel, népe körében, de ez lassan ment, mert a koporsó iszonyatosan nehéz volt. Hetteken át hurcolták mind feljebb a hegyen, s végül, mikor már majdnem célhoz értek, ellenség ütött rajtuk, s elrabolta tőlük a koporsót is. Talán azt hitték hogy arany van benne, mert ezt a fémet nagyon keresték a környező vad népek. Persze sokra nem mehettek a koporsóval ők sem, olyan nehéz volt, biztos fel se bírták törni. Többeket is megöltek akkor a mieink közül.

¹ Az imént elmesélt történet természetesen sok mindent nem tartalmaz, amit egy kisgyermek úgysem lenne képes megérteni, s nem is neki való! A Tisztelt Olvasó azonban egészen részletesen tájékozódhat minden idetartozó információ felől, ha elolvassa a következő két könyvet, melyek címe a történetek sorrendjében:

Alig bírtak néhányan bemenekülni a barlangok mélyére, de legalább oda nem merte őket követni az ellenség.

S ekkor végre úgy döntöttek őseink, akiknek lassan csak kezdett megjönni az eszük, hogy nem is érdeklí többé őket az a borzasztó fenti világ, örökké itt fognak élni a barlangokban, ezért aztán betölték az összes levezető járatot, s rábízták a fenti világ ezer veszélyére hogy a többi gonosz ellenséges embert elpusztítsa, ami bizonyára be is következett azóta, hiszen már kétezernél is több éve itt élünk! S az is bizonyítja hogy helyesen döntöttek őseink, mert alig voltak le végre végleg ide a föld alá, máris óriási mennyiségű aranyra bukkantak, amit a jósgos isten varázsolt ide számukra, hogy ezzel is jelezze, mennyire egyetért döntésükkel, így akarta megjutalmazni őseinket! Nem egyszerű aranytelérről volt szó, amely különben szintén akad itt számos, hanem nagyhalom aranypénzről, olyan aranyról tehát, amire valamit véstek már, képet, szöveget, ilyesmit, kétség sem férhetett hát hozzá hogy isteni csoda történt. Igaz, némelyek azt mondták hogy e sok aranyat bizonyára a varázsló Kajjám varázsolta, de hát ez képtelenség, hiszen a varázsló haragudott őseinkre, még a hegyet is felrobbantotta, minek varázsolt hát volna aranyat? Tehát ezt az aranyat biztos hogy istenünk teremtette! Ezért is nevezték el őseink Vulkánistént akkor úgy hogy Aranyatya, s mert e név sokkal szebb is, ezentúl így hívjuk őt! Bölcs Testvér pedig, ki levezetett bennünket ide a biztonságba és jólétbe, számos, nevéhez méltóan bölcs törvényt hozott, s ezek szerint élünk máig is! Természetesen Kruár valamennyi rendelkezését visszavonta. Mindezt nagyon vázlatosan mondtam el nektek, gyermekeim, de részletesen le van írva könyvtárunkban, ahol ti is elolvashatjátok. Ott le van írva mindaz a sok gonosz törvény is, amit Bölcs Testvér visszavont, eltörölt, mert Kruár nemcsak az emberáldozatok törvénye által gonoszkodott, de sok más módon is!

—De hát ez nem igaz, nem igaz hogy visszavonta Kruár törvényeit, hiszen manapság is sok emberáldozat történik! - kottyantott közbe egy fiúcska.

—Nem, nem, tévedsz! - tiltakozott Szuela. —Te most az Állandóság Törvényéről beszélsz, csak-hogy az nem áldozat! Az emberáldozat olyasmi, amit az istennek mutattak be régen az emberek, azt hívén hogy az isten erre kéri őket, holott ez természetesen ostobaság, Aranyatya szeret minket, s természetesen nem kér ilyesmit gyermekeitől! Miért is lelné örömét gyilkosságban! Az Állandóság Törvénye egészen más. Tudjátok, mi itt lent biztonságos, nyugodt és kényelmes életet élünk, de ennek ára van. Először is, mindenkinek hozzá kell járulnia a közösség életéhez. Mint tudjátok, hét kasztja van népünknek, mindegyik kaszt a neki megfelelő munkákat végzi! Vannak tehát a vájárok kasztja, a halászok kasztja, a növényesek kasztja akik a hínárt és a finom moszatokat tenyésztik, a parasztok kasztja, ők termelik a gombákat, de hogy miért hívják parasztoknak őket, azt senki nem tudja, ez egy nagyon régi szó, tudjátok. Ez a négy kaszt az úgynevezett alsóbb kasztok. A felsőbb kasztokból három van, az ügyesek kasztja, a vajákosok kasztja s végül a papnők kasztja. A vajákosok gyógyítanak, a papnők tanítanak, kivéve a vajákosságot, mert azt vajákos tanítja, s ők tartják a kapcsolatot Aranyatyával is. Az ügyesek pedig csinálnak mindent amit nem az alsóbb kasztok csinálnak, meg nem a papnők vagy a vajákosok.

Most bizonyára azt kérditek, miért nem lehet bárkinek bármit dolgoznia! Nos, ennek az az oka, hogy mindig kevesebb férfi születik, mint nő! Általában minden három újszülöttből csak az egyik lesz fiú, de van úgy is hogy csak minden negyedik az. Hogy mi ennek az oka, senki nem tudja. Emellett még azt is tudnotok kell, hogy szigorúan meg kell szabni, hányan élünk Aranyatya kebelén, mert ha nem ügyelünk rá, mennyien vagyunk, hamarosan egymás hegyén-hátán élnénk, elviselhetetlen zsúfoltságban, nem beszélve arról, hogy enni sem volna mit annyi rengeteg embernek! Ezért aztán a papnők mindig figyelemmel kísérik, hogy mekkora hely van éppen a barlangban, jelenleg valamivel több mint kétezer ember fér el idelent kényelmesen.

Természetesen minden nőnek joga van gyerekeket szülni, ezt senki nem tilthatja meg. Hogy azonban ne lépjük túl a kényelmesnek mondható létszámot, csak azok maradhatnak életben, akik a közösség hasznára válhatnak. A nő legfőbb feladata a gyerekszülés, s ezért azok a nők, akiknek nem jut férfi, férj, akivel gyereket nemzhet s együtt felnevelheti, nyilvánvalóan sokkal csekélyebb értékűek mint mások, ezért elsősorban ők azok, akiknek az Állandóság Törvénye

értelmében vissza kell adniuk testük anyagát a közösségnek. Ez azonban nem olyasmi, amit Aranyatya követel tőlünk, tehát nem emberáldozat, hanem az ész által belátott szükségszerűség!

Különbösen is, ez nem olyan barbár módon történik mint ahogyan régen történtek az emberáldozatok! Tudjátok ti is, szó sincs arról hogy kitépik valakinek a szívét! Húszéves koráig igyekezhet a leány, hogy szépségével vagy eszével felkeltse valamelyik férfi figyelmét. Minden évben ünnepélyes válogatást is rendezünk a férfiaknak, ahol valamennyi hajadont megtekinthetik. Akik húsz éves korukra sem találnak párt, azoknak ünnepélyes búcsúztatást rendezünk, majd megisszák a megfelelő italt, amitől mély kábulatba esnek, majd amikor megszűnnek lélegezni, testüket bedobjuk a nagy tóba, s ott a halak felfalják őket, s minthogy mi meg a halakat esszük meg, visszatérnek közénk, bennünket táplálnak!

Ne feledjétek el azt sem, hogy így mindig a legcsinosabb leányok nemzenek utódot valamelyik férfival, a legszebbek vagy legokosabbak, így mi nők egyre szebbekké és okosabbakká leszünk! Ez tehát népünk hasznára van! Olyannyira, hogy ha hiszitek, ha nem, régen őseink között a lányok hajának színe nagyrészt fekete volt, még a sárga és barna hajú leány is ritkaság volt, most meg élnek közöttünk zöld, piros, kék és mindenféle más színű hajat hordó nők is!

Megtörténik az is néha, hogy nem elég ha csak a hajadonként megmaradt leányok után szabadul fel hely, ekkor az egyes kasztokból kell kiválasztani azokat, akiknek munkája a legkevesebbet éri. Ennek is megvan az a haszna, a hely növekedésén túl, hogy mindig azok maradnak meg, akik legjobban értik mesterségüket. S valóban, a vajúrok mind borzasztó erősek, s jól bírják egészen közélről is Aranyatya izzó tűzét, a halászok és hínártermelők jól úsznak, percekig képesek víz alatt maradni, s tapintásról felismerik a hínárt vagy a halat, a parasztoknak nagyon fejlett a szaglása, csukott szemmel is megismerik a gombákat több méterről pusztán az illat alapján, s azt is megmondják, szintén illatról már, mennyire zsíros a tej amit a vak tehének adnak!

Persze igyekszünk is növelni otthonunk területét. Ezért is létezik a vajúrok kasztja. Ők ássák az újabb alagutakat. Volt idő, amikor alig ezren éltünk, most meg kétezernél is többen vagyunk. De bármekkora is legyen a barlang, mindig lesz egy határ amit nem léphetünk túl. Az Állandóság Törvényére tehát szükség van. S a kasztokra is, a jó munkához. Bárki férfi nőül vehet bármely nőt, de az utód kasztját az apa származása alapján számítjuk. Mindenki olyan munkát végez, amire kasztja feljogosítja. Kivétel a vajákosok és a papnők kasztja, mert ide nem lehet beleszületni. E két kaszt munkája ugyanis annyira fontos, hogy ők fel vannak mentve az Állandóság Törvénye alól. Nekik nem kell húsz éves korukra párt találniuk, vagy átadni a helyüket – ellenben, hogy igazságos legyen a törvény, nem lehet gyermekük. Akinek közülük gyermeke születik, azzal, s a gyermekkel is, pont úgy kell elbánni, mintha az Állandóság Törvénye alá került volna! Éppezért tehát senki sem születik papnőnek vagy vajákosnak, az ügyesek kasztjából választhatja magának a leány ezt a hivatást ha akarja. Nehéz döntés ez, mert bár így biztos hogy addig élhet míg csak Aranyatya magához nem szólítja, de le kell mondania a gyermekáldásról! De hát valamit valamiért. S miután még így is sok a jelentkező e két szép hivatásra, természetesen csakis a legkiválóbbak léphetnek rá erre az útra! De azért az ügyesek közül az is akiből nem lesz vajákos vagy papnő, sok szép hivatást találhat magának: bár elsősorban a papnők foglalkoznak ezzel, megpróbálhat például újfajta gombákat kitenyészteni, nagyobb vagy finomabb halakat, szép szobrokat faraghat, s még rengeteg mindent csinálhat!

—És férfiből nem lehet vajákos? - kérdezte egy gyerek.

—Nem. Régebben volt egy nyolcadik kaszt is, a papoké, de mert olyan kevés a férfi, kihalt. S ha egy papnőnek vagy vajákosnak nem lehet gyereke, akkor igazságtalan lenne hogy egy férfi vajákosnak legyen gyereke. Azt viszont nem engedhetjük meg hogy mikor ilyen kevés férfi van, valamelyikük ne éljen természetadta tehetségével, a gyereknemzés csodájával, így inkább úgy döntött a Papnők Tanácsa, hogy férfiből nem lehet se pap, se vajákos. Persze, azt talán mondanom se kell, hogy a férfiak közül egyáltalán semelyik sincs alávetve az Állandóság Törvényének, mert belőlük úgymint kevés van.

—Jó nekik! - kiáltott egy kislány.

—Jó vagy nem jó, ez Aranyatya akarata, amit tisztelnünk kell! - zárta le a vitát Szuela bölcsen, mielőtt még elkezdődhetett volna, majd így szólt:

—Ennyit akartam mondani, gyerekek! Akit érdekel, olvashat eleget történelmünkről is, törvényeinkről is a könyvtárban! - azzal leemelte fejéről a süveget, és visszaadta azt a tanárnak. Az megköszönte a szép előadást, megdicsérte, és Szuela örült a sikernek. Ezután elkészült, s már sietett is vissza szobájába, hogy megnézzze Ítát. Útközben azon gondolkodott, mennyi vajon az igazság abból amit elmondott, és mennyi a legenda?

6. fejezet: Törvény alatt

ÍTÁ ÉBREN VÁRTA. Szuela remélte, most már hogy kialudta magát húga, némileg többet tudhat meg róla, kalandjáról, de türtőztette kíváncsiságát, sőt amikor Íta akart hozzá szólni, akkor sem volt hajlandó beszédbe elegyedni vele, amíg a sebet meg nem vizsgálja. Elvégre ő vajákos, vagy legalábbis az lesz valamikor, s első a kötelesség.

Amit látott, meglegegettséggel töltötte el. A seb nem gennyedt el, ahogy pedig nagyon félt tőle, sőt bár alig egy napja keletkezett, máris új bőr kezdett sarjadzani a szélén.

—Szép, nagyon szép! - dünnyögte. —Ilyen szép gyógyulást még nem is láttam, habár igaz az is, elvárható hogy szépen gyógyulj, mert ami gyógyírom csak volt, mindent reád kentem, vagy megittattam-megettettem veled, nem is maradt csepp sem belőlük! Még az új, kísérleti gombate-nyészetemet is feláldoztam, ha érdekel, mert olyan veszélyesnek tartottam a sebet, hogy vállaltam a kockázatát annak hogy kísérletezem veled, a húgommal, de igazam lett, látod, bevált, valóban sokkal gyorsabban gyógyul a sebed, mint bárki remélte volna!

—De azért spórák maradtak még, igaz? - kérdezte aggódva Íta.

—Igen, spórák, azok maradtak, de kezdhettek újra mindent! Na de sebj, fő az hogy egészséges maradj! Remélem jó lecke volt, s többet nem kódorogsz oda ki!

—Ezt nem ígérhetem meg! - válaszolta váratlan őszinteséggel Íta.

—Hogyhogy nem?! Bolond vagy hogy a saját károdból sem tanulsz?! Örülj ha ezt megúszod le-lepleződés nélkül! Hát nem fáj eléggé a sebed, hogy agyalágyult ostobaságaidat kiverje a fejedből?!

—De, fáj! - és Íta arca valóban fájdalmas fintorba torzult. —Igazság szerint meg sem tudom mozditani, de még így is alig bírom megállni néha hogy ne üvöltsek! Lehet hogy a gyógyszereid gyógyítanak, de a fájdalmat nem csökkentik. Mintha milliónyi bogár rágná belülről a vállamat!

—Sajnálom, de többet nem tehetek! - tárta szét a karját Szuela. —Létezik ugyan egy szer, a lila gomba pora, az nagyon hatékony, de ahhoz én hozzá nem juthatok, mert még nem vagyok vizsgázott vajákos! Veszélyes ugyanis, tudod! Elég ha csak egy kicsivel többet adunk belőle, s örökre megőrül tőle az aki kapja, ha meg még többet, meghal! Viseld el hát a szenvedést, Íta, ha ilyen gyorsan gyógyulsz, nem tart tovább mint legfeljebb két hét, de szerintem már egy hét múlva is csak akkor érzel fájdalmat, ha megerőlteted magadat! Különben is magadnak keres-ted a bajt!

—Igen, de nemcsak a bajt, hanem a gyönyörűségeket is! Te nem voltál fent, Szuela, de remé-lem, egyszer feljössz velem, s megmutathatok neked is mindent!

—Erről ne is álmodj! Egy bolond elég a családba, s nekem nem ment el az eszem! De hát hogy jutott ilyesmi egyáltalán az eszedbe?!

—Sehogy. Teljesen véletlenül történt minden! Mi, papnők őrizzük a régi térképeket is. S persze nálunk is úgy van minden, mint a többi kasztnál: a fiatalabbak, tanulatlanabbak kapják a leg-unalmasabb és legnehezebb munkákat. Mi papnők nem végzünk nehéz munkát, de unalmas, az annál több van. Egyszer beosztottak néhányadmagammal a könyvtárba, hogy rakjunk ren-det a régi feljegyzések között, s ami már nagyon ócska, azt másoljuk is le. Tudod te, Szuela, micsoda undok feladat ez?! Azok a régiek akik ezeket készítették, még csak hírét sem ismerték a szárított gombalemezek tartósításának, ezért azok a vékony lemezek amikre írtak, a legki-sebb meggondolatlan mozdulatra is töredeznek, szétmállanak, de van olyan is ami annyira magábaszívja az évszázadok alatt a tintát, hogy azt már alig látni, szemrontó ahogy igyek-szünk kisilabizálni, mi van odaírva, s a tetejébe, hogy ne korhadjanak, az egészet páramentes, csontszáraz helyiségben tartják, tehát minden csupa por, örökké csak tüsszögünk, köhögünk, és a szemünket is csípi a rengeteg por! Persze, a gyakran használt művek nem ilyen helyen vannak, azokból van több példány is, nem kell annyira vigyázni rájuk, én a ritka, nagyon ősi feljegyzésekről beszélek.

Tehát ezt a feladatot kaptuk, azt mondták, nagy megtiszteltetés hogy az ősök hagyatékát kezelhetjük, de megmondom neked őszintén, én csak az unalmat éreztem és a portól szen-vedtem, meg vörösre dagadt a szemem, annyit kellett az alig látható írások fölé hajolnom, s

meresztenem rájuk hogy valamit lássak. S ezt még csak el se mondhattam neked, mert megtiltották hogy a munkánkról beszéljünk, bár hogy miért, arról fogalmam sincs!

—De akkor most miért mondd el? Megszeged a törvényt!

—Eh! Azóta tettem ennél cifrább dolgokat is!

—Hát, ez igaz!

—Na, egyszer azonban kezembe akadt egy nagy köteg lemez, amire a barlang térképe volt be-
lerajzolva, de nem ez a mostani, hanem a régi barlang térképe, érted, tehát az, ahogyan ez az
egész a robbanás előtt nézett ki, mielőtt még a varázslók bosszút álltak volna! Na, ez már kissé
jobban tetszett, mint az olyasféle feljegyzések hogy melyik több évszázaddal ezelőtti ősünknek
kik voltak a szülei, s alaposan megnézegettem a rajzot. Persze sok olyan járatunk van most,
ami nem szerepelt azon, vagy azért mert azóta ásták a vájárok, vagy mert éppen a robbanás-
ban született, s persze voltak olyan járatok is azon, amikről nagyon jól tudjuk hogy beomlot-
tak. Hanem észrevettem azt is, hogy a régi barlangrendszer igen jelentős része teljesen külön
van a mi mostani járatainktól, márpedig az jókora terület, csaknem egyharmada egész mosta-
ni birodalmunknak! Ezt a részt egyetlen folyosó kötötte össze régen is a többi barlanggal, azzal
amiben most is élünk, ez a folyosó pedig ott volt, ahol most a rengeteg arany hever, amit
Aranyatya teremtett nekünk. Az arany tömi el, az hever előtte! Ha azt elhordanánk onnan -
gondoltam - meglelnénk a folyosó bejáratát, és azon át egy egészen új barlangrendszerbe ér-
nénk! Persze, biztos annak is beomlott egy része, de talán nem az egész, és így sok-sok új he-
lyünk lenne, és népünk megsokasodhatna, és én igen híres lennék és mindenki tisztelne, be-
csülne és szeretne, mert hisz tudod hogy nálunk a hely a legnagyobb érték, és én fedeztem fel
ezt az egészen új területet, ami hatalmas, nagy, óriási!

—Jó, jó, ne lelkendezz, mondd inkább hogy mit csináltál azután!

—Hát, elmentem az aranydombokhoz. Nem csoda hogy nem fedezték fel a folyosót, pedig nem
is borította a bejáratát sok arany, hiszen tudod te is, Szuela, bár a régiek nagyra becsülték az
aranyat, ennek oka máig homályos és furcsa, s igazából érthetetlen: mert az arany értéktelen,
haszontalan fém, egyetlen előnye hogy szépen csillog és nem rozsdásodik, de nagyon nehéz,
azonkívül túl puha, nem lehet belőle kemény szerszámokat készíteni mint a vashól, így hát
alig használunk az ottani rengeteg aranyból, néhány csatot készítünk csak a cipőkre, pár le-
mezt ide-oda, de hát nem mondom tovább, te is tudod hogy van ez, szóval alig járunk oda, az
aranyból alig fogyott, s ez a bizonyos halom hátrébb volt, oda még nem mentek el azok akik
aranyat akartak elhozni. Én tehát széttúrtam az aranyat, egy nap alatt megvoltam vele, és
máris be tudtam menni a folyosóra! És képzelj csak el, annak a régi barlangrendszernek csak
egy-két kisebb folyosója omlott be, legnagyobb része ép, sértetlen, az ősök néhány régi szobrát
is megtaláltam, hatalmas a hely, és mind reánk vár!

—De hiszen akkor sikerült felfedezned amit akartál! Ez csodálatos! - lelkendezett Szuela. —Mi-
ért nem jelentetted?!

—Nos, egyszerűen csak kíváncsi voltam, be akartam járni előbb az egészet egyedül. Meg is tet-
tem. És amikor arra a helyre értem, ahol a kijárat van, azaz a kijáratok egyike, merthogy több
is be lett ám jelölve a rajzra, akkor láttam hogy ezek bizony nyitottak, nem is lehetnek mások,
hiszen ezeket nem tömték be az ősök, azok nem jöttek el idáig, és képzelj el, megyek előre a
folyosóban, s egyszer csak fényt látok magam előtt, de olyan erős fényt amilyent még soha az
életemben nem láttam! Bántotta a szememet, égetett, vakított, s én behunyt szemmel botor-
káltam a fény felé, de még úgy is éreztem azt, mert olyan erős volt az hogy a lehunyt szemem-
mel is láttam, a szemhéjamon keresztül abban a fényben, még ha homályosan is, aztán már
ott álltam egészen a kijáratnál...

—De hát hogyan mertél elmenni addig is?!

—Vonzott a fény, Szuela! Vonzott, mint a kis bogarakat! Egyszerűen muszáj volt odamennem!
Tudom hogy nem értesz meg, de így volt! Egyszerűen nem tehettem mást! Féltem, és nyöszö-
rögtem, és az erős, kíméletlen fénytől könnyek folytak az arcomon, mert égette a szememet, de
nem tehettem mást, oda kellett botorkálnom! Sőt, hiába tanultam milyen veszélyes a kinti vi-
lág, kiléptem oda, és akkor a Fényes Nap teljes erővel sújtott le rám, elviselhetetlen hőt érez-
tem, amely perzselte a bőrömet, és én majdnem visszarohtam a barlangba, de akkor arra

gondoltam, ha már idáig eljöttem, legalább egyetlen pillanatra körülnézek! És úgy is tettem, és akkor láttam mindent amiről eddig csak olvashattam, a fűvet a lábam előtt ami zöld volt, de olyan zöld, hogy olyat még soha nem láttál, meg láttam a fákat és a bokrokat, és ez gyönyörű volt! Te ezt nem érted Szuela, de próbáld elképzelni, hogy ragyog a Nap, és olyan erős a fény hogy olyat milliónyi világító gomba sem képes adni, és ebben a fényben a színek valami hihetetlenül élénken pompáznak, el sem lehet itt lent képzelni azt! És rengeteg állat nyüzsgött a fűben, bogarak, egyik még a kezemre is rászállt, nagyon megijedtem, de nem bántott...

—De hát a bogarak csípnek, szúrnak!

—Biztos van egypár olyan is, de nem mind ilyen! És valamiféle állatokat láttam a levegőben szállni, sokat kellett gondolkodnom rajta, míg eszembe jutott a nevük a legendákból hogy ezek *madarak*, és furcsa hangon beszéltek egymással, minden nyüzsgött az élettől, még a bogarak is zümmögtek, a fű zizegett, és akkor valami végigsimította az arcomat, és kiderült hogy ez csak a szél volt, és nem is volt veszélyes, nem fújt el, sőt nagyon kellemes volt, hűsített, jólesett a Nap melegében! Ó, Szuela, én láttam a felhőket is, azt a nagy kékséget a fejem fölött, és nem hullott víz belőle! És aztán mindez még szebb lett, mert ekkor éppen hajnal volt, de a Nap mind magasabbra mászott az égen, és még fényesebb lett és még melegebb...

—Te szegény! Hogyan tudtad mindezt elviselni?!

—Nehezen, nagyon nehezen! Nem is sikerült volna, de én bemásztam egy bokor alá, és annak a levelei megvédtek! De ott maradtam, mert látni akartam mindent! És a szemem végül hozzászokott a nagy fényességhez, bár csak úgy voltam képes elviselni, mondom, hogy lehunytam, és úgy néztem körül, de néha még a kezemet is elé raktam hogy semmit se lássak, és pihentessem a szememet! De olyankor is nagyszerű volt, mert éreztem a temérdek illatot! Láttam olyan gyönyörű növényeket, hogy elmondani sem tudom neked, és kis bogarak nyüzsögtek rajtuk, tudod, ezek azok a méhek amiktől úgy rémüldöznek a legendákat olvasván a gyerekek, és hidd el, ezek a virágoknak nevezett növények egyszerűen kimondhatatlanul gyönyörűek! És tudd meg hogy még a meleg is kellemes volt!

—Meddig maradtál kint?

—Ó, sajnos nem bírtam tovább mint két, talán három óra hosszát! Muszáj volt visszatérnem a barlangba. Kóvályogtam, szédültem, biztos a nagy melegtől, a szemem fájt, az orrom eldugult a rengeteg illat miatt, a veríték folyt rólam, tehát minden bajom volt! Aztán ott bent a hűvösben feküdtem legalább egy óra hosszát, míg úgy-ahogy rendbejöttem, de ezalatt volt időm gondolkodni! Tudod, rájöttem ám én sokmindenre! Mi itt hozzászoktunk a barlangi élethez, de ezalatt teljesen elszoktunk a fenti világtól! Biztos vagy te abban hogy jó ez így?

—De hát ott kint minden tele van borzasztó veszélyekkel!

—Tegyük fel, ez így igaz! De hidd el, minden tele van szebbnél-szebb gyönyörűségekkel is! Őseink megfutamodtak a veszélyek elől, s ezzel eldobták maguktól a tömérdek szépet és jót is! Nyíltan fogalmazva, nővérkém, nagyon tisztelt őseink gyávák voltak! Feladták a küzdelmet! Hitványak voltak, s aligha tévedek ha azt mondom, mi még náluk is hitványabbak vagyunk! Hiszen mi sem történt amitől nemesebbekké lehettünk volna! Itt vagyok például én. Nem mérhettem az időt, nem volt nálam homokóra, de két, legfeljebb három óra hosszát bírtam csak a Fényes Nap tűzét, ennek az időnek a jó részét is egy bokorban lapulva töltöttem el, pedig reggel volt, a Nap még korántsem tűzött teljes erővel, és tudjuk hogy őseink akár reggeltől-estig képesek voltak a Nap alatt élni, sőt nemcsak elviselték, de még dolgoztak is sugara alatt, még hozzá keményen!

—Szavaid csak azt bizonyítják, hogy nekünk semmi keresnivalónk odafent!

—Nem, nem, nincs igazad! Értsd meg, én hű leánya voltam népünknek, és eszembe sem jutott soha hogy kimenjek oda, főleg nem hogy utat keressek fel, és ha valaki javasolja nekem hogy menjek oda ki, akkor ugyanúgy mint most te, felháborodva és rémülten utasítottam volna el ennek még a gondolatát is. Ez az egész véletlenül történt velem, de ha már megtörtént, nem bánom, s ahogy én rádöbbenem a kinti világ szépségeire, úgy te is és bárki más is rádöbbenne ha láthatná! S ha szépnek találjuk azt ami odafent van, akkor igenis van ott keresnivalónk, elvégre miért mondanánk le bármiről is ami szép?! Sőt, hasznos is! Ott akkora fák vannak, hogy egyetlen olyannak az anyaga elég lenne egész népünknek rengeteg bútor gyártására, meg

el is tüzelhetnénk hogy meleg legyen ott ahova Aranyatya nem ad elég hőt, meg növények teremnek amiket meg lehet enni... új, ismeretlen gombákat is láttam ott, legalább húsz fajtát... Ó, Szuela, rengeteg minden keresnivalónk volna ott!

—De a veszélyek!

—Biztos vannak olyanok is. Azért ember az ember, hogy használja az eszét és legyőzze őket!

—Most is téged győzött le a veszély! Mi történt veled? Azt mondtad, háromszor voltál kint!

—Hát, igen. Tudod, aznap már nem mertem újra kimenni. Szerettem volna, de nem mertem, féltem hogy nem viselné el a testem az újabb megterhelést, ha ily röviddel az első után éri. De legközelebb amikor ismét pihenőnapom volt, megint kimentem, sőt fel is készültem rá amennyire tudtam, csináltam egy jókora, széles karimájú fejtörőt, hogy ne süssön olyan erősen reám a Nap, és a szemem elé is halhólyagból valami védőálarcot fabrikáltam, s vittem magammal vizet is. És nagyon jó volt hogy ezt tettem, mert amikor kimentem, éppen az ég tetején járt a Nap, dél volt tehát, ahogy őseink mondták, és elviselhetetlenül tűzött, de a fényessége is épp akkor volt a legnagyobb! És tudd meg, hogy én mégis kibírtam, bár gyakran kellett locsolgatni magamat a vízzel, de mégis kint maradtam egészen estig, mert igenis el lehet viselni azt az időt, s mert már egyszer voltam kint, nem is ért váratlanul az egész, és felmásztam egészen a hegy csúcsára, ami nem is volt nagyon messze, de azért felmentem, és onnan néztem körül! Ó, Szuela, csodálatos volt!

—Minden második szavad az hogy csodálatos!

—De ha egyszer tényleg az volt! Fogalmad sem lehet róla, milyen messzire el lehet onnan látni! Mi idelent legfeljebb ha néhányszor tíz lépésnyire láthatunk, ha egy hosszabb egyenes folyosón tekintünk végig, de ott... nem, nem is tudom milyen messzire elláttam, szavaink sincsenek akkora távolságokra! A távolban láttam újabb hegyeket, és láttam egy folyót is, felülről, kéklő csík volt a zöld fű borította talajon, olyan magasan voltam, hogy az óriási fák is kicsinyeknek látszottak alattam, és ahogy ott a csúcson álltam, a ruhám lobogott a szélben... Még azt sem bántam volna ha ott rögtön meghalok, mert megérte volna! És ostoba, tudatlan, gyáva őseink erről a sok örömről mondtak le!

—Biztos volt rá elég okuk! Jobban ismerték a fenti világot mint te!

—Igen, de nem teszek le róla hogy én is megismerjem!

—Arról beszélj már, hogyan sebesültél meg!

—A harmadik alkalommal. Akkor egy másik úton mentem ki, mert több kijárat is nyílik ám, tudod-e! És amikor kimentem, azt láttam hogy éjszaka van.

Most nem világított a Fényes Nap, jóval hűvösebb is volt hát, egészen kellemesen éreztem magamat. De még most is sokkal világosabb volt mint akár most is itt bent a szobánkban, mert fenn az égen ott világított Holdanyó, és sok-sok gyermeke, a csillagok. Ragyogó ezüsfényben pompázott minden, és minden illatárban úszott, de most teljesen más illatokat éreztem mint korábban nappal. Kimentem egy tisztásra, ahol nem nőttek fák, mert azért mégiscsak féltem attól, hogy valami rémség nekemront a fák közül, vagy nyakamba ugrik az ágakról, elvégre annyi ilyen borzalmas mesét ismerünk! És ott a tisztáson hosszú percekre bebehúnytam a szememet, és csak ittam magamba a temérdek új illatot, egészen megrészesgéltem tőlük. És hangokat is hallottam, amikről azt sem tudtam hogy mi okozta, de biztos az éjszakai állatok lehettek, mert minden tele volt ám ott élettel! És az jutott az eszembe, hogy lám, mi is ilyen éjszakai állatokká váltunk, föld alatt és sötétben kódorgunk, mint a vakondok, pedig eleink valaha ki mertek lépni a Nap alá!

Aztán, ahogy ott állok, ámuldozok, egyszercsak meghallottam valami nagy állatnak a nesztét. Hangosan lihegett egy közeli bokor alatt. Megéreztem a szagát is, és ezen elámultam, mert emberszag volt, bár valahogy furcsa, nem egészen olyan mint a mienk. Tudod, egy pillanatra azt hittem, valaki követett, de amikor rájöttem, hogy nem olyan a szaga mint a mienké, rögtön az jutott az eszembe, hogy ez bizonyára egy fenti ember lehet, olyasvalaki, akinek az ősei nem költöztek a barlangokba le.

Arrafelé fordultam hát, amerre rejtőzött, a bokor felé, és elhatároztam hogy megpróbálok beszélgetni vele, már persze ha érti amit mondok, ami nem biztos, hiszen tudjuk a régi iratokból, hogy nyelvünk megváltozott mióta leköltöztünk, biztos hát hogy ő sem azt a nyelvet beszéli

mint amit mi vagy őseink, de gondoltam, hátha néhány szót megértünk egymás beszédéből. Felé nyújtottam hát a karomat, hogy magamhoz hívjam, és feléje is indultam, de amikor pár lépést megtettem felé, ő felugrott, ő is felém nyújtotta a kezét, de abból láng csapott ki, nagy dördülést hallottam, és akkor valami átfúrta a vállamat, átrepült rajta. Erre persze menekülni kezdtem, de azt még észrevettem hogy ő is megijedt tőlem, mert ő is szaladni kezdett, de úgy hogy távolodjék tőlem!

—És akkor visszatértél ide.

—Igen, csak nagyon véreztem, ezért amikor már úgy gondoltam hogy biztonságos távolságra jutottam, valami szorítókötés-féleséget mesterkedtem a vállamra. És persze nem ugyanazon az úton jöttem vissza, mint amelyen át akkor kijöttem, mert akkor a fenti ember felé kellett volna mennem, azt pedig nem mertem. De tudtam hogy az a bejárat, amelyen már kétszer kimerészkedtem, a hegytető közelében van, arrafelé szaladtam hát. Eközben egy nagy gödörbe is beleestem, amiből alig tudtam kimászni, s eközben elhagytam a fél pár sarumát is, de végül sikerült felmásznom, és be is jutottam ide. Hazajöttem. Sajnos, idebent már nagyon elhagyott az erőm.

—Kész csoda hogy visszatértél, mert alig maradt vér benned, nagyon sokat vesztettél! Megsegített Aranyatya!

—Hát, nem is tudom... nem illik ilyet mondani egy papnőnek, de én már nem is nagyon hiszek Aranyatyában!

—Mit beszélsz! Hiszen ez istenkáromlás!

—Nem. Az azért nem! Semmi rosszat nem mondtam róla, csak azt hogy megrendült a hitem, nem hiszek benne! Ha élne, és annyira szeretne bennünket ahogyan azt mondják, már rég tehetett volna legalább arról, hogy azt a másik barlangrészt megnyissa a számunkra! Vagy hogy ugyanannyi férfi szülessen, mint nő!

—Isten szándékait halandó ember nem érheti föl ésszel!

—Jó papnő lett volna belőled, Szuela! De én már nem hiszek az efféle olcsó magyarázatokban!

—Idefigyelj, Ítá, én nem bánom hogy mit hiszel és mit nem, ez terád tartozik és Aranyatyára aki halálod után megítéli majd a lelkedet, de hallgass rám, és ki ne menj többé! Most is majdnem belehaltál! Odakint minden teli van rémületesnél rémületesebb veszélyekkel, eddig, az első két alkalommal szerencséd volt, de lásd, gonosz emberek is vannak, majdnem megölték téged!

—Igen, de ne feledd, az az ember is meg volt ijedve!

—Meg akart ölni!

—Megijedt és védekezett. Láttam a rémületet az arcán. És ahogy visszaemlékszem a szagára, hát már figyelt egy ideje, és rémületében verejtékezett!

—Nem lehetsz biztos benne!

—Dehogynem! Hiszen láttam az arcát, még hozzá kitűnően, mert felállt amikor azzal a furcsa fegyverrel megtámadott, márpedig alig húsz lépésre volt tőlem, és minden vakító fényárban úszott, mert odafent világított Holdanyó, és temérdek csillag! Egészen pontosan emlékezem minden vonására! Rémült volt, Szuela!

—De hát miért ijedt volna meg tőled, egy egyszerű gyöngye leánytól?

—Hát azért, mert mi nagyon másképp nézünk ki mint ők! - sóhajtott fel Ítá, szomorúan, de fáradtan is, mert a hosszas elbeszélés kimerítette. —Láttad őseink szobrait, ugye? Na hát, neki éppoly kicsiny szemei vannak mint őseinknek voltak! A mi szemünk megnőtt, mert itt lent sokkal sötétebb van, de odafent a kis szem is elég! Az én szemem, meg a tied is, pedig még ide-lent is nagyoknak számítanak!

—Igen, tudom hogy csúnyák vagyunk, nem kell emlékeztetned rá! - rázta meg helytelenítően a fejét Szuela. —Hiszen azért is igyekeztem úgy hogy vajákos legyek, te meg azért lettél papnő, mert másképp biztos nem találtunk volna férjet magunknak, s akkor halálunkat leljük az Állandóság Törvénye alapján!

—Ez igaz, de nem elsősorban a nagyon nagy szemünk miatt tartanak csúnyának bennünket, hanem mert barna a bőrünk, és nem tejfehér! Pedig őseink bőre szintén barna volt! Na hát, képzel csak, annak az embernek is barna volt a bőre aki megtámadott!

—Akkor legalább a bőröd színe nem ijeszthette meg.

—Az nem, de a hajam színe annál inkább, mert az ő haja fekete volt, az enyém meg zöld, és láttam amint rémülten pislog a hajam felé! Különben a te türkizkék hajadtól is megijedt volna!

—Biztos hogy jól láttad merre néz?

—Ej, hát hiszen mondtam már hogy gyönyörű csillagfényes volt az éjszaka, s alig húsz lépésre állt tőlem! Ilyen kicsi távolságból bárki láthatja, merre mozdul valakinek a szemgolyója! Hidd el, mindent pontosan megfigyelhettem! Még a lélegzését is hallottam, épp emiatt figyeltem fel rá! Az a szerencsétlen megijedt tőlem, ennyi az egész! Egyáltalán nem biztos hogy rosszak a szándékai. Gyere fel velem, megmutatok neked is mindent!

—No nem, nem, köszönöm szépen! Nekem az sem hiányzik hogy rémületében verjen agyon valaki, mert undok, nagyra nőtt föld alatti bogárnak néz!

—Jó, jó, csak gondolkozz rajta, majd később beszélgetünk erről!

—Erről nincs mit beszélni! Nem megyek veled és kész!

—Nem is most, hanem ha felgyógyultam!

—Akkor sem!

—Eh, úgysem bírod ki, ismerlek, hogy legalább a barlang szájából ne vess kifelé egy pillantást! Benned is van kíváncsiság, nővérkém! De most ne haragudj, fejezzük be a vitát, mert álmos vagyok, s a sebem is nagyon fáj – ha alszom, nem érzem!

—Jól van, hagylak aludni!

Ítá a fal felé fordult, de mielőtt elaludt volna, még így szólt:

—Te, figyelj csak, Szuela! Az a férfi... tudd meg hogy szép volt! Sokkal szebb mint az itteni férfiak!

—Igen? Hogy érted ezt? Hogyan nézett ki?

—Nem mindegy az neked? Úgysem akarsz feljönni hogy találkozz bármelyikkel aki ott lakik! És most hallgass, mert alszom!

—Jól mondd, eszemben sincs felmenni! Én egy szép férfi kezétől sem akarok meghalni, de még azt sem akarom hogy kilyukasszon mint téged!

Ítá azonban erre már nem válaszolt, hanem szép csendesen elaludt. Erre aztán Szuela is aludni tért, hiszen előző este le sem hunyta a szemét, így ő is álmos volt.

Szuelát nagyon megdicsérték a szép előadásért. Külön kiemelte tanára, mennyire tetszett neki az, ahogy a leány elmagyarázta annak szükségszerűségét, hogy őseiknek muszáj volt leköltözni ide a barlangokba, s hogy ez mennyire okos tett volt részükről, valamint azt hogy ők mennyivel logikusabban élnek mint távoli elődeik. Szuelának tehát minden oka megvolt rá hogy örüljön és boldog legyen, mégsem volt az, mert húga állapota két nap után romlani kezdett. A szépen megindult sebgyógyulás megállt, és a sebszélek környékén a hús megduzzadt, és vörösödni kezdett. Ítá is egyre nagyobb, s mind elviselhetetlenebb fájdalomokról panaszkodott.

Szuela persze pontosan tudta mi ennek az oka: csekély gyógyszerkészlete kimerült, nem tudta folytatni a kezelést. Írt kell hát szereznie valahonnét a sebre, még hozzá mielőbb, mert legalább valamennyire rendbe kell hoznia hűgát, mire újra szolgálatba kell lépnie, márpedig egy hete sincs már, és lejár pihenőideje. Mert ha lelepleződik, hát arra gondolni sem jó!

Sokat tanakodott, míg rászánta magát a döntésre, holott tudta, nincs más választása. Ő minthogy még nem volt képzett vajákos, csak tanuló, nem mehetett szabadon bárhová a kórházrészlegben, különösen a gyógyszerháztároló volt tilos hely számára. Persze nemcsak neki, de minden más tanulóknak is. Ennek oka az volt, hogy ők még nem ismerték minden itálnak, kecskésnek, pornak a pontos hatását, könnyen félrekezelhettek volna másokat, de magukat is, ráadásul voltak itt olyan szerek is, amik szép álmokat, látomásokat okoztak, de ezekhez hozzá lehetett szokni, s mégis akadtak akik szerették volna ezeket használni, így szerezvén maguknak némi örömet. Azt a szobát tehát ahol a gyógyszereket tárolták, állandóan őrizték, s a tanulók csak kevés gyógyszert tárolhattak otthon, nem is minden fajtát. Most azonban Szuela feltétlenül akart szerezni valamennyit a lila gomba levéből vagy porából, hogy enyhítse Ítá fájdalmait. Ezenkívül még más sebgyógyító szereket is sürgősen szereznie kellett, hogy a megin-

dult gyulladásos folyamatokat leállítsa. Tudta, ha kérne ezekből, rögtön megkérdeznék azt is hogy mire kell.

A gyógyszerasztalát naponta más és más vajákos őrizte. Szuela tudta, hogy aznap épp egyik tanítója, Slorma néni őrzi azt, ő a soros. Minthogy Slorma mindig nagyon kedvelte őt, elhatározta hogy most próbál szerencsét.

Felkereste a gyógyszerasztalában.

—Üdvözöllek gyermekem! - köszöntötte őt Slorma amikor megpillantotta. —Minek köszönhetem hogy felkerestél? Valami gyógyírra lenne szükséged?

—Egy kis túskegomba-por nem ártana, s egy kevés a rákfarok-kivonatból sem, de főleg nem is ezért jöttem, hanem hogy elbeszélgessek veled, Slorma néne! Mindig olyan élvezetesen mesélsz a gyógyszerek hatásáról, meg gondolom unatkozol is itt, hiszen soha semmi nem történik, na, mondom magamban, akkor keressük csak fel az én legkedvesebb tanítomat, ez neki is jó, de nekem is, mert tanulhatok tőle!

—De ide tilos belépned!

—Ugyan már! Hiszen nem egyedül lennék itt hanem veled! S csak annyit szeretnék hogy lássam a gyógyszereket, s hallhassam mi mire való! Tudod, nekem kell a legjobb vajákosnak lennem, mondtam már sokszor, hiszen ez az egyetlen esélyem, mert olyan csúnya barnabőrű vagyok!

—Hát igen, mondtad már, de nem kell aggódnod, hiszen mindig is te voltál a legjobb tanítványom! - mosolygott megenyhülten Slorma.

—Azért nekem sem árt egy kis többlettudás és tanulás! Elvégre a vajákosok mestersége nagyon fontos, életek múlhatnak rajta hogy jól tudjon mindent a gyógyító!

—Tehát előre akarsz tanulni, hogy megelőzd a többieket, mi? - mosolygott ismét Slorma. —Na nem bánom, gyere be, megmutatok neked néhány hasznos szert, amit még nem tanítottam nektek! Add ide a dobozkádat is, beleteszem a kért szereket!

Be is pakolt mindkét Szuela által kért szerből, majd visszaadta a kis dobozt a leánynak, azután bevezette a szobába.

Jókora helyiség volt ez, melyet a mennyezetig beborítottak a polcok, melyek aranyból készültek, egyrészt hogy ne rozsdásodjanak, másrészt mert másra igazán nem tudták használni ezt a haszontalan fémet, szerszámnak túl puha volt, de polcnak még megtette. A legtöbb dobozka is, amik a polcokon voltak, s amikben a porokat meg a kenőcsöket őrizték, vékony aranylemezekből készültek. A folyadékok tégelyei is.

—Hát figyelj csak! - kezdte a magyarázatot Slorma, aki igazán szerette a mesterségét. —Ezen a baloldali polcon vannak a szerek a hascsikarás ellen. Ezek legtöbbje ugyanabból a moszatból készül, amit levesben szinte naponta fogyasztunk. Ki hinné, ugye? Nos, az a titka, hogy nem főzzük meg, hanem előbb nyersen kisajtoljuk a levét... - és folytatta a magyarázatot. Ezután egy másik polchoz lépett.

—Itt a nyílt sebek ellátására szolgáló szerek vannak. Ezek legtöbbje gombából készül. Sokféle van, mert mint tudod, az üszkösödést olyan kicsiny élőlények okozzák, amiket szemmel látni sem lehet, némely gombában viszont olyan méreg van, mely reánk nem hat, de ezeket a kis lényeket megöli! Ha tehát ezen gombákat szétnyomkodva ráhelyezzük a sebre, a gombapép már akkor is hatékony. Persze, hatékonyabb, ha kivonatot készítünk belőle, ennek módját nem sokára tanulni is fogjátok. Itt láthatsz néhányat ezekből. Ott a legalsó polcon a köhögés elleni szerek vannak. Ezek általában a halak májából készült kivonatok. Sajnos nem tarthatunk belőlük sokat, mert gyorsan romlanak.

Itt hátrébb altató- és fájdalomcsillapító szerek vannak. Itt van például ebben a négy kis dobozkában az egyik leghatékonyabb és legveszélyesebb szer, a lila gomba pora! Látod, mind egyik dobozka akkora csak mint a fél tenyerem, de egyetlen egyben is annyi por van, hogy valamennyiünket ki lehetne irtani vele! Nem is szívesen megy be bárki is oda ahol ezek teremnek, és sajnos a feldolgozása közben is sokan vesznek oda, mert több port lélegeznek be mint amennyit szabadna, bár kendőt kötnek az orruk elé! De nem lehetünk meg nélküle, mert kicsiben nagyon hasznos, a súlyos sebesültek gyógyításához nélkülözhetetlen.

—Itt még hátrébb - folytatta, hátat fordítva Szuelának - az égési sérülések ellátásához szükséges szerek vannak. Ezek keverékek, egyszerre több orvosságból keverjük össze őket, és csaknem mind krémek, kenőcsök, mert így beborítják az égési felületet, s megakadályozzák hogy a levegőből azok a kis, betegséget okozó állatok a sebre jussanak, s azon megtelepedjenek.

Eközben Szuela keze óvatosan kinyúlt, s az egyik lila gomba porát tartalmazó dobozkát a saját, nagyobb dobozkájának mélyére süllyesztette. Majd hátranyúlt, s a sebesülések ellátására szolgáló szerekből is elorzott egy jókora tégelyt, alig fért be dobozába. Slorma semmit nem vett észre, nem is nézett arra, s teljesen belemerült a magyarázatába.

Szuela udvariasan figyelte, eszébe sem volt azonnal elmenni, az gyanús lett volna. Sőt, igyekezett is alaposan odafigyelni, hiszen tényleg érdekelte a vajákosmesterség, s fontos is volt hogy Slorma ne gyanakodjék, s figyelme őszintének tűnjék.

Végül, úgy egy óra múlva, megköszönte tanítójának a hasznos tudnivalókat, elbúcsúzott, majd eltávozott tőle, s igyekezett Itához.

Húga lázasan hánykolódott az ágyán. Szuela nem is habozott, azonnal kötést cserélt, friss kenőccsel kente be a sebnyílásokat, majd nagyon óvatosan kinyitotta a lila gomba porát tartalmazó dobozt, lélegzetét is visszafojtotta, egy tű hegyét megnyálazta, beledugta a dobozkába, s a veszélyes porból a türe ragadt kicsiny mennyiséget egy pohár vízbe keverte bele, majd megitta Itával. Meg is lett a hatása: alig tíz perc múlva húga elaludt, vonásai kisimultak, s amikor több óra múlva felébredt, még sokáig nem érzett fájdalmat. A sebkörnyéki duzzanat sem terjedt tovább, sőt mintha kicsit lelohadt volna. Szuela igazán meg volt elégedve magával. Ismét reménye lehetett rá hogy legyőzi a betegséget, s ahogy számolta, van is most már elég szere rá, elegendő lesz a végső gyógyulásig.

Szuela távozása után még jónéhány óra hosszat kellett a gyógyszeresszobát őriznie Slormának, de nem vett észre semmi hiányt - igaz, nem is keresett, ráadásul jól tudjuk hogy valaminek a hiányát jóval nehezebb észrevenni, mint valami újnak a meglétét. Hanem érkezett egyszer annak az ideje is, hogy leváltsák, s váltótársa egy Faxila nevű ifjú vajákos¹ volt, aki alig pár hónapja tette le végső vizsgáit, nagyon komolyan vette hát feladatát, s mikor belépett a szobába Slormát leváltandó, azonnal szemügyre vette a veszélyesebb szereket, nem hiányzik-e belőlük valami.

Slorma csak nevetett az ifjú hölgy buzgalmán, de mert valaha Faxila is tanítványa volt, titokban elégedettséget is érzett, hogy lám, mennyire megbecsüli hivatását növendéke! Akkor olvadt csak le a mosoly arcáról, amikor Faxila így szólt:

—Nem négy dobozka volt-e a lila gomba porából?

—Dehogynem!

—Mert itt csak három van! Kinek kellett belőle, méghozzá egy egész dobozzal?!

—Én senkinek sem adtam belőle! Biztos hogy csak három van?! - de ekkor már ő maga is ott állt a polcnál, s látta hogy Faxila igazat beszél, s valóban hiányzik egy dobozzal. Hirtelen még az is megfordult a fejében, hogy esetleg maga Faxila tett el egy dobozzal belőle, hogy őt rossz hírbe keverje, de Faxila ruháján nem látott zsebet, s különben is, miért tenne ilyet? Ráadásul Faxila arcán a csodálkozás is igencsak őszintének látszott. S ekkor, bármilyen hihetetlennek is tűnt, egyvalamire volt kénytelen gondolni: Szuela! Ő járt idebent, neki volt alkalma elcsennie a dobozkát, mert ő, Slorma, habár tilos volt, beengedte ide! S ez megmagyarázza a lány szándékát is, hogy be akart jönni ide! Hát persze hogy nem csak a tudásvágy hajtotta!

Mélységesen elszomorította, hogy kedvenc tanítványa így visszaélt a bizalmával. Ugyanakkor az is érdekelte, mire is akarja Szuela használni ezt a veszélyes szert? Ezért aztán komolyan nézett Faxila szemébe, s így szólt:

—Ez komoly ügy. Azonnal szólunk kell a Főtisztelendő Anyának!

¹ Tulajdonképpen vajákosnő, de azt hogy nő felesleges mindig kiírni, hiszen jól tudjuk már, hogy vajákosok csak nők lehetnek! Ezekből a pap szó is elég volna a papnő helyett, hogy mégis kiírjuk, annak az az oka, hogy Olvasóink számára valószínűleg furcsán hangzana ha nőket következetesen papoknak titulálnánk, papnő helyett!

A papnők sem voltak mind egyformák. Voltak papnő-tanulók, tehát a növendékek, mint Íta is, és voltak a már kész papnők között különböző csoportok, szintek, s mindegyiknek mások voltak a jogai, s kötelességei. A legeslegfőbb papnőt, akit akár a földalatti nép királynőjének is tekinthetünk, Euriptának hívták, de senki nem szólította így, a nevén, csak úgy hogy Főtisztelendő Anya.

Elvileg bárki lehetett Főtisztelendő Anya. Reá is vonatkozott a törvény, hogy nem lehet gyermeke. Ráadásul nem is élete végéig töltötte be e posztot, hanem a legeslegfelső papnői kaszt, a főpapnők csoportjából váltogatva töltötték be e feladatkört, a megbízás öt esztendőre szólt. E csoportba, a főpapnőkébe mindig a tíz legmagasabb rangú, s elvileg a legokosabb papnő tartozott.

Euripta már két esztendeje volt Főtisztelendő Anya. Meg kell hogy mondjuk, idáig igazán nem sok dolga akadt – aminthogy a korábbi Főtisztelendő Anyáknak sem. Nagyjából igazat mondunk ha kijelentjük, hogy napjait jórészt az imádkozás töltötte be, s hosszú órákat töltött a könyvtárban is, mert szerette a régi iratokat olvasni. Egyébként nem is volt igazán öreg, inkább középkorú: bár húsz év fölött nem sokat törődtek az évek számlálásával (a húsz évnek azonban, tudjuk, nagy jelentősége volt), de mindenki tudta róla, hogy a harmincötödik éve közelében jár.

Ha azonban valami renkívüli esemény történt, például ítélkezni kellett, akkor az is az ő feladata volt. Akkor is, ha a vétkes egészen fiatal, vagy nála jóval idősebb volt. Különben idős ember kevés akadt közöttük: ritka volt hogy ötvennél több évet megéljen valamelyikük, még a felsőbb kasztok tagjai közül is, általában jóval előbb elvitte őket valami betegség vagy baleset. Ezért is becsülték meg nagyon a vajákosok kasztját.

A gyógyszerlopás híre nagyon felzaklatta. Bár nem volt vajákos, pontosan tudta, milyen veszélyes szerről van szó. Saját kezébe vette az irányítást.

Szuela éppen lefekvéshez készülődött, amikor egyszercsak félrerántották szobája bejárati függönyét, ami pedig a legnagyobb udvariatlanságnak számított, és maga a Főtisztelendő Anya lépett be hozzá, de nem egyedül, vele volt Sihí, a fővajákos, Slorma, és még két másik papnő is. S nem is a Főtisztelendő Anya szólalt meg először, hanem Slorma.

—Nagyon csalódtam benned, gyermekem! Miért loptad el a lila gomba porát? És hol van?

Sihí pedig ezt kérdezte:

—És Íta miért nem áll fel, ha a Főtisztelendő Anya tiszteli meg látogatásával? - és az ágyban fekvő leányra mutatott. Mert Szuela természetesen rögtön felállt, ahogy Euriptát megpillantotta, de Íta erre képtelen volt, tudta, kár is próbálkoznia ilyesmivel, arca úgyis elárulná fájdalmát, így hát fekvé maradt. S ugyan mi mást is tehetett volna? Megmagyarázta tettét:

—Elnézéseteket kérem, de megsebesültem. Nagyon fáj a vállam, ha megmozdítom!

Ennél jobb alkalom nem is kínálkozhatott Szuelának arra hogy beismerje a tettét. Így is tett.

—Húgomon akartam segíteni vele! Ha megvizsgálod a sebét, tiszteletre méltó Sihí, láthatod magad is hogy igenis szüksége volt erre a komoly kezelésre! Különben nagyon keveset használtam el belőle, itt van a többi! - mutatta meg a dobozját.

—Add csak ide! - nyúlt érte Slorma. —Nem való a te kezedbe!

—Bocsás meg kérlek amiért becsaptalak, de tudom, másképp nem adtál volna belőle, márpedig feltétlenül segíteni akartam a húgomon!

—Szóltál volna akkor nekem - intette le Sihí - vagy valaki más képzett vajákosnak! Mutasd a sebedet! - parancsolt Ítára.

A leány nem ellenkezett. Sebét nemcsak Sihí nézte meg, de Slorma is, és bár nem volt vajákos, de a Főtisztelendő Anya is. A seb láttán mindnyájan elszőrnyedtek. Mert bár láttak már épp elég csúnya sebet – gyakori volt idelent például a köömlás is - olyasmivel még nem találkoztak, hogy valakit *átfürjön* valami.

—Hogyan történt ez veled? - kérdezte kíváncsian Slorma.

—Bocsáss meg néném, de erre a kérdésre nem felelhetek! - válaszolta Íta.

—Tessék?! - meresztett nagy szemeket Euripta. —Hogyhogy nem felelhetsz erre?!

—Okom van rá. Nem mondhatom meg, mi történt velem.

—Megparancsolom hogy válaszolj! - vált szigorúvá a Főtisztelendő Anya arca, és Ítá átérezte e szavak komolyságát. Nagyon ritkán volt szükség arra hogy a Főtisztelendő Anya parancsoljon bármit is, általában mindenki tudta a dolgát. Ha azonban parancsolt, az ő szava volt a törvény.

—Parancsodnak sem tehetek eleget.

Szavai hallatán mindenki ájuldozott, még Szuela is. Megtagadni a Főtisztelendő Anya parancsát! Hihetetlen! Ilyesmi talán azóta sem történt, hogy őseik leköltöztek Aranyatya szomszédságába, a mélybe!

—Nem tudod hogy mit beszélsz, gyermekem! - próbált Ítára hatni jóindulatúan Sihi. —Neked valami roppant furcsa sebesülésed van, és egész közösségünk érdekében meg kell tudnunk, mi okozta, hogy a jövőben a hasonló bajokat elkerüljük!

—Efelől megnyugtathatlak, senkivel nem fordulhat elő hasonló baleset, mint ami engem ért.

—Ilyesmiben nem lehetsz biztos! Mondd el, mi történt veled!

—Nem tehetem.

—De miért nem?

—Sajnos még ezt sem mondhatom meg.

—Helyes! - nézett Szuelára Euripta. —Akkor mondd el te, mi történt húgoddal!

—Szuela nem tud róla semmit, neki sem mondtam el! - szólt közbe gyorsan Ítá.

—Így van ez, Szuela? - nézett a szemébe szigorúan a Főtisztelendő Anya.

Szuela alig bírta állni Euripta szigorú tekintetét. Azon gondolkozott, most mit tegyen. A legrosszabb ha elárulja hogy tudja, mi történt Ítával, de nem hajlandó elmondani hivatlan látogatóinak. Ezenkívül csak két lehetősége van: elárulja hogy Ítá fent járt, de ezzel nagyon rossz helyzetbe hozná hűgát, s persze önmagát is, hiszen ezt a rendkívüli esetet jelentenie kellett volna méghozzá haladéktalanul, vagy úgy tesz ahogy azt Ítá felkínálta neki: hazudik, hogy nem tud semmiről. Hogy ezt elhiszik-e, az persze más kérdés! Sok reménye ugyan nem volt, de megpróbálta.

—Igen, így van! - nyögte ki nagy nehezen, miközben belülről a szégyen mardosta. Hazudik a Főtisztelendő Anyának! Ezt is megélte! Mibe bele nem rángatta önfejű, meggondolatlan hűga!

—Téged nem érdekelt, mi történt a tulajdon testvéreddel? - faggatta tovább Euripta.

—De. Ám ő nem mondta meg, hiába kérdeztem!

A hazugság, ha már elkezdte, egyre könnyebben ment.

—És miért nem jelentetted nekünk?

—Mert megkért rá hogy ne tegyem!

No, ez legalább igaz volt, s nagyobb bajba már ezzel sem sodorta Ítát.

—Melyik kötelességed előbbrevaló: néped iránti, vagy hűgod iránti?

—Úgy éreztem, ezzel nem ártok népemnek. De Ítán mindenképpen segíteni akartam, ezért szereztem gyógyszert! Nagyon jó vajákos vagyok, bíztam benne hogy tudok rajta segíteni!

A Főtisztelendő Anya Ítára nézett.

—Ismételten felszólítalak, válaszolj a kérdésekre, egyben figyelmeztetlek arra is, hogy ha megtagadod a választ, rendkívül szigorú büntetésre számíthatsz! Nem lehetek elnéző veled, mert tudnunk kell arról a veszélyről, amely ilyen borzasztó sebet képes okozni! Hallgatásoddal nővéredet is bajba sodrod, mert azt már most elmondhatom neked, cseppet sem hiszek abban, hogy ne tudna arról, mi történt veled, valószínűleg épp azért próbált titokban segíteni neked, s vált ezáltal bűnrészeseddé, hogy eltitkoljon valami olyasmit amit te tettél, bár nem lett volna szabad, s ami miatt megsebesültél, sőt ahogy elnézlek, emiatt majdnem halálodat is lelted! Az őszinte beismerés azonban sokat segíthet rajtad!

—Tényleg nem mondhatok semmit, de Szuela nem tud semmiről!

—Döntöttetek! - szólt Euripta, és intett társainak. —Gyertek, hagyjuk magukra őket! Mi is dönteni fogunk! Ti pedig – nézett szigorúan a két leányra – ne mozduljatok innen!

—Na, ezt jól megcsináltad, köszönöm szépen! - támadt Ítára Szuela, amikor egyedül maradtak.

—Mi az hogy én, hiszen te loptál ügyetlenül!

—De a te érdekedben! És egyáltalán, minden miattad van! Nagyon jól megvagyunk idelent a fenti világ nélkül, minek jutott eszedbe kikódorogni!

—Nincs igazad! Ha nem volna a fenti világ, mi sem léteznénk idelent!

—Ugyan miért?

—Gondolj csak bele, honnan kapjuk a levegőt! Tudod te is, hogy van ez: úgy vannak a járatok kialakítva, hogy állandóan szellőzzenek a folyosóink! A nagy kürtőben felszáll az a levegő, amit felmelegít Aranyatya lélegzete, s ez maga után szívja a többi járatból is az elhasznált levegőt, aminek a helyébe a szellőzőaknákon át a friss tódul!

—Igen, igen! Emlékszem jól a tanultakra! Még azt is tudom, hogy állítólag valami természet nevű férgektől lesték el ezt a módszert az ősök még amikor fent éltek! Csak azt nem tudom, ennek mi köze hozzánk! Mert ha a levegőt fentről kapjuk is, más nem kell onnan, s a szellőzőaknák lyuka kicsiny, azokon nem lehet kimászni, de még kilátni sem, mert görbék, és igazán nem következik ebből hogy nekünk is ki kell menni oda! Menjen ki csak az elhasznált levegőnk, de ne mi!

—Most meg mit veszekszel? Még ha igazad volna is, számítana az, most már, hogy megtörtént a baj?

—Jó, jó, értem én, de hát te is próbáld megérteni engem! Súlyos büntetést fogunk kapni, félek, izgatott vagyok, nem tudom mi lesz! Nem lenne jobb, ha elmondanánk, mi történt veled?

—Eszedbe ne jusson! Akkor kapnánk még csak igazán súlyos büntetést!

—Bolond! Annál súlyosabbat nem kaphatunk, mint amit azért kapunk hogy szembeszálltál a Főtisztelendő Anya akaratával! Szerintem csak attól félsz hogy ha elmondjuk, betömik a kijáratokat, nem kóborolhatsz többé kifelé, pedig lehet hogy jutalmul azért, mert annyi sok új járatot fedeztél fel, még a büntetésünket is elengedik!

—Nohiszen! Eszemben sincs mindössze azért elárulni az új járatokat, hogy ne büntessenek meg, amikor igazi jutalmat és dicsőséget várnék el inkább értük! Különb is nagyon tévedsz ha azt hiszed hogy ilyen elnézőek lennének! Ráadásul ha bevallok is mindent, az rajtad, Szuela ügysem segít, mert nem hinnék el hogy nem tudtál minderről, megmondta a Főtisztelendő Anya hogy nem hiszi ezt el, ha pedig bevallod hogy tudtál róla, akkor is hazudtál neki!

—De én nem akarom hogy megbüntessenek!

—Én sem, de most semmit sem tehetünk. Egyben biztos lehetsz, Szuela: ha a Főtisztelendő Anya is úgy gondolkodik a fenti világról, ahogy te, s ebben nem kételkedhetünk, akkor a szemében a legeslegsúlyosabb vétek hogy kimentem oda, s még ha megértené is hogy egyszer kimentem oda, kíváncsiságból, azt már semmiképp sem értené meg hogy még két másik alkalommal is kimentem oda, az ő szemében borzasztó bűn és istenkáromlás az hogy nem elégedtem meg azzal az élettel ami Aranyatya közelében vár rám, és te éppoly bűnös vagy mint én, mert nem jelentettél fel, nem mondtad meg hogy rossz útra tévedtem! Akármilyen súlyos büntetést kapunk is, annál csak súlyosabb várna ránk, ha elmondanánk az igazat, úgyhogy erről ne is álmodj!

Sokáig nem vitatkozhattak, mert visszatért hozzájuk Euripta Főtisztelendő Anya, valamint Sihí és Slorma is.

—Döntöttünk sorsotokról! - közölte minden bevezető nélkül Euripta, s bár látszott rajta hogy igyekszik uralkodni magán, el sem titkolhatta, mennyire haragos. —Soha még nem fordult elő népünk történelmében olyasmi, hogy egy vajákosnövendék lopásra vetemedjék! Volt már rá példa hogy alsóbb kaszt béli megkísérelt ilyesmit, de nem egy vajákosnövendék! Az illetőt méltatlannak találtuk az életre, s testét a halak közé dobtuk.

Szuela megborzongott. Ám mielőtt tiltakozhatott vagy kegyelemért könyöröghetett volna, Euripta folytatta beszédét.

—A te eseted, Szuela, ennél súlyosabb is, és enyhébb is. Súlyosabb, mert az egyik legfelsőbb kaszt tagja vagy, de enyhébb, mert tettedet nem a magad javára követted el, s a segíteni akarás vezérelt. Nem akarok igazságtalan lenni, ezért nem ítélek meg olyan súlyosan, ahogy talán kellene. Nem akarom a halálotat. Azonban mindenképpen vajákoshoz méltatlanul cselekedtél, ezért bűnhődnöd kell. Valamint neked is bűnhődnöd kell, Ítá, mert elhallgatsz előlünk vala-

mit, amit pedig tudnunk kellene, ráadásul nővéred vétke is részben téged terhel, mert te vetted rá őt hogy bűnre vetemedjék miattad, ráadásul te papnő vagy, ha lehet, a te vétked még súlyosabb ezért mint az övé!

Miután egymást fedezitek, s nagy közöttetek az összetartás, büntetések is ugyanaz lesz: mindkettőtöket kitaszítalak kasztotokból, nem vagytok többé papnő és vajákos, újra azok vagytok, ahonnét kiemeltettetek: az ügyesek közé tartozók! Tanulmányaitokat nem folytathatjátok tovább, s mert máshoz amit az ügyesek csinálnak, nem értetek, hisz nem tanultátok, feladatotok az iskolarészlegen és a főfolyosón a világító gombok gondozása lesz, remélem, arra még emlékeztek hogyan kell csinálni: amelyik halványodik, mert öreg, azt leszeditek, hadd nőjön a helyére másik, s ahol túl száraz a fal, ott meglocsoljátok! Természetesen a kórházzészlegnek Szuela még a környékére sem mehet, de téged, Ítá, meggyógyítunk, mint ahogy bárkit népünk tagjai közül meggyógyítanánk, habár nem érdemled meg, mert eltitkolsz előlünk valamit. Gyógyulásodig naponta felkeres majd egy vajákos, de nem Slorma, aki szégyeli magát, mert ő is törvényt szegett, s benned is nagyon csalódott. Őt különben azzal büntettem meg, hogy két évre pihenőnapjainak feléről le kellett mondania. Nagyon enyhén ítélt meg különben, s ezt ő is elismerte!

—Akkor én már soha többé nem lehetek vajákos?! - kiáltott fel kétségbeesetten Szuela.

—Nem.

—De hát... de hát... hiszen én már tizenkilenc esztendő is elmúltam! Hiszen... - és elhallgatott.

A Főtisztelendő Anya azonban így is értette, mire gondol Szuela.

—Nagyon jól tudom hogy nemcsak elmúltál tizenkilenc esztendő, de közelebb jársz a húszhoz mint a tizenkilenchez! Két hónap múlva jön el huszadik születésnapod. Természetesen most már, hogy újra az ügyesek közé tartozol, terád is éppúgy vonatkozik az Állandóság Törvénye mint bárki másra. Igyekezz férjet találni magadnak! Azért is adtam e könnyű munkát nektek, mert erre a kis időre nem érdemes mást megtanulnod, ha pedig szerencséd lesz, azután is ráérsz valami hasznosat megtanulni. Ez Ítára is vonatkozik, bár amíg meggyógyul, addig természetesen dolgoznia nem kell, ám jó ha gondol rá, hogy ő is csak másfél esztendővel fiatalabb nálad!

—Nem kérek ebből a haladékból! - kiáltott fel Ítá. —Sorsom Szuela sorsával közös, ahová ő megy, oda követem őt!

—Ne beszélj bolondokat! - kiáltott fel Szuela, ám Euripta így válaszolt:

—Jogodban áll ilyen döntést hozni, s ajánlkozásodat örömmel fogadom, hisz most hogy a papnők közül kitaszítottál, feltételezhető hogy nálad értékesebbek is élnek közöttünk, akiknek számára helyet szabadítasz fel! E jótettet bizonyára javadra írja majd Aranyatya! Mindenesetre a törvény az törvény, s mindenképpen van még két hónapotok!

—De hát hogyan találjak magamnak férjet, ezzel a csúnya barna bőrrel?! - kiáltott fel kétségbeesetten Szuela.

—Ez már a te dolgod! Ugyanannyi esélyed van mint bárki másnak! Különben pontosan mához egy hétre lesz a nagy ünnepség, ahol valamennyi leány megmutatja magát a férfiaknak, ezen természetesen jogotok van nektek is résztvenni, sőt ez feltétlenül ajánlatos is! - szólt Euripta, azzal megfordult, és kilépett szobájukból. Sihi is és Slorma is követték őt, utóbbi sajnálkozva pillantott vissza reájuk, és megcsóválta a fejét is, mintha ezt mondaná:

—Ejnye, gyerekek, mit is csináltatok!

Alig haltak el a folyosón a Főtisztelendő Anya és kísérőinek léptei, Szuela máris zokogva vette magát ágyára.

—Ezt jól megcsináltad! - kiáltotta.

—Ne kezd már megint! Elismerem hogy mindez miattam történt, de igazán nem érzem bűnösnek magamat! Nem tehetek semmiről sem! Bűn talán hogy felfedeztem egy új barlangrészletet?! Bűn az, hogy amikor megpillantottam a még soha nem látott világosságot, elbűvölt a fényesség, elemi erővel csapott le rám a kíváncsiság, és kiléptem oda?! Vagy az a vétkem néán, hogy amikor már kint voltam, nem tudtam közömbös maradni az ottani sok-sok szépség

iránt?! Vagy azt rovod fel hibámul, hogy valaki megtámadott?! Ez az egész, fogd már fel végre, velem egyszerűen *megtörtént*, úgy mint – mit tudom én – mint amikor valaki elkap egy betegséget, vagy egyszerűen megszületik! Igen, ez az utolsó hasonlat a legtalálób, mert úgy érzem, azóta újjászülettem!

—De hát értsd meg, Itá, én nem akarok meghalni! Nem akarom meginni az utolsó italt, s nem akarom hogy a halak egyenek meg! Lehet hogy ez önzés, és én is olyan szépen magyaráztam el nem is olyan rég a kicsiknek, hogy ez a törvény bölcs és a közösség hasznára van, és még most is úgy gondolom hogy hasznos törvény, de én egyszerűen gyáva vagyok, és nem akarok szembenézni a halállal! Egyszerűen csak nem akarok meghalni!

—Még nem kell meghalnunk.

—De hát ki lesz az a férfi, akinek kellenék én, vagy kellenél te?! Arról az ostobaságról pedig tégy le hogy a sorsod az lesz ami az enyém! Neked még van több mint egy évod, ne dobd el magadtól, élvezd ki az életet amíg teheted!

—Késő már. Hallottad a Főtisztelendő Anya szavát, hogy elfogadja az ajánlatomat! S különben sem akarom visszavonni. Komolyan gondoltam hogy közös lesz a sorsunk, s annyi valóban igaz hogy én kevertelek bajba, eszemben sincs hát tovább élni mint te, hogy is nézne az ki! A sorsunk közös lesz, de e sorsnak nem a halált szánom!

—Ugyan mi mást?!

—De hát vedd már végre tudomásul, hogy nem csak ez a lenti világ létezik! Emberek vagyunk, nem állatok, s így módunkban áll megválasztani végzetünket, meghozzá agyunkkal, s nem bőrünkkel! Nemcsak egy férfi hímtagja menthet meg bennünket! - és Itá erősen megragadta Szuela vállát egészséges karjával. —Értsd meg, nem kell bevárunk a halált! Van hová mennünk előre! Odafent bőven van hely a számunkra, s oda nem is követhetnek!

—Nem, nem! - tiltakozott Szuela, s még a kezét is maga elé emelte rémülten, Itá javaslatának a gondolatát is elhárítandó. —Nem megyek fel, eszemben sincs, nem akarok úgy járni mint te!

—Meghalsz inkább, te bolond?!

—Ha megiszom az italt, legalább tudom hogy fájdalommentesen halok meg, de ki tudja, oda-fönt milyen borzasztó szörnyek esznek majd meg,...

—Amik talán nincsenek is!

—Nem igaz! Te csak rövid időkre voltál odakint, szerencséd volt hogy nem talákoztál velük! S még így is lám hogy jártál! Ki tudja, ott milyen halálnemek leselkednek ránk, s mennyire szenvedek majd, ha úgy lesz végem!

—A halál mindenütt halál, s ez egy lehetőség amit nem szabad elszalasztanunk! Ne légy olyan gyáva, hogy önként pusztulsz el, ahelyett hogy teljes szíveddel akarnál élni! Ne légy olyan mint gyáva elődeink!

—Káromolsz mindent ami szent, s még őseinket sem tisztelel!

—Ugyan miért ne?! Hiszen mindegy már nekem! Kimondom ami a szívemen fekszik! S bátor-kodlak emlékeztetni téged is arra, hogy te sem nagyon hiszel mindabban amit tanítanak nekünk, hiszen ha teljesen biztos lennél abban hogy csak testedet falják fel a halak, de lelked Aranyatyához kerül, nem haboznál nyugodt szívvel kiüríteni a poharat!

—Csoda hogy félek a haláltól?! Hisz még soha nem próbáltam!

—Én nem csodálom, csak azt akarom hogy engem se mérj szigorúbb mércével mint önmagadat! Ha te kételkedel, jogom van hozzá nekem is!

—De én félek oda kimenni!

—Megértelek. De ha nem akarsz meghalni, nincs más választásod!

—De igen! Igen! Legalább a nagy ünnepséget megvárom, hátha kiválaszt valaki!

—Hiszed is hogy így lesz, vagy csak reméled?

—Ne gúnyolódj! Én is tudom hogy esélyem alig van, de megpróbálom! Az mindenesetre veszélytelen, nem úgy mint kimenni, s minden haladékra, lehetőségre igényt tartok, nem akarok bűnrészes lenni saját életem kioltásában! Elvégre ez akkor is gyilkosság ha a logika szava kényszerít rá bennünket! És hátha lesz valaki... akárki...

—Remélem nem alázod meg magadat úgy, hogy esetleg még sírni, könyörögni is fogsz csak hogy valaki feleségül vegyen?! - azzal Itá szigorúan nézett nővére arcába. Amit ott látott, nem nyugtatta meg, ezért így szólt:

—Figyelj rám egy kicsit, Szuela! Én nemcsak hogy nem teszek ilyesmit, de el sem megyek a válogatásra!

—Te tényleg megőrültél!

—Dehogy! Épp ellenkezőleg: most jött meg az eszem! Nekem nem kell senki az itteni férfiaktól, mert tudom már hogy milyen rondák! Ne hazudd nekem azt, hogy te szépnek tartod őket!

—Mindenki tudja hogy a nők sokkal szebbek a férfiaknál, de erről nem tehetünk, ez azért van, mert a nőkből mindig csak a legszebbek maradtak életben, s csak ők szültek utódot, mert ők kellettek a férfiaknak, de a férfiaktól, mert belőlük kevés van, mindenki életben maradt mindig, a silányabbak is!

—Ez igaz, de ez akkor is csak megmagyarázza a helyzetet, ám nem teszi elviselhetőbbé! Gondolj csak bele, hogyan néznek ki ezek a szerencsétlenek! Borzasztó még rájuk nézni is!

—Hát azért ennyire lesújtó véleménnyel nem lennének róluk!

—Én viszont igenis vagyok ilyen lesújtó véleménnyel! Én ugyanis láttam már egy férfit – fent-ről! Tudod, azt, aki megsebesített! Nem tudom hogy őt mennyire tartják szépnek a fenti nők – mert biztos élnek odafent nők is ha férfiak élnek ott - ezt tehát nem tudom, de az erősen valószínűtlen, hogy a fenti világ legvonzóbb férfiújába botlottam volna bele akkor este! Feltételezem hogy egy teljesen átlagos illető lehetett, sőt akár még az is kiderülhet róla, hogy fenti mérce szerint ronda. De nekünk, nekem, értsd meg, szép volt! Mert én csak az itteni férfiakhoz hasonlíthatom, s hozzájuk mérve maga volt a megtestesült tökély, a férfiszépség leírhatatlan csodája! És én már nem elégszem meg egy itteni silány, girnyó férfpéldánnyal, nekem egy fenti férfi kell, ha meg nem kaphatok ilyet, hát inkább élek férfi nélkül, vagy meghalok!

—Bolond vagy te, látom már! Hiszen nem is minden férfi silány, a vajúrók például borzasztó erősek!

—No igen, de ők az egyedüli férfiak, akik ezt elmondhatják magukról! És ők is hogyan néznek ki?! Nem, nekem nem kell ilyesvalaki! És te, nővérkém, te még arra készülsz hogy könyörögsz ezeknek a hitványoknak, vennének téged feleségül, s mentsenek így meg?! Nem, ne tégy ilyet! Bízz inkább bennem, hidd el ha én azt mondom hogy az a férfi szép volt, akkor valóban az is volt!

—Ha az volt is, miből gondolod hogy még egyszer találkozol vele vagy hasonlóval, s talállok én is magamnak olyat?! De még ha így lesz is, miből gondolod hogy nem fognak megint megtámadni minket, ahelyett hogy segítenének rajtunk, főleg hogy feleségül vegyenek?! Hiszen azt mondtad, megijedt tőled! Akkor legalábbis nem találhatott nagyon vonzónak, hiszen akit szépnek tartunk, azt nem megtámadjuk, hanem... hát, sok mindent csinálhatunk a szépnek tartott leánnyal, de az biztos hogy nem igyekszünk a halálát okozni! Te pedig még most is ennek a találkozásnak a következményét szenveded! S mindezt azért, mert nem talált téged szépnek, inkább valamiféle rút földalatti bogárnak!

—Ez túlzás! Csak azért ijedt meg, mert váratlanul találkozott velem!

—S miből gondolod, hogy ha most kimegyünk, akkor az első ember akivel találkozunk – s mert még nem látott bennünket, természetesen megintcsak váratlanul – nem ugyanígy reagál-e majd láttunkra? Hiszen ezt nem garantálhatod!

—Nem, de reménykedem! Elvégre közöttük is különböző vérmérsékletűek kell legyenek, lehet hogy lesz aki nyugodtabb, s nem támad azonnal ránk!

—Vagy lehet hogy ügyesebben céloz a fegyverével, s meghalunk! Tudod, engem már az sem nyugtat meg, hogy olyan furcsa fegyverük van! Azt mondtad, láng tört elő a kezéből - ez Kruára emlékeztet engem, aki villámokat tudott eregetni az ujjából!

—Neki nem a kezéből jött elő a tűz, hanem volt benne valami furcsa fémtárgy, és abból! És nem is a tűz ért el engem, hanem valami átfúrta a testemet! De nem mindegy ez? Az biztos hogy odafent igensok furcsa dolog van, amihez majd alkalmazkodnunk kell!

—De odafent még csúnyábbnak tartanak majd minket mint itt!

—Ez nem biztos, hiszen annak a férfinak is barna volt a bőre mint nekünk, sőt még barnább!

—Mégis megijedt tőled!

—Meglehet hogy ott is csúnyának számítunk majd, de legalább nem akarnak majd ezért megölni!

—A te eseted ennek épp az ellenkezőjét bizonyítja!

—Nézd, Szuela! Ezen kár vitatkoznunk! Ha itt maradunk, meghalunk! Ha kimegyünk, legalább van bizonyos esélyünk a továbbélésre!

—Elég csekély ez az esély!

—Akármekkora is, élnünk kell vele!

—Én azért résztveszek a válogatáson!

—Kérlek, legalább ne könyörögj!

—Hát, nekem már úgyis mindegy, s mert egy síró nő még csúnyább mint egy mosolygós, így azt hiszem engedek a kérésednek. Egy feltétellel: te is résztveszel rajta!

—Eszemben sincs!

—Jobban érezném magamat, ha mellettem ülnél! Miért ne jönnél el? Hiszen cseppet sem valószínű hogy valaki téged választ majd! S ha így lesz is még mindig visszautasíthatod – bár nagyon remélem, hogy az utolsó pillanatban megjön a józan eszed, s nem teszed!

—Na jól van, legyen! De semmit sem teszek, hogy magamra vonjam a figyelmet!

—Hát tudod, az öngyilkosságban az a szép, hogy mindenki a saját tetszése szerint hajthatja végre!

—Ne légy már ilyen savanyú, nővérem! Odafele egy csodálatos világ vár ránk, ahol még meghalni is szebb mint idelent!

—Akkor miért nem rohansz most rögtön oda ki?

—Ne viccelj! Előbb meg kell gyógyulnom! A válogatásra már talán jobban leszek, de még utána is várok, azt hiszem, legalább két hetet, hogy megerősödjem kissé! Addig fel is kell készülnöm titokban arra hogy itthagyjam e helyet, össze kell állítani például egy kis csomagot élelmiszerekből, gyógyszerekből, ruhákból...

—Vízből is...

—Nem, víz nem kell, legfeljebb egészen kevés, hiszen láttam folyót odafele, víz, az biztos van!

—Te tényleg komolyan gondolod a szökést!

—Naná, soha semmit komolyabban nem gondoltam még eddig életemben! Különben is, ezzel kárt nem okozok: így is megszabadulnak tőlem, nem igaz?! Felszabadul a helyem, nem igaz?!
—Félek!

—Én is. De ez nem tarthat vissza.

—Talán veled tartok ha nem lesz más választásom – de a válogatást mindenképpen megvárom! Hátha nagy csoda történik!

—Őszintén remélem hogy nem, mert ha így lesz, akkor mégis különválnak útjaink, és nem lesz közös a sorsunk!

—De hátha akkora csoda történik, hogy mindkettőnket kiválasztanak, hogy te is megtetszel valakinek!

—Ennek esélye egyenlő a nullával, nincs annyi férfi hogy két olyan hülye is legyen közöttük akiknek csúnya leány tetszik meg, de még ha így lenne is: gondolod hogy nekem is tetszene ő?

—Kicsoda „ő”?

—Hát a férfi aki engem akar! Mert nekem nem kell lenti férfi! Én már láttam fenti férfit, s bár megsebesített, tudom már milyen az igazi szépség! Nekem, Szuela, már igényeim vannak, nem fogadok el akármilyen férjemül, jól megnézem ki lesz az, akinek magvát a testembe fogadom!

—Őrült vagy, örült, s örült leszek én is ha hallgatok rád!

—Igen, Szuela! De most sajnos csak két dolog közül választhatsz: józan halott leszel, vagy örült élő! És mert látom hogy még mindig habozol, s nem is tudlak jobb belátásra téríteni, ne is vitatkozzunk tovább, legalábbis egyelőre, ameddig le nem zajlik a válogatás! Azután, ha már nem nyílik számodra más út, te is könnyebben magadévá teszed majd a véleményemet, meglásd!

* * *

A Válogatási Ünnepséget mindig a barlang legnagyobb termében rendezték meg, amit nem is neveztek másképp, csak úgy, hogy Nagy Terem. Ez rendkívül nagy terem volt, melynek óriási kupoláját mindenütt világító gombák borították. Oly magasan boltosodott fölénk, hogy hiába állt volna akár öt ember is egymás vállára, semmiképp sem érhetne volna el a tetejét, ezért aztán keskeny lépcső kígyózott afféle szerpentinútként az oldala mellett körbe-körbe, egyre magasabbra emelkedve, s mind beljebb kanyarodva, míg a terem legmagasabb pontját is elérte, hogy a gombák gondozói közlekedhessenek rajta. A szikla oldalába erősített fémkapcsok tartották az egészet a helyén. S persze az egész úgy volt kialakítva, hogy ne fogjon el sokat a gombák fényéből. Emiatt a terem egészen úgy hatott, mintha egy modern felszín feletti építmény belseje lenne, melyben a vakolás után még nem bontották le az állványzatokat – de ezt persze nem tudták a lent lakók.

Az Ünnepség afféle munkaszüneti napnak számított, s mindenki részt vehetett rajta, s ritka is volt hogy valaki kihagyja. Még azok is el szoktak jönni, akik találtak már párt maguknak, hiszen kíváncsiak voltak, hogy ismerősük, barátnőjük közül ki lesz az a szerencsés, aki most kiválasztatik. Bár az az igazság, hogy a mintegy kétezer fős közösségben legalább látásból szinte mindenki ismerte a másikat, kivéve talán a vajúrok némelyikét, akik annyira hozzászoktak a nagy meleghez, hogy nem is nagyon szerettek a barlang hűvösebb részeibe menni. Mindenesetre a legtöbb férfinak volt felesége, hiszen ők nem lehettek ötszáznál többen, míg a nők száma jóval meghaladta az ezret (pontos számot egyedül a Főtisztelendő Anya tudott, de azt mindenki sejtette hogy ezeröttszáz körül járhat), így hát ezeket a Válogatási Ünnepségeket mindig mindössze negyven-ötven férfi kedvéért rendezték meg, akik az előző ünnepség óta megözvegyültek, vagy mostanára léptek férfisorba. Hagyomány szerint a férfiak tizenöt éves kortól számítottak férfinak, a leányok pedig első menstruációjuk után nőnek, ami nagyjából tizenkét-esztendőskorra esett. Ekkortól vehettek részt ők, a nők az Ünnepségen, mint kiválasztható nők, mint nézők természetesen előbb is, és nem is igen volt jellemző hogy bárki nő is elszalasszon egy ünnepséget is, és ne mutassa meg magát, legfeljebb ha nagyon beteg volt épp ezeken a napokon, de azt különös szerencsétlenségnek tartották, mert bármennyire hittek is Aranyatya mélységes szeretetében, azért lelkük mélyén mégiscsak rettegtek a húszesztendőskor időponttól. Az ott leselkedő veszélyt pedig egyetlen módon lehetett csak elkerülni: férjjel. Ha valakinek volt férje, és szült tőle egy gyermeket, azt már nem fenyegette semmi veszély, akkor sem, ha elmúlt húszesztendőskor, és férje esetleg baleset áldozata lett. Ennek ellenére a néhány özvegyasszony közül is beálltak néhányan az ünnepségen résztvevő leányok sorába, hátha kiválasztja őket valaki, ami olykor meg is történt, csökkentve így a hajadonok esélyeit, de némileg érthető ez, hiszen senki nem éli le szívesen egyedül az életét.

Ez alkalommal férfiből negyvenhárman jöttek nézelődni, nőkből pedig volt több mint kétszáz, a pontos számot nem közölték senkivel sem, de ez senkit nem is érdekelt. Itt nem a nők voltak a fontosak, nem a leányok. Úgyis tudta mindegyikük, mily kevés az esélyük. Ráadásul sok férfi már korábban eldöntötte, melyik leány tetszik neki, kit akar, de afféle hagyományként az Ünnepségen nyúltak a nő kezéért, habár nem volt tilos máskor sem a nőt kiválasztani, de hát itt szokták, úgy hívták ezt hogy leánykérés, bár e szó eredetét senki nem ismerte, értelme sem volt, hiszen nem kellett a nőt kérni, jöttek ők anélkül is szívesen! Így hát végeredményben nem is volt sok férfi, még negyvenhárom sem, aki nem döntött.

A leányok, akiket szintén valami régmúlt korok kódéba vesző hagyomány értelmében „eladó lányoknak” neveztek (az özvegy nőt is, az Ünnepséget pedig úgy hogy „leányvásár”), ők tehát hosszú, aranyból készült emelvényen ültek vagy álltak, ahogy éppen akartak, s joguk volt bármiféle módon felhívni magukra a figyelmet, táncolhattak is, illegethették magukat, minden szabad volt, a másik zavarása kivételével, és szólni is csak akkor volt szabad bárkihez is, ha megszólították a nőt, ez azért volt szabály, hogy ne fulladjon hangzavarba az egész rendezvény. S el kell mondani, cseppet sem voltak szemérmesek, legfeljebb az egészen fiatalok, akik először vettek részt ezen a rendezvényen, ők pirultak, s voltak visszafogottabbak, de néhányan meglehetősen egyértelmű gesztusokat tettek, hogy felkeltsék a férfiak figyelmét, sőt alantasabb vágyaikat, s talán mondani sem kell, hogy órák hosszat szépítkeztek az Ünnepség előtt. Töké-

letesen tudatában voltak annak, hogy ez verseny, ahol a győztes díja az élet. A vesztes nem feltétlenül hal meg, de aki sorozatosan veszít, húsz éves koráig, az igen. Nem engedhették hát meg maguknak a luxust hogy szégyenkezzenek. Elvileg arra is volt joguk, hogy visszautasítsák valakinek a választását, - ennek a többi leány nagyon örült volna - de erre időtlen idők óta nem került sor, ráadásul mindenki tudta, ha valamelyik nő így döntene, annak más férfi se lenne többé kiválasztója, mert túl büszkének, gőgösnek tartaná.

Az emelvény előtt széles sáv volt fenntartva a férfiaknak, hogy ott járkáljanak, nézelődjenek. Nyugodtan beszélgethettek is a leányokkal, ha akartak, de ezt kevesen akarták. Leginkább csak a külső foglalkoztatta őket. Tökéletesen tudatában voltak hihetetlen fontosságuknak, s emiatt igen alaposan megnézegették a leányokat, s egymás között is beszélgettek, udvariasságból halkán, bár az előrébb álló leányok azért jól hallhatták szavaikat. A barátok minden szemérmesség, finomkodás nélkül tárgyalták meg az egyes nők bájait, előnyeit, hátrányait, s gyakran lehetett afféle megjegyzéseket hallani, hogy „túl kicsi a melle”, „nagy az orra”, „kissé idősecske, ha eddig nem kellett másnak, nekem sem kell, biztos van valami hibája, csak eltakarja a ruha”.

A férfiak mögött pedig ott álltak a nézők, s amikor egy-egy férfi rászánta magát a választásra, örömujjongásban törtek ki, s a hangzavar egy időre a kellemes zenét is elnyomta, ami különben betöltötte a termet.

Íta és Szuela is ott álltak ezúttal a hajadonok között, kissé hátrébb ugyan, aminek részben az is oka volt, hogy először voltak ilyen helyzetben, eddig csak nézőként vettek részt a Válogatás Ünnepeén. Szokatlan volt hogy most itt fennt állnak. Gyermekkoruktól tudatában voltak csúnyaságuknak, s ezért amióta eszüket tudták, vajákosnak illetve papnőnek készültek, tudták hogy másképp nem élhetnek húsz évnél tovább, s hála kivételes eszüknek, sikerült is a felsőbb kasztokba lépniük. Emiatt nem álltak a hajadonok közé, nem is állhattak, hiszen a törvény szerint nem lehetett gyermekük.

Bár Íta szentül megfogadta hogy nem igyekszik magára vonni a figyelmet, annyiban engedett Szuela kérélésének, hogy kicsinosította magát, s ennek az volt az oka, hogy szégyellte rusnya barna bőrét, így inkább eltakarta azt egy hosszú, ezüstszürke ruhával. Igaz, a férfiak leginkább a fehér színt kedvelték. Akinek nem volt egészen olyan színű a bőre, mint a tej, amit a vak tehenek adtak (ezeket nem gombával, hanem szárított hínárral táplálták), arra azt mondták, hogy „ronda fekete mint egy néger”, bár hogy mit jelent a néger szó, azt már senki nem tudta. Emiatt a legtöbb nő fehér ruhába öltözött, s pirosba is csak néhányan.

Íta azonban nem vett fel fehér ruhát, mert tudta, hogy arca és kézfeje a hosszú ruha alól is kilátszik, elárulja barnaságát, s csak még jobban feltűnne fehér ruhában, jobb az ezüstszürke, emellett nem olyan feltűnő. Szuela ugyanígy cselekedett. Ő persze nem annyira szégyenében, mint inkább alig-alig pislákoló reményére hallgatva, hátha így valakinek tetszeni fog, s párt talál magának.

Meg kell vallani, bár Szuela reménykedett benne hogy kiválasztja valaki, nemcsak Íta, de ő is meglehetősen megalázónak tartotta az eljárást. Azért érzett így, ahogy a legtöbb sorstársa nem, mert ő sosem gondolt rá hogy fontos lenne hogy tetsszék valaki férfinak, s most mégis, ő aki nem is oly rég még vajákos volt, a legjobb tanulók egyike, más férfiak döntésétől függ, sőt az élete múlik ezen!

Megpróbálta, igazán megpróbálta hogy illegesse magát, s tett néhány ügyetlen tánclépést a zene ütemére, Íta rosszalló tekintetétől követve, de hamar abbahagyta, érezte hogy próbálkozása szinte nevetséges. Mindenki látta arcán, hogy nem sok lehet már hátra neki a húsz évig, s valószínűleg ez az utolsó Ünnepség amin résztvesz, mégis, mert sosem gyakorolta, olyan gyatrán sikerült próbálkozása, hogy némely fiatal, tizenkésztendő aligserdült leányka is szebben csinálta nála. Így inkább abba is hagyta, és csak álldogált egyhelyben, Íta mellett, reményvesztetten, s figyelte a többieket.

A férfiak nem siettek. Nyugodtan nézelődtek, tudták hogy idejük van bőven, sőt az sem kötelező hogy döntsenek, s feltétlenül válasszanak valakit épp itt és most, aznap.

Bár ők nagy hangsúlyt helyeztek leendő párjuk szépségére, a nők nemcsak hogy nem válogathattak, de bizony számíthattak rá hogy igencsak csúnya férfival kell beérniük esetleg, sőt

nem is olyan ritkán. Itá legalábbis így látta, nagyon csúnyának tartotta a férfiakat. A nők között ugyan mindigis közismert tény volt hogy a férfiak csúnyák, sőt ezzel igazából a férfiak is tisztában voltak többé-kevésbé, de Itá most, hogy a Fenti Világból származó férfit is látott, még ha rövid időre is, különösen visszataszítónak és ocsmánynak tartotta őket. Tudta hogy Szuela ennyire nem osztja viszolygását, de igyekezett felhívni erre a figyelmét, már csak azért is, ne szomorkodjék annyira nővére, hogy nem kell senkinek.

—Nézd meg őket jól, Szuela, ahogy ők is megnéznék téged! Hát ezeknek akarsz tetszeni te?! Nem te vagy a ronda a barna bőröddel, hanem ők! Hát nézd meg valamennyit! Kicsik, gyöngék, erőtlenek, legtöbbnek foga sincs már pedig fiatal, és csaknem valamennyiük kopasz, ha van is haj a fejükön, alig néhány szál! És hiába lelkesednek úgy a fehérbőrűekért, mert az ő bőrük foltos, akkor pedig már jobb ha egyformán barna a bőr, mint neked vagy nekem! Ráncosak, ragyásak, karikalábúak, van amelyik szinte csak totyog a földön! És soványak, girhesek, vagy lóg a hasuk mintha ők is gyermeket várnának férfi létükre, de nagyot, kilenc hónaposat! És szinte bármelyik nő erősebb náluk!

—Vannak erősek is!

—Igen, a vájárok! Ők persze valóban erősek, kell a munkájukhoz. Nézd csak, ott jön egy! Erős valóban, ez igaz! És mégis, szép talán? Ó, dehogy! Látod, igazi hústorony, legalább három fej-jel magasabb nálunk, és hogy dagadoznak rajta az izmok! De szőrös még az ujjá is, reng a talaj a lépésétől, nem is megy hanem vonul, s az orra akkora, hogy egy-egy orrlyukába talán az öklöm is beleférne!

—Azért ekkora, hogy időben megérezze a veszélyes szagokat, főleg a kengázt!

—Ez igaz, de ettől még nem lesz szebb! Mit gondolsz, ezekkel a kezekkel, amikkel a nehéz sziklákat emelgeti, vagy pusztá kézzel töri őket ketté, ezekkel fog talán simogatni téged?! Örülj neki ha nem kellesz senkinek sem, mert ha kiválasztanak s botor fejjel igent mondasz, az lenne az igazi katasztrófa! Hiszen ezek még csak nem is tisztelnek bennünket! Hallod hogy beszélnek rólunk?!

Szuela persze jól hallotta. A két nővér a férfiak igazán minden szavát jól hallhatta. Azt is, amikor a mellettük álló, Ajthila nevű leányt, akinek már szintén ez volt az utolsó ünnepe, mert tudták róla hogy egy hónapja sincs hátra a húszig, megdicsérték a hajáért, s így szólt barátjához az egyik férfi:

—Szép göndör a haja – ilyen vajon a lába közt a szőr is?

S erre Ajthila, aki már egészen kétségbeesett, mert semmiképp sem akart meghalni, előre lépett, felemelte ruháját, és megmutatta hogy igen, őt odalent is éppily szép göndör szőrzettel ajándékozta meg Aranyatya!

Ez már azért mégiscsak szokatlan tett volt. Nem volt éppen tilos, nem tiltották meg, mert soha senkinek eszébe sem jutott hogy ennyire kétségbeeshet valaki, de ez azért mégiscsak túlment az eddig illendőnek tartott határon. Még az emelvényen álló leányok is döbbsen torpantak meg, látva mit csinál Ajthila.

—Nem is hittem idáig hogy idelent is göndör lehet valakinek a szőre! - társalgott tovább barátjával az illető lógóhasú, fogatlan, kopasz, foltos fejű férfi, csöppet sem zavartatva magát. —Az előző feleségemnek, akit egy köömlás ölt meg, sima volt odalent, s az azt megelőzőé is sima volt. Mondd csak, ez magától ilyen, vagy csinálsz vele valamit hogy göndör legyen? - kérdezte Ajthilától, ujjával a kérdéses tájék felé bökve.

—Ez magától ilyen, Aranyatya akarja hogy ilyen legyen! - biztosította őt a leány, még mindig felhúzott ruhával. —Akarod hogy naponta láthasd? Akarod megsimogatni? A tied lehet, ha feleségül veszel!

—Szép, szép, de nem tetszik a lila hajad! Jobban szeretem a fekete vagy sárga hajúakat, meg még talán a fehér, igen, esetleg az lenne jó! Tudod, az előző két feleségem is lila hajú volt, s én szeretem a változatosságot!

Szuela és Itá elborzadva néztek össze. Ekkora megalázkodást igazán mindkettőjük túlzásnak érzett, ez messze túlment a jóízű határon. Ráadásul a szerencsétlen nő mit sem ért el vele, hogy kitette magát valamennyiőjük elítélő pillantásának, hiszen otthagya a férfi. Ajthila nem is bírta tovább, zokogva hullott térdre, és kiabálni kezdett, de nem a férfinak, hanem csak ezt:

—De én nem akarok meghalni! Nem akarok, nem akarok!

Ám senki nem törődött vele, bár néhányszor már előfordult más Ünnepevényeken is korábban hasonló jelenet, amikor valamelyik végsőig kétségbeesett nő zokogni kezdett, s ilyenkor elvezették az illető leányt azok a papnők akiknek ez volt a feladatuk, s nyugtató főzeteket itattak vele. Most azonban nem tehették ezt, mert váratlan esemény történt. Amint Ajthilát otthagya a férfi, hirtelen három leány is, két fehér és egy fekete hajú, megszegve minden szabályt, az emelvény szélére ugrott, ledobálta magáról a ruhát, és altestét előredugva, csípőjét riszálni kezdte a férfi felé, miközben olyasmiket kiabáltak, hogy lám, nekik is göndör a szőrzetük, s ők ráadásul még megfelelő, a férfinak tetsző hajszínnel is rendelkeznek, válassza hát őket! Erre persze több sem kellett, és öt másik, sárga hajú nő is odafurakodott, immár ők is pucéron, s ellökdösték a fekete és fehér hajú leányokat, mire pillanatokon belül tömegverekedés vette kezdetét, ilyesmire pedig még soha példa nem volt. Íta és Szuela természetesen nem vett részt ebben, sőt igyekezett odébb lépni, nem belekeveredni, ami sikerült is. Ajthila továbbra is ott zokogott az emelvény szélén, míg egy véletlen rúgás a mélybe nem penderítette, de még ezzel sem törődött, csak sírt keservesen. Már nem kiabált, s csak a közelében álló Íta és Szuela hallhatta hogy maga elé suttogja:

—De én nem akarok meghalni, nem akarok, nem akarok, nem csináltam semmi rosszat, nem akarok meghalni, nem, nem, nem...

7. fejezet: Az éjszaka varázsai

AZ ÜNNEPSÉG RENDJÉRE mintegy tíz papnő ügyelt, valamennyien mentesek hát a húsz év veszélyétől, így nem fordulhatott elő, hogy túlságosan együttérezzenek a rendbontókkal. Idáig elegendő is voltak a rend fenntartásához ennyien, mert ehhez hasonló botrány még soha nem történt. Most azonban csak lassan tudtak rendet teremteni, s mire legalább a felét sikerült megfékezni a verekedőknek, kiderült hogy két férfit is összetapostak az emelvényről lezuhanó, s még ott is küzdő, verekedő nők. Két férfi halála pedig roppant veszteségnek számított! Egyikük volt az, amelyik Ajthila szőrzete felől érdeklődött. S hiába kiabálták a papnők, hogy „lám mit csináltak, emberhalál lett a vége”, senki nem hallgatott rájuk. A hajadonok mintha megbolondultak volna, elemi ösztöneiknek engedelmessé váltak, nem érdekelte már őket ki volt barátnőjük vagy testvérük, csak az ellenfelet látták egymásban, a vetélytársat, és már mindenki mindenkivel verekedett, s az sem ment ritkaságszámba, hogy vak dühükben a szétválasztásukra igyekvő papnőket támadták meg. Azok hovatovább már nem is mertek az emelvény közelébe, a verekedőkhöz menni. Ekkor Euripta Főtisztelendő Anya mondott nekik valamit, mire elsiettek, megkeresték a nézők között a vajúrok kasztját, átadták nekik a Főtisztelendő Anya parancsát, mire a nagy, erős, a leányoknál háromszor is erősebb vajúrok felléptek az emelvényre, karjaikkal, mely sokszor a csuklónál is vastagabb volt mint a leányok combja, átnyalábolták őket, és hiába volt minden rúgkapálás, lehurcolták őket a papnők közé, akik erőszakkal altató nedűt töltöttek a szájukba. Ha ki akarták köpni, befogták az orrlyukaikat, s amikor levegőért kapkodva kinyitották a szájukat, beleöntötték az altató italt, s ha nem akartak megfulladni, kénytelenek voltak azt lenyelni. Ellenállásnak értelme sem volt, hiába ütötték a vajúrok mellét, hiába karmolták őket, nekik ez meg sem kottyant, alig is érezték. Ők voltak az egyetlenek az egész barlangi népességben, akik erősek voltak, de ők *valóban* erősek is voltak, mert rájuk is hatott az a kiválasztódási folyamat, ami a leányokat széppé tette: mindig a legerősebb vajúrok maradtak életben, s bár ők is megcsúnyultak, mert a szépség nem számított náluk, de erejük hatalmasra nőtt. Igazán rondák voltak, de amilyen rondák, olyan erősek is, és meg kell mondani, valójában mégsem félt tőlük senki. Nem mintha itt lent a föld alatt bárki is félt volna bárkitől vagy bármitől, a húsz éves kor eljövételét kivéve, hisz épp azért költöztek le ide az ősök, hogy ne kelljen félni a fenti világ sok szörnyűségétől, de a vajúroktól aztán végképp senki nem félt. Mert amilyen erősek voltak, olyan szelídek is. Kissé mulyák, s az éles ész sem igazán volt jellemző rájuk, de például mindig szívesen segítettek másoknak, akkor is ha az nem vajúri feladat volt. Nem siettek, a sietség sem volt szokásuk, lassan mozogtak, de mozgásukban szinte egy hegység ereje rejtenezett, s ha megfogtak valakit, hát az meg volt fogva, és moccanni sem tudott. Lassanként kiürült az emelvény. Itához és Szuelához természetesen nem nyúltak, megahhoz a néhány más nőhöz sem, akik rendesen viselkedtek, nem hisztiztek, nem verekedtek.

—És most halljuk, mi a véleményed minderről, testvérekem? - kérdezte Itá Szuelától.

—Igazad van! Ennél talán a halál is jobb!

—Nem a halált kínáltam fel neked, hanem...

—Tudom, tudom! Veled tartok! Bármi lesz is velem odafent, én még ha lenne is rá módom, akkor sem vennék részt még egy ilyen válogatáson! Az eddigi válogatások is rondák voltak, megalázóak, de ez mindennél rondább, s most saját magamon is éreztem, milyen is ez! De mondd, csak mi menjünk?

—Ki más még?

—A legtöbb leány nem akar meghalni!

—Te is az utolsó pillanatig haboztál. Ha elárulnánk titkunkat, csak jelentenék a Főtisztelendő Anyának, s ő elzáratná a kivezető utat, s ezzel bennünket is meggyilkolna!

—Nem erre gondoltam. Ebben igazad van. De néhányan talán, akiket jól ismerünk...

—Szó sem lehet néhányról! Legfeljebb ennek a szerencsétlennek, Ajthilának szólunk! Róla elhiszem hogy nem árul el minket, de neki se mondjunk el semmit a részletekről, csak az utolsó pillanatban, amikor már mindent felpakoltunk és indulni akarunk!

—De azért megnyugtathatjuk, ugye?

—Igen. Ennyit talán megtehetünk! - azzal odaléptek a még mindig síró leányhoz, és Szuela, kezét a vállára téve, így szólt hozzá:

—Nem kell meghalnod, Ajthila!

—Nem? Nem?! Mégis engem akar valaki?!

—Téged nem egy férfi akar, Ajthila, hanem az Élet, de csak ha bátor vagy, és bízol bennünk!

—Bennetek?! Nem értem! Ti nem tudtok rajtam segíteni, hiszen ti is nők vagytok, ráadásul jól tudom hogy ti is nemsokára haleledellé változtok! Hiszen bár korábban papnő voltál, Ítá, te meg vajákos, Szuela, most már kitaszítottatok a felsőbb kasztokból! Mindenki erről beszél!

—Ez igaz, csak éppen nem tartozik a tárgyhoz! - szólt szigorúan Ítá. —Ne azzal törődj, mik vagyunk most, azzal meg főleg nem hogy mik voltunk, leginkább pedig meg ne jósold mik leszünk, mert abba nekünk is lesz beleszólásunk, csak az a fontos, akarsz-e élni, s megteszel-e mindent azért, hogy tovább élhess!

—Igen, igen, természetesen! Bármire hajlandó vagyok, igazán bármire! Senki nem lenne képes semmi olyasmit mondani amit meg ne tennék szíves-örömet, csak hogy meghalnom ne kelljen!

—Igen, azt látom! - morogta Ítá. —Megteszel mindent, még ha nem kérik is! Soha senki még így meg nem alázta magát mint te, sőt megaláztad ezzel az egész női nemet is!

—Bármilyen jobb mint a halál! És látod, sokan így gondolják kívülem is, hiszen számosan követték a példámat!

Most Szuela szólalt meg.

—Nem kell félned, nem kérünk semmi megalázót! De most még nem mondhatunk el semmit. Csak arra kérünk hogy ne ess kétségbe, és várj türelemmel két hétig! Akkor mindent meg fogsz tudni! Ne könyörögj egyetlen férfinak sem addig, ne alázd meg jobban magadat! Ha ránk hallgatsz, biztosan élni fogsz!

—El sem tudom képzelni, miként segíthettek rajtam, amikor benneteket is a halál fenyeget!

—Ne feledd hogy Ítá papnő, s a papnők nagyon okosak!

—És mit adhatok én cserébe nektek?

—Semmit sem kérünk! Pusztán megsajnálunk, és jóindulatból szólunk most neked! De értsd meg: csak neked szólunk, másnak nem, és megtiltjuk hogy másokat is beavass!

—Néma leszek mintha máris meghaltam volna!

—Úgy legyen! Figyelmeztetek: ha kíváncsiskodol, meggondoljuk magunkat! Míg két hét le nem telik, hozzánk se szólj! Majd mi szólunk neked! Egészen biztos lehetsz benne hogy nem feledkezünk el rólad, de te még csak ne is közelíts hozzánk! - azzal a két leány, mert látták hogy a rend lassan kezd helyreállni a vajúróknak hála, hogy ne keltsen gyanút elfordult Ajthilától, s egyszerűen hazaballagtak szobájukba.

Alig húzták be maguk mögött a függönyt, Ítá ezt kérdezte Szuelától:

—Akkor nekikezdhethetünk?

—Ha a készülődésre gondolsz, akkor a válaszom igen. Menjünk minél előbb!

—Ezt örömmel hallom! De sajnos még én sem tudhatom, ott fent miféle próbáknak leszünk kitéve, ezért mindenképp célszerűnek látszik megvárni teljes gyógyulásomat.

—Nem baj, addig várhatunk! Úgyis el kell készülnünk az útra!

—Igen, épp erre akartalak kérni! Szerezz be egy-két dolgot! Halhólyag kell hogy szemvédőt készítssek belőle, s igyekezz a legjobb minőségű hínárból készült szövetet is szerezni, jó sokat, meg aranszálat, vékony aranylemezeket is!

—A halhólyagot értem, ha a Fényes Nap alá megyünk, óvni kell a szemünket – na de a szövet meg aranszál?! Ezek mire kellenek?!

—Különleges ruhát készítek, s fejevédőt is! A szövet jó ha tartós, de befedem vékony aranylemezekkel, aranszálakkal is, ezek visszaverik majd a Nap tűzét, s nem lesz olyan melegünk!

—Nem is rossz ötlet! Majd segítek, mert a kezéd még gyöngye lehet!

—Igen, ráadásul három ruhát kell készítenünk, mert kell Ajthilának is, őt pedig mégsem akarom beavatni most, csak a legutolsó pillanatban!

—Hm! Nem lesz könnyű eset! Aranyat, azt nem gond szerezni, vékony aranylemezt sem, hiszen elég az aranyhalomból elhozni valamennyit, s bármelyik vájár örömmel hártavékonnyá kalapálja, főleg ha viszek neki valami finomabb falatot is, például gombalében pácolt halmáját vagy savanyított tehénbelet, amit ők ritkán ehetnek, de mi felsőbb kasztbeliek gyakrabban! Hanem a szövet?! A legjobb minőségű?! Az már sokkal nehezebb!

—Nyugodtan odaadhatsz érte bármit amink csak van, nekünk semmire sem lesz már szükségünk! Kell ezenkívül erős tarisznya is, vizeztömlő, és sok-sok szárított eleség, legjobb lesz gombapor, az nagyon tápláló, és kis helyen elfér!

Szuela bólintott, méghozzá mosolyogva. Bár néha még elfogta a kétely, mind jobban elhatalmasodott rajta a kalandvágy is.

—És mit mondunk ha valaki megkérdi, miért ilyen furcsa ruhát készítünk?

—Lehetőleg készítsük észrevétlenül, úgysem igen jönnek be ide hozzánk, ha azonban mégis kitudódna, mondd azt hogy reméljük, efféle öltözékekben jobban tetszünk majd a férfiaknak!

Mindent úgy tett Szuela, ahogyan húga mondta neki, s hamarosan elkészült az első aranyozott ruha, mely csaknem pontosan úgy nézett ki testükön mint egy hal páncélja, aranyhalé, merthogy a pikkelyek vékony aranylemezekből voltak. S már készült a második is, majd a harmadik.

Gombaport sem volt nehéz szerezniük, ebből az élelemből volt náluk a legtöbb, nem adagolták, nem igen becsülték túl sokra, nem tartották finomnak. Került tarisznya is, méghozzá jó erős, tehénbőrből, s ugyanilyen anyagból vizeztömlő is. Mire letelt a két hét, mindennel elkészültek. Már csak az indulás időpontját kellett kitűzniük. Ezen sokáig gondolkodott Ítá, végül így szólt:

—Bár engem éjjel támadtak meg, mégis helyesebbnek tartom hogy akkor merészkedjünk ki, az éjszakai hőmérséklet sokkal megfelelőbb a számunkra, és Ajthila sem ijed meg olyan nagyon!

—Hogyan tudjuk meg azt, mikor van odakint sötét?

—Kimegyek az aranyhalmon túlra, s megnézem!

—Egyedül?!

—Ne ijedj meg, ki sem lépek a fenti világba, csak addig hogy lássam, süt-e odakint a Nap!

—És ha vonz a fény?!

—Ne viccelj, én mégsem vagyok bogár! Először valóban ilyen hatással volt rám, de most már tudom mi az, mi vár rám odakint, ellent tudok állni a hatalmának! S ha nem látok odakint fényt, gyorsan visszajövök ide, és mehetünk is! Különben, nagyjából ki tudom számolni mikor lesz sötét, hiszen engem sötétben sebesítettek meg, s tudom mennyi idő telt el azóta, de a biztonság kedvéért meg kell róla győződni!

Együtt mentek az aranyfolyosóra, s Ítá megmutatta a másik barlangrendszerbe vezető alagút bejáratát nővérének.

—Maradj itt, én átmegyek ezen, de nemsokára itt vagyok!

—Jól van! De siess!

—Ne félj, nem hagylak itt! Visszajövök érted, különben is, ez csak felderítő út, még Ajthilát is el kell hívnunk! - és Ítá belecsusszant az alagútba.

Szuela türelmetlenül, szívdobogva várta. Ítá jóval tovább maradt mint amire számított, de végül visszatért. Örömmel pillantotta meg hűgát, örvendezett hogy nem történt baja, de félt megkérdezni, világos van-e odakint vagy sötét, indulhatnak-e tehát, mert hirtelenjében azt sem tudta, melyik válasznak örüljön. E pillanatban minden mehetnéke elhagyta. Ítá azonban nem is várta meg kérdését, rögtön amint meglátta Szuelát, így szólt:

—Sötét van! Azaz, világos, világosabb mint idelent, de sötét ahhoz képest, ami akkor van amikor a Fényes Nap odafent az úr! Mehetünk!

—Ki? - mutatott az alagútra habozva Szuela.

—Dehogy! Előbb Ajthiláért! Ki majd csak aztán!

Ez nem nyugtatta meg Szuela lelkét, de örömmel halogatta az indulást addig, míg Ajthilát is elhívják magukkal. Különben is úgy vélte, ha már kimennek, hát hármasan csak biztonságosabb!

A leányt kettesben keresték fel. Most még nem az aranyruhát viselték, azt a magukkal vitt jókora zsákba gyömöszölték bele, hogy ne keltsenek feltűnést.

Ajthila egy külön kis szobácskában lakott, s mert azóta is nyugtalanul számolta a napokat, s tudta hogy épp ma telt le a két hét, amint megpillantotta őket, köszöntés helyett csak izgatottan megragadta Szuela karját, és arcába nézve így szólt:

—Sikerült? Sikerült?!

—Mi?

—Mit tudom én mi! Amit kitaláltatok! Ugye nem azért jöttetek hogy megmondjátok, hiábavaló volt a reménység és meg kell halnom!

—Nem, nem azért jöttünk! Gyere velünk!

—Megyek! Mit kell tennem?

—Majd megtudod! Jössz?

—Persze!

Szótlanul haladtak az aranyfolyosó felé. Ajthila nem bírta ki hogy meg ne kérdezze, miért mennek erre, de a leányok nem válaszoltak neki. Hanem egyszercsak érkeztek ama bizonyos lyuk elé, mely a másik barlangrendszerbe vezetett. Itt Ajthila döbbsen torpant meg.

—De hiszen erre még nem is jártam! Pedig azt hittem, ismerem Aranyatya egész birodalmát!

—Azt ismered is! - válaszolta szárazon Itá. —Mert e lyuk mögött nem Aranyatya birodalma folytatódik. Ez a járat ugyanis kifelé vezet Aranyatya birodalmából! Előbb egy másik barlangrendszerbe, majd onnan tovább – fel a Fenti Világba!

—Csak nem ki akartok menni oda?! - sápadt el rémülten Ajthila.

—Mi nem ki *akarunk* oda menni, hanem ki *fogunk* oda menni! Sőt, megnyugtathatlak, nem is olyan rossz odafönt, én magam már háromszor is jártam ott!

—De hát... ott fent...

—Tudom, tudom! A szörnyek, a sötétség, meg minden egyéb! Mese az egész!

—Hát nincs odafent sötétség?

—Nincs! Egy szavát se hidd el ezeknek a buta történeteknek! Ott fent csak világos van, meg még annál is világosabb! Amikor odafent a legsötétebb van, az is világosabb mint bármi idelelt! Lehet persze hogy az ottani, fenti embereknek az sötét és mit sem látnak, de ez az ő bajuk – *mi* látni fogunk, erre mérget vehetsz!

—A méregről inkább ne beszélj kérlek, hiszen nem is sokára azt akarnak itatni velem!

—Akkor most itt az utolsó lehetőség hogy dönts: megiszod a mérget, vagy velünk jössz?!

—Várj kérlek, ezt meg kell gondolnom!

—Várok. Nem kell sietned. Bőven van időd hogy meggondold.

—Igen? Mennyi?

—Amíg tízig elszámolok. Ne is haragudj, de nem foglak téged is annyit gyözködni mint a nővéremet! Unom már! Idefigyelj, ha nem szégyenletted a lábad közét mutogatni olyan undok férfinak mint amilyen az a bizonyos volt, akkor ne szégyelj szembenézni azzal sem, hogy mindaz amit a fenti világról tanultál, hazugság volt, vagy legalábbis az igazság mérhetetlen felnagyítása! Biztos vannak ott veszélyek, ezt én sem kétlem, de messze nem olyan nagyok mint mondják! És én jártam már odafönt! Ráadásul azt mondtad, bármit megteszel hogy ne kelljen meghalnod! Hát azt kell tenned, hogy velünk jössz! Különben öt van!

—Miféle öt?

—Ötig már elszámoltam. Azaz, már nyolcig is.

—Veletek tartok!

—Helyes! Akkor most jutalmul a bátorságodért elárulok egy jó hírt is: odafönt is élnek férfiak, méghozzá páratlanul szépek! Csinosak! Láttam az egyiket!

—Igazán?!

—Igen. Tudom hogy erről szívesen hallanál többet, de nem mesélek semmit amíg ki nem értünk! Különben, nem vagy összekötözve, ha nem tetszik a fenti világ, bármikor visszafordulhatsz, nem tiltom meg!

—Vissza, hogy megöljenek?! Nem, köszönöm szépen!

—Akkor ne habozz, és gyere utánam! - és Ítá előrement. Ajthila követte, s a sort Szuela zárta be.

Ebben a barlangrendszerben, amibe átértek, nem voltak világító gombák, de Ítá, aki már járt erre, ezt persze jól tudta, így vittek magukkal egypárat, egyszerűen letörték őket a falakról. Emiatt persze a gombák idővel meghaltak, s fényük is kialudt ekkor, de ez sokára történt, a letört gomba még órák hosszat világított, s nekik egyáltalán nem volt szükségük órákra. A gombákért pedig nem volt nagy kár, hisz rengeteg termett belőlük, ráadásul a világító gombát meg is lehetett enni, tehát nem is vészett kárba, bár íze nem volt épp a legkellemesebb, s rágós is volt. De ez is érthető: úgy nemesítették hogy egyre fényesebb legyen, s nem úgy, hogy egyre finomabb!

Az új barlangrendszer igazán nagy volt. Sokáig mentek előre, s lépten-nyomon újabb és újabb folyosók keresztezték útjukat, járatok amelyek lefelé, felfelé vagy oldalra nyílottak, s jónéhány helyen tapasztalták azt is, hogy itt vagy ott szintén nyílt valaha folyosó, csak kőomlás temette be a bejáratot. Talán a vajúrok ki tudnák tisztítani.

Időnként hatalmas termekbe jutottak, melyekből többnyire szintén számos járat vezetett ki, e termek közül nem is egy nagyobb volt mint az ő Nagy Termük, ezt még a magukkal hozott gombák sugározta gyöngé fényben is megállapíthatták. Legtöbbször szobrokra is leltek a termekben, amiket még az ősök készítettek, máshol nagy kőkádakat találtak, aminek alján valami szürke maszat jelezte hogy valaha tartalmaztak valamit, ami már rég elbomlott az évezredek alatt.

—Mikor nappal jártam erre, mindenütt denevérek ezrei csüngtek a mennyezetről! - mesélte nekik Ítá.

Társnői tudták, mik azok a denevérek, néha az ő barlangjukba is lepottyant egy-egy a szellőzőnyílásokon – ezeket mint Aranyatya ajándékát, a rendkívüli finom csemegét, szintén megették.

—Ezernyi denevér?! Hiszen akkor ez a barlangrendszer rendkívüli nyereség lenne népünknek! - szólalt meg Ajthila.

—Nem lenne az. A denevérek pihenni jönnek ide a napfény elől, azért is nincsenek most itt mert éjszakára kirepülnek! Ha a Főtisztelendő Anya megtudná e barlangrész létét, betömetné a kijáratokat, és nem jöhetnének be a denevérek sem!

—És te már jól kiismered itt magadat? - faggatózott tovább Ajthila, akiben az új barlangrész tekintélyes mérete tiszteletet ébresztett.

—Dehogy! Csak néhány helyen jártam, alig ismerek más utat mint amik a kijáratig vezetnek... azaz, két kijárathoz is, mert van ám itt több is!

—Mennyi titkot rejthetnek e barlang ismeretlen folyosói!

—Lehet hogy vannak titkai, de nem vagyok kíváncsi rájuk! Nekünk ki kell mennünk, ki és fel, a felszínre!

—Itt nem élhetnénk, így, hármasban? Még fel sem fedeznének bennünket, ha betömnénk arannyal a lyukat ami Aranyatya birodalmába vezet!

—Nem, Szuela! Nyomorúságos élet volna az! Nem ezt szánom magamnak! Én kimegyek, ti maradhattok ha akartok!

—Nem, nem, nélküled nem! Legfeljebb visszamenekülünk ide, ha nagyon veszélyes lesz odakint!

—Én még akkor sem jövök vissza! Ott fent emberek élnek, és én közéjük akarok tartozni most már, mostantól kezdve, és mindörökké amíg csak élek! Nem mondok le semmi szépről és jóról, s ha ez kihívásokkal jár, hát szembenézek velük! S ha netán belepusztulnék a próbatételekbe, megnyugvással tölt el majd a tudat hogy minden tőlem telhetőt megtettem, s a legjobbat nyújtottam ami képességeimtől csak telik!

Csendben mentek egy darabig tovább, miközben Ítában egy gondolat kezdett el moccani. Elképzelte, amint Euripta Főtisztelendő Anya utasítja alattvalóit hogy tömjék be a kijáratokat. Igenám, de ahhoz oda kell menni a kijáratokhoz! És aki odamegy, betömni azokat, az elkerülhetetlenül ki is pillant azon, s látja a kinti világ szépségeit... a nagy fényességet mindenkép-

pen... lenne-e közöttük olyan, aki erre képes lenne betömni a kivezető utakat, és ne akarna kimenni, akár végleg, akárhacsak néhanapján?

S meg is válaszolta saját kérdését. Igen, lennének ilyenek. A legtöbben félnek kimenni. Ahhoz hogy valaki ekkora változtatásra szánja el magát élte szokásos menetében, valami iszonyú nagy, szörnyű fenyegetés ösztökélő ereje kell. A halálfélelemé. Lám, még Szuela és Ajthila is hogy habozott! A kijáratokat mindenképpen betömnék, ha mások nem hát azok a nők, akiknek már van férjük, meg a papnők és vajákosok, nekik nem kell félniük a haláltól.

S végre ott álltak a kijárat előtt.

—Micsoda fényesség, mekkora világosság! - ámult Ajthila.

—Ó, kicsikém! - ölelte át a vállát Ítá, bár igazság szerint hármójuk közül ő volt a legfiatalabb. —Ott kint most éjszaka van, sőt ha jól számolom, annak is éppen a legközepebb közepe, ami azt jelenti, hogy ennél csak világosabb szokott lenni ott kint, mert most van a legsötétebb! —Ennél világosabb?! Hogy lehet élni úgy, hogy állandóan ilyen kegyetlen fényességet kell elviselni az embernek?!

Ítá elnevette magát.

—Emlékezz csak vissza, hogy az iskolában azon csodálkoztál még kisgyerekként, hogyan is élhettek elődeink a felszínen, amikor ott az idő felében sötét van! Na hát, ezt a mostani napszakot nevezték őseink éjszakának, s nem láttak semmit, s csodálkoznék rajta, ha a fent élő emberek is látnának valamit ezidőtájt! Lehet hogy valami homályos árnyalakokat látnak, talán, esetleg, de ennél többet nemigen! A mi szemünk a sokszáz év alatt hozzászokott a sötétséghez, ennyi az egész! De ennek persze ára van: tudom, mert próbáltam már, hogy a nappali fényt jóval nehezebb elviselnünk mint e mostanit, pedig, gondolom, ez fikarcnyi gondot sem okoz a fenti embereknek! Jó is lesz, ha felkészülünk a kimenetelre! Hoztunk neked is megfelelő ruhát, Ajthila, vegyük fel őket, és készítsétek kezetek ügyébe a szemvédőt – ez most még nem fog kelleni, de legyen csak ott mindenkinél!

Hamarosan beöltöztek az aranyruhájukba, azzal kiléptek a felszínre. Ez persze nem ment egyszerűen, Szuela és Ajthila ugyancsak habozott, de Ítá kilépett. S végül, amikor már mindhárman ott álltak a barlang szája előtt, a szabadban, Ajthila így kiáltott fel:

—Milyen gyönyörű minden! Igazad volt, Ítá! Nem is olyan haragos és mérges a Fényes Nap mint mondták a mesék!

—Ugyan már, kedveském, hiszen amit nézel az nem a Fényes Nap, hanem Holdanyó! Nem látod gyermekeit, a csillagokat?! Ők sosem látszanak ha a Nap járja az égi útját, ezt is tanultad valamikor! De majd meglátod a Napot is, s bizony, neki nem tudsz majd az arcába nézni, még a szemvédőn át sem!

—Mennyi édes illat! - szólt most Szuela, és Ítá látta hogy nővére csakúgy megrészegetett a tömör illattól, mint ő legelső kintjártakor.

S hirtelen őt is elfogta ugyanaz a mámor, mint amit akkor érzett. Valami soha nem tapasztalt illat kúszott az orrába, sőt nem is egy, de egész illatkeverék, ám ezek nem a környező fűtől vagy bodzabokroktól eredtek. Mintha félálomban lenne, úgy botladozott előre, a mind erősebbé váló illat forrását keresve, végül elérkezett egy hatalmas fához. A barlangban ugyan nem voltak fák, de tudta hogy ez fa, ismerte őket régi rajzokból, képekből, szobrokról. És e fa ágain piros kis bogyók csüngtek, ezek árasztották a pompás illatot.

Cseresznyefa volt, de a nevét persze egyik leány sem ismerte. Csak azt tudták, hogy ilyen gyönyörűséges illatot még soha nem éreztek.

—Vigyázz, hátha mérges! - figyelmeztette Ajthila Ítát, amikor látta hogy a bogyókért nyúl.

—Ha mérges, akkor meghalok! - válaszolta Ítá. —De hogy én most ebből eszem, az biztos!

S úgy is tett. Szuela és Ajthila is követte a példáját, eleinte kissé habozva, végül azonban amikor a mennyei íz szétáradt a szájukban, már minden józan fontolgotást legyőzött csemegézési vágyuk, és falták, csak falták a termést.

Mikor már egy szemet sem voltak képesek lenyelni, s kissé eltávolodtak a fától, újabb meglepetés várt rájuk: szederfára letek, s ha eddig azt hitték, a piros bogyónál nincs jobb, rá kellett döbbenniük hogy tévedtek: ez a termés ugyanis annál is édesebb. Egyetlen bánatuk az volt, hogy pukkadásig jóllaktak az előbb cseresznyével, ezért ebből már alig bírtak enni valamit.

—Ezek a fák még nem is teremtek amikor legutóbb kint jártam! - bizonykodott Íta.

—Ez a csodák földje! - kiáltott Ajthila, és örömtáncra perdült a holdfényben. —Nem is tudom, hogyan köszönjem meg nektek, hogy magatokkal hoztatok!

—Úgy, hogy jól érzed magadat! - intett kegyesen Íta.

—És most mit tegyünk?

—Szerintem várjuk meg a Fényes Napot! Ez itt egy jó hely, butaság lenne elmennünk innen, amíg nem tudjuk hogy miként viseljük el a tüzét! Hiába van aranyruhánk, megvallom, kissé aggódom emiatt!

—Eddig minden olyan nagyszerű volt, nem hiszem hogy félelmetes lehet!

—Csak nyugalom, Szuela! Azt én sem mondtam hogy félelmetes, de ő mégsem a lágy fényű Holdanyó! S nem csak a fény az amiből többet ad, de a meleggel sem takarékoskodik, azt aztán nem, nekem elhiheted, mert láttam már őt! Ráadásul Ajthila miatt is aggódom!

—Miattam? Miért?

—Mert nem vagy csúnya.

—Hát aztán?! Olyan nagy baj az?!

—Nem tudom! De Szuela meg én a barna bőrünk miatt számítottunk csúnyának! Márpedig, mondtam már, láttam egy fenti férfit, akinek a bőre szintén barna volt mint a mienk, sőt még annál is barnább! Lehet hogy a barna bőr előnyös idefent valamiért. Akkor pedig én is és Szuela is, előnyben vagyunk veled szemben, mert neked, Ajthila, nem barna a bőröd, hanem fehér!

—Ezellen semmit sem tehetek! Ezért... - ám Ajthila hirtelen elhallgatott, majd fájdalmas grimasszal kapott a hasához. Ezután így szólt:

—Elnézést, egy pillanatra! - azzal pár lépést odébbszaladt, ahol nem láthatták, de a zajokból, sőt egy illatnak épp nem nevezhető fuvallatból Íta és Szuela rögtön megéreztek hogy a szükségét végzi.

Nem sokáig mosolyoghattak azonban ezen, mert alig egy perccel később már órájuk is rájött a hasmenés, még hozzá egyszerre. Sőt, még rosszabbul jártak, mert arra sem volt idejük, hogy mint Ajthila, valami helyett keressenek némileg messzebb. Alig bírtak egyáltalán levetkőzni e fontos folyamathoz, s amint ott guggoltak egymással szemben, Íta aggódva kérdezte meg:

—Mégis mérgező volna a gyümölcs?

Szuela azonban egy vajákos figyelmével analizálta teste minden rezdülését.

—Ezt nem hiszem! Egyszerűen még nem ettünk ilyen ételt, hozzá kell szoknia a szerveztünknek!

Pedig nem úszták meg ennyivel. Ettől kezdve egészen hajnalig vagy tízpercenként rájuk jött a hasmenés, míg végre némileg megnyugodott szokatlan behatásoknak kitett emésztőrendszerük. Meglehetősen elcsigázottak voltak hát, mire rájuk köszöntött a pirkadat. Ez azonban megint ámulattal töltötte el őket, Ítát is, de Szuelát és Ajthilát még inkább, hisz ők még soha azelőtt nem láttak ilyesmit, ekkora fényességet.

Hamarosan oly erőssé vált a világosság, hogy nem is bírta tovább a szemük, ekkor eléje rakták a halhólyag-álarcokat, amiket Íta és Szuela készített, így már elviselhetőbbé vált a fény, de a Napnak még a közelébe sem tudtak nézni. Ám a hegyoldalból, bár nem álltak a csúcson, mégis csodálatos kilátás tárult szemük elé.

—Nézzétek! - mutatta Íta. —Szerintem ez ugyanaz a folyó, ami Aranyatya birodalmán is keresztül folyik, hát lássátok most, így néz ki innen fentről, így néz ki igazából, hisz a föld alatt útjának csak kicsiny részét teszi meg!

—Milyen messzire el lehet látni innen! - ámult két társnője.

—Igen. Látjátok, van itt hely mindannyiúnknak, egész népünknek, senkinek sem kellene meghalnia, ha idekint élnénk!

—Nem mehetünk vissza, nem mondhatjuk el nekik. Nem hinnének nekünk. - mondta szomorúan Szuela. —Hiszen még én sem hittem neked, pedig húgom vagy!

—Pedig én már tudom hogy egyszer visszamegyek! - szólt Íta halkán, s tekintete a távolba veszett.

—Mit beszélsz?! Hiszen még csak most jöttél ki! - ragadta meg a karját Szuela.

—Nem azt mondom hogy azonnal. Hiszen még mit sem tudok az itteni világról! Még nem tudom, életben tudunk-e maradni itt hosszabb időn át is. De egyszer, egyszer majd visszatérek! Még hozzá, nagyon remélem, veletek, kedveseim! Gondolj arra, Szuela, hogyan éreznél most, ha még mindig odalent volnál, s a halálodra várnál! És te, Ajthila, azzal védekeztél, nem is olyan szörnyű vétek az hogy úgy megalázkodtál, hiszen utánad számosan követték a példadat! Nem akarom életed végéig a fejedhez vágni ezt, amit végső kétségbeesésedben tettél akkor, hiszen nagyonis megértelek. De attól hogy sokan tesznek rosszat, a rossz még rossz marad! Ők sem tették volna ezt, de te sem, ha tudnák hogy van más lehetőség is az életre! Kötelességünk ezt megmondani nekik.

—De hiszen ellenfelek vagyunk, mindenki csak a másik, a többiek rovására élhet!

—Így volt ez eddig, de épp arról van szó hogy van más mód is az életre! Elég csak kijönniük, s máris jó barátnők lehetünk mindannyian, hiszen életünk nem függ többé a férfiak kegyétől, nem vagyunk kis helyre összezsúfolva, beszorítva: határtalan, végtelen tér nyílt meg előttünk, hiszen látod te is! Nézzétek!

—De a férfiak kevesebben vannak!

—Ott lent, igen. De mondom, élnek idefent is emberek!

—És ha itt is kevesebb a férfi mint a nő?

—Miből gondolod? Lehet hogy itt épp fordítva van, és a nők vannak kevesebben, ekkor még örülnek is nekünk! Meg különben is... Ilyen óriási világban annyi rengeteg ember élhet, hogy a mi kis népességünk teljesen jelentéktelen az ő számukhoz képest!

—Gondolod hát hogy szívesen fogadnak majd minket?

—Ezt nem tudom. Meg kell próbálni összeismerkedni velük! Keressük meg őket!

—Merre menjünk?

—Arra le, a folyóhoz! Feltételezem hogy a víz az ő életükben is nagy szerepet játszhat, elvégre innia mindenkinek kell.

—Igen, és nekem is! Nagyon szomjas vagyok! - panaszkolta Ajthila.

—Ez a melegtől van, meg attól hogy a hasmenésben sok folyadékot veszített a szervezetünk! - magyarázta meg Szuela, a vajákos.

—Akármilyen is, de inni akarok! S a magunkkal hozott víz kevés, s már nagyrésztét meg is ittam! Tökéletesen egyetértek Ítával, hogy menjünk a folyóhoz!

—Akkor indulás! - vezényelt Ítá, azzal elkezdtek lefelé ereszkedni a hegyoldalon. Aranypikkelyes ruhájukon messzire csillogott a napfény, mintha három csillag ereszkedne a mennyekből a földre, a mélybe.

Nehéz volt az út a folyóig! A csúcsról nézve oly közelinek tűnt, s talán, ha repülni tudtak volna, s kiterjesztett szárnyakkal lefelé siklottak volna nyílegyenesen a csúcstól a folyó felé mint valami sasmadár, akkor valóban hamar odaérnek, de így, úttalan utakon botladozva, mikor minduntalan kerülni kellett valami sziklát vagy szakadékot, ráadásul sok helyen a bozót vagy sűrű fák akadályozták előrejutásukat, így bizony nem is tűnt már ez olyan közelinek, alaposan elfáradtak, s karcolásokkal, horzsolásokkal is teli lettek mire odaértek. Ekkor már legalább három órája botladoztak.

S még korántsem voltak a hegy lábánál. Nagy hegy volt a Rabang-hegy, s nagy a folyó is mely innen eredt, s már itt, forrása közelében sem volt éppen csekélynek mondható. Zúgott, kavargott völgyében, s erős sodrása kisebb sziklákat is magával ragadott. Ítá, Szuela és Ajthila megbűvölten nézték amikor a közelébe értek. Ilyet eddig még soha nem láttak. E folyó egy kisebb ága a föld alatt keresztülfolyt ugyan Aranyatya birodalmán is, de hát hol volt annak a mérete ehhez képest! Nem kavargott, zúgott így, ilyen hihetetlen erővel, nem volt ekkora! Volt Aranyatya birodalmában egy óriási üreg is, ami vízzel volt teli, ez afféle földalatti tó volt, de hát az is nyugodt vizű, szerencse is ez, mert ott tenyésztették a legtöbb s legfinomabb halakat – s ide kerültek húsz év után a hajadonok is. Mindenesetre, e látvánnyal egyikük sem, a folyó sem és a tó sem vetekedhetett. Magasba csapott a folyóvölgyben a pára, a víz a Fényes Nap tüzében hihetetlenül kékllett, a vízpárában megjelent a szivárvány is, elkápráztatva őket, mert ilyet sem láthattak még soha, s még a víz örökös zubogása, mormolása is tetszett nekik.

Ajthila lihegve heveredett le a vízpartra, pedig még igazán korán volt.

—Gyönyörű ez a hely, de egy veszélyére máris rájöttem: hógutát fogok kapni, mint némely vándor Aranyatya tüzes szíve közelében!

—Hozzá lehet szokni! - biztatta Ítá, bár ő is izzadt mostanra már.

—Hogyan fedezted fel ezt a helyet?

—Véletlenül. Azaz, hát a létezéséről, ugyebár, régen tudtunk...

—De a kijáratot!

—Azt magam készítettem. - és Ítá elmesélt Ajthilának mindent.

—Nem túl biztató mindezt hallanom! Idefent nemcsak meleg van, de olyan férfiak is, akik egy szép nőt meglátva nem játszadozni akarnak vele, hanem meggyilkolni őt?!

—Biztos nem mind ilyenek! És épp ez az: ő feltehetőleg nem tartott szépnek engem, sőt ami azt illeti, eléggé egyértelműen rémültnék látszott! Óvatosan kell majd közelednünk feléjük! Bár lehet hogy először nőkkel találkozunk.

Ebben a pillanatban Szuela fájdalmasan kiáltott fel, és kezét mutatta feléjük, ami tele volt szúnyogcsípésekkel. Karját, s testét mindenütt a vastag ruha fedte, amit ráadásul többhelyütt az aranylemezek borítottak, ami bármilyen vékony és puha volt is, ahhoz éppelég vastag és kemény hogy egy szúnyog ne bírja átfúrni, de kézfejét bizony megtalálták ezek az állatok, s most is vagy három lakmározott rajta, s még több keringett körülötte. Szuelának nagy ijedelmében még az állatok neve is eszébe jutott a rémmesékből.

—Szúnyogok! Szúnyogok! - kiáltotta. —Szívják a véremet!

—Az enyémet is! - vette észre Ajthila.

—Hát akkor üsd agyon őket! Elég kicsinyek hozzá! - nevetett Ítá, majd hirtelen ő is fájdalmasan kiáltott fel, s mindjárt be is mutathatta, hogy kell ezt csinálni. Ám hiába, mert szúnyog nagyon sok volt, ott döngicséltek körülöttük, a halhólyagból készült arcvédő maszk alá is be akartak mászni. És hiába csapkodtak kezükkel, nem mentek el, nem tágitottak egy lépésre sem.

—Van egy ötletem! Fürödjünk meg! - mondta Ajthila.

—Igen, ez jó ötlet! Nem lesz olyan melegünk, s a víz alatt nem tudnak a szúnyogok sem megcsípni! - támogatta javaslatát Szuela.

—Nem ajánlom, mert a Fényes Nap tüze eléri a bőrdet a víz alatt is!

—Igen, de miért vetköznénk le? Fürödjünk ruhástól!

—Ruhástól?

—Úgy hát! Ha meguntunk, kijövünk a vízből, és még sokáig gyalogolhatunk majd, a vizes ruha hűsíteni fog!

Mínhogy ennél jobbat úgysem tudtak kitalálni, gyorsan be is menekültek a vízbe a szúnyogok hada elől. Még a víz is melegebb volt, mint némelyik ami Aranyatya birodalmában lenni szokott, – bár voltak ott forró fürdők is – így hamar beleereszkedhettek, nem kellett sokat szokatniuk magukat hozzá.

A patak mély volt, már három lépésnyire a parttól csaknem nyakig ért a víz.

—Vigyázzatok, ne menjetek beljebb! - figyelmeztette őket Ítá. —Nehogy beléfulladjon valamegyünk!

—Nem, nem, óvatos leszek! - válaszolta Ajthila. —Eszemben sincs beljebb menni! Elvégre a vízben is élhet valami szörnyeteg, ha nem is halálosan veszedelmes, de olyasféle mint a szúnyogok! Sőt, itt ez a lapos kő a víz alatt, látod, most szépen felmászom rá, aztán majd ráülök, és akkor...

De nem tudta befejezni a mondatát. A majdnem víz színéig érő lapos kő fölé ugyanis jókora parti fa ága nyúlt ki. S éppen abban a pillanatban amikor Ajthila a kőre mászott, s felegyenesedett, óriási szárnyak susogása törte meg a hajnal csendjét, valami elsuhant Ajthila mellett, halálra rémisztve a leányt, s erre a kő fölé nyúló ágra szállt egy nagy madár, egy bagoly, s még meg is szólalt Ajthila felé fordulva:

—Uhu-hu huúú! Uhu-hu huúú!

Igazán semmi rossz szándéka nem volt ezzel a bagolynak, kissé elmaradozott ma éjjel, nem ment jól a zsákmányolás, így már csaknem világos volt mikor hazaért. De a leányokat nem

akarta megijeszteni, egyáltalán, azt sem tudta mi az hogy ijesztgetés. Ő mindenkit békén hagyott, kivéve az egereket meg egyéb ilyesmit, azokat az állatokat tehát amiket meg akart enni, aztán hogy ez sikerült-e neki, más kérdés. Általában azért sikerült. De még tudatlan madáragyával is tisztában volt vele, hogy Ajthila jóval nagyobb annál, mint amit a sikernek legálább némi reményével támadhat meg, így ez esze ágában sem volt. Méltatlankodva huhogott, mert megijedt, nem számított rá hogy leszállás közben egyszercsak előbukkan valami a vízből pont az orra előtt.

Ajthila azonban alaposan megrémült. Hátrahőkölt, talpa megcsúszott a mohos, algás, nyálkás sziklán, belezuhant a vízbe, és a rohanó áradat magával ragadta. Ítának és Szuelának pillanatnyi ideje sem volt arra hogy segítő kezét nyújthassanak társnőjüknek, máris eltűnt a szemük elől.

8. fejezet: A Fényes Nap tüze

Zam Toáz, a még nem túlságosan ismert, de felfelé ívelő pályájú költő, nyíltan megvallva igen-csak berezelt azon a bizonyos napon, amikor Ráksit kiengedte ő és Zam Ardamez a kőkoporsóból! Bár nem volt éppen gyáva, nem volt bátor sem, legalábbis nem különösebben. Kész volt szembenézni azzal, hogy valami múmiává aszott hullát találnak a koporsóban, akit aztán holmi varázslattal életre keltenek, s ezért hálás lesz nekik, talán annyira is hogy aranyat varázsol majd számukra, de hogy a legalább kétezer éve zárt kőkoporsóból egy tökéletesen élő leány, sőt gyermek bújjék ki, ráadásul zöld szemekkel – ez túlment azon, amit érzékeny költői lelke el tudott viselni. Nemcsak elfutott akkor, de napokig a frász kerülgette éjszakánként, li-dérces álmokkal viaskodott, izzadtan ébredt, lepedőiből csavarni lehetett volna a vizet, s attól félt hogy a boszorkány felkeresi valamiért.

Azért persze nem esett a feje lágyára. Sürgősen elköltözött Zam Ardameztől, ne találja ott a boszorkány, ha vissza akarna menni a koporsójába, s azt is közölte a várúrral, hogy ne is számítson reá újabb varázslatoknál, mert örökre megundorodott a mágiának még a gondolatától is.

Hanem ez sem segítet, ráadásul a menedzsere már jóleőre eladta még meg sem írt legújabb verseskötetének kiadási jogát, s bár ennek máskülönben örült volna, az előleget jórészt el is költötte már, holott a szükséges, szerződésben kikötött százhusz oldalnyi versből még a husz sem volt meg, mi lesz hát a többi százzal, ha örökké csak rémüldözik, s elkerüli az ihlet, megtagadja tőle csókját a múzsa?!

Végül nem tudott jobbat kitalálni, elment egy pszichológushoz. Az igazat persze nem mondhatta el neki, hülyének nézte volna és bolondok közé záratja, ennek ellenére a lélektudor adott neki egy jótanácsot: utazzék el valami csöndes, barátságos helyre, távol minden embertől, s a természet lágy szépségei között majd megnyugszik, visszatér életkedve, s ihlete is.

Zam Toáz úgy vélte, ez igazán jó, józan tanács. El kell utaznia. De hová menjen?

Azt azért nem feledte, hogy a boszorkány igenis él, létezik, itt kószál valahol a világban. Az a cél, hogy tőle minél távolabb kerüljön.

Nos, azután hogy kiengedték Ráksit, meglehetősen nyugtalanul figyelték az újsághíreket ő és Zam Ardamez, s valóban közzé is tettek egy cikket a környékbeli településekre kihordott újságokban, hogy találtak egy gazdátlan kislányt, aki beszélni sem tud, sok számmal nagyobb ruhákat hord mint a mérete, és kéri hogy aki tud róla valamit, jelentkezzék. Még Ráksi fényképét is közölte az újság. No meg azt is, hogy elvitték a kislányt egy nevelőotthonba, Mopa városába.

Hogy miért hagyta a boszorkány gyerekként kezelni magát, azt persze nem tudta, de szentül megfogadta, hogy nem megy többé Mopába, ezért pihenésképpen inkább a Dorp-hegységet választotta. Zam Ardamez ajánlkozott hogy elkíséri, de ő nemet mondott, félve tőle hogy ha együtt vannak, állandóan csak Ráksiról beszélnének.

A pihenés jót tett neki. Visszatért az ihlete. A nyugalma. Lelki békéje. Egy idő után már az emberek közé is el mert menni újra, és nem félt attól hogy valamelyik sarkon befordulva Ráksit pillantja meg.

Kész lett a verseskötetével. Méghozzá egy héttel a határidő előtt. Igazán meg volt elégedve önmagával! Hóna alá csapta a kéziratot, elutazott Vuárdba, hogy személyesen vigye el a kiadónak. Elküldhette volna ugyan postán is, de szerette a népszerűséget, ha foglalkoznak vele, tudta jól magáról hogy hiú kissé, és szerette volna kiélvezni a pillanatot, amikor átnyújtja a verseket. Különben is, szerepelt benne egy régebbi verse, költői pályájának, indulásának egyik zsengéje, kissé átdolgozva, melyre nagyon büszke volt. Így kezdődött:

*—Szívem mélyén dohogó lilás köszörűkő,
álmaimat mikor élesre kifesti...*

Elégedetten ballagott a széles vuárdi körúton. Aztán, ahogy már egészen közel ért kiadójához, kezdte úgy érezni, hogy a város, az egy nagyon veszélyes hely, és neki tulajdonképpen

meg kellett volna maradnia az erdők mélyén, egyedül a múzsa társaságában. Mert örületes fékcsikorgás hallatszott, egy autó egy másikba rohant, aztán egy harmadik, negyedik, sokadik is, törtek a kirakatok, ömlött a víz, sőt egy szippantós kocsiból más is, nem csak a víz, még-hozzá egy jókora adag éppen őt találta telibe, és becses kéziratát, még szerencse hogy volt belőle másodpéldány otthon. S még szerencsésnek mondhatta magát hogy megúsza ennyivel, mert ha csak öt lépéssel tovább halad az úton, ő is a levegőbe repült volna mint a szomszéd ház!

Igen, megúsza az egész vuárdi katasztrófát karcolás nélkül, pusztán egy jókora mosakodással, és tulajdonképpen az egészet élményanyagként tekintette volna, amiből verset írhat, ha... igen, ha talpig mocskosan körülnézve észre nem veszi a szomszédos gyárépület tetején Ráksit, aki légvonalban nem is volt messzebb tőle mint talán tíz lépésre, össze sem téveszthette volna senkivel sem, és Ráksi, karjaiban egy kismacskával, arcán méla nyugalommal szemlélte a lenti tumultuózus jelenetet. Zam Toáz nem tudott szabadulni a gondolattól, hogy ez az egész tömegszerencsétlenség valamiképpen Ráksi műve.

Úgy érezte akkor, hogy a versében megénekelt lilás köszörűkő valóban ott rejlik a szívében, és kezdi kifenni álmait élesre, újra, de sajnos nem a jó álmokat, hanem a rémálmokat, mert ezentúl újra rendszeresen Ráksival álmodott éjjelente.

Mikor már végképp nem bírta tovább, elhatározta hogy megpróbálja újra a régi módszert, és kipihenteti idegeit a természet lágy ölén. Azt nem tudta hogyan került a mopai gyermekotthonból Vuárdba Ráksi, de ha már ott van, hát a Dorp-hegyek túl közel vannak Ráksihoz, így messzebbre ment ezúttal, s egy még elhagyatottabb helyet keresett fel az egyedülléthez, most a Rabang-hegyet tisztelte meg látogatásával. Ez ugyan természetvédelmi övezet volt, de őt ez nem nagyon érdekelte, ő nem akart sem horgászni, sem vadászni, még virágokat vagy bogarakat gyűjteni sem, és ő, egy igazi Zam, ősi főnemesi családok sarjadéka, természetesen nem is szemetelt. Bárki természetvédelmi biztos jönne erre, mindent rendben talál. Ráadásul még sátorozási engedélyt is szerzett két hétre. Igazán nincs mitől nyugtalankodnia.

Azt ugyan közölték vele a Természetvédelmi Hivatalban, hogy valamiféle régészeti kutatások folynak a csúcs környékén, de még ez sem érdekelte. A csúcs messze van, ő pedig gyerekkortól iszonyodott a magasságoktól. Lent, a hegy lábánál verte fel a sátrát, és még csak eszébe sem jutott hogy felmásszon oda. Hozzá kell tennünk ehhez azért, hogy ő nagyon szerette a hegyeket, számos versében megénekelte szépségüket, komor fennségüket, szívesen gyönyörködött bennük, no de egészen más nézegetni őket, vagy felmászni valamelyikre, küszködve remegő izmainkkal, miközben homlokunk izzadtságától patakszik!

Két napja volt már itt, amikor végre igazán kezdett hatni rá a környező táj háborítatlan nyugalma és békéje, s napnyugtakor végre megjött az ihlet. Csodálatos verset írt a hegyről. Így kezdődött:

*—Hegymélyednek sötét titka
gazdagságunknak a nyitja,
aranyat őrzöl, jól tudom,
ő az, a Sárga Hatalom,
amit ad, az a nagy vagyon,
s kinek vagyon, annak nagyon!
Boldogságot mégsem adhat,
barátaid rád ragadnak!
Nem adsz nekik: irigykednek,
ha adsz nekik: lelkesednek,
de akkor is irigykednek,
s titkaidra leselkednek!
Nem kérek hát én aranyat
fennségedtől, csak nyugalmat!
Édes leányt, aki vélem
élné együtt át az életem,
és mikor szemébe nézek,*

*láttára felpezsdül vérem,
kiül arcára a mosoly,
s e mosolytól lennék fogoly!
Boldog fogoly, mindörökre,
szerelmének az őrzője!*

A vers tulajdonképpen így is kész volt, de szerette volna még tovább írni. Már le is írta a következő mondatot:

—Nagy szemének pillantása...

De ez nem felelt meg neki. Valami olyat szeretett volna kitalálni, ami olyasmire rímelt hogy „csókja várása”, esetleg „csókom várása”, vagy „csókom várva”. Újra próbálkozott.

*—Nagy szemébe bepillantva,
gyöngye kezét megragadva...*

Ez már jobb volt, de most meg ezt nem tudta folytatni. Ráadásul az eddig írottakban sem igazán tetszett neki két sor, úgy érezte, nem igazán rímelt a „nézek” a „vérem”-re. Végül éjfél felé megdühödött, ceruzáját a sátor sarkába vágta, és lefeküdt aludni.

Sokáig volt fenn, ráadásul aludni is sokat szeretett. Így aztán majdnem dél volt már, mikor nagyot nyújtózott, és kilépett a sátorból. Ez azonban nem zavarta, bagolytípusú volt, rendszeresen éjjel dolgozott.

Am most nyújtózkodása félbeszakadt. A hegyi folyó partján, tőle mintegy harminc lépésre, mozdulatlan test hevert, valami furcsa, bántóan csillogó ruhában.

Zam Toáz természetesen nem tudott másra gondolni, mint hogy valakit baleset ért, valószínűleg a hegytetőn dolgozó régészek közül. Azonnal odarohant, hogy megfordítsa a hason fekvő mozdulatlan testet, és segítségére siessen, amennyire tud, bár soha életében nem tanult elősegélynyújtást. Haloványan emlékezett rá hogy létezik mesterséges lélegeztetés szájból-szájba, meg hogy ha eltört egy végtag, azt sínbe kell rakni, ezzel nagyjából ki is merültek egészségügyi ismeretei. Am alig ért hozzá, máris ámultan kiáltott fel, azt látva hogy az illető nő ruháján – mert azt hogy nő, még így is látta rajta első pillantásra – aranylemezek vannak, s bár vékonyak, együttesen így is igen jelentős értéket képviselnek, ami azt illeti, többet mint egész vagyona, mert bár nemesi címe, a Zam megmaradt, nagyjából ez volt az összes amit dicső őseitől örökölt, vagyont egy fillért sem.

Ellenben tökéletesen tisztában volt azzal, mi arany és mi nem. Számos hobbija volt, többek között a csillagászat, kissé az asztrológia is – ezenkívül képzett, okleveles ékszerésznek is mondhatta magát! Kitanulta ezt a szakmát, úgy vélte, ez nem méltatlan nemesi rangjához. Mindig nagyon szerette a drágaköveket, élvezte csillogásukat, végül azért is hagyta ott ezt a pályát, mert nagyon szerette őket, s mindig elkeserítette, ha egy elkészült ékszer át kellett adnia a megrendelőnek, s nem tarthatta meg magának.

Na már most, egy ékszerésztől elvárható, hogy első pillantásra megkülönböztesse az aranyat a réztől, vagy bármi más fémtől. Mondhatni, ez a szakma alapja. S most azt tapasztalta, hogy a Végzet, a Sors egyenesen a sátrához sodor egy hullát, aki tetőtől-talpig aranyba van öltözve!

De vajon valóban hullá-e?

Megfordította, s ekkor érte az újabb meglepetés. Mert azt jól gondolta hogy valóban nő az illető, de ilyen furcsa nővel még soha nem találkozott. Ajthilát megpillantva – mert persze ő volt Zam Toáz felfedezettje – rögtön az úrlények jutottak az eszébe. Mert hát másoknak hogy is lehetne ekkora szemük, s ennyi aranyuk?! Mert mire lesodorta ide szegény, de szegénynek aranya miatt mégsem nevezhető leányt a folyó, a halhólyagból készült szemvédő elveszett valahol, s Zam Toáz, ahogyan ezt meg is verselte, szabadon nézhetett Ajthila nagy szemébe. Nagy szemeket akart, hát megkapta – ennél nagyobbakkal nehezen dicsekedhetett volna bárki is!

Ajthila ugyanis nem halt meg. Legalábbis nem teljesen. Mikor Zam Toáz megfordította, felnyögött, és felnyitotta a szemét.

Soha életében olyan rosszul nem érezte még magát, mint akkor. Az utazás a folyón lefelé kész rémálom volt, fuldoklott, mert tudott ugyan úszni, de éppen csak egy kicsikét. Nem tartozott az algatermelők vagy halászok kasztjába, akik szinte jobban érezték magukat a vízben mint a szárazon – az ügyesek kasztjába való volt, és ő is igyekezett mint valaha Itá és Szuela hogy papnő vagy vajakos legyen, de ez sajnos nem sikerült neki. Úszási tudománya tehát semmiképp sem volt elégséges ahhoz, hogy meg tudjon küzdeni a rohanó folyóval. Feje percenként a víz alá került, s hamarosan literszám lötyögött a víz a gyomrában és a tüdejében.

Ráadásul a folyó medre tele volt sziklákkal, s néhol meredeken a vízbe zuhant, amolyan törpe vízesésként. Minduntalan sziklába ütközött, karja-lába tele lett zúzódásokkal, éppencsak el nem törte őket, sőt egyszer-kétszer bordáit is akkora ütések érték, hogy akkor sem tudott volna lélegezni, ha ebben a víz nem akadályozta volna. És hiába sikoltozott, senki nem sietett a segítségére, végül pedig, mikor már igazán minden ereje elhagyta, egy minden eddiginél nagyobb szikla közeledett felé, neki is csapódott, meghozzá fejjel, újra látta Holdanyó gyermekeit, a csillagokat, pedig már nappal volt, s elájult.

Ennek ellenére egy rossz szava sem lehetett a folyóra. Igaz, csúful megleckéztette, és kegyetlen játékot játszott vele, de miután elájult, legalább szépen kisodorta testét ide a partra, nem hagyta hogy belefulladás.

Hanem alig unta meg a vele való játékot a folyó, elkezdte rögvést a maga mókáját a Fényes Nap. Nyár volt, amikor korán világosodik, s reggel hét óra tájt sodorta ki a partra Ajthilát a folyó, s majdnem dél volt már, mire Zam Toáz reátalált. Addig ájultan feküdt ott a leány, nem is annyira a fuldoklástól, habár jót az sem tett neki, mint inkább a fejét ért ütés miatt. Ezalatt a Fényes Nap elkezdte őt sütni. Árnyékot adó fa nem nőtt a közelben, legalábbis nem olyan, ami reá vetett volna árnyékot. Először a napocska csak szépen megszáritotta testén a ruhát, de azután már őt magát kezdte kiszáritani.

Közönséges, föld feletti embernek sem tesz jót ha fél napon át a Nap alatt fekszik, még ha ruhában is, Ajthila pedig, gondolhatjuk, jóval érzékenyebb volt a napfényre, mint mondjuk Zam Toáz. Teste nagyrészt ugyan ruha borította, de amikor a folyó a partra sodorta, valahogy úgy esett a dolog, hogy a hosszú ruha felcsúszott egészen a derekáig, s mindkét lába csupaszon bukkant elő, sőt formás alsó fele is majdnem mezítelen volt, ahol ronggyá szakadt az alsónemű. Ezenkívül csupaszon állta a Nap tűzét nyaka, tarkója, bal válla (itt is szétszakadt a ruha), és mindkét kézfeje is.

Ez igazán sok lett volna még Itának és Szuelának is, sőt, némely föld feletti embernek is, hát még szegény Ajthilának, aki ráadásul nem dicsekedhetett olyan barna bőrrel mint Itá vagy Szuela, az ő bőre egészen pontosan olyan tejfehér volt, amiért úgy lelkesedtek a lenti férfiak, bőre fehérsége a legkényesebb lenti igényeket is kielégítette volna. Ezért is bosszankodott, s nem értette, miért nem talált magának még férjet! De hát hiába, fehérbőrű sem ő volt az egyetlen... S most fehér bőre, mely nem segített neki odalént a párkeresésben, itt fenn is rútul cserbenhagyta: mire Zam Toáz reátalált, már cseresznyepirosra égett, sőt néhány helyen egyenesen tűzvörösre. Ajthilának nemcsak a fejét ért ütestől kóválygott a feje, hanem a hóguta kerülgette. Tulajdonképpen Zam Toáz az utolsó percben talált rá, ha akárcsak fél órával később jön, Ajthila egyszerűen elpusztul, és nem a folyó ölte volna meg, hanem a Nap.

Ezt persze nem tudta Zam Toáz. Az azonban az első pillanatban tudatosult benne, hogy ennek a szerencsétlen úrlénynek, akit feltehetően baleset ért, sürgős segítségre van szüksége. Mert abban hogy úrlényt talált, nem kételkedett. Erre vallott furcsa szeme, aranyruhája, s amikor megfordította, és a ruha alatt megpillantotta eddig fedett, s így le nem égett testrészeit, láthatta az ép, tejfehér bőrt is, no hát, ez is úrlényre vallott. Tulajdonképpen a lila haja is utalhatott földön kívüli származására, de ezzel kapcsolatban Zam Toáz óvatos volt, nem tudta, magától ilyen-e a haja vagy esetleg festi, mint az emberi nők.

Különösebb orvosi bravúr nem kellett hozzá hogy rájöjjön, az úrlény majdnem a folyóba fulladt, eközben zúzódásokat szenvedett, aztán pedig jól leégett a Nap alatt, így legsürgősebb tennivalója az volt hogy a Naptól védett helyre szállítsa. Egyetlen ilyen helyet tudott csak: a sát-

rát, amely ráadásul egy vén, hatalmas gesztenyefa alatt állt, ugyanis Zam Toáz se nagyon rájongott a nagy melegért, habár néhanapján maga is kifeküdt napozni, nem mintha annyira kedvelte volna e szórakozást, egyedül hiúsági okokból, hogy szép barna színe legyen. Most tehát oda próbálta bevinni Ajthilát.

Zam Toáz ugyan mindennek volt mondható csak erősnek nem, mégsem gondolta hogy ne lenne képes odáig elvinni a leányt. Bár Ajthila magas volt, majdnem olyan magas mint költő barátunk, de teste igencsak nyúlánk, vékony (a kövér nőket sem szerették odalent), súlya tehát nem lehetett nagy. Nem is ez volt a baj, hanem az, hogy amint Ajthila valamelyik leégett testrészéhez ért, a leány feljajdult. Más hangot egyelőre ki sem adott, hiába nyitotta ki a szemét, igazság szerint mégsem volt magánál. Tényleg kevés választotta el a halálos hőgutától.

Zam Toáz egy darabig próbált olyan helyet keresni, ahol úgy nyúlhat az úrlényhez hogy nem okoz fájdalmat neki, de végül belátta hogy ez lehetetlen. Azonban feltétlenül szükséges árnyékba szállítania. Ezért aztán nagy lélegzetet vett, s remélve hogy az illető leány megérti hogy az ő érdekében cselekszik, egyszerűen a karjaiba emelte, nem törődve a jajgatásával sem, és a sátrába vitte. Itt pedig mindenekelőtt letette saját gumimatracára, ugyanis felfújt gumimatraccon szokott aludni táborozás közben, hogy a kemény talaj ne nyomja alfelét, majd fordult egyet, hozott a folyóból egy vödör vizet, s minden kímélet nélkül Ajthila arcába zúdította hogy lehűtse kissé.

Ennek meg is lett a hatása. A leány óriási szemébe kétségkívül értelem költözött. Mintha kezdené felfogni ami történt vele. Csodálkozva fordította oldalra a fejét, ám azonnal feljajdult, meghozza meglepően emberi módon jajgatott, s persze a leégett tarkója miatt, amit Zam Toáz tökéletesen megértett, habár egy szót sem tudott úrlényül, ráadásul mindezideig nem is szólalt meg a leány, semmilyen emberi vagy világűri nyelven. Most azonban Zam Toáz elérkezettnek látta az időt, hogy megpróbáljon elcsevegni vele.

—Remélem értesz trogg nyelven! - próbálkozott a leányhoz szólni. A leány figyelt is rá, de nem válaszolt.

—Tudod, - folytatta Zam Toáz - van egy kenőcsöm, kifejezetten jó arra hogy lesült bőrt ápoljanak vele! Mindig magamnál hordom, mert néha én is le szoktam égni! Te meglehetősen ember-szerűnek látszol, nem hiszem hogy baj lenne belőle ha ezzel kezellek, ha már így elkeveredtél a testvéreidtől! Szívesen bekenlek vele, de ehhez le kell vennem a ruhádat! Ne gondold hát semmi rosszra!

Semmi választ nem kapott. Ezért megismételte e gondolatokat dzsanarul is, e nyelvet ha nem is tökéletesen, de elég jól beszélte, ám most sem kapott választ. A leány figyelt, de meg se szólalt.

Zam Toáz végül elveszítette a türelmét. Úgy látszik, a kis hölgy nem tanult meg semmilyen emberi nyelven, biztos afféle tolmácskészüléket használt eddig ha emberek közé merészkedett, de azt elveszítette a folyóban. Egy biztos: valamiképp meg kell értetni vele, mit akar.

Nekiállt hát óvatosan, kíméletesen vetkőztetni Ajthilát, gondolta, ha szemérmes az úrutazó hajadon (vagy férjes asszony?) akkor majd szól, tiltakozik, de semmi ilyesmi nem történt. A nő szótlanul tűrte hogy anyaszült meztelenre vetkőztesse, akkor jajgatott csak amikor combjait, fenekét majd tarkóját kenegette a kenőccsel, de ezek nem a szemérem miatti tiltakozásnak, hanem a fájdalomnak a hangjai voltak.

Zam Toáz úgy vélte, ő igazán mindent megtett hogy a tlaxáni és e világűrbeli civilizáció első találkozása békés és jóindulatú legyen, de miközben önzetlenül munkálkodott Ajthila és mindkét civilizáció jó kapcsolata érdekében, meg kellett állapítsa, hogy e munkálkodás felettébb kedvére való. A leány igazán kivételes szépség, szó ami szó, teste tökéletesen hibátlan, bármelyik földi hajadon büszke lehetne rá, és bátran indulhatna egy szépségversenyen is. Igaz, tejfehér bőre szokatlan, de tulajdonképpen még ez is szép, afféle előkelőséget kölcsönöz neki, mintha fehér márványból lenne kifaragva. E szépsége, persze, most többhelyütt megcsúnyult, ahol leégett, s néhol már hámlani is kezdett a bőre, de ez majd elmúlik. A lila haja is szokatlan, de egyrészt ezt befestheti, másrészt be sem kell festenie, mert más, tlaxáni nők is hülyébbnél hülyébb színűekre festik a hajukat. Egyedül a nagy szemei azok, amelyek minden kétséget kizáróan tanúsítják nem e világi származását. E szemek nemcsak nagyok voltak, de hosszúak, fer-

dék és ha szabad e szót mondanunk, hegyes végűek is, mert hátrafelé keskenyedtek, s szinte a fülkagyló kezdeténél értek véget. S Zam Toáz megfigyelte, hogy a nő képes is kihasználni e nagy szem előnyeit, szemgolyóját hátra küldeni a füle közelébe, s így majdnem tökéletesen lát hátrafelé is, anélkül hogy fejét hátrafordítaná.

—Ha nincs is 360 fokos látásszöge, háromszáz fokos biztosan van! - gondolta Zam Toáz.

Ám épp e nagy szemek szinte ellenállhatatlan erővel vonzották Zam Toázt. Mikor visszafordította a nőt óvatosan, a hátára, a kenetetés végeztével, s ismét e nagy szemekbe nézhetett, úgy érezte, valósággal megőrült, mert szerelmes lett, méghozzá egy nem emberi nőbe! Akinek még a nevét sem tudja! Egyáltalán, ki tudja-e ejteni a nevét?! Mert Zam Toáz szerette a fantasztikus regényeket, s azokban gyakorta lehetett olyasmikről olvasni, olyan úrlényekről, akiknek csupa mássalhangzóból állt a nevük, egyik legutóbbi olvasmányában a főszereplőt, az is úrlény volt, úgy hívták hogy „kstrbzdvxpttmnh”, egy másikban pedig füttynyelven érintkeztek egymással az úrlények, de még ez is jobb volt annál, amikor a szagnyelvet használták!

Ajthilának tulajdonképpen szerencséje volt, hogy hasra fordulva vetette ki a folyó. Ha hátán fekszik, és arca is leég, talán nem találta volna őt ennyire szépnek Zam Toáz.

Legsürgősebb feladata a név megtudása volt. Magára mutatott, s kimondta a nevét, ezután annyira kérdő arccal hogy az már komikus volt, s remélve hogy a mimika hasonló az úrlényeknél is, a nőre mutatott. S lám, ezt megértette, mert így szólt:

—Ajthila.

Zam Toáz is örült. Úgy látszik, a kommunikáció beindításának nincsenek se fizikai, se pszichológiai akadályai. A nő képes beszélni, s akar is. S még a neve is kiejthető, nem csupa mássalhangzóból áll, mint azokban a szörnyű fantasztikus regényekben!

Csak egyetlen pillanatra bizonytalanodott el, amikor eszébe jutott, hogy neki tulajdonképpen az volna a kötelessége, hogy földönkívüli látogatóját bevigye egy kórházba. Ám gyorsan lebeszélte magát erről. Sokkal többet ott sem tehetnének érte, ám hamarosan valamelyik katonai bázison kísérletezgetnének vele. S ő is örökre lemondhatna róla! Soha többé nem nézhetne a szemébe! Vagy esetleg őt is elnémítanák, de örökre, hogy az úrlény érkezése titokban maradjon... Nem, nem, magánál kell tartania, s elrejtienie a külvilág elől, amíg meg nem gyógyul, érte nem jönnek barátai, vagy meg nem tanul beszélgetni vele!

Az, hogy ő tanulja meg az úrlény nyelvét, meg sem fordult a fejében. Feltételezte hogy annak jóval hamarabb megy a trogg nyelv megtanulása, hiszen intelligensebb.

Annyi intelligenciája viszont Zam Toáznak is volt, hogy rájöjjön, a nagy szem és fehér bőr arra utalhat, hogy a leány olyan helyről jött, ahol jóval kevesebb a napfény. Így miután a nevét megtudta, előbányászta csomagjából a napszemüvegét, s megmutatta magán, hogyan kell használni. Átnyújtotta aztán Ajthilának, aki átvette, s felrakta arcára. Ezután elmosolyodott, így jelezve hogy örül neki.

E mosolyt is nagyon bájosnak találta Zam Toáz, sőt már annak is örült hogy a leány egyáltalán tud mosolyogni, mert egynémely ezzel foglalkozó regényben még a mosolygás képességét is elvitatták az írók az úrlényektől, hideg, érzéketlen csupalogika-embereknek írták le őket. Ám amint javában ezen örvendezett, megkordult a gyomra, mert nem sokkal ébredés után enni szokott, most meg ráadásul dél is volt már. S ez eszébe juttatta hogy talán az úrlény is éhes. Elvégre amennyire emberszerű, nehéz elképzelni róla hogy atomenergiával éljen, vagy úgy töltse fel magát energiával, hogy az ujját a konnektorba dugja!

Felmerül persze a kérdés, képes-e elfogyasztani az itteni ételeket, s ha igen, ízlenek-e ezek neki. S mikor nekikészülődött az étkezéshez, Zam Toáz úgy érezte, legsötétebb aggodalmai valósággá válnak, mert Ajthila igencsak tanácstalanul nézett még a kenyérre is, a konzervekről már nem is beszélve. Egyedül a poharat kezelte ismerősként, úgy látszik az ő bolygóján is volt pohár, meg víz is. Egy nagy tábla csokit is előszedett Zam Toáz, de ezt sem ismerte a leány.

Erre megmutatta saját példáján hogy mi mire való, és Ajthila felettébb tanulékonynak bizonyult, egy perc után már úgy szelte a kenyeret, s kente meg vajjal mint a férfi maga, eltekintve persze attól hogy a mozgás időnként nem csekély fájdalmat okozott neki, s még amiatt sem zavartatta magát hogy anyaszült meztelenül étkezik egy vadidegen férfival a sátorban. Igaz, Zam Toáz fel volt öltözve, még ha csak rövidnadrágba is, s fel is ajánlotta egyik pizsamáját a le-

ánynak, de ő udvariasan visszautasította azt, meglepően emberi gesztusokkal. Ekkor Zam Toáz az aranyruhára mutatott, de Ajthila jelbeszéddel értésére adta, hogy azt sem akarja felvenni, semmit sem akar felöltöni magára, mert nagyon meleg van. Ekkor Zam Toáz a hőmérőre nézett, ami karórájába volt beleépítve, s csodálkozva csóválta meg a fejét. A hőmérő itt a sátor belsejében mindössze huszonkét fokot mutatott. Ő persze nem tudta, hogy lent a barlangban ahol Ajthila lakott, a vulkán kráterének környékét kivéve ritkán volt melegebb mint tizenöt fok...

Étkezés közben Ajthila megtanult több szót is, úgymint kenyér, vaj, konzerv, kés, villa, só, lekvár, pohár, enni, inni, szemüveg, csokoládé, majd Zam Toáz úgy tett mintha aludna, s ezt mondta:

—Aludni. Erre a leány rögtön így szólt:

—Ajthila aludni. - és le is feküdt, s szemét behuntya. Természetesen hasra feküdt, hogy leégett bőrfelületeit kímélje. Ezen Zam Toáz cseppet sem csodálkozott. Ekkora rémület és ennyi fájdalom s kimerültség után akárcikre ráfér az alapos pihenés!

Ajthila ugyan valóban nagyon álmos és kimerült volt, s a hóguta hatása sem múlt el nyomtalanul, mert néha meglehetősen zavaros gondolatai, látomásai voltak, de mégsem tudott rögtön elaludni, annyira izgatott volt. Mert hát, íme, igaz hogy majdnem meghalt, de sikerült kapcsolatba kerülnie egy fenti emberrel, ráadásul egy férfival, aki nem is akarta megölni őt mint az a másik Itát, sőt még csak meg sem rémült tőle! Ráadásul milyen gyönyörűségesen szép férfi! Egy napon sem említhető azokkal az ocsmány, undorító lenti férfiakkal, akiknek még néhány napja tetszeni próbált! Mennyire igaza volt Itának! Nem hiába ő az okos, a papnő!

S ez még mind semmi! Mert Ajthila, hiába élt barlangban egész mostanáig, s hiába élt ott számtalan őse is, de mégiscsak igazi nő volt, a szeme pedig jobb mint itt fent bárkié, sőt jobb némely egyszerűbb távcsőnél is, így hát érezte, látta, tudta, hogy tetszik Zam Toáznak, sőt előbb tudta ezt mint ahogy ez Zam Toázban tudatosult. Ugyanis Ajthila szaglása sem volt éppen rossznak mondható. Igaz, éltek Aranyatya birodalmában számosan akik Ajthila orránál jobb orral bírtak, hiszen Ajthila az ügyesek kasztjába tartozott, s nekik a szaglás nem volt elsőrendű fontosságú – a vándorok és a parasztok is jobban szagoltak mint ők. De mégis, nyugodtan elmondhatjuk, hogy Ajthila egy szaglőversenyen nemcsak bárki fenti embert erőfeszítés nélkül legyőzött volna, de még a kutyákat, s a farkasokat is. Tulajdonképpen képes lett volna ő maga is szag után követni egy embert, akár két napos kiadós eső után is. Ő maga persze nem volt tudatában annak hogy rendkívüli képességekkel bír, de tény ami tény, ki sem kellett volna nyitnia a szemét, pusztán illatáról képes volt azonosítani Zam Toáz érzelmi reakcióit. Pontosan tudta, hogy a férfi mikor meglepődött, mikor kezdett benne nemi vágy ébredni iránta, s mikor éhes.

Mikor érezte, kiszimatolta hogy Zam Toáz kezd gerjedelembé lendülni, elgondolkozott azon, ne bátorítsa-e hogy a tettek mezejére lépjen. Igazság szerint semmi kifogása nem lett volna a dolog ellen. Legegyszerűbben úgy biztosíthatja idefent az életben maradását, ha van egy férfi, aki gondoskodik róla, s megóvjá az itteni esetleges veszélyektől, amiket ő még nem is ismer, ráadásul Zam Toáz amúgyis nagyon tetszik neki. Elképzelhető hogy akadnak itt fent Zam Toáznál szebb férfiak is, de ő vele is tökéletesen elégedett lenne.

Ám ahogy jobban belegondolt, lebeszélte magát erről. Először is, fáj minden porcikája, egy szeretkezés most igazán semmi örömet nem okozna neki, kint annál többet. No meg, ki tudja mit gondolna róla a férfi, odalent sem lett túl népszerű amikor kétségbeesett tette szánta rá magát, felesleges hát kockáztatni amikor a legjobb úton haladnak a dolgok!

Elégedett lehetett volna hát, egyedül Itáért és Szueláért aggódott. De hát semmit nem tehetett társnőieért, ezt belátta, amíg meg nem tanulja az itteniek nyelvét. Lehet hogy még akkor sem, de addig biztosan nem! A nyelvtanulás hát legfontosabb feladata. Ám előbb kipihenni magát.

S ahogy ezen gondolkodott, el is aludt.

Zam Toáz csak ült nyugodtan a sátorban, és gyönyörködve nézte a formás testű, mezítelen, békésen alvó úrleányt.

—Nem egy szemérmes fajta, az biztos! - állapította meg magában. —Van-e férje vajon? Egyáltalán, ismerik-e ezek a házasság fogalmát? S mi a véleményük az idegen civilizációk tagjai közötti párkapcsolatról? Sőt, nevezzük nevén: a szexről? Hm! Fogas kérdések ezek! Egy biztos: most bajban van szegény teremtes, segítenem kell rajta! Először is, el kell szállítanom egy biztonságos helyre, ahol nem fedezik fel az újságírók, s egyéb illetéktelenek, amíg megtanulja a mi nyelvünket. Azután majd megmondja, mit akar... ez az aranyruha nem jó neki, túl feltűnő lenne, meg hát már szakadt is, ráadásul a napszemüvegem túl kicsi, nem takarja el jól a szokatlan arcát... hm! Be kellene szereznem neki egypár jó cuccot! De miből? Nem vagyok éppen gazdag ember!

Végül cselekvésre szánta el magát. Ajthila ruhájához lépett, és néhány elgörbült, s már lazán álló aranylapocskát leszedett róla, s zsebre vágta őket.

—Ha eladom, lesz pénzem bőven! - gondolta. Természetesen, mint valamikori ékszerész, pontosan tudta, hol lehet eladni a tört aranyat, s azt is hogy nagyjából mennyiért.

Megvárta míg Ajthila felébred, és mutogatással megpróbálta értésére adni, hogy ne mozduljon innen a sátorból, amíg ő elmegy. Tett a leány keze ügyébe elég élelmiszert, konzervet is amit Ajthila már megtanult felnyitni, azután mutogatott önmagára, a távolba, a leányra és a sátorra, meg a Napra is az égen, és csápolta kezével, jelezve hogy az hogyan megy az égbolton, s remélte, ebből megértette a nő hogy legfeljebb egy napig marad el. Mutogatott azután a ruhára is, megpróbálva értésére adni hogy ruhát akar venni neki, de úgylátszik Ajthila félreértette a mutogatását a Nappal és a ruhával kapcsolatban, mert mosolyogva rázta meg a fejét, és elhárítóan intet a ruha felé, s jelezte hogy nem akar kimenni még ruhában sem a Nap alá mert még mindig nagyon meleg van, jobb neki idebent a sátorban meztelenül. Erre Zam Toáz reményvesztetten legyintett, és elsietett, gondolta, csak megmarad nyugodtan a pucér úrlány a sátorban amíg visszatér, különösen, ha nem is akar sehová sem menni, mert melege van. Csak az aggasztotta, mi lesz ha valaki másik természetjáró meglátja a sátrát, s bemegy hogy csevegjen vele egyet?! Mi lesz ha megpillantja ott a meztelen nőt, aki ráadásul úrlény is?!

—Micsoda képtelen helyzet! - fintorgott a város felé biciklizve. —Ott fekszik a sátorban meztelenül a leggyönyörűsebb nő akit valaha láttam, de nem lehetek vele, mert ropogósra sült a Nap alatt, ráadásul még beszélgetni sem tudok vele!

Mindenesetre mielőbb biztonságba akarta helyezni, s nem csak a nő érdekeinek szem előtt tartása miatt, de a maga önös érdekeiben is, tudniillik nehogy valaki más is felfedezze, és elhódítsa előle. Igaz, eddig abban sem lehetett biztos, hogy van egyáltalán esélye az úrleánynál, de hön öhajította, hogy legalább a szóba jöhető konkurenciát kiküszöbölje. Úgy vélte, elég lesz megküzdenie a két bolygó közötti nyelvi és kulturális különbségekkel, felesleges hogy más hímekkel is versenyezzék. Különben is megvolt erről a véleménye. Régen tudta magáról, hogy nem éppen egy csúnya férfi, de nem is lenne esélye az első helyre sem egy szépségversenyen.

Hogy minimálisra csökkentse a leánytól távol töltendő időt, olyan sebesen kerékpározott a város felé, ahogy csak bírt. Útközben jutott az is az eszébe, hogy legújabb verseit, azaz a füzetet, amibe ezeket írta bele, őrizetlenül hagyta a sátorban, ami még soha életében nem fordult elő vele. Mindig magánál szokta tartani azt. Most mégsem fordult vissza értük, sőt nem is aggodott. Csodálkozva tapasztalta, hogy igazából nem is érdekli verseinek a sorsa, sőt az egész költészet tökéletesen hidegen hagyja. Egyedül csak a leány foglalkoztatta. Elvégre - magyarázta meg magának - ez a leány valóság, nem kitaláció mint a verseim!

—Úgy látszik, elvette az eszemet a szerelem! - gondolta. —Vagy épp most kezd megjönni?!

Az aranylemezeket, bár már estefelé ért a városba, mégis sikerült hamar pénzre váltania egy ismerősénél, habár az illető felettébb csodálkozott rajta, honnan van egyszerűen ilyesmi az eddig gazdagsággal igazán nem dicsekedhető Zam Toáznak. Egyben azt is bizalmasan a tudomására hozta, hogy ha esetleg a későbbiek során lenne még hasonló minőségű aranya, azt is hajlandó jó áron átvenni. Ebben Zam Toáz nem is kételkedett. A kereskedelmi árfolyam alig hetven százalékáért adta el az aranylemezeket, de sürgősen kellett neki a pénz. Így is bőséges összegre tett szert, olyannyira, hogy egy egész nap nyitvatartó autókereskedésben végre meg-

vehette álmai autóját is, egy zárt szerelvényű, négykerékmeghajtásos kis terepjárót, mindenféle extrákkal felszerelve. Mindemellett még mindig sok pénze maradt. Mindenesetre nemcsak a saját vágyai kielégítésére vette meg a terepjárót, úgy vélte, ennek a leány is hasznát látja, elvégre nem kívánhatja tőle hogy ilyen állapotban kilométereket kutyaagoljon, vagy biciklizzen, már ha tud egyáltalán, amit hősünk erősen kétlett.

Egy kereskedésben megvette a kapható legnagyobb, legsötétebb üvegű napszemüveget is, egy optikusnak pedig megbízást adott, hogy készítsen egy egyedi darabot, ami szinte az egész arcot betakarja, méghozzá olyat aminek cserélhetők az üvegei, különböző fényszűrési fokozatúakra.

—Majd a kis hölgy kiválasztja a neki leginkább megfelelőt! - gondolta.

Nem feledkezett meg bőrápoló krémek beszerzéséről sem, s vett vagy tíz ruhát is Ajthilának, természetesen csupa hosszú ruhát, hogy védje a bőrét, vett napernyőt, esernyőt, szalmakalapot is, néhány kiló gyümölcsöt, finom italokat, édességet, tartós élelmiszereket, majd új terepjárójába beülve, kerékpárját belepakolva, a tulajdonos büszke érzésével a szívében gázt adott, és életveszélyes tempóban vágatva igyekezett vissza a sátrához. Tudta ugyan, hogy különleges engedély nélkül tilos gépjárművel behajtani a természetvédelmi területre, s neki nem volt ilyen engedélye, azért is jött először biciklivel, s ha most elkapják a terület felügyelői, csinos bírságra számíthat, de még ez sem érdekelte. Bőven van rá pénze hogy kifizesse. Még ha elhagyja is az úrleány, a terepjáró akkor is az övé marad - és erre gondolva igazán jókedve kerekedett, s fütyürészni kezdett. Szerencséje is volt, nem találkozott senkivel, sőt még Ajthilát is a sátorban találta megérkeztekor.

A leány aludt. Zam Toáz azonban úgy gondolta, felébreszti, azonnal házába viszi, ahova hívatlan nem teheti be a lábát. Ezért aztán fölé hajolt, kissé elfordította a fejét hogy hozzáférjen, mert Ajthila most is hason fekve aludt, és óvatosan, gyöngéden szájon csókolta.

Ajthila fel is ébredt, és úgy reagált erre, hogy az egészen megijesztette Zam Toázt. Mert sok mindenre számított, csak arra nem, amit Ajthila művelt. Gondolt arra, hogy a leány viszonzza a csókját, ez nagyon jólesett volna neki, bár több lett volna mint amit igazán remélni mert, gondolt arra hogy visszahúzódik, és udvariasan elhárítja, esetleg szótlanul eltűri, még arra is hogy merészségéért pofonúti - de Ajthila ezek egyikét sem tette. Ehelyett felugrott, arcára halálos rémület ült ki, a kijárat felé futott, de megbotlott, elesett, s amikor Zam Toáz melléugrott hogy felsegítse, még jobban megrémült, érthetetlen nyelven kezdett el beszélni, könnyörgő hangsúllyal, és a vacsora maradékai felé mutogatott, majd Zam Toáz szájára, hasára, aztán magára tiltakozó mozdulatokkal. Zam Toáz csak nagy nehezen értette meg, végül ugyancsak meglepődött: az úrleány azt hitte hogy meg akarja enni! Ezek odafent a világűrben úgy látszik nem ismerik a csókot!

Szerencsére volt nála egypár képes magazin, s ezeket most megmutatta a leánynak. Számos kép volt mely csókolódzó párokat ábrázolt, s ezeken látszott hogy a nő is élvezi a dolgot, és nem úgy néz ki mint akit épp meg akarnak enni. E képeket látva Ajthila megnyugodott, bár úgy forgatta a kezében az újságokat, mint aki még soha nem látott ilyesmit. De riadalma elmúlt, sőt Zam Toáz úgy látta, hajlandó kipróbálni is ezt az új dolgot. Zam Toáz nem habozott hogy gyakorlati oktatásban is részesítse szegény kis eltévedt úrleányt, és Ajthila valóban élvezte hogy újat tanulhat, sőt a tanulást magát is élvezte. Eközben megtanulta az igen, nem, csók, száj, fog, arc, szem, kéz, fül szavakat, s még néhány más szót is.

Ezután Zam Toáz tábort bontott, mindent bepakolt a terepjáróba, és Ajthilát is invitálta, hogy szálljon be mellé. Azon már meg sem lepődött Zam Toáz, hogy Ajthila nem tudja hogyan kell kinyitni az autó ajtaját, de az annál inkább meglepte, hogy magát az autót is felettébb csodálkozva nézegeti, holott egy úrlénytől is elvárta volna hogy lásson már autót, legalább távcsővel vagy fényképekről, vagy a tévéműsorokat figyelve. Ám ez a meglepetése semmi volt ahhoz képest ami akkor tört rá, midőn Ajthila meztelenül akart az autóba is beszállni!

—Hát ezt már talán mégse! - gondolta. Ám tiltakozására Ajthila újra előadta mutogatását, miszerint még mindig meleg van, sőt mondta is neki hangosan:

—Ajthila ruha nem.

—De hiszen már éjszaka van, sötét! Hogyan lenne meleg?! - csodálkozott Zam Toáz, de ezt persze nem értette a leány. És Ajthila a maga szempontjából persze igazat mondott: mert bár valóban éjszaka volt, de még mindig húsz fok környékén járt a hőmérő higanyszála.

Meg kell mondanunk, hogy Aranyatya birodalmában egyáltalán nem volt jellemző a meztelesen járálás. Tulajdonképpen szokatlan is volt Ajthila számára hogy mezítelenül mutatkozik valaki, főleg egy férfi előtt. Ám legelőször eszébe sem jutott tiltakozni hogy Zam Toáz levetkőztesse, mert tudta hogy ápolásra szorul, azután pedig hamar úgy döntött, fontosabb számára az illemnél és szeméremnél az hogy ne főjön meg a nagy melegben, ráadásul tudta, hogy bármi érne is leégett bőréhez, még ha az ruha is, elviselhetetlenül fájna. Így inkább megalkudott a sorssal, és esze ágában sem volt felöltözni.

Zam Toáz azonban tudta, most az egyszer nem engedhet a leánynak, bármennyire szívesen nézegeti egyébként ő is fedetlen bájait. Elvégre mégsem autókázhat át a városon hazáig úgy, hogy egy pucér nő ül mellette!

Hiába mutogatott meg azonban neki minden frissen vásárolt ruhát, Ajthila csak a fejét rázta, és mindegyiknél csak azt mondta:

—Ajthila ruha nem! Nem ruha! - ami persze nem azt akarta jelenteni hogy ezt nem tartja ruhának, hanem hogy nem akarja felvenni. Ilyen se fordult még elő Zam Toázzal: megesett már hogy egy nő nem akart levetkőzni a kedvéért, de olyan még nem történt hogy ekkora makacs-sággal ragaszkodjék valaki hozzá, hogy pucér marad a társaságában!

Végül aztán hősünknek mentőötleme támadt. Kinyitotta a terepjáró hátsó ajtaját, rátette a felújható gumimatracot a hátsó ülésre, és intett Ajthilának hogy szálljon be. Ezt ő, még mindig mezítelenül, meg is tette. Most Zam Toáz is beszállt, becsukott ajtót-ablakot, majd beindította a légkondicionálást. Ez a legújabb terepjárótípus volt, kifejezetten dúsgazdag vevőknek, ennek megfelelő szolgáltatásokkal is szerelték fel. Alig tíz perc múlva tíz fok alá süllyedt odabent a hőmérséklet. Átvéve Ajthila stílusát, Zam Toáz a ruhákra mutatott, és így szólt:

—Ajthila ruha igen?

Nem is csalódott a várt választ hallva:

—Ruha igen! - és immár fázósan, dideregve húzta össze magát a leány.

Ettől persze nem ment könnyebben a felöltözés, hiszen sérült, érzékeny bőrről volt szó, ráadásul a kocsiban kevés volt a hely, Ajthila mutatta is hogy kimenne felöltözni, de Zam Toáz csak a fejét rázta. Nem merte kiengedni a leányt, mert akkor megint melege lenne, s nem lenne semmi sem a felöltözésből. Ehelyett segített neki ahogy tudott, majd beindította a motort.

A váratlan, borzasztó zajra Ajthila ismét úgy viselkedett mint egy megriadt állat, nekiugrott az ablaknak, ki akart menni, de Zam Toáz végül lecsillapította. De még ezután is kezét a fülére szorította, annyira bántotta a hangos lárma.

Hanem végül kiértek az országútra, s itt míg hazafelé hajtottak, Ajthila el is feledkezett a zajról, olyannyira lekötötte figyelmét a temérdek érdekes újdonság, amivel még soha életében nem találkozott. Főleg amikor keresztülhajtottak egy-egy városon!

Hanem végre ez is megtörtént, s ott álltak Zam Toáz kis kertvárosi házacskájának bejárata előtt. Zam Toáz kiszállt, kinyitotta a kaput, behajtott az udvarra, majd kisegítette a leányt, és bevezette a házába.

Ajthilának már maga a ház is szokatlan látvány volt, ő nem ismerte a ház fogalmát, csak barlangokban és fülkékben tudott gondolkodni, Zam Toáz nem csekély döbbenettel állapította meg, hogy a leány még az ajtó és a kilincs használatával sincs tisztában. Ez ismét elgondolkodtatta. Egyre furcsábbnak tűnt szemében ez az úrlény. Ha egyszer egy civilizáció már a világűrben is képes röpdösni, hogyan hiheti ugyanakkor azt, hogy meg akarja őt enni, ráadásul élve?! Nem mintha a csók lenne a legnagyobb találmány azóta hogy az emberiség felfedezte a tüzet, de azért mégis... ezt hinni, az talán mégiscsak túlzás! No meg hogy az ajtót se ismerje...

Pedig az elkövetkező napok igenis azzal teltek, hogy Ajthilának meg kellett tanítsa a nyelv mellett a legalapvetőbb dolgokat is. A leány nem tudta használni a fürdőszobát sem, sőt még a vécét sem, és Zam Toáznak erről is majdnem gyakorlati oktatást kellett tartania, de végül megúsza azzal, hogy amikor Ajthila már láthatóan igen sürgetősen érezte magát kisdolga

miatt, s ide-oda toporgott nagy szükségében, bevezette a fürdőszobába, ráültette a vécékagylóra, s parancsolóan belemutatott. De még ezután is meg kellett mutatnia, hogyan kell az eredményt leöblíteni.

Könnyebb volt a dolog a fürdőkáddal. Ajthila imádott a vízben pancsikálni, s bár a Nap tüzétől óvakodott, szerette a melegvizet, olyan forró vízbe is képes volt beleereszkedni, amit Zam Toáz el sem volt képes viselni, ugyanakkor a csaknem jéghideg vizet is zokszó nélkül elviselte, és gyakran fürdött is hideg vízben, mert a fenti világ levegőjét még mindig nagyon melegnek tartotta. Persze csak azután fürösztgette magát, hogy már bőre gyulladásnak indult.

Zam Toáz nem tudta, mi az oka hogy a leány ennyire szereti a fürdözést, mert nem tudta hogy Aranyatya birodalmában sokféle földalatti forrás bugyogott elő a talajból, a legkülönbözőbb hőfokúak, s a fürdés ott a mélyben egyike volt a csekélyszámú örömök legnagyobbikának. Ingyen jött a hideg és meleg víz, Aranyatya ajándéka, ki is használták, minden leány naponta háromszor vagy még többször is fürdött ha tehetette, s általában tehetette. Itt fent meg még ráadásul jobban is érezte magát Ajthila a hűs vízben, mint a levegő melegétől kínozva. Zam Toáz azonban csak csodálkozott hogy Ajthila egész nap szinte ki sem száll a kádból. Még szerencse hogy a vízszámla miatt nem kellett aggodalmaskodnia, mert az aranylemezek árából még tartott, s még sok lemezke várta is a ruhán, hogy egyszer majd pénzzé tegye.

Elkészült a különleges szemüveg is, aminek nagyon örült Ajthila. De még ennek birtokában is óvakodott kilépni a szabadba, amit Zam Toáz nem is bánt különösebben, félve a leány lelepleződésétől.

Egyvalamiben azonban igazán gyorsan haladtak: Ajthila meglepően hatékonyan, könnyen tanult meg troggul. Nagyon ritka volt hogy egy szót kétszer kellett elmondani neki, általában előszörre már meg is jegyezte azt, sőt a hangsúllyal sem volt sok gondja. Ennek pedig két oka volt: egyrészt a modern trogg nyelvnek, és annak amit Ajthila hazájában, Aranyatya birodalmában beszéltek, közös őse volt, ami mégiscsak sokat jelentett, még ha kétezer év választotta is el egymástól a két nyelvet, másrészt mert a gyilkos kiválasztódási versenyben, amin ott lent a mélyben a leányok keresztülmentek, nemcsak a szépség számított, hanem az ész is, egy okosabb leánynak több esélye volt rá hogy férjet talál magának, felhívhatja magára a férfiak figyelmét, ezért a nők nemcsak egyre szebbek, de egyre okosabbak is lettek. Ajthila tehát éles ésszel rendelkezett, mely bárki fenti nőnek vagy férfinak ugyancsak becsületére vált volna, így könnyen ment neki a tanulás. Képes volt naponta száznál is több új szót megjegyezni, s alig két hónap múlva a nyelvtanban is kevés hibát ejtett. A főneveket könnyebben jegyezte meg mint az igéket, legnehezebben azonban a mellénevek egy kis csoportjával boldogult, a színek elnevezésével.

Arra hamar rájött, hogy a fenti embereknek szaglásuk gyakorlatilag nincs, mindössze jóformán csak két kifejezésük van a szagok varázslatos világára: az hogy bűdös és az hogy illatos. Ennél finomabb megkülönböztetésre egyszerűen képtelenek. Mintha a látás egész pompás világát le kellene írni azzal a két szóval, hogy világos és sötét!

Hanem ami a színeket illeti, itt furcsább volt a helyzet. A fentieknek volt sok szavuk a színekre, s Ajthila megtanulta egyszer például, hogy egy bizonyos szín neve a fenti nyelven piros, egy másiké pedig hogy zöld. Legközelebb azonban, amikor Zam Toáz egy tárgyat pirosnak nevezett, Ajthila elhűlve állapította meg, hogy ez a szín még csak nem is hasonlít arra, amit ő korábban pirosként jegyzett meg. S ez így volt az összes többi színnel is! Még a fehérrel is!

Ennek nem is jött rá sokáig az okára, sem ő, sem Zam Toáz. Jóval később, évek múlva, amikor Aranyatya lakóit már az egész világ ismerte, derült ki ennek az oka, komoly orvosi vizsgálatok után. A fenti emberek szeme ugyanis három alapszínre érzékeny, a vörösre, zöldre és a kékre, s minden más színt ezek keverékeként érzékelnek. Ám Aranyatya birodalmának lakói, a barlanglakók, ahogy őket mindenki nevezte, ők jobban láttak, az ő szemükben nem háromfajta fényérzékeny sejt volt, hanem ezenkívül még másik négy fajta is, melyek különböző fényhullámhosszokra reagáltak, náluk tehát nem három hanem hét alapszín volt, ezért két színt ami a fenti emberek, így Zam Toáz számára tökéletesen egyformának tűnt, ők esetleg merőben különbözőnek láttak.

A nyelvtanulásban segítségére volt még a rádió és televízió is. Ezek láttán is csodálkozott, de végül elfogadta a tévét is mint a fenti világ számos csodáinak egyikét. Igaz, miután a televízió is csak a vörös, zöld és kék színekből keveri össze az összes többi színt, színei megfelelték mondjuk Zam Toáznak vagy a többi fenti embernek, és tökéletesen színhűnek látták az ott megjelenő képeket, Ajthila azonban csak valamiféle homályos foltokat látott ott, mert az ő szeme által érzékelt másik négy alapszínt nem közölte a televízió, ezeket több-kevesebb (inkább kevesebb) sikerrel próbálta kikeverni a maradék háromból. Ajthila számára annyira torz színeket adott, hogy inkább átkapcsolta rendszeresen fekete-fehér üzemmódra, itt legalább tudta hogy nem lát semmilyen színt, ez még mindig jobb volt mint ha a tévé által tökéletesen eltorzított színekben látta a valóságot. Képzeljük el, hogy olyan filmet látunk, amelyben az ég sárga, a hó piros, a tenger lila, az emberek bőre zöld, s egyéb torzítások vannak, akkor némi-
leg hű képet nyerünk róla, miként látta élethűnek a tévé képeinek színét Ajthila!

Am a színek levevésével korántsem oldódott meg minden gondja. Azt nagyon nehezen értette meg, hogy az abban látott képek korántsem mindig a valóságot ábrázolják, hanem kitalált történetek. Jódarabig azt hitte hogy azok a szörnyű jelenetek, amiket a kaland- és akciófilmekben lát, s amikről azt sem tudja, mi történik és miért, csak azt érti hogy az emberek pusztulnak, ezek épp mostanában történnek valahol, s ez a legkomolyabb aggodalmakkal töltötte el. Úgy látszik a fenti világ jóval veszélyesebb mint azt valaha is gondolta!

Amikor pedig végre megértette hogy ezek nem igazi események, csak kitalálják őket az emberek, hogy szórakozzanak, nagyon meglepődött, s még jobban megrettent. Ha ezek a fenti emberek ilyen vérengzéseket csak szórakozásnak tartanak, milyen lehet ha amúgy igazából megdühödnek?! Ekkora vadság a legkomolyabban megrémisztette.

De nemcsak ebben, másban is kiütközött mennyire eltérő életmódhoz szokott. Egy alkalommal például olyan filmet nézett Zam Toázzal együtt, melyben tengerparton napozó embereket látott Ajthila. Már a tenger a végtelen vízfelületével is szokatlan volt a számára. Amikor azonban meglátta a napozó embereket, így kiáltott fel (akkor már meglehetősen jól értette a nyelvet):

—Mennyi sok halott! És senkisenem törőd velükkel!

—Nem halottak! - válaszolta Zam Toáz.

—Akkor miért fekszenek?

—Napoznak.

—Mi az?

—Feküdni a Nap alatt.

—Ki parancsol nekik ez a nagy szörnyűség?!

—Senki! Ők csinálják maguktól.

—Miért?

—Szórakozásból.

—Nem értem!

—Azért, hogy szép barnák legyenek.

—És ez nem fájja nekik?

—Nem, legfeljebb néha, ha túl soká fekszenek a Nap alatt.

—Ők ezt élvezni?

—Hogyne, még fizetnek is azért, hogy napozhassanak!

Itt megint hosszas magyarázkodásra került sor, mert Ajthila egyáltalán nem ismerte a pénz és a fizetés fogalmát. Odalent mindez tökéletesen ismeretlen volt, néha csereberéltek egymás között tárgyakat, de a pénzt nem ismerték, és a csere is ritka volt. Zam Toáz végül mégis megmagyarázta Ajthilának, hogy idefent az arany a legértékesebb fém, és a pénz, az olyasmi amiért sok aranyat lehet kapni, ezért mást is szívesen adnak az emberek a pénzért, amit tulajdonképpen azért találtak fel, hogy ne kelljen a nehéz aranyat magukkal cipelni, csak a könnyű papírt.

—Furcsa! Éppen mint én hallottam ezt legendában! Pedig az arany van értéktelen, mert az nálunk sok megvan!

—Igazán? Sok arany van a bolygótonkon?

—Bolygó? Ezt a szót én még nem ismer. Nálunk lent, hegy alatt!

—Milyen hegy alatt?

—Hát a nagy hegy, amelyből folyik a folyó, amiből te engem megtalál!

Zam Toáz egyszeriben felvillanyozódott. Egészen elfeledte hogy versében nem kért a hegy fennségétől aranyat, csak szép, nagyszemű leányt, akit íme meg is kapott. De nem is próbált szemérmesen úgy tenni mintha nem érdekelné a gazdagság. Azonnal faggatni kezdte a leányt, úgyszólván kíváncsi volt reá hogy honnan származott, s nagyon furcsállotta is, hogy Ajthila mindezt semmit nem tett azért, hogy úrlény barátaival kapcsolatba kerülhessen.

Nos, amit megtudott, ámulattal töltötte el. Legelőször is kiderült, hogy szó sincs úrlényről. Ajthila a Róm-nép tagja, bár azt az elnevezést hogy Róm-nép, maguk is ritkán használják, inkább csak legendáikban fordult már elő. És a föld alatt élnek évezredek óta! És aranyuk rengeteg van! És szegény kis Ajthila azért menekült ide fel, hogy elkerülje a halált. És ő, Zam Toáz nagyon tetszik Ajthilának, mert az ő férfiai olyan ocsmány külsejűek!

Ez a vallomás a lelke mélyéig megrázkáltotta, átölelte a leányt, és aznap este végre beteljesedett szerelmük, méghozzá mindkettőjük legteljesebb megelégedettségére. Ám még ezután is sokáig, napokig faggatta a leányt, bár ekkor még kevés szót ismert Ajthila, igaz, a beszélgetés közben egyre többet tanult, hogy kiismerhesse ennek a furcsa népnek a szokásait, s minduntalan csak ámult-bámult. Azt is tudta már, hogy Ajthila nem egyedül ment ki a felszínre, hanem két társnőjével, Ítával és Szuelával. S Ajthila így szólt:

—Én nagyon aggódom, mi történik velünk! Lehet hogy már meg is hal?

—Azt akarod hogy megkeressük őket? - kérdezte Zam Toáz, aki nem nagyon bízott a sikerben. Azóta már csaknem fél év telt el, és ha valaki meg nem találta őket, biztos éhenhaltak. Hiszen már a gyümölcsszezonnak is rég vége volt, s beköszöntött a tél. Hó ugyan nem szokott esni Troggföldön, de a magasabb hegyek csúcsain bizony elég csikorgós már ilyenkor a hideg, ha nyáron nagy is a meleg.

—Íta nagyon okos! Biztos valamit kitalál! Hátha visszamennek másik barlangba bele, és ott élnek! Menjünk el értük, hogy nekik segít!

—Még hogy én belemenjek egy sötét barlangba?! Szó sem lehet róla! - borsódzott meg Zam Toáz háta a gondolatra is.

—Én majd megkeresem őket! Én lát jól mindent!

Zam Toáz elgondolkodott. Erre Ajthila így szólt:

—Menjünk el, kérlek, és én hozok neked sok arany is barlangból!

—Hm! - gondolta meg még egyszer a dolgot Zam Toáz. —Végtére is kötelességünk segíteni szegény leányokon, nem igaz?

—Ne olyan gyorsan, kérlek, nem értem!

—Mehetünk! - foglalta össze véleményét Zam Toáz, azzal megcsókolta Ajthila ajkait. És Ajthila, mintha mindigis ezt tette volna, visszacsókolta őt.

9. fejezet: A kísértet újra megjelenik

AJTHILA BALESETÉT LÁTVÁ Ítá és Szuela nagyon megrémültek, és fájt is szívük társnőjük után, de mit sem tehettek érte, olyan gyorsan történt az egész. Annak nem volt sok értelme hogy keresni próbálják, nem is vezetett út a folyó mellett lefele, s nem is tudtak volna olyan gyorsan haladni ahogy a folyó sodorta a szerencsétlen leányt. Azt azonban mindenki gondolhatja, nem sok kedvük maradt ezután a folyóban fürdőzni, féltek attól hogy őket is elragadja az áradat, s aggódalmasan pislogtak a nagy bagoly felé is, aki az egész riadalmat okozta, de az, bár időnként elhuhogta magát, semmi jelét nem mutatta holmi támadó szándéknak. Ennek ellenére gyorsan kimásztak a folyóvízből, s azon tanakodtak mitévők legyenek. Szuela azt javasolta, térjenek vissza a gyümölcsfákhoz, de Ítá leintette. Ennek semmi értelme nem lett volna. Lefelé jönni is éppelég fáradságos volt, most meg hegynek felfele kellene menniük, ráadásul az a céljuk hogy emberekkel találkozzanak. Ezért elindultak a hegy lába felé, remélve hogy hamarosan valami könnyebb útra lelnek. A szúnyogok ismét megtalálták őket, s ez sietségre sarkallta őket. Végül kiértek egy széles földútra. Itt is a lefelé vezető irányt választották. Időközben mind magasabbra hágott a Fényes Nap, s őket mind jobban kínoztá a meleg. Mégsem mentek a fák közé, mert ott a sűrű bozót miatt nem bírtak volna haladni. Ráadásul hamarosan a halhólyagból készült szemvédőt is el kellett dobniuk, mert kiszáradt a Nap fénye alatt, kemény lett, elhomályosodott, s mit sem láttak rajta keresztül. Így viszont állandóan hunyorogniuk kellett, vagy éppen teljesen lehunyt szemükön át nézni ki a világba, így viszont nem láttak mindent tisztán. Lehunyt szemmel is látták ugyan például hogy hol vezet az út és hol vannak fák, nem túlzott hát Ítá amikor még a barlangban erről mesélt Szuelának, de így alig látták a színeket, és a kisebb tárgyakat, növényeket sem tudták megkülönböztetni egymástól.

Órák hosszat gyalogoltak, s déltájra már teljesen kiszáradtak, elfáradtak, lábukat, mely nem szokott ennyi sok gyalogláshoz, teljesen feltörte a cipő, és csorgott róluk a veríték. Nem mondták ugyan egymásnak, de ugyanaz járt mindkettőjük fejében: meg fognak halni. Nem bírják ki addig, hogy találkozzanak valaki fenti emberrel.

Ítá már épp azon gondolkodott, hogy be kéne húzódniuk a fák árnyékába, és ott pihenni estig, majd Holdanyó hűvösebb és kényelmesebb időszakában gyalognak tovább, amikor furcsa, rosszindulatú, s egyre erősebb zaj hallatszott, aminek eredetéről még csak halovány sejtelme sem volt. A két leány habozva állt meg az út közepén, nem tudták most mit csinálnak, egyáltalán, merről is jön ez a zaj, elfussanak-e, elbújjanak-e s ha igen, hová, amikor az útkanyarból hirtelen egy iszonyatos szörnyeteg bukkant elő, két hatalmas, az övéknél jóval nagyobb világító szemmel, elképesztő morgással, és hihetetlen sebességgel rohant feléjük.

Már egészen közel ért, s a két leányt szinte letaglózta a halálos rémület, moccanni sem bírtak. Mikor azonban épp visszatért volna tagjaikba az élet hogy megmozduljanak, a szörnyeteg megváltoztatta útját, az utolsó pillanatban félreugrott előlük, s helyettük inkább egy hatalmas, útszéli fának ment neki, ami fenyőfa volt, habár a nevét a két leány még nem tudta.

Az évszázados fenyő belereszketett az óriási ütésbe, és tetejéről elszáradt gallyak és tűlevelek kilói potyogtak a szörnyetegre, aminek eleje egészen formátlanná lapult az ütközéstől, sőt fel is fordult, és a két leány álmélkodására két ember pottyant ki belőle, jópár lépést gurulva az úton. Emiatt persze tele lettek mindenféle zúzódásokkal, de jó volt mégis hogy a szörnyeteg az utolsó pillanatban kiköpte őket, mert ekkor a szörny egy minden eddiginél nagyobbat hörrent, majd lángralobbant, s ha ki nem köpi áldozatait, azok ropogósra sülnék benne.

Ítá és Szuela nem értették, mi történt. Mitől gondolta meg magát a szörny, miért nem vetette rájuk magát, miért lett ehelyett öngyilkos, hogy saját magát eméssze el gyilkos tűzében?!

—Embereket evett! - kiáltott fel álmélkodva Szuela.

—Talán mégsem. - rázta meg a fejét Ítá.

—De hiszen itt fekszenek az áldozatai!

—Igen, de mégsem ette meg őket.

—De hát halottak! Meg se mozdulnak!

—Szerintem ez nem is szörnyeteg volt, hanem valami ügyes készülék, amivel gyorsabban tudnak haladni a fenti emberek! Nézd csak meg, nem is lábai vannak, hanem kerekei!

—De akkor mi történt?

—Valami elromolhatott benne. Tudod, mint amikor a földalatti folyóval hajtott vízikerekünk eltörnek!

—Segítsünk nekik! - szólt Szuela, aki igazi vajákos volt, s mindig mindenkinek segíteni akart. Csak persze nem mindig tudott.

Most sem nagyon tehettek mást, mint hogy távolabb húzgálták az égő „szörnyeteg”-től utasaikat, és maradék vizükkel meglocsolták az arcukat, hogy magukhoz térjenek.

A két férfi nem volt más mint Töpen és Tepec.

Ama emlékezetes éjszaka után, melyen Tepec rálőtt a kísértetnek tartott Ítára, Töpen tanácsát követve el is hagyták a környéket. Töpen ugyanis ügyvéd volt valaha, míg ki nem csapták az Ügyvédi Kamarából, s így foglalkozása révén roppant bizalmatlan ember. Nem nagyon hitt az emberi jóságban, s úgy vélte, ha valaki szimatol utánuk, az csak rosszat akarhat nekik.

Az emberekről alkotott rossz véleménye részben szakmájának köszönhető. Hisz naponta csak azzal foglalkozott, hogy más elrontott életet hozzon rendbe, ezen életet más emberek rontották el, s foglalkozásszerűen találkozott az emberi hitványság, galádság, gonoszság és erőszak minden elképzelhető formájával. Különösen azonban akkor rendült meg a hite az emberi nemből, amikor megvonták ügyvédi engedélyét. Ez pedig azért történt, mert egy kisstilű, pitiáner bűnöző éjszakai kódorgása alatt találkozott Töpen feleségével, aki anyjától tartott hazafelé, kirabolta, megerőszakolta és megfojtotta. Hogy miért kellett megölni az asszonyt, az soha nem derült ki világosan, az illető a tárgyaláson egészen ellentmondó magyarázatokat adott, valószínű hogy nem is volt egészen józan akkor amikor ezt tette, de tény ami tény, megfojtotta Töpen feleségét.

Töpen nagyon szerette a nejét. Bár nem volt vérengző alkat, hazudnánk azt állítva, hogy ha halálra ítélik a gazembert, könnyeket hullatott volna utána. Ám mint ügyvéd, tisztában volt vele, hogy legjobb esetben tíz év szigorított fegyházra kaphat rablógyilkosságért a trogg törvények szerint, halálbüntetést különben sem szóhatnak ki rá, mert akkortájt heves vita dúlt erről, s bár hivatalosan nem törölték el, de az Országos Bírói Kar bejelentette, hogy átmenetileg szüneteltetik az alkalmazását.

Hanem az nagyon felháborította, hogy a gazfickót az egyik legügyesebb ügyvéd védte, a fickónak ugyanis volt pénze megfizetni azt, míg Töpen, nem lévén ügyész, nem képviselhetette a vádat. Ez az ügyvéd ráadásul ki nem állhatta Töpent, mert néhány jópénzű vállalkozó perében más oldalon álltak és ezekben a perekben Töpen győzött, s úgy próbált most kicsinyes bosszút állni, hogy igyekezett felmentetni azt a férfit, aki megölte Töpen feleségét.

Ez persze reménytelen ügy volt, hiszen a gyilkosságot egy gyengébb pillanatában maga az elkövető is beismerte, s tagadhatatlan volt mind az erőszak, mind a halál ténye, sőt a nő ékszerait is megtalálták nála, felmentésről tehát szó sem lehetett. Ellenben sikerült elérnie hogy a gyilkost mint beszámíthatatlant, elmebajosnak tartsák, szerzett orvosokat akik ezt tanúsították (Töpen szerint lefizette őket), s az illetőt kényszergyógykezelésre előbb elmeorvosintézetbe majd idegstanatóriumba szállították, és onnan két év múlva állítólag „gyógyultan” távozott.

Ez már azért mégiscsak jóval több volt mint amit Töpen el tudott viselni! Óhózzá is került ugyan sok csirkefogó akiket igyekezett legjobb tudása szerint védeni, s lelke legmélyén jól tudta hogy számosan közülük jóval kevesebb büntetést kaptak mint amit jogosan kiérdemelték volna, de efféle trükköket sohasem alkalmazott, mindig a tényekből indult ki. Nem fizetett le tanúkat vagy orvosokat. Ha védencének szerencséje volt, s a jogszabályok engedték, kevesebb büntetést kapott. De hogy egy nemi erőszakkal tetézt rablógyilkosságot megússzon valaki két év kórházi kezeléssel?!

Mélységesen megundorodott az egész emberi nemtől, de főleg az ügyvédi pályától. S egyszer csak, ahogy ott állt felesége fényképe előtt, megszületett fejében a bosszú gondolata.

Feleségének az volt a szokása, hogy haját mindig egészen hihetetlen színűre festi, legutóbb, azon az emlékezetes éjszakán éppen türkizkék volt. S majdnem mindig óriási napszemüveget viselt, melyek a fél arcát is beborították. Azt mondta neki, szeret úgy kinézni mint valami

űrbéli látogató, mert az olyan jópofa, szereti meghökkenteni az embereket. Életvidám asszonyka volt. Valószínűleg éppen a különlegessége keltette fel gyilkosának a figyelmét is.

Töpen, kapcsolatai révén, kinyomozta, merre lakik a „gyógyult” gyilkos. És mert pénze akkoriban még volt bőven, felbérelt egy nőt, hogy öltözzön fel hasonlóan mint a felesége volt akkor éjjel, és igyekezzék magára vonni a férfi figyelmét. Ez sikerült is a nőnek. A férfi persze megtámadta. S amikor a nő már javában a földön hevert és sikoltozott mert a férfi fojtogatta, Töpen, aki a közelben leselkedett utánuk és csak erre várt, odarohant, előkapta a pisztolyát, és minden lelkiismeretfurdalás nélkül fejbőlötte a gazembert.

A nőt nagyon jól megfizette, és az egyébként sem árulhatta el őt, mert akkor önmagát is belekeveri előre megfontolt szándékkal kitervelt gyilkosságba. Így Töpent nem ítélték el, hiszen ő csak a segítségére sietett egy megtámadott nőnek. Mégis baja lett az esetből, mert nem volt fegyverviselési engedélye, ezt nem kapott bár szerette volna beszerezni, ráadásul, bár bizonyíték nem volt ellene, a bírókat és az Ügyvédi Kamara tagjait sem ejtették a fejükre, elgondolkoztak azon hogy Töpen épp azt a férfit lőtte fejbe aki korábban a feleségét ölte meg. Így, az illetéktelen fegyverviselésre hivatkozva, kicsapták az ügyvédek közül. Töpen nem is nagyon bánta. Megundorodott az egész szakmától.

Ellenben, barátai szerint, lezüllött. Ő azonban nem így fogta fel. Más életet kezdett élni. Hajlandó volt különböző kétes üzelmekre, s csalásokra is ha sok pénzt hoztak a konyhára. Az volt a véleménye, ha más megteheti, ő miért ne tenné? S így találkozott egyszer csak újra Tepeccel, akit valamikor ő védett, s felfogadta, mert szüksége volt egy erős fickóra, aki meg tudja védeni, ha úgy hozza a sors. Tepec sem volt éppen hülye, de párosukban mégiscsak Töpen volt az ész, és amikor néhány rendőrrel találkozott, akik fel akartak lépni ellenük, hát ezektől a találkozásoktól rettegtek a zsaruk, mert Töpen úgy kerülgette a paragrafusokat mint egy profi síelő a zászlókat, sikamlós volt mint egy kígyó, és soha nem lehetett rajtakapni. Kerülni igyekezett ugyan a találkozást a rend derék őreivel, igazából azonban jobban félt némely nagyhatalmú gengsztertől, akiket néha átvert, s akikhez képest ő csak kishalnak számított.

A hivatalnokokkal végülis nem volt sok baja. Azokat kötötték a törvények, amik alól egy kígyó simaságával bújt ki. Egyébként is, a városi rendőrfőnök miatta kérte korkedvezményes nyugdíjaztatását, mert sikerült csőbe húznia egy bizonyos fényképpel, melyen az öregúr igen csak furcsa pózban mutatkozott egy hölgygel, aki történetesen nem a felesége volt, sőt akár a leánya is lehetett volna. A kerületi adóbeszedő pedig áthelyeztette magát másik városba, mert valahányszor Töpen adóbevallásával foglalkozott, olyan ideges lett hogy a rángógörccs jött rá. Hiába próbálta adócsaláson érní, Töpen jobban ismerte a paragrafusokat, kedvezményeket mint ő.

Alvilági ellenségeit azonban nem kötötte a törvény. Néhányszor már megpróbálták agyonlőni, bár olyan gengszter is akadt, aki tanácsát kérte, s jól meg is fizette érte.

Bármilyen élelmes volt is azonban Töpen, igazából mégsem tudta úgy megszédni magát, mint szerette volna. Valahogy hiányzott belőle az igazi lelkiismeretlenség, az igazi gátlástalanság, törtetés, ez pedig megakadályozta abban hogy úgy kihasználjon másokat, ahogyan az kellene, legalábbis akkor, ha valóban tekintélyes vagyont akar felhalmozni.

S amikor már öt esztendeje is ezt a furcsa, törvényen kívüli életet élte, egyszer csak azon vette észre magát, hogy kezd rendszeresen a bíróságról álmodni, ahol újra ügyvédként tevékenykedik. Nem kellett pszichiáternek lennie ahhoz hogy rájöjjön, ez azt jelenti hogy újra megjött a kedve régi hivatásához, kezd visszatérni az életkedve.

Ennek persze az is okozója lehetett, hogy azt az ügyvédet, aki annak idején felesége gyilkosát védte olyan sikeresen, rejtélyes balesetek kezdték érni, érdekes módon épp azidőtájtól kezdődően, hogy Töpent kicsapták az ügyvédek sorából. Őrála is készült fénykép, néhány szép diáklány körében, akik meztelenül sűrögtek körülötte, és oszlopként magasba törő himtagját pávatollal legyezik, de ezt a fényképet senki nem ajánlotta fel neki, holmi lemondásért vagy nagyobb pénzösszegért cserébe, egyszerűen ajánlott levélként postázták felesége részére, egyetlen magyarázó szó nélkül. Ráadásul, hogy a baj nagyobb legyen, készült a képről színes fénymásolat is, ezer példányban, s ezeket valaki szemérmetlen disznó kiragasztotta egy éjszaka abba a lépcsőházba melyben lakása volt, de jutott belőle a város forgalmasabb pontjaira is, s min-

den ügyvéd, bíró és ügyész ismerőse is kapott belőle postán, emellett a fontosabb ügyfelei szintűgy. Csak a jó ég tudja, hogy a különben szigorúan bizalmas címlistát miként tudta megszerezni tőle ismeretlen rosszakarója, hacsak nem akkor, amikor egy hónappal a fenti eset előtt betörték éjszaka az irodájába, és semmi készpénzt nem vittek el tőle, csak kiszerelték a számítógépéből a merevlemezes egységet, ami az összes efféle adatokat tartalmazta. Igaz, volt másolata róla, de úgy látszik a tolvajnak nem is a károkozás volt a lényeg, hanem az információszerzés. Az természetesen merő véletlen lehet hogy bár irodája a harmadik emeleten feküdt, de a tolvaj mégis az ablakon át jutott be, és Tepec valamikor ifjúkorában kiváló alpinista volt, s egy darabig hegymászó-oktatóként is tevékenykedett...

Emiatt, mert a hűtlenkedés még nem törvénytelen tett, nem csapták ki az ügyvédurat a testületből mint Töpent, de anyagilag teljesen tönkrement, mert minden fontosabb jól fizető ügyfele elhagyta, újak alig jöttek, s barátai úgy megritkultak mintha pestises lenne. Felesége elvált tőle, s jószeriből mindenből kiperelte, megkapta a két gyereket, a házat, kocsit, nyaralót, gyerektartást is. Az ügyvédúr legnagyobb bosszúságára a felesége ügyvédje, aki oly sikeresen lépett fel ellene, egy tejfölösszájú kis vakarcs volt, akinek még a tinta sem száradt meg a diplomáján, mégis kiválót alakított a valóperes tárgyaláson. Egészen véletlenül Töpen jóbarátja volt valaha. Most már persze nem kérkedett barátságával, Töpen immár nem volt szalonképes név az ügyvédek körében, de titokban tartotta vele a kapcsolatot, s Töpen jól felkészítette.

Nem tehetett mást, elköltözött egy másik városba, de Troggföld nem volt olyan nagy, hogy Töpen rá ne talált volna, persze sosem fedte fel magát. Itt érdekes módon nem nemi életével voltak problémák (Töpen kissé művésznek tartotta magát és egy igazi művész sosem ismétli önmagát), hanem valahogy úgy esett a dolog, hogy egy idős anyókat elgázolt, akinek lába törött, s bár felajánlota hogy beviszi a kórházba, az anyóka biztosította őt hogy semmi baj, elfelejthetik az egészet ha fizet neki egy bizonyos összeget. Szerencsétlen feje, csak hogy ne kerüljön ismét bajba, beleegyezett az üzletbe, fizetett és elhajtott. Az anyókanak azonban eszé ágában sem volt eltűnni a környékről, ott hevert míg valaki más meg nem találta, méghozzá a derék Tepec, aki véletlenül arra járt, és beszállította a kórházba. Az anyóka pedig immár nem tudott semmiféle egyezségről, és a dolognak cserbenhagyásos gázolás lett a vége, az ügyvédi kamarából való kitiltás, és három év börtön.

Az persze merő véletlen lehet hogy az anyókanak, aki vállalta a veszélyes karambolt, lábtörést, olyan fia volt, akinek egész komoly adóssága volt már az egyik környékbeli gengszterfőnöknél, és cserébe beígérték neki a korai halált... Érdekes módon, amint megszületett az ítélet a három év börtönről, valaki kifizette a fiú adósságait.

Minden oka meglehetett hát Töpennek arra hogy visszatérjen életkedve, de egyelőre még amolyan bizonytalan hangulatban volt, ment is volna vissza ügyvédnek, meg nem is. A kitiltástól már mehetett volna, mert az efféle tiltások csak akkor szólnak örökre ha jogerős büntetés is sújtja az illetőt, az ő esetében pedig ilyesmiről szó sem volt, bár számosan gyanakodtak rá, eddig még nem volt priusza, bizonyítéknak híre-hamva sem volt. Kitiltása tehát csak őt esztendőre szolgált, az meg már letelt. Elég csak bemennie a megfelelő hivatalba, és kiválthatja az engedélyt, melynek birtokában újra ügyvédkedhet. De még maga sem tudta igazán, mit akar, ezért indult el Tepeccel a Rabang-hegyhez, ahol, mint Tepec mondta, korábban gazdag aranylelőhelyet fedezett fel. Úgy vélte, egy kis arany nem árthat, s közben meggondolja azt is, mitévő legyen.

Az aranylelőhely nem is volt olyan gazdag mint remélte, de mégis érdemesnek látszott dolgozni rajta, és meg is lett fáradozásuk eredménye, mikor azon az éjjelen Tepec rálőtt a kísértetre. Emiatt Töpen úgy döntött hogy egy időre visszavonulnak, vagy két hétre, aztán lett ebből három is, mert Töpen mindig nagyon óvatos volt. S ezután, ahogy visszafelé hajtottak, hogy újra aranyat ássanak, amint befordultak egy útkanyarba, Töpen, aki az autót vezette, azt látta hogy két emberforma lény áll az út közepén, tetőtől-talpig aranyosan csillogó ruhába öltözve, s bár csak egy pillanatig látta őket a karambol előtt, határozottan nőknek tűntek, bár hogy mitől van ilyen érzése, meg nem tudta volna mondani. Sőt, még a szívverése is megállt egy pillanatra, mert úgy látta mintha mindegyik óriási napszemüveget viselne mint a felesége szokta valaha, ráadásul az egyiknek még a haja is türkizkék volt!

Nem tehetett mást, félrerántotta a kormányt, aztán egy fenyőt látott a kocsi felé közeledni, azután elveszítette az eszméletét.

Arra ébredt, hogy iszonyúan fáj minden tagja, s valaki langyos, poshadt vízzel próbálja hűsíteni az arcát.

Nagy nehezen kinyitotta szemét, s ekkor azt hitte álmodik: mert szeme egy másik szempárba nézett, de e két szem külön-külön is akkora volt, hogy ezeket semmilyen ismert méretű nap-szemüveg lencséje be nem fedte volna. De nagyon barátságos arc volt a gazdája ezeknek a szemeknek, ráadásul az arcot türkizkék hajkorona övezte.

Újra behunyta a szemét. Azt kívánta, bár halna meg rögtön, az még mindig jobb mint ha megbolondul. Ám amikor újra kinyitotta a szemét, még mindig ugyanezt az arcot látta. Ekkor sóhajtott egy nagyot, s úgy döntött, hogy mint gyakorlatias fickó, nem tehet mást mint hogy elfogadja valóságnak a látottakat, legalábbis amíg meg nem győződik róla hogy képzelődés az egész.

—Hát te meg ki vagy? - kérdezte a leánytól.

Az válaszolt is neki valami ismeretlen nyelven, amiből egy kukkot sem értett. Feltett még néhány kérdést, olyasmiket például hogy más bolygóról jöttek-e, meg azt is hogy hogyan hívják, de ezekkel sem ment sokra. És ekkor megszólalt a háta mögött Tepec:

—Kár a fáradságért, főnök! Én már megpróbáltam mindezt, de semmire se megy velük az ember. Nem értenek a nyelvünkön. Különbözik örülök neki hogy még élsz!

Töpen nagy nehezen felült, s megfordult. Tepec is elég rozoga állapotba került az ütközés következményeképp, de láthatóan nagyobb baj nélkül megúszta. Egy fának támaszkodva ült, s egy másik furcsa, zöld hajú leány ápolta.

S a zöld hajról hirtelen eszébe jutott neki valami.

—Tepec! Ez véletlenül nem az a leány akit meglőttél?!

—De, sajnos ugyanaz! Különbözik Ítának hívják, azt a kiscsajt pedig aki téged kezelget, úgy, hogy Szuela.

—Honnan tudod?

—Elbeszélgettünk egy kicsit mutogatással. Előbb tértem magamhoz mint te, főnök! Hát képzelheted, a frász tört majd rám amikor azt látom hogy a kísértet hajol fölem akit meglődöztem! No, mondom magamnak, neked véged Tepec pajtás, már a túlvilágon kóricálsz! De nem, szó sincs róla, mert amikor kissé jobban körülnézek, látom hogy még nagyonis ebben a világban vagyok, bár hogy ezek a kis pipik miféle szerzetek itt, arról gőzöm nincs! De jóféle szerelésük van, nem is vitás, mert tetőtől-talpig aranyba vannak bugyolálva!

Töpen csak most lett figyelmes arra, hogyan is öltözködnek megmentőik. S az sem lehetett kétséges hogy Tepecnek igaza van, valóban nem haltak meg, mert még most is ott látta füstölögni a fa mellett kiégett kocsiját, az pedig nehezen hihető hogy az angyalok a lelkével együtt a kocsironcsot is átszállítsák akár a pokolba, akár a mennyországba.

—Tehát most már nem hiszed hogy kísértet? - faggatózott tovább.

—No nem, nem, azt már nem! - védekezett zavartan Tepec. —Tudod, főnök, egy kísértet, hát az már rég leharapta volna a fejemet bosszúból amiért meglőttem, de ezen a leányon cseppet sem látszik bosszúvágy, sőt segít nekünk!

—Nem sokat ér a segítség!

—Megteszi amit tud. Már azzal is sokat tett hogy elhúzott az égő roncs mellől. Nézd csak meg, jól látni hogy hova repültünk ki, ha ott maradunk, olyan ropogósra sülünk mint a kacsa püspökfalatja!

—Igen, de az egész baleset miattuk volt!

—Hát, ez igaz. De így is szép volt tőlük, nem igaz?

—Jó, jó, persze! S miből gondolod hogy ez a furcsa kis nő ugyanaz, mint akit meglőttél?

—Láttam rajta hogy felismert. És amikor fölem hajolt, hát nem is tudom hogy volt ehhez bátorságom, de merészeltem kissé félrehúzni a ruháját, és láttam a seb nyomát! Mert képzeld csak, begyógyult ám neki, igaz, csúnya heget hagyott, de ilyen rövid idő alatt begyógyult! Nem semmi, igaz-e?!

—Jó, jó, de most azt kéne megtudnunk hogy kik ezek és mit akarnak! Fel tudsz állni?

—Hogy őszinte legyek, még nem mertem megpróbálni!

—Aha, nyúlkalni a lányok ruhája alá, azt igen, de szembenézni a valósággal, ahhoz nincs merszed! Szép kis alak vagy te!

—De főnök, csak az egyiknek nyúltam a ruhája alá, és nem is tiltakozott ellene! Hidd el, nagyon barátságosaknak látszanak!

—A krokodil is nagyon barátságos az áldozatával, még könnyezik is evés közben! Talpra, aztán majd meglátjuk!

—Mit?

—Mindent! Amíg meg nem tudom hogy kik ezek, nincs bizalmam bennük! Szerintem nem is emberi lények ekkora szemekkel! És milyen fehér a bőrük!

—De főnök, ha nem emberek, akkor talán kárpótolhatnak bennünket egy kis arannyal a szétment kocs miatt! Hisz aranyuk, az van bőven!

—Gondolod hogy akkor is barátságosak maradnának ha elkezdenénk lehúzgálni róluk a ruhákat? Mert én kötve hiszem!

—Nem, nem erre gondoltam! Különben sem merném ezt tenni, meg nem is akarom, tudod, szégyellem magamat hogy rálöttem amikor olyan kedves most is velem! De ha összeismerkedünk velük, ajándékként is kaphatunk aranyat tőlük!

—De beszélni sem tudunk velük!

—Tanuljuk meg a nyelvüket! Vagy ők a mienket!

—Hm! Gondolod hogy ráérnek? Mert ez sok időbe telik!

—Nem látszanak sietősnek!

—Hát az biztos hogy nagy lehetőség! Kapcsolatot teremteni egy idegen civilizációval... Ettől nőne csak nagyra a hírnevem! - ábrándozott el Töpen, és újra végignézett a hozzá közelebbi leányon, Szuelán. S meg kellett állapítsa, veszettül csinos nőről van szó. Kissé volt feleségére emlékeztette, de ettől eltekintve is bolondult a nagy szemekért. Hát ennél nagyobb szempárt nehezen kaphatott volna.

—Tegyünk egy próbát! - szóló Tepechez, azzal felállt, s megállapította hogy csontja nem törött, s tud menni. Ez szerencsére Tepecről is elmondható volt. Töpen elindult visszafele, s intett a két leánynak. Azok engedelmesen követni kezdték.

—Na jól van! - szóló most Töpen, és megállt. —Úgy tűnik, ők is kapcsolatba akarnak kerülni velünk, akármiféle fajták is. Hát akkor Tepec fiam, itt van egy kis pénz! - és benyúlt ruhájába, s belső zsebéből előkotorászta pénztárcáját, és odadobta Tepecnek. —Még szerencse hogy mindig magamnál tartom! Benne van vagy ötvenezer kápé, de megtalálod benne a hitelkártyámat is. A kódja 2901, hát akkor fogod ezeket, szeded a lábadat és olyan gyorsan beszaladsz a legközelebbi városba ahogy csak bírsz, és megveszed az első autót ami eladó! Ne felejts el tankolni sem! Aztán visszajössz ide, nagyon gyorsan, de azért vigyázol nehogy a nyakadat törd! Én itt megvárlak, s igyekszem elszórakoztatni a hölgyeket, nehogy unalmukban elszeleljenek. Ja igen, és veszel két napszemüveget is, olyan sötét üvegűt, s a legnagyobbakat vedd meg amiket csak kapsz, hogy eltakarjuk az arcukat velük ha emberek közé merészkedünk! S tudod mit, vegyél egy csomó gyümölcsöt meg édességet is, és hozz innivalót, mert szomjas vagyok, és őket is megkínálom, ne mondják hogy nem ismerjük a jómodort!

—De főnök, a legközelebbi város legalább tíz kilométerre van!

—Megvan az húszra is, barátom! S ha később indulsz, később csicsikálhatsz otthon az ágyinkódban! Különben betérhetsz valamelyik útmenti tanyába is, nem bánom! Hiszen mondtam, van ötvenezer készpénz is a tárcában. Nem elég valami csodautóra, de erre nincs is szükség, nekem jó úgy is ha bármilyen tragacsot megveszel, csak arra legyen jó hogy innét hazacipel minket! Na mi az, még mindig itt rontod a levegőt?!

Tepec savanyú arcot vágott, és elindult hogy autót szerezzen valahonnan, Töpen pedig, aki látta hogy a nők nem igazán érzik jól magukat a Nap alatt, s neki is melege volt, behúzódott a fák közé, Itá és Szuela is követte. S itt aztán nekilátott hogy jelbeszéddel elkezdjen ismerkedni velük, különösen a neki mind jobban tetsző Szuelával, s rájöjjön, hogy ő tudja-e hamarabb megtanulni furcsa ismerősei nyelvét, vagy azok az övét. S hamarosan úgy tapasztalta, hogy a

két nőben igen nagy hajlandóság rejlik a nyelvtanulásra. Ez nem is volt véletlen. Amikor Itá és Szuela látta hogy a férfi, aki be is mutatkozott nekik Töpen néven, igyekszik megtanulni a nyelvüket, gyorsan megbeszélték egymás között hogy nem hajlandóak őt megtanítani Arany-
atya nyelvére, mert akkor ők tanulnák meg lassabban a fentiek nyelvét, ami pedig szükséges nekik ahhoz, hogy itt elboldoguljanak. Hamarosan Töpen is észrevette hogy nincs bennük a tanításra hajlandóság, így nem maradt más választása mint hogy ő próbálkozzon meg a trogg nyelv átadásával. Lehet hogy túlzásnak tűnik hogy nem sokkal magához térése után Töpen máris efféle foglalatosságba kezdett bele, de mindig nagyon célratörő ember volt, s jobbat úgy-
sem tehetett Tepec visszatértéig, erre hamar rájött.

Tepec sokáig maradt távol, s Töpen nem is számított másra. Már egészen beesteledett, amikor visszatért, egy köhögő, prüszkölő – traktorral, ami után egy rozzant utánfutó volt kötve. Il-
latából megállapítható volt, hogy valaha trágyaszállításra használták.

—Mit hoztál te szerencsétlen?! - fogadta köszöntés helyett Töpen.

—Bocs, főnök, de ez volt az egyetlen a környéken amit eladtak! Én meg nem akartam mesz-
szebb menni, s nemcsak azért mert utálok gyalogolni, pláne sebesülten, hanem mert siettem
vissza! Elvégre nem tudtam meddig bírja szóval tartani azokat a leányokat akiknek a nyelvét
sem beszéli, hiszen amikor a múltkor társaságba mentünk, akkor is tíz perc után otthagyták a
nők, pedig azok troggul beszéltek, de nem bírták a vicceit!

—Fogd be a szádat te tahó!

—Hogyne, amint felpattan a platóra, s már repesztek is hazafelé!

—Csak nem gondolod hogy a nők trágyaszállító kocsin utaznak majd?!

—Máshová nem férnek fel! Ne tétovázzon, főnök, másképp lemarad a vacsoráról! Legfeljebb le-
cseréljük majd az első városban ezt a roncsvázat!

Töpen nem tehetett mást, felkászálódott a kocsira, s intésére a leányok is habozás nélkül fel-
máztak mellé. Ezután Tepec gázt adott, s már repesztettek is hazafelé... teljes harminc kilo-
méteres sebességgel.

Jóval éjfél után otthon is voltak.

Töpen még jónevű ügyvéd korában meglehetősen sok pénzt keresett, sőt ügyvédi pályfutásá-
nak (ideiglenes?) megszűnése után sem nyomorgott éppen, így szép nagy házban lakott. Az-
után hogy alkalmazta Tepecet, főleg testörnek, a fiatalember is ott lakott nála, megkapta az
egyik földszinti szobát, ami neki jó volt, biztonságosabb így hogy Tepec állandóan elérhető, s
Tepecnek is jó volt, ki korábban mint hajléktalan, lakással nem dicsekedhetett. Ám ezen felül
is volt még számos szoba a házban, s két egymásba nyílt odaadott most a leányoknak, Szue-
la, a türkizhajú, épp volt felesége szobáját foglalta el. Neje régi holmijaihoz Töpen azóta sem
nyúlt, de ennek nem valamiféle érzelgősség vagy gyász volt az oka, habár feleségét tényleg sze-
rette hisz bosszút is állt érte, hanem az egészen közönséges lustaság. Volt is nagy por a szo-
bában! Sőt a másikban is! Annyira azonban nem terjedt udvariassága, hogy ő takarítson ki a
nők kedvéért. Akár világürből jött látogatók, akár nem, mégiscsak nők, s Töpennek az volt a
véleménye hogy a takarítás kifejezetten női munka. Tepec sem gondolkodott másképpen.
Ennek eredménye persze az egész házon meglátszott. Töpen ugyan fizetett egy bejárónőt, de az
csak a konyhát, fürdőszobát, s az ő szobáját rakta rendbe, hetente egyszer, de Itáék érkezése-
kor már négy napja nem jött.

Itá tehát egy lakatlan, éppen csak ágygal s ágyneműkkel berendezett szobát kapott, Szuela
pedig egy olyat, mely zsúfolva volt egy másik, fenti nő, egy valamikori feleség holmijaival. A nő
fényképe különben ott lógott a falon.

Ha azonban azt akarjuk érzékeltetni, mit is gondoltak minderről hősnőink, legelsőbbben is ar-
ról kell szólni, hogy ők sem maradtak közömbösek a városon való keresztúlautókázás élme-
nyei iránt, s bár éjszaka értek a városba, s így őket nem látták kíváncsi járókelők, ők felettébb
kitűnően láttak mindent, s Töpen hallotta is, hogy élénken csivitelnek egymás között. Ő, sze-
gény férfi persze nem tudta, de a nők egyhamar megállapították hogy amióta népük a föld alá
vonult, idefent úgy látszik mindenki kivételes képességű varázslóvá vált, vagy olyan remek

mesteremberré, hogy az ügyesek kasztjának legértelmesebb egyede is elbújhat előttük szegye-
nében. Ezután megtárgyalták maguk között a két férfi előnyeit-hátrányait is, különös figyelem-
mel a külsejükre, nem mintha a szellemi előnyöket kevesebbre becsülték volna a külsőnél, de
hát Töpenről és Tepecről még igazán nem mondhatták el hogy tisztában lehetnének lelki
mélységeikkel, nem tudván még beszélni velük, így csak külsejükről alkothattak véleményt.
Arról is beszélgettek, hogy a két férfit vajon foglyulejtőiknek vagy megmentőiknek tekintsék-e,
de erről még nem tudtak dönteni; – annyi bizonyos volt, s ebben meg is egyeztek, hogy ameny-
nyiben elfogták őket, úgy azt felettébb kíméletesen tették, s efféle fogság ellen semmi kifogá-
suk nem lehet, mert voltaképpen egyenlő, legalábbis az ő számukra, az életmentéssel.

Ítá azt is elmondta Szuelának, hogy a Tepec nevű fenti férfiban felismerte azt aki megtámad-
ta őt, sőt azt is észrevette hogy a férfi is felismerte őt, mert megnézte és megtapogatta a sebhe-
lyet.

—Látod ugye hogy nem kell félni a fenti férfiaktól! - mondta elégedetten nővérének. —Ez a férfi
is akkor csak az ijedtsége miatt támadott rám, most azonban, hogy rájött, nincs oka félelemre,
már egészen nyugodt és könnyen kezelhető! Sőt! Még azt is világosan megéreztem a szagáról
hogy elszégyellte magát, nyilván mert ő is rájött hogy ok nélkül okozott akkora fájdalmat
nekem!

—Nem vitatkozom veled! Most már én is örülök hogy itt vagyok és kijöttem veled a felszínre, de
nagy bátorság kellett hozzá, ezt máig vallom!

—Elismerem! Miért ne ismerném el, hogy bátor vagyok? - és a két leány egymásra nevetett.

Töpen látta e nevetést, s arra gondolt, a két nő úgy tűnik jól érzi magát, élvezik az autóká-
zást. Csak tudná honnan cseppentek ide!

Azután hogy hazaértek, felesége ruhái közül előszedett néhány csinosabbat, s bevitte a leá-
nyoknak, majd megpróbálta jelekkel értésükre adni, hogy öltözzenek át. Miután távozott, majd
kiszvártatva benyitott újból, látta hogy kívánságának eleget is tettek. Tartott tőle kissé hogy
esetleg nem lesznek képesek megbírkózni a ruhadarabok rejtelveivel, de hát Ítá és Szuela egy-
aránt igazi nő volt, ráadásul kivételesen értelmesek is. Sőt, még Ajthilánál is okosabbak, elvég-
re nekik sikerült megfelelniük azoknak a felettébb szigorú követelményeknek, vizsgáknak,
amik ahhoz kellettek hogy vajákos illetve papnő legyen belőlük, míg Ajthilának ez nem sike-
rült. Nem volt hát egyszerű rájönniük a fentiek ruháinak titkaira, de végülis sikerrel oldották
meg ezt a feladatot is.

Töpen ekkor fogta az aranyruhákat, s nem minden aggodalom nélkül kisomfordált velük az
ajtón. Tartott tőle hogy a nők tiltakoznak majd az elvitele ellen. De, bár jól láthatóan észrevet-
ték hogy viszi régi ruháikat, eszükbe sem jutott tiltakozni. Töpen pedig bezárta ezt a roppant
kincset páncélszekrényébe.

Annyira fontosnak tartotta az aranyruhák megszerzését, hogy csak ezután gondolt arra hogy
megtisztalkodjék, amire pedig a balesete miatt igazán nagy szüksége volt már. Szó ami szó,
igazán ráért egy alapos sikálás! Elment tehát a fürdőszobába, amit Tepec már igénybe is vett,
s javában zuhanyozott. Töpen is a meleg víz sugár alá állt.

Am alig mosta magát két perce, amikor nyílt az ajtó, és azon át belépett Ítá és Szuela, s nem
törődve a férfiak zavarával, akik végülis teljesen meztelenül álltak a víz alatt, némi mutogatás-
sal sikeresen értésükre adták, hogy ők is szeretnének részesedni a víz örömeiből.

Tepec mindig nagyon büszke volt testére, most is hamar oldódott zavara, ellenben kifeszítette
karján a békát, combján is az izmokat, mert jó benyomást akart kelteni a nőkben, de főleg Ítá-
ban. Nagyon szégyelte hogy akkor éjszaka annyira megrémült ettől a kis nőtől, aki nem akart
neki ártani, hiszen még most is lám milyen szelíd, ő pedig, a bunkó, még bele is lőtt!

Legnagyobb sajnálatára azonban Ítá nem sokat törődött izmaival, nem is érdekelhette hisz a
vájárok között a leggyengébb is jóval erősebb volt Tepecnél, nem nyűgözte hát le a férfi ereje,
ehelyett kézenfogta, míg Szuela ugyanezt tette Töpennel. Tepec már azt hitte, Ítá vele akar
zuhanyozni, s nyújtotta a száját hogy megcsókolja, ehelyett azonban Ítá megrántotta a karját,
majd lökött egyet a hátán, az ajtó irányába, nem túl erőset, de ahhoz éppen elégségeset hogy
megértse, le is út, fel is út, ki van tiltva a fürdőszobából. Szuela pontosan ugyanígy bánt el

Töpennel, akit ha lehet, ezek szerint még nagyobb sértés ért, elvégre a saját házában a saját fürdőszobájából küldték ki.

Ám igazán nem tehettek mást ha nem akartak neveletlennek mutatkozni, kimentek a fürdőszobából, félig megfürödve, sőt kilakoltatásuk oly gyors volt, hogy Töpen fején még a szappanhab is ott díszelgett. Mögöttük az ajtó is becsukódott. Igaz, nem kulcsra csak kilincsre, mert az ajtó működését már megfigyelték Ítéék, de a kulcs rendeltetéséről, bár ott volt a zárban, egyelőre még fogalmuk sem volt.

Ha pedig valaki az iránt érdeklődne, miből tudták meg a leányok hogy a fürdőszobában megtisztálkodhatnak, erre egyszerű a válasz: meghallották a víz csobogását, és megéreztek az illatát is. Mert azt csak a magunkfajta elcsökevényesedett orrú ember hiszi hogy a víznek nincs szaga: van ám annak, sőt más és más attól függően, milyen hőmérsékletű!

Éjjel egy óra volt amikor Íté és Szuela bementek a fürdőszobába, és bár Tepec hamar lefeküdt, Töpen várt, csak várt hogy kijöjjenek, mert le akarta mosni a fejéről a szappanhabot. Mikor már hajnali négy felé járt az idő, kezdte azt hinni hogy valami baj történt, de fülét az ajtóra tapasztva hallotta hogy szó sincs erről, mert a víz csobog, úgy tűnik ezek ketten ott bent már a kádban lubickolnak, és hallotta azt is hogy vígan csevegnek egymással.

Nagyot sóhajtott, látta hogy ebből számára már nem lesz egyhamar fürdés, bement a konyhába, s megmosta haját a mosogató felett, majd az ágyába tántorgott.

Igazán izgalmas napja és éjszakája volt az autóbalesettel és a két nem tudni honnan szalasztott leánnyal, mégis, talán épp az izgalom miatt, de aránylag elég korán kelt fel, legalábbis ahhoz képest hogy csak hajnalban feküdt le: már kilenckor ébren volt. Elhatározta hogy mielőtt felkelti a leányokat, előbb most már végre valóban megtisztálkodik, de amikor a fürdőszobába ment, tapasztalta hogy az még mindig foglalt, a leányok odabent vannak.

—Hát ezek le sem feküdtek?! - csodálkozott hangosan. S Tepec, aki szintén felkelt, s háta mögé ért, talán mert ő is fürdeni akart, így szólt:

—Úgy tűnik, nem. Érintetlen a szobájuk.

—Hát ez már talán mégiscsak túlzás! - tört ki Töpen. —Most mit csináljunk?

—Együnk! - vont vállat Tepec. —Ha már eddig hagytuk őket, most már akár mindegy is, egyszer csak kijönnek, nem igaz?

Töpen maga se tudta most mit tegyen, ezért inkább bólintott, felöltözött, s kiment a konyhába, s valami harapnivalót készített. Persze, főzni nem szeretett, ezért a lakoma főleg vajas kenyérből, szalámiból, kolbászból, egyéb felvágottakból állt, meg szalonnából, sajtból, tejfőlből; retek, hagyma, paprika és paradicsom is volt hozzá, meg üdítők, gyümölcsök, tej, még egy dinnye is bár az drága volt még ebben az évszakban. Egyébként majdnem mindig ezt ette, itta, mert ezek elkészítésével nem kellett bajlódnia, ami az ivást illeti, meggyőződéses antialkoholista volt, s bár Tepec nem volt túl finom lélek, ebben az egyben követte főnökét. Persze nem volt mindig szeszmentes: egyszer azonban a sárga földig leitta magát, örömeiben, mert csaknem félmilliót szerzett egy üzleten, s amilyen hülye volt, haza se ment a pénzzel egyenesen hanem a kocsmába. Ivott, fizetett is pár kört sokaknak, aztán érezte hogy valaki rángatja alatta a talajt, s amikor később magához tért egy parkban, a pénzéből már egy garas sem volt, pedig annyi pénzt lehetetlen elinni. Valaki kifosztotta. Sőt, még az óráját is elvette. S azóta sem tudta kideríteni, ki lehetett az illető, pedig simán agyonveri ha kiderül. De hát védte azt a tolvajok istene!

Azóta úgy megundorodott az italtól, hogy még dianáscukorkát sem evett, mert rá volt írva hogy alkoholt tartalmaz. Ezért is választotta sok más erős ember közül éppen őt testőrnek Töpen. Neki kifejezetten józan testőrré volt szüksége, nem csak egy hústoronyra, akinek agyát néha alkoholfellegek ködösítik el.

Töpen kipakolt minden finomat az asztalra, és nekiült Tepecel hogy belakmározzék. Alig emelték azonban a szájukhoz az első falatot, nyílt a fürdőszoba ajtaja, és kilibegett rajta Íté és Szuela, üdén, frissen, fáradtságnak nyoma sem látszik arcukon, s Töpen azt is látta, hogy azért nem a teljes éjszakát töltötték a fürdőszobában, mert ezek bizony átkutatták az egész

háza, feleségének számos ruhadarabját megtalálták, mert már egyáltalán nem azt az öltözetet viselték, amit ő adott nekik, s amiben a fürdőszobába bementek volt.

Bár azt el kellett ismernie, a mostani öltözék jobban is illett egyéniségükhöz. Ezenkívül úgy tűnik a parfümök is megtalálták, mert Itá haja enyhe kókuszillatot árasztott, Szuela pedig banánillatot hagyott maga után minden lépésével.

—De hiszen ezek úgy viselkednek mintha máris övük volna az egész ház! - tört ki Töpen, észrevéve hogy a lányok még saját fürdőpapucsát is kisajátították, azaz nem is egyet, hanem mindkettőt, mert volt egy tartalék is, de ezt is megtalálták, ez most Szuela lábán pompázott, pedig úgy eldugta a szekrény mélyébe, hogy a múltkor már ő maga sem lelte.

—Honnan tudják ezek, mikor kell a legjobbkor előbukkanni valamihez? - kérdezte Tepec.

Erre persze megint nem tudták a választ, holott erre is egyszerűen az a magyarázat, hogy megszimatolták a finomságokat, amik nem messze lettek kirakva tőlük az asztalra, hiszen ők a fürdőszobában voltak, azt pedig a konyhától egy mindössze tíz méteres folyosó választotta el. Nekik semmiség volt ez a távolság.

A fürdőszobában is rájöttek csaknem valamennyi ottani eszköz rendeltetésére. Igaz nem arra, mi az automata mosógép vagy centrifuga, de arra, hogyan működik a hideg-meleg vízü csap, a kád, a tusoló, a kézmosó, mi célt szolgál a szappan (Szuela meg is kóstolta először, de undorodva köpte ki, Itá jött rá arra hogy mire való), s arra is rájöttek, hogyan kell használni a vécét, erre, mitagadás, annak illatából jöttek rá. Már persze ha az illat...

Most tehát megérezve a finom falatokat, engedtek gyomruk korgásának, s előbújtak a fürdőszobából, habár nagyon jól érezték ott magukat, nem kínozták őket a meleg. De hát megéheztek. Nem is kérték magukat, egyszerűen leültek az asztalhoz, ahol szerencsére volt még két szabad szék, s nekikezdték falatozni. Még hozzá egyenesen a dinnyével kezdték. Mert ilyen finom illatú és ilyen óriási gyümölccsel még soha nem találkoztak!

Na már most, meg kell említenünk hogy Töpen kétfelé vágta a dinnyét, mert azt hitte csak ő meg Tepec lesz jelen az étkezésen, hiszen a nők még fürdenek. Most pedig Itá maga elé húzta az egyik dinnyefélt, a másikat Szuela elé tolta, fogott egy kanalat (ezt szerencsére ismerték már ők is, bár ők aranykanalat használtak), és máris enni kezdték a dinnyét, a férfiak pedig tehetetlenül nézték őket. Nem úgy tűntek a lányok, mint akik meg akarják kínálni őket, vagy hagyni akarnak belőle.

De a fél dinnye meg sem kottyant nekik, igaz nem is volt nagy dinnye, s ezért utána még derekasan belakmároztak minden másból is, végül Töpen látta hogy ha nem akar éhen maradni, le kell küldenie Tepecet hogy bevásároljon, így is tett hát. Azt azért megfigyelte, hogy a lányok úgy tűnik még nem ettek efféle ételeket.

Evés után folytatni akarta a nyelvtanítást, de a lányok egyszerűen felvonultak szobájukba, és aludni tértek. Emiatt Töpen nem is haragudott, elvégre valamikor nekik is pihenni kell, ráadásul őrá is rátört egy újabb álmosághullám. Így azután a tulajdonképpeni tanítás kezdete másnapra tolódott.

Itá és Szuela jóval hamarabb tanulták meg a trogg nyelvet mint Ajthila, mert, mint írtuk már, nála is okosabbak voltak, sőt ezen felül is volt egypár előnyük vele szemben. Először is, tanulásuk kezdetén nem kellett megküzdeniük betegséggel, sérüléssel, azután őket két férfi taníthatta, ha nem ért rá az egyik, ott volt a másik, s ha mégis mindkettőnek dolga akadt, egymás között gyakorolhatták a nyelvet. Ha valamit elfelejtett egyikük, másikuk biztos emlékezett rá, kiegészítette. Így azután nekik feleannyi időbe is alig tellett a nyelvtanulás mint Ajthilának. És így már két hónap után eljutottak arra a szintre hogy sok hibával ugyan, de el tudják magyarázni Töpennek, kik is ők és honnan jöttek.

Töpen rendkívül megdöbben, de arra is rájött, micsoda hatalmas üzlet ez. Nosza, rögtön elkezdte magyarázni a lányoknak, mi is az a pénz, s ha jól akarnak élni, ahhoz pénz kell, s ezt legegyszerűbb úgy elérni hogy az ember sok aranyat szerez.

Itát nem véletlenül találták valaha alkalmasnak arra, hogy majdan papnő legyen belőle. Esze ágott mint a borotva, rögtön rájött hogy Töpen mit akar tőle. Szinte olvasott a férfi gondolataiban.

—Te akar, én neked arany hoz. Van igaz?

—Jó lenne! - bólintott a férfi.

—Jól van. Visszavigy heggyhez, és én hoz arany. De akkor te is megtesz nekem valami.

—Mi?

—Én akar megmond többi leány, nekik nem muszájja meghalni. Én felhoz őket ide, és te adsz nekik enni inni lakni!

—Na ne! Nem nyithatok szeretetotthont többszáz leánynak!

—Kell ez nem sokáig. Én szép, Szuela szép, ugye? Te mondtad!

—Igen, szépek vagytok!

—Ők is megvan nagyon szép. Majd jönnek más férfiak, meglát őket, mondják leszel enyém feleség, csinál gyerek, elvisz leányok, neked nem kell tovább nekik enni inni.

—Adjam férjhez őket?! Na ne! Házasságközvetítő még sosem voltam!

—Miért ne? Nem nehéz! Ők szép! Te csinál hogy testvéreimnek lesz férj mint Szuelának te, és akkor lesz minden szép és jó!

—Úgy, tehát szerinted Szuela férje vagyok? - nevette el magát Töpen.

—Nem vagyol neki férj? Én azt hisz vagyol neki férj, nekem férj pedig Tepec! Ha nem vagyok, miért ti úgy miránk néz? Nem tetszeni?

—De, de! - biztosította gyorsan Töpen. —Hanem figyelj ide! Megegyezhetünk ám! Te hozol aranyat, de most még ne mondj a barátnőidnek semmit, ne is beszélj senkivel se! Ne is vegyene észre! Előbb tanulj meg rendesen troggul, te is és Szuela is, és azután egyszer majd lemegyünk oda együtt! Ha egyedül mész be, esetleg vissza sem engednek, és betömik az alagutat! Védelem kell neked, és ha minket látnak, meggyőződnöd is könnyebb őket, mert látják hogy milyen szép férjeitek vannak, hiszen azt mondtad, hogy az ottani férfiak csúnyák!

—Igen, nagyon csúnyák ők megvan!

—Na hát akkor légy jó kislány, és hozz nekünk aranyat!

S így is lett. Elmentek együtt, egy új, jó kocsival a Rabang-heggyhez, felmásztak oda, s a két leány bement a barlangba. Elmentek egészen az aranyfolyosó elejéig, s észrevétlenül felpakoltak fejenként mintegy öt kiló aranyat.

—Vigyünk többet! - javasolta Szuela. —Hisz nem kell messzire vinni!

—Nem! - ellenkezett Itá. —Inkább jöjjünk többször minthogy egyszerre sokat vigyünk!

—De miért?

—Mert ha egyszerre kapnak sokat, akkor esetleg úgy gondolják hogy már nincs szükségük reánk!

—Csak nem ölnének meg?! - sápadt el Szuela.

—Hát, ahogy a filmjeiket nézem még ez sem kizárt! Bár őróluk ezt azért nem nagyon hiszem... de biztos ami biztos! Különb, én akkor sem lennék boldog ha életben hagynának, csak egyszerűen kilöknének a világba hogy menjek amerre akarok! Én a leghatározottabban azt akarom hogy Tepec a feleségének tekintsen, és azt hiszem te ugyanezt akarod Töpennel!

—Igen!

—Na látod! Én már kezdem sejteni, mit értenek ezek a fenti emberek azon a szón hogy szerelem, sok erről szóló filmet nézek, és sajnálom hogy Aranyatya birodalmában kiveszett ez az érzés. De nem is csoda: nem lehet szó erről ott, ahol a leány nem válogathat, mindegy hogy ki, csak vegye feleségül, mert ezen múlik az élete! No hát, én azt akarom, hogy Tepec szerelmes legyen belém! Neked is ezt kell elérned Töpennel, s tudom már azt is hogy van náluk is valamiféle szertartás amikor egy férfi feleségül választ valakit, ennek házasság a neve, az egyik könyvükben olvastam, tehát ezt akarom! Ha ezt elértük, akkor már végre biztonságban vagyunk, akkor nem kell félnünk semmitől! Akkor elismeri végre mindegyikünk férfia, hogy mi hozzájuk tartozunk! De ehhez idő kell, Szuela, idő, most tehát kell nekik aranyat vinnünk, még hozzá sokat hogy meg legyenek elégedve, de ne annyit hogy *nagyon* meg legyenek elégedve, s több ne kelljen nekik!

És Szuela belátta hogy húga megintcsak értelmesen beszél, s így is tettek.

Mikor az összesen vagy tíz kiló aranyat átadták Töpenének, Itá úgy látta hogy némileg még így is túllőttek a célon, s ezzel bizony a leghatározottabban *nagyon* elégedettek, de látta azután hogy nem kell félnie, nem fenyegeti így sem a kidobás veszélye. Később tapasztalta azt is, hogy egyszerűen sosem elég az aranyból, nem tud nekik annyit hozni hogy elég legyen, mert alig egy hónap múlva Töpen újabb útra biztatta, majd még egyre és még egyre...

De az is igaz, hogy se Itának, se Szuelának nem lehetett oka a panasza. Az arany előnyeiből ők is részesedtek. Kaptak ők is különleges napszemüvegeket, hordozható magnót, tévét, Töpen vett magának jachtot és a nyílt tengeren hajókázhattak a leányok, ami varázslatos élmény volt a számukra mert ilyesmit még sosem láttak, elmentek kirándulni a hidegebb északi országokba is, ahova nem kellett útlevelel, mert ilyen nagyszemű leányoknak hamis okmányt csináltatni Töpen nem mert. És persze olyan finomságokat ettek, amilyeneket akartak, Itá hízott is vagy két kilót, de ez inkább a javára vált, mert amúgy meglehetősen vékonyka leány volt, ugyanakkor magas.

S miközben a fenti élet sok-sok örömét élvezték, a két leány mind jobban megtanulta a trogg nyelvet, hamarosan úgy beszéltek ezt akárcsak anyanyelvüket. Töpen pedig mind jobban belefeledkezett Szuela nagy szemének pillantásaiba, Tepec pedig hamarosan kezdte úgy találni, hogy ennél az Itá nevű barlanglakó leánykánál nemcsak bájosabb nő nem él a világon, de kedvesebb, megértőbb sem, hiszen oly sokszor hangoztatja hogy ő, Tepec, milyen szép férfi. Egyszer amikor egy ismerőse kissé messzebből meglátta Itát, s azt mondta Tepecnek: —Jó bőr az új csajod, én is szívesen megújjaznám egyszer! - Tepec akkora pofont kevert le neki hogy átrepült a négysávos autótűt felett. Utólag maga sem értette a dolgot, mitől „rágott be” ennyire ismerőseire. Hiszen korábbi nőire sosem volt ennyire féltékeny!

Az ismerőse nem is hagyta ennyiben a dolgot, s elterjesztette baráti körében hogy Tepec egészen belezúgott az új nőjébe, s igazi papucsférj lett, aki minden reggel ágyba hozza a nőnek a reggelit. Mikor Tepec ezt visszahallotta - mert voltak ám akik visszamondták neki - hirtelen ötlettel úgy döntött, hogy nem tagad semmit, hiszen épp ezt várják tőle, hanem elismerte, s azt mondta, barátai is büszkéek lennének ha olyan nőt szolgálhatnának ki, mint az övele élő!

—Gondolhatjátok hogy nem tennék ilyet akárkivel! - mondta. —Ha én, Tepec megteszem ezt egy nőnek, akkor az olyan is! Sajnálhatjátok hogy a ti nőitek nem ilyen nagyszerűek, fiúk, sajnálhatjátok fiúk, csak annyit mondhatok!

Ez a beismerés igazán váratlanul jött, erre senki nem számított, mindenki elhallgatott, s nagyon irigyelték Tepec szerencséjét. S Tepec arra gondolt, miért is ne? S ettől kezdve ágyba vitte Itának a reggelit, már csak azért is, mert arra gondolt, ennyit igazán megérdemel ez a derék, helyes, bájos kislány, akit ő, a hülye, keresztülvitt. Hamarosan ugyanezt tette Töpen is Szuelával.

Itá eleinte kellemesen meglepődött, látva hogy reggelivel keltik fel, később már meg se lepődött. Még később hozzászokott a kissé korábbi felkeléshez, s rendszeresen ébren várta már a reggeli behozatalát. Láthatóan esze ágában sem volt kikászálódni az ágyból, míg Tepec mindent elé nem talál, csak néha tett kivételt, amikor nagyon meleg volt az idő, és inkább a fürdőszobában érezte jól magát, de Tepec ilyenkor már a víz csobogásából tudta, hogy a két leány, vagy közülük valamelyik, s ez általában Itá szokott lenni, megint kibérelte magának a fürdőszobát, s így nem kell a reggelivel törődnie. Ilyenkor hát nem is vitte azt be neki. Egészen addig, míg egy ilyen alkalommal, épp amikor ott állt a fürdő ajtaja előtt, nyílt az ajtó, Itá feje bukkant ki rajta, s közölte vele, hogy igazán nem szégyenlős fajta, tehát ha Tepec lenne olyan jó és kedves hogy szerez egy elég széles deszkát vagy műanyaglapot, akkor ilyenkor is behozhatná neki a reggelit, úgy, hogy a deszkát keresztülfekteti a kádon, s e rögtönzött asztalra rakja a harapnivalókat.

És Tepec csak ámult-bámult, s eszébe sem jutott tiltakozni, hamarosan be is szerezte a szükséges kellékeket, s elegáns kis „kádasztalt” barkácsolt szíve hölgyének. Legfeljebb azon csodálkozott, honnan a csudából tudta Itá, mikor kell kinéznie az ajtón ahhoz, hogy vele találkozzon?! Mert Itá akkor nem úgy tűnt mint aki véletlenül kukkant ki a folyosóra, valójában, erre Tepec meg mert volna esküdni, tökéletesen tisztában volt a jelenlétével, mintha csak keresztülvitt volna a csukott ajtón!

A két leány ugyanis, Ajthilához hasonlóan egyhamar rájött hogy a fenti embereknek orruk gyakorlatilag nincs, nem érzik a szagok varázslatos világát, de e felfedezésüket nem kötötték kiszemelt férjjelöltjeik orrára.

Tepec különben olyan izgatottan hozta be első alkalommal a reggelit a fürdőkádban várakozó Ítának, hogy nem kellett valami csodálatos szaglási képesség ahhoz, hogy egy nő rájöjjön, a férfi gerjedelme minden eddigi csúcsát megdöntötte; bár meglehetősen bő nadrágot viselt, ez most mégis úgy feszült rajta elől hogy félő volt, kilyukad, s történt ez annak ellenére hogy nem is remélte hogy most közelebbi kapcsolatba kerülhet Ítával, pusztán szerette volna szemügyre venni a csodálatos nő mezítelen szépségeit. Gondolta, igazán nem nagy ár e látványért ha beviszi neki ide is a reggelit, akár csak most, akár rendszeresen!

Reménye persze nem vált valóra. Íta nagyon jól emlékezett rá, ott Aranyatya birodalmában Ajthila mennyire nem aratott sikert magamutogatásával. Ő, szilárdan elhatározta, nem követi el ugyanezt a hibát. Szándékában volt persze előbb-utóbb megmutatni teste minden szépségét Tepecnek, és soha egy pillanatig sem kételkedett abban sem, eljön majd az az idő is amikor ágyba bújik vele, sőt gyermekeket is szül neki, de úgy vélte, ennek még nem jött el az ideje. S ugyan ki más határozhatná meg ennek idejét ha nem ő, a nő?! Tartott tőle hogy elszietett engedményekkel csak csökkentené varázsát a férfi szemében. Ő a leghatározottabban házasságot akart, bár hogy az mi, arról még csak homályos fogalmai voltak.

Most tehát, mikor Tepec behozta neki a legfinomabb falatokból összeállított reggelit, melynek fogásai között lazac, osztriga, kaviár és gyümölcsdarabokkal díszített fagylalt is szerepelt, csatlódottan kókadt le az orra. Mert Íta ugyan a kádban feküdt, és minden bizonnyal meztelenül, de meztelen szépségét jó húsz centi vastag színjátzó fürdőhab takarta. Hogy honnan jött rá a habfürdő használatára, rejtély, mert ezt senki neki soha meg nem mutatta. Így hát Tepec kigúvadó szemei, melyek ebben a pillanatban inkább közelítették meg Íta szemének nagyságát mint saját normális méretét, kénytelenek voltak beérni a leány hab alól kinyúló karjának megcsodálásával, melyet most nem fedett ruha, s mellyel olyan kegyesen intett felé, mint egy vérbeli hercegnő.

—Gyere csak Tepec! Tedd kérlek ide elém a reggelit. De halfélét kérlek ne hozz többé, azt ettem lent is eleget, nincs sok kedvem hozzá hogy itt fent is ezzel tömjem a gyomromat! Hanem a fagylalt igazán jó ötlet volt. Milyen kedves is vagy, hogy ennyire gondolsz rám! De a halakat, mondom, vidd el, sőt a kaviárt is nyugodtan megeheted – tudok róla hogy ez nálatok csemegének számít, de én jobban kedvelem a gyümölcsöket! Legközelebb hozz mondjuk szőlőt helyet-te!

Hát ilyen volt Íta. Tepec megintcsak ámult, mert az edények, tálkák amikben a halat és a kaviárt hozta, fedettek voltak, honnan tudta Íta hogy halakat és kaviárt hoz neki?!

Lassan azonban neki is kezdett motoszkálni a fejében egy gondolat, mely hihetetlen volt ugyan, mégis igaznak kellett elfogadja. Elvégre ő sem volt hülye! Igaz, még Ajthilához képest is meglehetősen közepszerű elmének volt mondható, Íta eszéről nem is beszélve, de azért nem volt teljesen ostoba. Visszaemlékezett rá, hogy azon a lövöldözős éjszakán Íta *kiszimatolta* őt. Úgy látszik félelmetesen jó az orra, csak úgy lehet hogy mindent megérez, azt is amit nem lát!

Ezentúl rendszeresen bevitte a fürdőszobába is a reggelit, s bár a kínok kínját állta ki, amiért nem láthatja Íta testét a hab alatt, már annak a szép fehér karnak a látványa is úgy vonzotta hogy nem volt képes megtagadni a látványt magától. Még meg is dicsérte Íta karjának fehérségét, s igazán megdöbben, megtudva hogy Íta barna bőrűnek számított odalent, s ezért csúnyának, nála csak fehérebbek laknak Aranyatya birodalmában. Ám ez az új tudás sem csökkentette Íta vonzerejét a szemében. Korábban nagy kedvelője volt a pornófilmeknek, s megpróbálta ilyesmivel lecsillapítani magát, de csodálkozva tapasztalta hogy a legdisznóbb jelenetek is hidegen hagyják, s mikor hoznak is némi megkönnyebbülést a számára, akkor is Ítát képzelettel minden nő helyébe. Most kezdte csak megérteni, hogy az erotika, ha helyesen művelik, sokkal nagyobb hatással lehet egy férfiemberre, mint a nyers meztelenség.

Jó két hónap múlva jutott el odáig, hogy Íta megengedte neki, nagy kegyesen persze, hogy a reggeli bevitele után benn maradhasson a fürdőszobában, és kissé elbeszélgessenek. Íta minden mozdulatából és szavából sugárzott a leereszkedés, s az hogy tisztában van vele, nagy ke-

gyet gyakorol. Sajnos azonban Tepec kissé elbizta magát, és arra is merészkedett hogy megسيمogassa Itá kádperemen nyugvó kezét. Erre Itá tenyerével rácsapott Tepec kezére, nem túl erősen, de úgy hogy értésére adja, ekkora bizalmasságot azért már mégsem tűr, s közölte hogy helyesebbnek tartaná ha elhagyná a fürdőszobát. Udvariasan beszélt, de olyan hangsúllyal hogy Tepecnek eszébe sem jutott tiltakozni, csak ment ki lehorgasztott fejjel, vörösré vált arccal, és csak arra tudott gondolni, mekkora nagy bunkó is ő! Ezután nem engedte meg Itá hogy benn maradhasson, azt mondta, nem viselkedik rendesen, s jó egy hónapjába tellett Tepecnek, míg sikerült visszakönyörögnie magát. S amikor Tepec egyszer nagy merészen megkérdezte tőle, miért bánik így vele, miért nem adakozókedvűbb, akkor Itá szinte nyíltan meg is mondta véleményét:

—Figyelj rám jól, Tepec! Aranyat, azt adok nektek, nem is tehetek mást, mert nélkülem meg sem találhatok. De magamat csak akkor adom ha nekem is úgy tetszik majd, s ennek idejét én határozom meg!

Az persze hogy nem találják meg Itá nélkül az aranyat, enyhe túlzás volt, de Itá nélkülözhetetlennek akarta feltüntetni magát.

Ez az elutasítás mégsem vette el Tepec kedvét, sőt Itá csak még vonzóbb lett ettől a szemében, mert a leány nem mondta ki hogy nem lesz soha Tepecé, sőt szava mintha homályosan bár, de holmi ígéretet tartalmazott volna a jövőre vonatkozóan.

Amikor nem a fürdőszobában várta Itá a reggelit, az ágyában olvasgatva várta Tepecet, ugyanis mindkét leány megtanult írni-olvasni is, ami különben nem is volt nehéz, mert a trogg betűk csaknem teljesen hasonlóak voltak a barlangokban használtakhoz. Ennek oka az volt, hogy az írás már rég kialakult amikor Itá ősei leköltöztek a föld alá, s azóta a betűk alakja csak keveset változott. Könyveket nem volt nehéz beszereznie, mert igen hamar rájött a pénz szerepére, könnyen felfogta Töpen erről szóló magyarázatát (persze Szuela is), és kikötötte hogy márpedig ha ő hoz aranyat, adjanak neki pénzt is amivel rendelkezhet. Pontos összeget nem nevezett meg, azt mondta, adjon Töpen annyit, amennyit alkalmanként kér. Így aztán volt miből könyveket vennie. Töpen nem bánta, a kért összeg jelentéktelen töredékét sem tette ki a hozott aranyaknak.

Itá tehát ott olvasgatott, lenge öltözetben, de mindig ravaszul úgy igazgatva el a ruhákat, hogy teste alakja csak sejthető legyen, és Tepecnek valósággal a nyála csorgott utána.

Tepec nem szeretett olvasni, de Itá mindig úgy tette le a könyvet amikor az ételért nyúlt, hogy a férfi láthassa annak címét. Ezek pedig meglehetősen sok mindenről szóltak, mégis igen gyakori volt közöttük egy bizonyos témakör. Tepec rendszeresen efféle címekkel találkozhatott:

—*A jó házasság titkai.*

—*A gyerek helye a modern családban.*

—*Férfiúi és női szerepek a házasságban.*

—*A női egyenjogúság lényege.*

—*Szex, szerelem, család, házasság.*

—*Mikor mondhatunk és mikor mondjunk nemet a férjünknek?*

—*A csábítás ötszáztizent két módozata.*

—*Varázslatos erotika.*

—*A férfiak titkai - női szemmel.*

—*A nő jogai és kötelességei.*

—*A családvédelmi törvény értelmezése.*

—*Váloperek - ítéletek.*

—*A házasság mint szerződés.*

—*A házasság a törvények tükrében.*

—*A házasság jogi vonatkozásai.*

—*A házasság régen és ma.*

—*A nemi erkölcs történelmi változásai.*

—*A szülés titkai.*

—*Az egyén boldogsága a család keretén belül.*

—*Hogyan kérjük meg egy férfi kezét?*

—*A család mint a társadalom legkisebb egysége.*

—*Hogyan őrizheti meg a nő függetlenségét a házasság keretein belül?*

Néhány ilyen könyvcím elolvasása után Tepec megállapította hogy meglehetősen sajátos Íta irodalmi ízlése, bár nem tagadható, illik egy nőhöz. És lassan mintha derengeni kezdett volna valami tompa férfiagyában. De Íta soha semmit nem mondott neki, ami döntésre siettet-e volna.

S Tepec nem tehetett mást, csak bámult, sóvárgott, s amikor egyszer megemlítette Töpennek, miféle könyveket olvas Íta, akkor főnöke, aki időközben szintén egy nő, Szuela hűséges alattvalójaként tengette szerelemtől kábult életét, sőt még inkább, mert nála hamarabb ment végbe ez a folyamat, mert Szuela Töpen előző feleségére hasonlított, tehát Töpen nagyot sóhajtott, és így szólt:

—Tudok róla. Különbözik Szuela is efféle könyveket olvas. Sőt kölcsönadják egymásnak a könyveket. Egészen biztos lehetsz benne, Tepec barátom, hogy ezek részletesen megbeszélték egymás között a mi meghódításunk menetét.

—A kicsit?! - tátogott Tepec.

—Édes öregem, ha nem vennéd észre, e két nő bármelyike egyedül is több ésszel rendelkezik, mint mi ketten együtt valaha is fogunk! És ezeknek szilárd elhatározása, hogy feleségül vették magukat velünk!

—Azannyát! - tátotta még nagyobbra a száját meglepetésében Tepec.

—Ne mondd hogy nem jöttél még eddig erre rá!

—Hát azt tudtam hogy Íta szeretné hogy feleségül vegyem, legalábbis sejtettem valami ilyesmit, de hogy ő ezt *elhatározta*...

—Naná, nem is csak úgy véletlenül jutott az eszébe! Azt nem tudom mikor jött rá hogy létezik olyasmi hogy házasság, de amint ezt megtudta, talán olvasott róla valami újságban, rögvést életcélul tűzte ki maga elé. Különbözik lehet hogy Szuela jött erre rá elsőként. Bár Ítához jobban illik, szerintem okosabb. Igaz, Szuela szebb... legalábbis nekem jobban tetszik... Na mindegy! Nincs más választásunk, Tepec, vagy feleségül vesszük őket, ki-ki a maga nőjét, vagy minél hamarabb megszabadulunk tőlük!

—Hogy én elküldjem Ítát?! Arról szó sem lehet!

—Akkor pedig ne nyáladzz utána mint egy kutya a velőscsontért, hanem kérd meg a kezét, különben kisujját sem csókolhatod meg! Mert hogy Íta kívárja amíg teljesen be nem hódolsz neki, az olyan biztos mint hogy valaha ügyvéd voltam! Hidd el, végtelen annak a nőnek a türelme, és úgysem enged az akaratából, különben pedig igazán szerencsés vagy ha férjül vesz téged, mert...

—Hogy *mit* csinál?! - ámult el Tepec.

—Férjül vesz. - ismételte meg Töpen. —Mert nehogy azt hidd hogy feleségül veszed! Ki akarja provokálni hogy megkérde a kezét, mert azt olvasta hogy a kezdeményező szerep imponál a férfiaknak, de ő választott téged, nem te őt, afelől nyugodt lehetsz! És hálás lehetsz majd hogy ilyen nő férje lehetsz, mert ha nem volna Szuela, esküszöm hogy elszeretném előled, legalábbis megpróbálnám! Minden pénzt megér!

—Tényleg, főnök, te hogy vagy Szuelával? Összejött már valami?

—Bár általában nem szokásom a nemi életemről beszámolni, most kivételt teszek és közlöm veled hogy nem, ami nem is csoda, mert mondom hogy ezek ketten összedolgoznak! Hogy mást már ne is mondjak, Szuela igyekszik úgy öltözködni, mint előző feleségem, Íta viszont új ruhákat vett magának, és még véletlenül sem veszi fel szegény megboldogult ruháit, igyekszik nagyon különbözni Szuelától. Átengedi a terepet nővéreinek, mert ezek megegyeztek hogy Szuela engem választ, Íta pedig terád vetette ki a hálóját!

E beszélgetést követően Tepec alaposan elgondolkodott. Ám rá kellett jönnie, Töpennek igaza van, minden úgy van ahogyan mondja. S ez nem tetszett neki. Mindig sokra tartotta a függetlenséget. A nő jó ha van, egy-két éjszakára, még egy-két hetes együttélés ellen sincs kifogása, na de egy egész életre elkötelezni magát?! Emlékezett rá, mennyire gúnyolódott azokon az egy-

kori barátain, akik végül beadták a derekukat valami nőnek, s a kalandok tengeréről a házasság kikötőjébe eveztek.

S este elment, egyedül egy kocsmába, ahol már régen járt. Megivott két sört. Ez persze meg se kottyant neki. De le akarta inni magát. Ám a két sör után hirtelen kezdte úgy érezni, hogy ő mégsem akárki, és ha úgy döntött hogy nem iszik alkoholt, akkor nem részegedik le még egy nő kedvéért sem! Ő igazi férfi! Ő nem fog egy nő után bánkódva italba temetkezni!

S ezért ezután nem ivott mást csak üdítőket. Ellenben amikor egy ismerkedni akaró nő felkínálkozott neki, nem küldte el, hanem ott a bárpult előtt ölébe ültette, fizetett neki egy italt, s még csókolódzott is vele. A nő azonban sietett, úgy vélte az idő pénz, ezért hogy Tepecet is siettesse, a lába közé nyúlt, s ezt kérdezte:

—No hát akkor, feljössz hozzám szép szőke hercegem, vagy mi lesz?!

És bár Tepec érezte hogy szerszáma igazán harcra kész, kénytelen volt tapasztalni, hogy a fizikai készenlét és a nemi vágy érdekes módon két teljesen különböző dolog, bár ezt korábban soha nem hitte volna. Mert hirtelen egyáltalán semmi vágyat nem érzett a nő iránt. Ehelyett Ítára gondolt, amint óriási szemének mélységeibe nézhet. Ítát látta amint a fürdőkádban fekszik, s amint a hab alól kinyúló keze hercegnői előkelőségével int neki, amint valami olvasott könyvet letesz a kezével az ágyra, Ítát látta amint élete első dinnyéjébe harap, amint az első őszibarack leve végigszalad az ajkán, amint rumosmeggybe harap, s mert nem számít rá, nem imeri még, a rum kispriccel vakítóan fehér fogsora közül, s erre Szuelával egymásra nevetnek... Ó igen, Tepec már mindenütt csak Ítát látta.

És mélységesen megundorodott ettől a másik nőtől, aki itt terpeszkedik az ölében, és a szerzőjét tapogatja, mintha máris hozzá tartozna. Érezte, ha most meztelenül feküdne előtte ez a nő, lábait széttárva, akkor sem foglalkozna vele. —Hol jön ez Ítához! - gondolta. És hirtelen egészen biztos volt benne, hogy ez a nő akármennyire igyekezne is, egy évtized alatt sem tudna neki annyi örömet szerezni, mintha csak még egyetlen egyszer beviheti a fürdőszobába Íta reggelijét, és még azt sem bánja ha a karját sem látja, csak legalább a hangját hallhassa.

Hirtelen lelökte a térdéről a nőt.

—Takarodj! - kiáltotta. —Mit fogdosol engem, engedtem talán?!

—Most mi a bajod, buzi vagy talán, faszikám?! - üvöltött a nő. —Lerohadt a pöcsöd, te szarfaszú tahó?!

A nagy kiabálásra odajött a nő stricije is, és belekötött Tepecbe, hogy mit lökdösi a nőjét, s ha már kamatyolni nem akar, fizesse meg az időt amit a nő eddig rászánt. Tepecnek pénze volt bőven, de megalázónak tartotta volna hogy fizessen egy ilyen nőnek, tehát szóváltás keletkezett, majd a strici, nem tudva kivel van dolga, megütötte Tepecet. Így azután Tepec szerzett egy jókora kék foltot a bal szeme alá, ellenben a strici hirtelen légi útra kelt, bár útlevele sem volt, átszállt az összes asztal felett, át a bezárt üvegajtón, s végül egy kocszi szélvédőjén landolt. Erre a barátai a segítségére siettek, s hamarosan igen sok dolga lett Tepec ökleinek. Ennek következtében gerjedelme észrevétlenül elmúlt, ellenben régen tapasztalt hevességgel lobbant fel benne a harci vágy. Kifejezetten élvezte a verekedést. Egyedül volt vagy húsz ember ellen, de ügyes volt, szerencséje is volt, így sikeresen szétverte az egész kocsmát, a vendégeket is és a berendezést is, sőt még odábbállnia is sikerült, mielőtt a rendőrség megjelent volna. S megúsza az egészet a legelőször kapott kék folttal, meg néhány karcolással.

S amint hazafelé tartott, szilárd elhatározás kelt benne: megkéri Íta kezét! Most, rögtön! Igaza van Töpennek, kincset ér ez a leány, és a fenébe a hülye barátai véleményével! A házasság börtön, ez igaz, mindigis ezt mondta és most is ez a véleménye, de nem akkor ha Ítáról van szó! Ő kivétel, s ha Ítával is börtön lenne a házasság, hát tojik arra is, mert volt már börtönben, tudja hogy igen nagy a különbség az egyes börtönök között! Ítával legjobb esetben is csak aranykalitka lehet, valóságosan is mert aranyat hoz, és képletesen is! Ráadásul Tepec tisztában volt vele hogy ha nem hülye is, de nem állt kétszer sorba amikor az észt osztogatták, Íta viszont nagyon okos.

—Kell egy okos a házba! - mormogta, a bejárati ajtó kulcsaival babrálva.

Aztán belépett Íta szobájába, mélyet lélegzett, s a lehető legszinpadiasabb mozdulattal letérdelt, kezét a leány felé nyújtotta, s mert semmi jó nem jutott az eszébe, egyszerűen csak ennyit mondott:

—Kérlek légy a feleségem!

Íta nem válaszolt, csak komolyan nézett rá, s mintha megrebbentek volna érzékeny, finom metszésű orrcimpái.

—Szívesen hallottam volna ezt tőled, ha józanul kéred meg a kezemet - felelt neki az imádott nő - de most kifejezetten felháborít hogy ilyen fontos bejelentést csak részeg fejjel vagy képes megtenni! Nem elég hogy egyszer annyira megijedtél tőlem hogy belém lőttél, majdnem halálot okoztad, még most is annyira félsz, hogy előbb sört kell vedelned hogy bátorságod legyen a kezemet megkérni?!

Íta már rég nem ejtett hibát a trogg nyelvben, és Tepec elkeseredetten tapasztalta, hogy Íta egy királynő fennségével, precizitásával fejezi ki magát, s a hangsúlya egyszerűen maga a tökély, s most épp olyan tónust használ hogy önérzete egyszerűen a nullára zsugorodik ettől a hangtól.

—Azért az nem volt vedelés... - próbált meg ellenkezni.

—Ne hazudj! - csattant Íta hangja. —Sört ittál, jól tudom! Sőt, szerintem nem is álltál meg egy pohárnál, legalább kettőt nyakaltál be, olyan bűz árad a szádból, idáig érzem!

Íta az ágyon ült, Tepec pedig az ajtóban térdelt, s nagy szoba lévén Ítáé, kettejük között legalább öt jókora lépés lehetett a távolság.

—Két sör, az még nem a világ, attól még nem leszek részeg! - tiltakozott a férfi. S igazat mondott, tényleg nem volt részeg.

—Hogy mikor vagy részeg és mikor nem, azt én döntöm el! - csattant fel Íta. —Különben sem ez a lényeg, hanem hogy hazudtál! Azt mondtad, soha többé nem iszol alkoholt! Hazudtál!

—Csak az ünnepélyes alkalom tiszteletére... - próbálta menteni a helyzetet Tepec.

—Aha! Tehát legyek a feleséged, s rettegjek egy életen át hogy ha valami nagy jó történik velünk, akkor te örömdben berúgsz, eliszod a józan eszedet, amely az embert az oktan állattól megkülönbözteti?! Csak tudnám, mit élvezel abban ha lelked nemesítése és felemelése helyett lezüllesz, lealacsonyodol, hülyére vedeled magadat és a pocsolyában fetrengsz mint a disznók!

—De hát nem is rúgtam be! - tiltakozott megint Tepec.

—Mondtam már hogy én döntöm el, mikor vagy berúgva és mikor nem! - és Íta még kis lábával is toppantott egyet. —S elég legyen a vitából! Így döntöttem és kész! Nem fogadom el a leánykérésedet, vagy ha úgy tetszik, nemet mondok, kikosarazlak, mert ha te berúgsz, én kirúglak! Ha neked jogod van berúgni, nekem jogom van téged kirúgni! Különben sem akarok visszaélni szálnalmas állapotoddal, hiszen most nem vagy józan ítélőképességed birtokában, most a szesz beszél belőled, s ha kijózanodol, esetleg megbánnád hogy egy hozzám hasonló hitvány nőt veszel feleségül!

—Mit beszélsz! - sápadt el Tepec. —Hogy is lennél hitvány! Hiszen...

—Hiszen - vágott közbe Íta - vannak nálam jobb nők is, igaz-e! Akik jobban tetszenek neked! Akik kedvéért verekedel is! Ne tagadd le, ott a nyoma a szemed alatt!

—Igaz, verekedtem, de nem nő miatt!

Több se kellett Ítának! Felugrott, egy pillanat alatt átszáguldott a szobán, és bár kicsiny volt a keze, mégis akkora pofont kevert le Tepecnek, hogy úgy érezte, nagyobb ütést a kocsmai verekedés alatt sem kapott, és bár száz kilónál is nehezebb volt és csupa izom, hanyatt vágódott a padlón.

Csak bámult ámultan Ítára. De kérdeznie sem kellett, miért kapta ezt, mondta Íta anélkül is. —Annyira hitvány nő talán mégsem vagyok hogy ekkorát merészelj hazudni nekem! Hát azt hiszed, hülye vagyok?! Pontosan megmondom neked még azt is hogy az a nő harmincévesnél idősebb volt, de harmincöttnél fiatalabb! Utolsó menstruációja nyolc napja volt, s ha nem megy abortuszra, egy darabig nem is lesz több neki, mert állapotos! Egy ilyen idióta tetszett meg neked, aki még a fogamzásgátlással sincs tisztában, holott ennek lehetőségeit már én is ismerem, pedig alig fél éve élek a világotokban! A nő szőke...

—Fekete volt a haja!

—Nem igaz! Csak festi magát! Az igazi feketéknek egészen más a szaguk! És még csak nem is valami jó minőségű hajfestéket használ! És napok óta nem mosakodott! Meg is csókolt, érzem a nyála bűzét az arcodon! Nem, ne nézegesd magadat a tükörben, nem maradt utána rúzsolt! De hiába dörzsölted le, érzem annak is a szagát, még azt is megmondom hogy a Vörös Veszedelem nevűt használta! És sajtot evett vacsorára, ebédre pedig szalonnát fejessalátával, és málnafagylaltot is! Fogat is mosott, de nem fogkrémmel, hanem csak fogporral! És mindkét oldalon megcsókolt, nem is egyszer, az egész arcod bűzlik az idegen nő szagától! Sőt a farkadon is érzem a keze nyomát! Még azt is tudom, hogy izgalomba jöttél az érintésétől! Nekem nem tudsz hazudni!

—De nem háltam vele! - kiáltott fel kétségbeesetten Tepec.

—Ezt is tudom. Ez a szerencséd, különben szóba sem álltam volna veled! Hogy is képzeled, hogy én majd második leszek egy másik nő mögött, ráadásul egy *ilyen* nő mögött! Aki, tudd meg, alig tíz perccel azelőtt hogy öledbe ült, egy másik férfi hímtagját masszírozta, s kezet sem mosott utána, mert annak a másik férfinak a kanszagát is ott érzem az arcodon, rádkenete a tenyerével! Még az ajkadra is, úgy bizony!

E szavakra már igencsak rájött Tepecre is az utálat, majdnem elhányta magát.

—Éppen énvelem merted ezt megtenni - pirongatta tovább kímélet nélkül Íta - velem aki Aranyatya birodalmában papnő voltam, a legmagasabb kaszt tagja?! Származásomat illetően nyugodtan tekinthetsz hercegnőnek, ha a fenti világ fogalmaira akarod lefordítani méltóságomat! Gondolod hogy egy hercegnő eltűrné hogy megcsald, méghozzá egy efféle lotyóval?!

—De...

—Tudom, tudom! Még nem vagyok a feleséged! De azt akartad hogy az legyek! Így nem leszek az!

—Kérlek, légy elnéző!

—Elnézem. De nem mint feleséged!

—Igazán, hiszen én...

—Nahát - folytatta Íta közbevágva - te, Tepec, független férfi vagy, jogodban áll azt a lotyót az öledbe engedni, akit akarsz! De akkor én nem ülök az öledbe, sőt, ezentúl az sem kell hogy behozd nekem a reggelit, de még csak el se készítsd, ne nyúlj az ételemhez azzal a kézzel, amivel más nőt simogatsz! S legfőképpen ne álmodj arról hogy a feleséged leszek! Ha annyira szereted hogy verekszel érte, vedd el őt feleségül!

—De hiszen én éppen azért verekedtem, mert nem akartam vele lenni!

—Szegény Tepec! - csöpögött Íta hangja a gúnytól. —Hát megerőszakoltak?! Egy ekkora beheimót alakot, mint amilyen te vagy?! És én el is higgyem ezt?! Amikor akkora vagy, hogy nálad erősebbet csak a vájárok között láttam?! Odafészkelte magát az a nő az öledbe, s gyöngé voltál hogy védekezz ellene?! Ó, te szegény!

—Nem, az nem úgy volt, hanem...

—Elég a szóból! Öledbe ültetted, csókolódtál vele, nekem ennyi elég! Majd ha egyszer érettem is verekszel, akkor talán szóba állok még veled, de addig semmi esetre sem! És most takarodj! - intett az ajtó felé. —Tűnj el innét! Úgyis legalább egy órát szellőztethetem a szobámat hogy kitisztítsam az idegen nő bűzétől amit te hoztál be ide!

És Tepec vörös arccal, leforrázva kullogott ki mint egy megvert kutya. Bevetette magát a fürdőszobába, és mintha csak ő lenne Íta vagy Szuela, több mint három órán át sikálta magát kímélet nélkül mindenféle kefével, és literszám locsolta magára a krémszappanokat, habfürdőt és illatszereket, hogy lemossa, eltüntesse magáról a kocsmái nő szagának leghaloványabb nyomát is. Sőt, ezután némi gondolkodás után felkereste Szuelát amikor az egyedül volt, őszintén elbeszélte neki mindent, s megkérte, vizsgálja meg, érződik-e még rajta az idegen nőnek a nyoma. Szuela biztosította, hogy nem, de egyben azt is elmondta neki, szerencséje van amiért épp Ítáról van szó, mert ha valamelyik alsóbb kasztbeli, mondjuk gombatermesztéssel foglalkozó nő tetszene neki, hát annak sokkal érzékenyebb a szaglása. Ott már nem volna elég egy felületes, alig háromórás mosakodás. És Tepec megintcsak ámult, mert nem mondta Szuelának hogy három órán át mosakodott, de Szuela ezt mégis tudta, sőt felsorolta az összes illatszert is amit magára öntött, még a körülbelüli mennyiséget is.

Annak mindenesetre örvendett hogy más nő szaga már nem érződik rajta. De azért meglehetősen kétségbeesett, hogy így elrontotta az esélyeit Itánál. Csak kissé enyhítette kétségbeesését, amikor Töpen azzal vigasztalta, hogy ha ennyire feldühödött meglehetősen ártatlan félrelépésén Itá, akkor a nő bizonyára szereti őt, hisz a féltékenység ennek biztos jele.

Szuela pedig amint tudta, elmondta Itának, mit kért tőle Tepec, és Itá elégedetten mosolygott.

10. fejezet: Ráksi, a boszorkány

SOKÁIG NEM MERTE MAGÁT rászánni Zam Toáz arra hogy ismét elmenjen a Rabang-hegyhez Ajthilával együtt. Vonzotta ugyan a beígért sok arany, de félt is, maga se nagyon tudta mitől. Ki tudja, esetleg felfedezik Ajthilát... vagy valami szörnyűség leselkedik ott bent a barlangban rájuk... Igaz, ő nem megy be, de elég nagy baj lenne az is ha elveszítené ezt a nagyszerű leányt...

Ha csak az aranyvág vonzza, lehet hogy bele sem egyezik, de Ajthila folyton erősködött, bízta, látszott rajta valóban aggódik társnőjéért, így aztán egy nap beadta a derekát, beült gyönyörűséges terepjárójába, Ajthila mellételepedett, s elindultak a hegyhez.

Autóval mentek, így Zam Toáz előre gondoskodni akart engedélyről hogy gépjárművel hajtson be a természetvédelmi területre, elvégre törvénytisztelő állampolgár volt, legalábbis bizonyos mértékig. Ám a megfelelő hivatalban váratlan hír fogadta. A tisztviselő, mikor elolvasta a kérvényét, unott arccal tolta vissza a papírt.

—Ez nem kell! A Rabang-hegyhez nyugodtan mehet autóval, nem szükséges hozzá engedély!

—Hogyhogy nem?! - ámult el Zam Toáz.

—Nem természetvédelmi terület többé. Visszavonták a besorolását.

—Mióta?! - csodálkozott Zam Toáz.

—Nem régóta.

—Mégis! - erősködött tovább.

—Hát, ha nagyon érdekli, nagyjából egy hónapja. Van még kérdése? Mert vannak ám magán kívül is ügyfelek!

Zam Toáz nem kérdezett többet, s elment az ablaktól. Még hallotta amint a hivatalnok az orra alá mormog.

—Szép kis emberek vannak! Azt hittem örülni fog amiért nem kell többé engedélyekért kun-csorognia!

Zam Toáz azonban határozottan nem örült ennek a fejleménynek. Szerette az érintetlen természetet, s nem tudott másra gondolni, mint hogy ha már nem természetvédelmi terület többé a hegy és környéke, akkor ott hamarosan valami nagy szálloda épül, meg falvak, esetleg bánya nyílik, de legjobb esetben is előzőnlík a területet a turisták, mert nem lesz többé korlátozva az engedélyezett látogatók száma, mindent elborít majd az üres üvegek, konzervdobozok, újságok és egyéb szemét tömkelege, s vége lesz annak a tájnak, ami annyi sok gyönyörűséget okozott neki, s oly sok szép versre ihlette.

Kissé rosszkedvűen baktatott vissza a kocsihoz, de hát nem tehetett semmit. Elindult, s néhány óra múlva célhoz is érkeztek. Meglátták a Rabang-hegy fenséges kupoláját a távolban.

Zam Toáz rátért a hegycsúcs felé vezető szerpentinútra. Ezen ugyan nem lehetett feljutni egészen a csúcsig, de meg lehetett közelíteni azt, s tudta, ott már úgyis gyalog kell tovább menniük, mert meg kell keresni azt a bejáratot, amin Ajthila és két barátnője mintegy fél éve kijöttek, hogy megcsodálják a fenti világot.

Ám még felét sem teheték meg a felfelé vezető útnak, amikor az úton átnyúló vaskos szöges-drótkerítés vágta el tovább vezető útjukat, rajta egy óriási táblával, mely vérvörös betűkkel hirdette:

MAGÁNTERÜLET!
Belépni szigorúan tilos!
Illetéktelen behatolókra
figyelmeztetés nélkül
lövünk!

—Hű a mindenségit! - kiáltott fel Zam Toáz, és csikorogva fékezett. Alig bírt megállni a kapu előtt. —Nem valami barátságos fickók! - s körülnézve értetlen pillantásokkal vette szemügyre a

kapu két oldalán álló őrtornyokat, valamint öt géppuskás járőrt, akik egy-egy óriási vérebet vezettek pórázon. —Hová a fenébe kerültem én, a katonasághoz talán?!

Zam Toáz döbbenetét mi sem jelzi fényesebben, mint hogy ő, a költő, ennyire közönségesen fejezte ki magát.

Sok ideje nem volt azonban se bámészkodni, se káromkodni. Az országot elzáró nagy fémkapu mellett állt egy kisebb is, ez most kinyílt, s azon át egy portáskülsejű egyén lépett ki. Odaballagott hozzájuk, s a kocsi ablakához hajolva köszöntés helyett csak ennyit kérdezett:

—Kik maguk és mi az istent akarnak itt?!

Na már most, Toáz, mint tudjuk, Zam volt, tehát ősi főnemesi család sarja. A nemességnek ekkorra már természetesen semmiféle valóságos hatalma nem volt Troggföldön, s bár némelek, mint Zam Ardamez is, rendelkeztek még esetleg egy-egy kastéllyal vagy nagyobb vagyonnal, sok elszegényedett Zam is élt, mint Zam Toáz is. Egy azonban közös volt valamenyiben: büszkék voltak származásukra, ápolták hagyományaikat, olyannyira hogy időnként nagy estélyeket is rendeztek. És Zam Toáz, mint ősi nemesi családok utódja, aki ráadásul érzékeny lelkű költő is volt, legalábbis annak tartotta magát, nem szokott hozzá efféle hanghoz, amikor ráadásul teljesen ártatlannak érezte magát. Különbem nem is annyira a szavak háborították fel, mint inkább a hangsúly.

—Már elnézést uram - válaszolt minden nemesi méltóságát összeszedve - de ezt sokkal inkább én kérdezhetném öntől! Mire véljem ezt az egészet itt?! - és kezével körbemutatott.

—Ahhoz neked semmi közöd, pajtás! - váltott át tegezésre az őr. —Ha nem látnád ez egy magánterület, ahol semmi keresnivalód! S megtudhatnám már végre hogy mi keresni valód van itt?! Mert nem szeretjük az újságírókat, sőt kifejezetten utáljuk valamennyit! Csak nem megint egy nyálcsorgató firkász lábatlankodik itt?! Mert ha az vagy akkor gyorsan húzd el a csikot mint akit a lágyfosás kerülget, mert azokkal már a tökünk is tele van!

Zam Toáz valósággal szédelgett ettől az alpári, ordenáré modortól. Mivel azonban látta hogy az őrnek pisztolya is van, úgy vélte, válaszol.

—Nem vagyunk újságírók, egyszerűen csak piknikezni jöttünk ide én és a barátnőm! Hiszen ez korábban természetvédelmi terület volt!

—Most nem az. - zárta le a vitát az őr, majd beljebb lesve a kocsiba, tekintete hirtelen gyanakodva állapodott meg Ajthila óriási napszemüvegein. —Ez a pipi tehát a barátnője?

—A rokon kapcsolataimhoz semmi köze! - szolt Zam Toáz, és úgy látta ideje neki is befejeznie a vitát. —Köszönjük a szíves felvilágosítást! Akkor mi most el is mentünk! - és a sebességváltót hátramenetbe kapcsolta, hogy megforduljon a keskeny úton.

—Hé, várjon csak öregem! - kiáltott az őr. —Vegye csak le a szemüvegét a macája! Látni akarom az arcát!

—Foglalkozzon a saját dolgával! - szedte össze maradék udvariasságát Zam Toáz, azzal gázt adott, betolatott az útszéli bokrok közé, majd ismét előremenetbe rakta a sebességváltót.

Az őr azonban, úgy látszik, nagyon határozott ember volt, ha valamit a fejébe vett, nem tágított tőle. Előrántotta a pisztolyát, és Zam Toázra szegezte.

—Azt mondtam, látni akarom a nő arcát!

Zam Toáznak igazán nem sok oka volt rá, miért ne mutathatná meg Ajthila az arcát ennek az őrszemnek itt, de valahogy mégsem tudott szabadulni a lelkében növekvő ellenszenvtől. Ez az őr, le se tagadhatta volna maga előtt, nem ébresztett rokonszenvet benne. Akármit is akar tőlük, az csak rossz lehet neki is és Ajthilának is. Különbem sem tetszett neki hogy a valamikori természetvédelmi területből ocsmány félkatonai vagy teljesen katonai tábor lett hirtelen. Itt valami bűzlik! S egyáltalán, miért is akarja ez látni Ajthila arcát?! Sejt talán valamit?! Nem lehet véletlen hogy ezek épp itt táboroznak!

De hogyan utasítson vissza egy szerény kérést, amit ilyen kedvesen, pisztollyal a kézben nyomatékosítanak?

S ekkor hirtelen érezte hogy Ajthila lába az övére nehezedik. Minthogy az ő talpa természetesen épp a gázpedál fölött volt, ennek következtében a kocsi hirtelen megugrott mint valami megbokrosodott szörnyeteg, félresöpörte az őrt akinek lövése célt tévesztett, de sajnos az úton

sem tudott megmaradni, átrepült rajta, és a meredek hegyoldal szinte negyvenöt fokos terepén kezdett lefelé botladozni. Mögötte lövések hangzottak fel, az egyik a kocsit is súrolta.

—Magasságos egek, ezek tényleg lőnek ránk! - kiáltott fel Zam Toáz, és megkerült egy facsoportot hogy legalább az takarja őket. S jó is hogy ezt tette, mert amint befordult, gépfegyverro-pogás hallatszott, s a lövedékek épp mögöttük szántották fel a talajt, sőt egy fát derékban ketté is fűrészelték.

—Hű de marasztaló vendégfogadás! - veritékezett Zam Toáz homloka. —Mitől rágtak be ezek ennyire miránk?!

—Nem tesz jót az ijedelem neked, drágám! - simogatta meg kezét Ajthila. —Kezdesz te is úgy beszélni mint ők!

A lejtő véget ért, s kezdődött egy csaknem ugyanolyan meredek emelkedő. Semmi autó meg nem bírt volna birkózni ezzel, közönséges motorral, és Zam Toáz áldotta a hiúságát, mely most az egyszer segítségére volt. Semmiféle ésszerű oka nem volt annak, miért kell neki négykerék-meghajtásos terepjáró, mégis ezt vette meg, s így ez most meneküléshez segítette. Terepjáró-fokozatra kapcsolt, s így lassan fel bírtak araszolni a lejtőn. Azután kis idő múlva ki is értek az országút egy távolabbi szakaszára, itt Zam Toáz lekapcsolta az erős, de lassúbb működésre tervezett terepjárófokozatot, ellenben maximális gázt adott, s ahogy csak bírtak, száguldottak hogy minél messzebb kerüljenek a hegytől. Mert azután hogy lőttek rájuk, Zam Toáz azt is könnyen el tudta képzelni hogy üldözik. És nagyon nem akart találkozni üldözőivel.

Az országúton nem sok esélyük volt a menekülésre, észrevétlenül maradásra, így az első nagyobb városba igyekeztek, itt aztán Zam Toáz behajtott egy parkolóházba, megtörölgette izzadt homlokát (mert az még mindig izzadt - nem volt hozzászokva efféle kalandokhoz), s nekiállt hogy számbavegye a történeteket.

—Kik ezek és mit akartak? - kérdezte Ajthila.

—De jókat tudsz kérdezni! Ha rájössz, mondd el nekem is hogy okosabb legyek! - tört ki Zam Toáz, majd hirtelen átölelte a leányt. —Ne haragudj kincsem! Nagyon ideges vagyok!

—Megmenekültünk, nem?

—Egyelőre. De ha emlékeznek a kocsi rendszámára, egykettőre rájönnek hogy hol lakunk, és utánunk jöhetnek!

—Menjünk a rendőrséghez!

—Na és ha a kormány emberei?

—A kormányé? - kérdezte csodálkozva Ajthila.

—Kormány, az olyasmi mint miniszterek, király, fejedelem, uralkodó, hivatalnok, irányító, vezér, főnök, képviselő... - kezdte sorolni a rokonértelmű szavakat Zam Toáz.

—Azoknak szabad lőni?

—Nem szabadna, de hát ők az erősek, s azoknak végülis mindig igazuk lesz! De ha mégsem az ő emberei, s igazságszerint nem is hiszem hogy azok így cselekedtek volna, akkor is hiába mennénk a rendőrségre, nem tudnának megvédeni bennünket. S bizonyítékunk sincs az egészre. Ellenben hiába pereskednénk, vádaskodnánk, sok a pénzük, még ők jelentenének fel minket rágalmazásért! Nem, nem, ez az út nem járható. Csak tudnám, mit akartak, mit csinálnak ott!

És most megszólalt Ajthila.

—A testvéreim nagy bajban vannak!

—Íta és Szuela?

—Lehet hogy ők is. De én most a többiekről beszélek, a föld alatt!

—Miből gondolod?

—Ezek a rossz emberek odamentek. Éppen oda ahol a barlang van. És az arcomat akarták látni. Gyanús volt nekik, nincs-e nagy szemem mint a többieknek. Mert biztos ismerik már Aranyatya népét. Ha pedig ismerik, rájuk is lőhetnek. Nagy bajban vannak.

És Zam Toáz kénytelen volt belátni, hogy Ajthila szörnyű gyanúja nagyon is logikusan hangzik. Azt ugyan nem tudta hogy honnét derülhetett ki a föld alatti nép titka, de ha ezt elfogadja, az minden mást megmagyaráz. Még a lövöldözést is. Elvégre Ajthila azt mondja, sok ott az

arany. Érthető hogy ezek az izék, ki tudja kinek az emberei, nem akarják hogy a gazdag aranylelőhely léte kitudódjék!

—Segíteni kell rajtuk! - mondta Ajthila. —Menjünk a rendőrségnek szólni!

—Haha! - nevetett minden vidámság nélkül Zam Toáz. —Az lenne csak a jó buli! Képzelem milyen arcot vágnának, ha elkezdenék nekik egy ismeretlen népről mesélni, ami már vagy kétezer éve a föld alatt él! Egy szavamat sem hinnék! Bolondnak néznének!

—Van bizonyíték!

—Mi?

—Nem mi, hanem ki! Én!

—Ugyan már! Legjobb esetben valami szerencsésebb külsejű mutánsnak néznének, azután beszállítanának egy intézetbe, mindenféle kellemetlen vizsgálódásoknak vetnének alá, amibe talán bele is halnál, de az biztos hogy elszakítanának bennünket egymástól! Ezt nem akarom! S még ha vállaljuk is ennek kockázatát, akkor sem garantált a siker, mert ha ezek a gazemberek meg tudtak szerezni egy természetvédelmi területet törvényesen, s megszerezték ez tény, akkor nagyon jók a kapcsolataik! Akkor hamarosan azon vennéd észre magadat hogy a kezükbe kerültél, én meg feltehetőleg balesetet szenvednék egy elhagyatottabb környéken! Gondolom nem akarsz a markukba kerülni?!

—Nem szeretem ha lőnek rám!

—Történhetne veled pedig ennél rosszabb is!

—Akkor most mi lesz?

—Nem tudom! Haza nem mehetünk. Egy darabig meghúzhatjuk magunkat barátomnál, Zam Ardameznél, de hogy azután mi lesz... Hát azt nem tudom!

—De mi lesz a testvéreimmal, Aranyatya népével?!

—Mit aggódsz annyira értük, hiszen azt mondtad, hogy csak egymás rovására élhettek! Ellenfele minden nő minden másiknak, nem értem hát, honnan támadt fel benned hirtelen ez a nagy közösségi érzés!

—Akiknek már van férjük, meg a papnők és vajákosok, nem ellenségek többé! És ha idefent élhetnének, lenne mindenkinek elég hely, férj is, nem kellene többé egymással versengeni, lehetne szeretni egymást!

—Hát, édesem, én egyelőre felettébb boldog lennék ha azt tudnám hogy magunkat hogyan mentem meg, rájuk még gondolni sem tudok, ötletem sincs! Csak tudnám hogy miként fedezhették fel őket! Talán Íta és Szuela, a barátnőid révén? Nekik járt volna el a szájuk?

—Nem hiszem! Nagyon megfontoltan cselekszenek! Ők nem egyszerű nők, Szuela vajákos, Íta pedig papnő! És ez sokat jelent!

—Eh! A nők mindig fecsegnek!

—De nem, nem! Nálunk nagyon nagy a különbség a nők okossága terén! A legokosabbak akik az ügyesek kasztjából kerülnek ki. Én is okos vagyok. De még aki ügyes, az sem mind egyformán okos. Nagyon nagy a különbség. És mert rendkívül sokan akarnak vajákosok vagy papnők lenni, hogy ne haljanak meg, csak a legislegokosabbakat veszik fel oda, szörnyű nehéz vizsgák után! És vajákosnak lenni sem egyszerű, de papnőnek a legislegnehezebb! Szuela nem is mert papnőnek jelentkezni, csak vajákosnak, és tudom hogy éppencsak sikerült vajákossá lennie, bár utána már nagyon jó tanuló volt, de mégiscsak sikerült neki, nekem pedig nem! Íta azonban meg merte próbálni hogy papnő lehessen, és sikerült is neki! Hidd el, ők sokkal de sokkal okosabbak nálam, és soha nem tennének semmi meggondolatlant! Nagyon de nagyon okosak, főleg Íta!

—A fiatalabbik?

—Igen! Minden papnő félelmetesen okos, és Íta egészen kiváló! Én csak mostanára kezdek hiba nélkül troggul beszélni, de biztos vagyok benne hogy Íta például fele ennyi idő alatt is képes megtanulni a nyelvet, ha módja van rá! Hozzá képest én csak egy szegény tudatlan csacska kislány vagyok! Mindig mindent meggondol és megfontoltan cselekszik!

—De valahogy felfedezték a népedet!

—Igen, de biztos vagyok benne hogy ennek semmi köze hozzájuk! És nagyon szeretném megtalálni őket!

—Aha, mégegy feladat! Remek! Mentsem meg magamat, téged, az egész népet, és még őket is találjam meg! Csak tudnám, hogyan!

—Megint egy nagy hős kellene népünknek, mert megint a gonoszok támadták meg mint Kruár idejében! - sóhajtott fel Ajthila. —Bárcsak élne újra Ráksi!

Valóságos isteni szerencse hogy e szavakat akkor mondta amikor Zam Toáz már nem vezette az autót, és békésen parkoltak mozdulatlanul, ellenkező esetben egészen bizonyos hogy neki-mennek egy fának. Mert Zam Toáz nem volt épp a bátorság felülmúlhatatlan példája, de ön-maga számára is váratlanul, aránylag egészen jól elviselte amikor géppuskával lövöldöztek reá. Ráksi nevét hallva azonban kiverte a hideg veríték, elsápadt, keze remegni kezdett, rájött az ellenállhatatlan csuklás, és csak hebegni tudott.

—Mi... mi... miféle ne... nevet említett... hukk!... említettél?!

—Ráksit. - ismételte meg Ajthila a legnagyobb lelki nyugalommal. —Ő a mi népünk nagy hőse. Eddig még nem említettem volna? Pedig annyit meséltem neked a múltunkról!

—Nem, eddig szerencsére még nem meséltél ilyen szörnyűsége... hukk!... szörnyűségekről!

—Hát, van a történetben épp elég szörnyűség! Főleg Kruár! Villámokat tudott szórni az ujjából! De Ráksi, ő más. Ő nem szörnyű. Ő jót akart nekünk. Nem is csoda, egy volt közülünk! - és Ajthila elmesélte a legendát Zam Toáznak, úgy ahogyan azt Szuela korábban a gyerekeknek is elmesélte.

—Ez a Ráksi tehát... tehát egy boszorkány?

—Tulajdonképpen boszorkánymester. Nem egyszerű boszorkány, annál nagyobb a hatalma. Nem tudom, hogyan szerezte, mert amikor Kruár feltűnt, Ráksi még nem volt boszorkánymester, csak egy idős papnő.

—Na várj csak, várj! Ráksi ezekszerint nem gyermek?! Nem kislány?

—Nem, dehogy is! Egészen világosan le van írva a szent iratokban, hogy amikor Kruárral megvívott, már kilencvenhat esztendő is elmúlt! Különbösen is, hogy lenne gyermek?! Papnő nem lehet az aki gyermek, s így volt ez már akkor is!

—Hadd foglaljam össze akkor amit elmondtál, hogy lássuk, jól értettem-e: ez a Kruár, ez valami gonosz boszorkánymester volt, és mindenféle csúnya dolgokat művelt, erre a ti Ráksitok valahogyan szintén kitanulta a boszorkányságot, de ő már nem volt gonosz! Így van?

—Igen!

—És akkor Ráksi megküzdött Kruárral, és jól helybenhagyta, de teljesen legyőzni nem volt képes, és Kruár bezárta egy kőkoporsóba! Igaz?

—Igen.

—Tehát elmondható, hogy bár Ráksi nem győzött, a viadal eredménye döntetlen volt. Egy olyan valakivel szemben, aki képes volt csak úgy villámokat eregetni az ujjából! Hm! Erre mondják azt némely körökben, hogy nem semmi!

—Ráksinak nagy volt a hatalma!

—Naná, azt el is hiszem! Hiszen még a koporsóban sem halt meg, s jobb dolga nem lévén, szabadidejében csak úgy megfiatalította magát a kilencvenhatéves vénség, hisz mi az neki! Egy kis kozmetikai kezelés neki sem árthat, biztos így gondolta!

—Miről beszélsz? - érdeklődött Ajthila. —Szó sincs a legendában arról, hogy Ráksi még élne a koporsóban, vagy megfiatalította volna magát!

—Nem, nem, ezt persze nem a legendák mondják hanem én! - válaszolta Zam Toáz.

—Csak nem arra céloz, hogy Ráksi még él a koporsóban?!

—Nem, ezt nem mondtam. Ráksi él ugyan, de nem a koporsóban, hanem valahol itt a világban, Troggföldön, már persze ha el nem utazott azóta.

—Mióta?!

—Hát azóta hogy én és egy barátom kiengedtük őt a koporsóból!

—Mit beszélsz?! - ragadta meg a kezét Ajthila, és ahogy ránézett, szép szemében annyi könnyör-gés volt, hogy az egy elefántot is levett volna a lábáról. —Vezess hozzá kérlek! El kell mondanom neki, hogy népünk bajban van! Ő biztos segíteni fog, s a hatalma is megvan hozzá!

—Nem tudod hogy mit kérsz tőlem, kicsikém! Van fogalmad róla, hogy mit éreztem amikor a széttört koporsóból hulla helyett egy nagyonis élő kislány mászott ki, ráadásul fehérje nélküli csupazöld szemekkel?!

—Miért, jobb lett volna ha a hulla mászik ki?! - vágott vissza Ajthila.

—Brrr, ne is beszélj ilyesmiről! Én arra gondoltam hogy a hulla ott lesz, de mozdulatlan marad, elvégre minden tisztességes hulla így csinálja, ez hozzá tartozik a túlvilági illemhez!

—Nézd, én nem tudom hogy miként került hozzátok Ráksi koporsója és miként meg miért nyitottátok ki, de nem is érdekel! Keressük meg most Ráksit, akárhogy néz is ki...

—Gyerekként. Olyan mint egy kislány, egy egészen fiatal kislány.

—Még az sem érdekel! Róla elhiszem hogy képes lett valahogyan fiattalá válni! Szólni kell neki hogy a népünk nagy, nagyon nagy bajban van! És gondoldj arra szerelmem, hogy ha Ráksi segít, akkor vége lesz a gonosz embereknek, és akkor neked se kell félned tőlük, hazamehetünk!

—Naná, feltéve hogy jobban félek a gonosz emberektől mint Ráksitól, amiben cseppet sem vagyok biztos!

—Akkor hallgass rám, ha te nem tudod hogy mitől félsz jobban, majd én mindig megmondom neked!

—Igazán kedves vagy, de szeretem ha megválaszthatom én magam hogy mitől féljek és mitől ne! Remélem ennyi jogom még maradt!

—Hogyne, persze, de hát értsd meg, Ráksi jó, nem gonosz!

—A csuda tudja! Az biztos hogy félelmetes!

—Ajaj, remélem is hogy az, akkor legalább megijednek majd tőle a gonosz emberek! És ha nem akarsz beszélni vele, elég ha elvezetsz oda, és akkor majd beszélek vele én!

—Nem! Annyira azért nem vagyok gyáva, hogy a veszélyes munkát a szeretett nőre bízam! - húzta ki magát önérzetesen Zam Toáz.

—Akkor tehát megyünk?

—Várj csak, várj! Még azt se tudjuk hogy hol van Ráksi!

—Tudod legalább hogy merre keressük?!

—Talán van erre jó ötletem! - és Zam Toáz megsimogatta a homlokát, majd így mormogott félhangosan:

—Te se tudod, kiscsibém hogy mibe mászom bele miattad! Amikor minden eszközzel elfeledni próbáltam Ráksit! A rémálmaimban szokott előbukkanni! Na tessék, kellett nekem a Rabang-hegy mellett pihentetnem az idegeimet! Amikor csak nyugalomra és békére vágyódtam!

—Talán nem örülsz hogy velem találkoztál?! - sértődött meg Ajthila.

—De, de, nagyonis! Na de hát te meg Ráksi, az két nagyon különböző dolog...

—Ne problémázz, drágám, azt mondd meg hogy hova megyünk! Induljunk már! Ki tudja, mi történik a testvéreimmal! Hova megyünk hát?!

—Nos, azt hiszem legcélszerűbb ha a gyámhatóságnál kezdjük a keresést!

Valóban, ugyan ki más foglalkozhatott volna egy hirtelen, múlt nélkül felbukkant árva gyermek sorsával, mint a gyámhatóság?! Még azt is megírták az újságok annak idején, hogy melyik nevelőotthonba vitték a gyermeket. Zam Toáz azonban nem ott kereste, élt a gyanúpörrel, hogy Ráksi, aki igazából nem gyermek, hanem akkor is legalább kilencvenhat esztendősen ha a koporsóbeli két évezredet nem számítjuk, nem sokáig marad meg egy gyermekotthonban.

A gyámhatóságon eleinte kissé gyanakodva fogadták érdeklődését, nem volt szokásuk kiadni az árva gyerekek anyagait, de Zam Toáz azt mondta, hogy mint újságíró, az árva gyermekek sorsáról akar cikket írni, s ehhez nagyon jó anyag lenne neki ha Ráksi sorsáról is értesíthetné az olvasókat, akik talán emlékeznek még a kislány váratlan felbukkanására. Emlékeztette a hivatalnokot, hogy neki kötelessége mindent megtenni az árva gyermekek sorsának jobbítására, márpedig nemigen lehet kételkedni abban, hogy egy szívfacsaró riport minden bizonnal megindítja az olvasókat, s növeli az adakozókedvet az árvaházak irányába. Végül így hajlandónak is mutatkoztak hogy megadják Zam Toáznak a szükséges felvilágosításokat.

Megtudta, hogy Ráksi nagyon sebesen került egyik nevelőotthonból a másikba, mindenütt igyekeztek megszabadulni tőle. Ennek oka nem volt feltüntetve az anyagon, de Zam Toáz nem

csodálta. Végül Ráksit örökbe fogadta egy házaspár, Hijjúb professzor, és felesége, Aina. A címkét is megtudta.

—Akkor most elmegyünk a professzorhoz? - kérdezte Ajthila, amint elhagyták a hivatalt.

—Nem egészen. Eszem ágában sincs csak úgy becsöngetni a professzorhoz, aztán meg magyarázkodni hogy hát én tulajdonképpen nem is velük akarok beszélni hanem a leányukkal! Egyszeriben csupa gyanakvás lennének, mit akarok a lányuktól, nem én vagyok-e a cukros bácsi! Nem csoda, én is így reagálnék! Különben sem érdekel bennünket az öreg prof, igaz? Megvárjuk a ház előtt, mikor jön ki onnan egyedül Ráksi, aztán odamegyek... ha merek... és beszélek vele. Elhívom egy kis kocsikázásra. Az autóban nyugodtan beszélhetünk. De jó ha tudod, hogy ennél többet igazán nem tennék még saját magamért sem!

—Majd én beszélek vele! Ő az én népem tagja... az volt valamikor... sőt a vezetője... segítenie kell!

Ráksi nem gyakran hagyta el apja, azaz nevelőapja házát. Főleg azóta nem, hogy végetért a régészeti expedíció, s hazatértek. Az ásatási évad végeztével, alig egy hónapja, összecsomagolták a leleteket, s minden különösebb incidens vagy kaland nélkül távoztak a Rabang-hegyről.

Látszólag mindenki meg volt elégedve, hiszen valamennyi sírt feltárták, tehát igazán szép munkát végeztek, ám Ráksi felettébb bosszús volt, ha igyekezett is nem mutatni. S ugyanilyen érzéseket látott Drúcha arcán is, sőt mintha még maga Hijjúb professzor sem látszott volna olyan elégedettnek mint kellett volna. Ráksinak nemegyszer támadt olyan érzése, hogy a professzor valamiképpen várakozóan néz rá, mintegy kíváncsian, bár soha nem szólt semmit, még csak nem is célzott semmire. Ám ahogy felpakoltak és hazamentek, mintha csalódott volna. Ráksi úgy érezte, nevelőapja várt tőle valami különlegeset, furcsát, amit nem adott meg neki.

S Ráksi úgy vélte, ha nem is lehet biztos benne mit akart tőle a professzor, azt tudja, miért számított valami rendkívüli. Azért, mert olyan pontosan lerajzolta a sárkánykígyót, aminek a darabjai a hegytetőn feküdtek. Hijjúb professzor nyilván úgy vélte, került már kapcsolatba korábban ezzel a környékkel, s ha más nem derül is ki róla, annyi talán mindenképpen, hol, kinél élt korábban, mielőtt megtalálták és árvaházba dugták, vagy ha valóban emlékezetvesztése van, az talán megszűnik a szobrot újra látva.

Nem Ráksi hibája volt, hogy semmi különös nem történt. Ő igazán minden tőle telhetőt megtett hogy okozzon valami nagy-nagy meglepetést, de akkorát hogy ne három napig de három évtizedig is beszéljenek róla. Sőt még Drúchát is belevonta a kutatómunkába. Szilárd meggyőződése volt, hogy vannak még barlangok a hegyen, s be lehet oda jutni. Azután pedig hogy Drúcha megtalálta az aranyсарut, e hite még jobban megerősödött.

Ráksi nevetett ahogy Drúchára gondolt. Szegény fiú egészen zavarba jött attól hogy hogyan beszél kislány létére. De hát az hogy kislány, már nem Ráksi hibája volt. Gaia Anya úgy tűnik kissé túlméretezte a fiatalító kígyóméreg mennyiségét. Járhatott volna rosszabbul is, például csecsemőkorig visszafiatalodva. Akkor került volna csak nagy bajba! Az a két hülye aki kiszabadította, így is megrémült tőle, egy csecsemőt bizonyára nem gondoztak volna, s ott hal éhen! Még szerencse hogy a koporsóban nem volt ilyesmire gondja, végigaludta az egész időt, testét pedig megvédte Gaia Anya varázslata! Hát igen, Földanya megígérte neki hogy leélhet egy életet a szolgálatában, s úgy látszik amit Gaia mond, azt be is tartja!

De mi lehet ezzel az aranyсарus leánnyal? Honnan jött és hova tűnt?!

Drúcha is elkedvetlenedett. Azt hitte, eljött a kalandok ideje. Előbb megtalálta az aranyсарut, majd találkozott Ráksival, professzora furcsa nevelt leányával, akiről igazán nem tudta mit gondoljon, mert ilyen nővel sem találkozott még, nemhogy kislánnyal! És igyekezett is szorgalmasan hogy felfedezzen valami barlangot, ha nem is volt biztos benne hogy Ráksinak megmondja-e, de nem járt sikerrel. Azután az egész expedíció hazatért, s íme, semmi nem történt, legfeljebb az hogy az oklevelet, hogy résztvett az ásatáson, végülis megkapta, sőt a tanulók közül egyedül ő kapott olyan bejegyzést rá, hogy **„felbecsülhetetlen, kiemelkedően magas és nélkülözhetetlen segítséget nyújtva az expedíció eredményeinek eléréséhez”**, mármint tehát hogy így vett részt az expedíción. Addigra már meglehetősen jól összebarátkozott Ráksival, úgy vélte, már amennyire ezzel a furcsa kislánnyal egyáltalán össze lehe-

tett barátkozni, mert mindig talányosan viselkedett, s minduntalan mintha olyan dolgokra célozgatott volna hogy ő nem is az akinek látszik, s hogy jobban ismeri a múltat mint az egész régészcsapat együttvéve. Igaz, például nem sok leányról mondható el ebben a korban hogy tud ótroggul, s ilyen jól, Drúcha nem gyakran tudta tévedésen kapni e nyelvben, de ilyenkor Ráksi mindig felháborodott, s ragaszkodott ahhoz a képtelenséghez hogy márpedig ő tudja helyesen ezt vagy azt a szót, s nem Drúcha, s a könyv amiből Drúcha e nyelvet tanulta, legfeljebb vécé-papírnak jó, mert úgy látszik tele van hibákkal. Drúcha ilyenkor nem vitatkozott tovább, bár nem hitt Ráksinak, s tudta hogy a leány is tudja hogy nem hisz neki, de inkább nem veszekszik vele. Ennek Drúcha örült. Ráksival való furcsa kapcsolata az életébe az izgalmat vitte be, a titokzatost, s még az sem nagyon zavarta hogy e kapcsolat nem maradt titok, s társai, főleg Pándzsi, lilimotiprónak gúnyolták, vagy azzal heccelték, hogy várni akar-e fiatalember létére legalább tíz évet amíg a most alig nyolc éves Ráksi elég éretté nem válik az ágybeli örömekre?! Drúcha ekkor kissé zavarba jött, de végül ezzel a mondattal vágta ki magát:

—Azt mondtátok, fiatalember vagyok. Ki más várhatna inkább, ha nem egy *fiatal* ember?! Egy öregember talán?! Egy aggastyán?!

Erre elnevezték őket ifjú szerelmeseknek, pedig Drúcha nem érezte úgy hogy szerelmes volna, s ahányszor Ráksi gúnyolódott vele, abból arra sem következtethetett hogy a kislány így érezne. Ez életkora miatt úgyis képtelenség. Ő egyszerűen jó barátnőjének tartotta, – ami azt illeti, a kettejük közötti korkülönbség miatt még ez is furcsa volt.

Mikor az oklevelet megkapta, örömmel dicsekedett vele el. Ráksi egy csöppnyi meglepetést sem mutatott.

—Világos hogy megkaptad a külön dicsérő szavakat! Megnézhette volna magát apám, ha elengedi a füle mellett tiszteletteljes kérésemet, hallgathatott volna miatta hónapokig és ezt ő is tudta!

—Micsoda?! Hát te mondtad neki hogy írjon nekem valami külön elismerést is?! - hápogott Drúcha.

—Naná, fiacskám, ha nem ülnél a füleden, rájöhetnél volna magad is! Nem suttozták még el a barátaid, hogy „protekciós” vagy?! Ráadásul épp most vallottam be! Használd már végre azt a biológiai komputert ami a fejedben van! Édes öregem, ha továbbra is a barátom akarsz maradni, jó lesz a gondolkodásodat turbófokozatra serkenteni! Különbben nemcsak úgy általánosságban mondtam apámnak, de ha nagyon érdekel, szóról-szóra lediktáltam az egész szöveget neki, ott álltam a háta mögött míg le nem írta, bizony, egész addig nem hagytam békét neki!

—De hát hogyan merészelted! - hápogott tovább Drúcha.

—Hogyan merészeltem, hogyan merészeltem! - vonogatta a vállát Ráksi, és hangja csepegett a gúnytól. —Te is jókat tudsz kérdezni! Hát úgy, hogy volt hozzá bátorságom! Hát nem te sírtál nekem napokon át, milyen nehéz kiemelkedni a régészek közül?! Még azt is bevallottad, különben elég hülye voltál hogy megtetted mert ki is kotyoghattam volna, szóval bevallottad hogy nem is volt az egészen tiszta ügy, hogy a te nevedet is kihúzták mint a csapatban résztvevők egyikét, mert betörtél a komputeres nyilvántartásba, és megbuheráltad a sorsolóprogramot hogy te mindenképpen kihúzással! Szép, mondhatom!

—Ez azért mégsem ugyanaz!

—Csalás, nem?

—De, de az a csalás az én eszemnek köszönhető, mert én voltam az aki jól értettem a számítógépekhez, azaz értek még most is, és én különben is kiváló régész vagyok, de itt most arról van szó hogy egy kislány kegyeskedik jó véleménnyel lenni irántam, nem a professzorom! Itt nem a munkám alapján vagyok megítélve, mert a komputeres csalás az más, végeredményben az is munka, hanem...

—Hanem a barátság alapján, fiacskám! Ne becsüld le a segítő kezet, bárhonnan is nyúl feléd! Egyébként nem értem mi bajod! Azt mondtad, kiváló régész vagy! Nekem ugyan erről egészen más a véleményem, de ha így hiszed, a lelked rajta, a te dolgod! És azt is látom hogy a többi régész sem kevésbé hülye mint te! Hát ide az oklevélre nem ugyanez van leírva?! - azzal megveregette Drúcha hátát, és így szólt:

—Eredj most és hűtsd le a fejedet te fajankó!

Ilyen volt Ráksi. Nem rejtette a véleményét véka alá. Drúcha így szólt:
—Szépen beszélsz azzal akit a barátodnak nevezel! Hogy beszélgetnél az ellenségeiddel, hallod-e!
—Hallom hát! Ne tudd meg! De ha nagyon érdekel, velük sehogysen. Az ellenségeimmel sok mindent szoktam csinálni, de nem beszélgetni!
—Hát akkor mit?
Ráksi elábrándozott.
—Valaha régen - nézett a távolba - kiteptem a szívüket!
Drúcha felsóhajtott. A kislányra már megint rájött a képzelődés. Idegileg labilis alkat. Látva azonban hogy Ráksi menni készül, így kiáltott fel:
—Várj csak! Mit mondjak ha valaki a különleges érdemeimről kérdez?! Mit csináltam?!
—Találd ki! Mindenhez én kellek?! Neked kell tudnod, mi jót tehet egy régész, hiszen én csak egy kislány vagyok, s te vagy olyan jó régész, hogy még magadat is dicsérted az imént! - és elballagott.

Az expedíció tehát feloszlott, és Ráksi bosszúsan tért haza. A legkomolyabban foglalkoztatta a gondolat, hogy elszökik, és egymaga indul el hogy még jobban felderítse a hegyet. Mégsem tette. Nagy feltűnést keltene vele. Attól nem félt hogy éhenhalna, tudta hogy ez nem történne meg vele, de a professzor biztos kerestetné, sőt úgy vélte, nevelőapja még azt is pontosan tudná, hova ment. A prof ugyan meglehetősen tudatlan hozzá, Ráksihoz képest, de azért nem ostoba, sőt Ráksi úgy vélte, sejt is valamit. Azt mindenképpen tudja hogy van valami titok leánya körül. Felesleges kavarni a dolgokat amíg meg nem nő és a maga ura nem lesz. Nem kell sietni. Ilyesmit Földanya sem kíván tőle. Sőt, ő aztán biztos nem. Neki egy vagy két évezred is semmiség, nemhogy egy évtized!

Aztán, úgy egy hónappal az expedíció lezáródása után, úgy tűnt mégis érdemes megkavarni a dolgokat. Nagyon úgy tűnt hogy jó lesz sietni.

Éppen a könyvtárból tért vissza. Nagyon szeretett olvasni. Az expedíció alatt, mintegy unalmában, elvégezte az egész általános iskolát, sőt a középiskola jórészét is, azaz, megtanulta amit kellett, s pár hete vizsgázott is mindenből. Most a tudását frissítendő, új könyveket hozott olvasnivalónak. Főleg a biológia érdekelt. Efféle könyveket olvasott pihentetőül, szórakozásképpen:

- A természetes szelekció*
- Ivari kiválogatódás a természetben*
- Az intraspecifikus szelekció káros vonatkozásai*
- Fajnemesítés és monokulturális tenyésztés*
- A génsebészet legnagyobb problémái*
- Állati kommunikáció*
- Hogyan alakult ki az emberi nyelv?*
- Populációgenetika és környezetvédelem*
- Biocönózisok stabilitási számításai*

Ez kilenc vaskos könyv volt, remélte, két hétre elég lesz. Többet sajnos nem adtak ki egyszerre a könyvtárban.

A nehéz könyvesszattyorral kezében éppen be akart lépni a házba, amikor a nevét hallotta:
—Ráksi!

Megfordult. Egy idegességtől remegő férfit látott maga előtt. Ismerősnek tűnt, s hamarosan eszébe jutott az is, ki ő: egyike annak a kettőnek, akik a koporsóból kiengedték!

Felsóhajtott. Még nem tudta, mit akar tőle, de abban biztos volt hogy gondok lesznek, ebből a találkozásból nem az fog kisülni hogy szépen, nyugodtan elbeszélgetnek egy pohár fagyalt társaságában.

S ekkor megszólalt a férfi.

—Zam Toáz a nevem. Talán emlékszel rám. Azért jöttem hogy a segítségedet kérjem. Van egy ügy, amit csak te tudsz megoldani!

—Hallgatlak. - szólt nyugodtan Ráksi.

—Talán ne itt beszéljük meg! Gyere, ülj be a kocsimba, vagy esetleg meghívlak egy fagylaltra, úgy nyugodtabb! Tudod, ez hosszú történet, ne itt a küszöbön beszéljük meg!

Ráksi elnevette magát, s Zam Toáz hátán a hideg futott végig, pedig Ráksinak igazán kedves, csilingelő nevetése volt. Majd így szólt:

—Elnézést... csak a fagylalt olyan mulatságosan hangzott...

Zam Toáz nem értette miért lenne mulatságos a fagylalt. De nem is kérdezte. Meglehetősen ideges volt, amiért itt kell beszélgetnie rémálmai gyakori vendégével.

—Az a helyzet hogy be is szeretnék mutatni neked valakit!

—Én azonban senkivel nem óhajtok megismerkedni! - indult befelé Ráksi.

—Hallottad már azt a szót, hogy Róm-nép? - próbálkozott tovább Zam Toáz. Erőszakos persze nem mert lenni. Aki túlél egy koporsóban kétezer évet, az nem olyan fickó akit érdemes felidegesíteni, még ha csak egy kislánynak néz is ki.

Ráksi megtorpant.

—Milyen szót mondtál?

—Róm-nép.

—Csak Róm-szektáról hallottam. De azt hiszem, mégis hajlandó vagyok megismerkedni a barátoddal. Menjünk az autódhoz!

Be is szállt Zam Toáz terepjárójának hátsó ülésére, Ajthila mellé. És ekkor Ajthila, aki eddig, mint mindig ha az utcára ment, napszemüveget viselt, ezt most levette, és úgy nézett Ráksi arcába. Ezután, mielőtt még Ráksi magához tért volna a nagy szemek felett érzett meglepetésétől, megragadta a kezét, megcsókolta azt, és kristálytisztá ótrogg nyelven - amiből Zam Toáz persze egy kukkot sem értett, de Ráksi annál inkább - így szólalt meg:

—Tisztelendő Anya! Kérlek segíts nekünk! Nagy bajban van a népünk! Csak te menthetsz meg bennünket!

Nem sok alkalom volt Ráksi igazán hosszú életében, hogy ennyire megdöbbenett volna. Mégis csaknem azonnal rájött minden fontos dologra. Népe nem halt meg, hanem tovább élt, még-hozzá a föld alatt, erre utalnak a nagy szemek, sőt még reá is emlékeznek. Sok volt még a homályos pont, például hogy miként került ez a nagyszemű leány Zam Toázzal kapcsolatba, de ez majd tisztázódik. Legfontosabb feladata hogy megnyugtassa ezt a kislányt. Így felelt:

—Ne szólíts úgy, hogy Tisztelendő Anya, már akkoriban sem szerettem ezt a címet! Mondd csak egyszerűen hogy Ráksi, amíg együtt leszünk!

—Hát segítesz?!

—Ígérem hogy megteszem amit tudok! Hiszen ez a dolgom! - azzal hátradőlt az ülésen, és így szólt újtrogg nyelven, hogy szavait Zam Toáz is értse:

—Halljuk hát, miről van szó!

Sokáig tartott míg mindent elmeséltek Ráksinak, mert Ráksi részletesen kifaggatta Ajthilát népe életmódjáról. Nagyon érdekelte, milyen érzékeny a szeme és a szaglása, milyen új szokásaik vannak, s ha lett volna Ajthilában kétely hogy ez a Ráksi nevű kislány azonos-e valamilyen értelemben a kétezer évvel ezelőtti Tisztelendő Anyával, azt bőségesen eloszlatta hogy Ráksi megjegyzéseiből és kérdéseiből világosan kiderült, ismeri a szent iratokban leírt régi szokásait, szertartásait a Róm-népnek. Márpedig a szent iratokat nem olvashatta. Tehát egyedül csak onnan tudhat ezekről, hogy valaha végigélte ezeket a szertartásokat s az akkori mindennapokat.

Amikor Ajthila azt mondta Zam Toáznak hogy ő nagyon okos, akkor ez ugyan öndicséret volt, de cseppet sem minden alap nélküli. Arra ugyan következtethetünk belőle, hogy a leány nem volt éppen mimózaszerénységű, de azt hogy állítása igaz, Ajthila már azzal is bebizonyította, hogy Ráksival ótroggul beszélgetett. Tudta ugyanis, hogy Ráksi bizonyára ismeri e nyelvet - sőt ha nem ismerné, gyanús lenne hogy ő esetleg mégsem az a bizonyos Ráksi - és ő, Ajthila is ismerte e nyelvet. Minthogy Aranyatya birodalmában minden kaszt másra specializálódott, például a vájárok az erőre, mások a szaglásra, addig az ügyesek kasztja az észre, nem véletlen hogy a papnők, a legfőbb vezetők is közülük kerültek ki. Természetesen őrizték hagyományait, s aki nem tanulta meg őseik szentként tisztelt nyelvét, az papnő sem lehetett. Ajthila

pedig papnőnek készült, ha nem sikerült is neki, ezért tanulta is az ótrogg nyelvet, bár természetesen nem beszélté anyanyelvi szinten mint Ráksi.

Zam Toáz csak ült szótlanul Ajthila és a boszorkány Ráksi beszélgetése alatt a kocsi vezetőülésében, és egy idő után unatkozott. De természetesen nem volt mersze elmenni vagy beleszólni. Tőle csak ritkán kérdezett valamit Ráksi. Igazából nem is nagyon szólt hozzá addig, míg Ajthila oda nem ért az elbeszélésében hogy rájuk lőtek. Ekkor Ráksi így fordult Zam Toázhoz:

—Terepszemlét akarok tartani. Vigyél oda!

—Már megbocsáss, de semmit sem kívánok kevésbé az odamenetelnél! Nagyon örülök hogy sikerült eljőnnöm onnan, és már ez is nehéz volt! Mi lesz ha most nem sikerül?!

—Nem kell egészen az őrtornyokig menned! Elég ha a hegy lábához viszel.

—Annak meg mi az értelme?

—Ezt bízd rám. Megvannak a magam módszerei, s ha ezt nem hiszed, felesleges is volt segítséget kérned tőlem!

—Jó, jó, ebben igazad van, de mi lesz a szüleiddel? Még ha csak nevelőszülők is, aggódnak majd miattad!

—Semmi vész! - szállt ki Ráksi az autóból. —Úgyis be kell vinnem a könyveket! Majd hagyok hátra nekik egy üzenetet!

Úgy is tett. Am nem egyedül ment be a házba üzenetet hagyni. Mert amint elfordult a kocsitól, megszólalt Ajthila:

—Van most otthon, nálatok valaki?

—Nem. Most épp nincsenek.

—Akkor jól gondoltam. - folytatta Ajthila, bár most minden jó trogg nyelvtudása ellenére sem fejezte ki helyesen magát, talán csak pongyolaságból: mert ő nem „gondolta” hogy nincsenek otthon Ráksi szülei, hanem e feltételezésében meglehetősen biztos volt, az orra által közölt információkra alapozva vélekedését. Csak udvariasságból kérdezte meg Rákst. S így folytatta:

—Szeretnék veled bemenni, megnézni hogy miként élsz, ha szabad!

Ajthila kérésén Ráksi kissé elcsodálkozott, de rábólintott. Sőt, ha már Ajthila betért hozzá, nem akart udvariatlan lenni, s megkérdezte Zam Toázt is:

—Te nem jössz?

—Nem, nem, menjetek csak, én megvárlak benneteket itt! - hárította el az invitálást a férfi. Igaz ugyan az is, hogy Ráksi hangjában nem buzgott túl sok lelkesítő szándék, s nem is győzködte hogy tartson velük. Hangsúlya kifejezetten minden buzdításnak híján volt.

Odabent a következőket írta:

Kedves szüleim!

Sürgős dolgom akadt, el kellett mennem. Több napig távol leszek. Ne keressetek, a rendőrség értesítése is teljesen felesleges, de hiábavaló is lenne, mert ez se nem gyerekrablás, se nem valamiféle ostoba gyerekszökés vagy elcsavargás. Egyszerűen dolgom van, amit csak én tudok elintézni, és a kötelességemet végre kell hajtanom! De ígérem hogy amint befejeztem, visszajövök.

Szerető gyermeketek: Ráksi.

—Hát nem kényezteted el őket részletes magyarázatokkal! - szólott Ajthila, amikor elolvasta a levelet. Mert természetesen ő is, Ítához és Szuelához hasonlóan, megtanult írni-olvasni is.

—Annyit írtam amennyit közölhettem velük! - szólott Ráksi.

Különben, míg Ráksi a levelet írta, Ajthila igazi női kíváncsisággal vette szemügyre Ráksi szobáját. Rendkívüli módon érdekelte, miként él az a nő, aki népe egyik ősanja, vezetője volt valaha, aki legendává lett, de most is él, és boszorkánymester.

Ráksi szobája szinte teljesen üres volt. Berendezése pusztán a mindegyik falat mennyezetig behálózó polcokból állt, – rajtuk temérdek könyv, – és egy kis íróasztalból, melynek lábai azonban egészen rövidre voltak vágva. Szék nem volt a szobában, mint ahogy ágy sem. Az íróasztal furcsaságának oka hamar kiderült: Ráksi egyszerűen leült elé a földre.

—És hol alszol? - kérdezte tőle Ajthila.

—Ugyanitt.

—De itt nincs ágy!

—Valóban. Egyszerűen a földön, a szőnyegeken alszom. A takaró itt is betakar, s le sem csúszhat rólam. S minden egyes nap összesöprök, s a szőnyeget is kirázom, mert a szobámat magam takarítom, tehát ugyanolyan tiszta mintha ágyban aludnék. Van még kérdésed?

—Ne haragudj, de hát én sem találkozom minden nap egy élő legendával! Miért csinálod ezt?

—Így kényelmesebb. Sőt, minden ellenkező hittel szemben még egészségesebb és tisztább is: mert az ágy alatt tömérdek kosz, piszok gyúlik össze, éveken át nincs ott takarítva! Nagyon szeretem a tisztaságot. Persze, azt elismerem, nem volt könnyű ehhez megszerezni a szüleim jóváhagyását. Sőt, kifejezetten kemény menet volt meggyőzni őket, s végül úgy hiszem nem is értettek meg, csak erőszakosságomnak engedtek.

—De hát csak úgy lefekszel a kemény padlóra?!

—Dehogy! Mondom hogy a szőnyeg alattam van!

—Úgy is nagyon kemény lehet!

—Az. De hát hozzászoktam már. Ajaj, kedveském, fogalmad sincs róla, hogyan éltünk mi akkor, annak idején! - s bár Ráksi nem mondta, Ajthila értette hogy a boszorkánymester a kétezer évvel ezelőtti világra gondol.

—Nyilván akkor is lehetett puhán aludni!

—Igen. De én már akkor sem akartam hogy nagyon elkényelmesedjek. Mered-e azt állítani, hogy nem érte meg, nem lett igazam?

Ajthila nem kérdezősködött erről tovább. Ellenben megakadt egy festményen a szeme. Jókor a rajzlapra festette valaki, valószínűleg maga Ráksi, vízfestéssel. Ez volt az egyetlen kép a szobában, ezt azonban egyenesen az ajtóval szembeni falra akasztották. Egy vénséges-vén, cseppet sem vonzó külsejű öregasszonyt ábrázolt, sőt ne szépítsük: egy ronda banyát, akiről Ajthilának a gyermekmesékben olvasott vasorrú bába jutott az eszébe. A nyelvet és az olvasást gyakorlandó ugyanis sok mesét olvasott. A banya ráncoktól szabdalt arcából, mely úgy nézett ki mint egy hegyek és völgyek borította térkép, hosszú, egyenes, vékony és hegyes orr meredt ki messzire, s fölötte két ferde, átható pillantású szem babonázta meg azt akire ránézett. Igen, már ezen a felettébb élethű festményen is kényelmetlenül érezte magát az aki rápillantott, Ajthila el tudta képzelni, mit érezhet az aki az eredetinek, az élő embernek a szemébe néz.

—Ki ez? - kérdezte.

—Ejnye, kicsikém, nem ismersz meg? - mondta a még tizedik évét sem betöltő Ráksi a húszesztendős Ajthilának. —Ilyen voltam kétezerégynéhány évvel ezelőtt, s ilyen leszek megint, valamivel több mint nyolcvan év múlva! Ezt úgy mondják errefelé hogy önarckép! De ne mondd el senkinek se, a szüleimnek sem mondtam el. S ahogy te, úgy ők sem ismertek fel.

Most Ajthila ismét szemügyre vette hol Ráksi képét, hol az élő, a fiatal. S valóban: megvolt a ferde szem, az átható pillantás, még a hosszú csontos orr is, csak még nem volt olyan jellegzetes mint a festményen, mert a gyermeki arc kerekdedebb volt, párnásabb, kissé több volt a hús az orron is, mely persze még nem is nőtt ekkorára a kisgyereken. Így nem volt annyira fel-tűnő.

—Micsoda ronda vénség leszek, igaz-e! - szólt Ráksi. —Persze ez a kép nem pontos. Ilyen voltam ugyan, de nem leszek újra pont ilyen – a szemem megmarad majd zöldnek. De most még nem festhetem be, mert a szüleim sincsenek éppen minden ész híján, megsejtenének valamit, s nem akarom hogy szívbajt kapjanak.

—Miért akasztottad ezt ide? Hiszen tényleg nem valami szívderítő! Miért kínzod magadat ilyesmivel?

Ráksi elnevette magát, némi keserűséggel a hangjában.

—Kell valami ami emlékeztet arra, mi voltam. Mert külsőre ugyan valóban ilyen leszek, de nem akarom hogy belül is olyanná váljak, mint amilyen akkor voltam amikor először hordtam e testet! Most már az életet kell szolgálnom és nem a halált, mint akkor tettem.

—Embereket áldoztál te is?

—Sokat. Kruár parancsára. S te azt mondod, Kruár már nem él hogy bosszút állhassak rajta!

—Nem, ő valóban nem él. Ezt a harcot megvívta már helyetted, ő Ráksi! Ennek tehát nincs értelme. Vedd le a képet a falról!

—Nem. Mindenképpen ott a helye. Már csak azért is hogy emlékeztessen rá: ha most néme-
lyek esetleg előnyösnek tartják is gyermeki külsőmet, nem vár rám szép öregség, jobb ha nem
is bonyolódok bele olyasmibe hogy házasság vagy egyéb párkapcsolat. Nekem küldetésem
van, amit végre kell hajtanom.

—Megtudhatnám, mi az?

—Egyszer talán majd elmondom. Mehetünk akkor?

—Igen. - válaszolta Ajthila, azzal mindketten kimentek a kocsiban már türelmetlenül várakozó
Zam Toázhoz.

—Éppen ideje hogy visszatértetek! - szólt az idegesen. —Nem szeretném ha megjönnének Rák-
si szülei, s látnák hogy beszáll az autómba! Még csak az hiányzik hogy elkapjanak a zsaruk
gyerekrablásért!

—Nyugi, fiacskám! Emlékeztetlek rá hogy nem én kerestelek meg, hanem te kerestél meg
engem, még hozzá kétszer is!

—Kétszer?!

—De még mennyire! Hisz nem most jöttél el hozzám először, korábban a koporsóm mellett is
ott láttalak, pedig nem hívtalak el magamhoz, azt felnyitandó! Senki nem parancsolta meg
neked hogy széttörd a koporsómat, amiben igazán remekül szundítottam oly sok éven át! És
csöndesebben is széttörhettétek volna! Van fogalmad róla mekkora elviselhetetlen zajt kellett
kiállnom odabent, mit művelt a fülemmel a légkalapácsotok?!

—Ennyit a háláról! - gondolta Zam Toáz. —Remélem Ajthila hálásabb lesz amiért a nyakamba
vettem ezt a terhet!

—Most hova parancsolja kegyességed? - kérdezte udvariasan Ráksitól, mintha csak taxisofőr
lenne.

—A Rabang-hegyhez! - válaszolta furcsa utasa, mire Zam Toáz beindította a motort és arrafelé
vette az útirányt.

Mikor a távolban feltűnt a hegy kupolája, Zam Toáz egyre lassabban hajtott. Ebből világosan
kitűnt hogy nem nagyon szívesen közelít tovább, de ezt bárki leolvashatta arcáról is, szinte le-
sírt róla. Nem is lehet ezért gyávának nevezni: kocsija nem volt golyóálló, s neki még egy pisz-
tolya sem volt, márpedig előző ittjártakor meglehetősen sok panasza lehetett a szívélyes fogad-
tatásra.

Ám szerencséje volt. Mikor a hegy lábához értek, Ráksi megszólalt:

—Jó. Most már megállhatsz. Innen már magam is el tudom intézni a dolgokat.

—De hogyan? Csak nem akarsz gyalog útrakelni?! - hűledezett Ajthila. —Hiszen a csúcs még
nagyon messze van!

—Eszemben sincs elmenni odáig. Egy tapodtat sem mozdulok innen. Ki sem szállok.

—Hát akkor?

—Bízzatok csak rám! Ha úgy nézek majd ki mint aki alszik, akkor tudhatjátok hogy minden a
legnagyobb rendben van. Szerencsére ez egy természetvédelmi terület, így hát gondolom él itt
számos állat, róka, farkas, de legfőképpen madarak.

—Még mindig nem értem!

—Ne haragudj, de előbb tudni akarom mivel állok szemben, nincs kedvem tehát magyarázko-
dásokra! De figyelmeztetlek titeket, lehet hogy hosszú ideig fog tartani. Javaslom, hagyjatok itt
egyedül, szálljatok ki, sétáljatok, vegyetek valahol magatoknak egy üdítőt, harapjatok valamit
vagy tudomisen...

—Üdítőt?! - ámult el Zam Toáz. —Vagy húsz kilométerre van az első benzinkút is, nemhogy ét-
termet találjunk!

Ajthila azonban látta hogy Ráksi szeretne egyedül maradni, sőt érezte illatán hogy türelmet-
len lett, ezért megragadta Zam Toáz karját, s húzta kifelé a kocsiból.

—Gyere már, kedvesem! Sétáljunk egyet! Igaza van Ráksinak, felesleges hogy mi is itt kuksol-
junk, járassuk meg a lábainkat! Az enyém már egészen elgémberedett! Legalább szedhetünk
addig egy csomó gombát! Tele van ez a környék jobbnál-jobb gombalelőhelyekkel, érzem a
gombok illatát! Valósággal kiáltoznak utánunk szagnyelven!

—Veszélyes errefelé mászkálnunk!

—Dehogy! Cseppet sem az! Mérföldekre nincs ember, csak a csúcs felől érzek enyhe ember-szagot, de még azt is csak alig-alig! Arra ügysem megyünk. No gyere már!

Zam Toáz ment is, bár igazán nem buzgott benne a vágy éppen itt és most a gombaszedésre. De hát mit tehetett?! Mindig nagy kedvelője volt a gombaételeknek, s egyszer elvitte egy gombaszedő útra Ajthilát is. Hogy gombát egyen, az a leány számára igazán nem volt szokatlan, hiszen Aranyatya birodalmában a gomba az egyik legfőbb étel volt, mást alig is ettek mint ilyen vagy olyan fajú gombát. Itt a felszínen persze más gombák termettek. De Ajthila már több tucat méter messziségből megérezte illatukat, sőt azt is megmondta hogy a gombákból nagyjából mennyi van arrafele, érdemes-e elindulni értük. Amikor pedig egyetlenegyét talált mindegyik fajból, megjegyezte illatukat, megnézte, ehető-e, s ezentúl már csak akkor vezette Zam Toázt gomba nyomába, ha az ehető gomba illatát árasztotta. Mert hát mérgező gombát nem akartak szedni. Zam Toáz el is nevezte őt úgy, hogy „Ajthila, az én kis gombaszagértőm”. S ez valóban illett is rá, mert Ajthila nem a gombák összes tulajdonságát figyelte meg, egyedül csak a szaguk alapján azonosította őket. Még azt is megmondta több méter távolságról, hogy a gomba öreg vagy fiatal-e, ugyanakkor cseppet sem becsülte túl képességeit. Közölte Zam Toázzal, hogy ha a gombatermesztők kasztjából való leány volna vele, az még azt is megmondaná szagról, hogy kukacrágott-e a gomba, s milyen gombakártevő lárvái élőködnek benne. Ő erre azért képtelen volt.

Szerencsére azt is könnyen megállapíthatták, hogy ehető-e a gomba. Ezt pedig Zam Toáz saját magának köszönhetné. Évekkel ezelőtt ugyanis találkozott egy bizonyos Zam Kentár nevű férfival, tulajdonképpen nem kimondottan barátságos körülmények között, de végül nem váltak el haraggal egymástól. Ez a Zam Kentár - különben az ő várából való volt Ráksi koporsója is - alaposan bebizonyította Zam Toáznak hogy jól ért a gombákhoz. Később aztán Zam Toáznak az az ötlete támadt, hogy készítsenek el közösen egy új gombakönyvet, amely legfőképpen fényképeket tartalmaz. Meg is beszélte a dolgot Zam Kentárral, aki rögtön kapott az ötleten, s együtt elkészítették a Gombaképeskönyv Góliátot, Zam Toáz szerepe volt ebben a gombák felkutatása és a fényképezés, Zam Kentaré pedig a szakértői munka. A könyvet, a Gombaképeskönyv Góliátot neve után mindenki csak Gogónak nevezte, mert Gogó hamarosan nagyon híres lett az országban, de még azon túl is. Zam Toáz nem panaszkodhatott, ezzel a vállalkozással és a szerzői jogokkal egészen csinos összeget keresett.

Mert Gogó népszerűsége érthető. A legtöbbben szeretik a gombás ételeket, de félnek a gombamérgezésektől. Hiába vannak gombakönyvek, nem sokat érnek, s a fényképanyaguk is szerény. Mert lehet hogy egy gombakönyvben van mondjuk százötven színes fénykép, de minden fajról csak egy fényképet közöl. Ráadásul tele van olyasféle meghatározásokkal, hogy:

—Kalapja félgömb vagy harang alakúból domború, végül kiterülő... Színe fehéres, sárgászöld, olajzöld, zöldesbarna, a szélén sokszor világosabb... Spórapora fehér, spórái fehérek, gömbölydedek... (Gyilkos galóca).

Na hát kérem, ez a meghatározás nem sokat ér a gyanútlan gombaszedőnek, aki életében először megy gombát szedni! Mert hát most tulajdonképpen milyen alakú is az a kalap, félgömb, harang vagy lapos? És milyen a színe, fehér, sárga, zöld vagy barna? Még jó hogy legalább piros vagy kék nem lehet! És ugyan ki a csuda vizsgálhatja a gyűjtött gomba spóraporát, még a színét sem, nemhogy nagyítóval az alakját! Arról már nem is szólva, hogy cseppet sem könnyű egy kiadós eső után spórát szedni a nedves, ázott gombákból, sőt ha fiatal a gomba, nem is érett a spórája, márpedig a fiatal gombák köztudomásúan ízletesebbek!

De a fényképanyag is csapnivaló, mert legjobb esetben is csak egy-két gombát ábrázol, s hogy a gombakönyv szép legyen, a legszebb, egészséges példányokat ábrázolják, s a gombaszedő általában nem ilyeneket talál.

Nos, mindezek az állapotokon alapjaiban változtatott a Gogó. Minden benne szereplő gombafajról legalább öt oldal színes fényképet közölt, s mert nagy alakú könyv volt, s egy oldalra több fénykép is fért, ez azt jelentette hogy minden gombára jutott legalább 30 fénykép. Ábrázolta a gombát mindenféle jellegzetes pózban: kicsinek, nagynak, elvénültnek, esőtől verten, csigától-kukactól rágottan, kettévágva, különböző alak- és színváltozataiban. S mindjárt a kö-

vetkező gomba fényképei a vele leginkább összetéveszthető mérgesgombát ábrázolták ugyan-ilyen részletességgel. Mert hiába is mondják a régi gombakönyvek hogy fénykép alapján nem lehet gombát szedni, a legtöbb kezdő gombagyűjtő mégiscsak azt teszi vagy próbálja.

A Gogó nem terhelte felesleges információkkal a hozzá fordulót. Volt benne egy tárgymutató, ahol a név alapján kikereshető volt, hányadik oldalon van a gomba fényképanyaga, ezenkívül csak a gomba nevét közölte a fénykép alatt, azt hogy mérgező-e vagy nem, esetleg hogy főzve fogyasztható vagy nem mérgező de valami miatt ehetetlen (például keserű). Ezenkívül közölte a körülbelüli termésidőt, és a kifejtett gomba maximális méretét, s hogy milyen erdőkben szokott teremni. Mást nem. Egy szót se szólt például spóraporról. Mert lehet hogy ez fontos a tudományos meghatározásokhoz például rendszertanilag, de cseppet sem érdekli a gombaszedőt.

Óriási sikere lett a Gogónak, bár nem volt éppen olcsó könyv, tömegek indultak gombát szedni, valóságos sport lett Troggföldön, mégis csökkent a gombamérgezések száma.

Zam Toáz tehát, saját áldásos közreműködésének hála, Gogóval a kezében már könnyen el tudta dönteni, ehető-e a gomba, de sosem lett híres gombaszedő. Mert *megtalálni* a gombát, ebben ugye Gogó sem segíthetett neki. Na de Ajthilával kéz a kézben, az már mindjárt más volt!

Most azonban nem sok kedve volt gombáért kajtatni, de nem tehetett mást, ment Ajthila után.

Jó két óra után tértek vissza, egy-egy nagy szatyor gombával. Ráksi már várta őket.

—Sikerült kitűnően felderítenem a terepet. Sajnos a feltételezésed helytálló volt. Ezek felfedezték Aranyatya birodalmát, és azt hiszem nagy disznóságokat műveltek odalent. A tábor környékén láttam egy jókora halmot, amit hullákból raktak. Most készülnek egy dömperral egy gödörbe tolni őket és elföldelni. Sajnos kétségkívül Aranyatya népéből valók a halottak, húsz-egynéhány fő.

Ajthila elsápadt.

—Meg kell állítanunk őket! Azonnal!

—Nyugi, nyugi! Tervet kell készítenünk.

—De hát hogyan voltál képes ilyen messziről mindent látni? - érdeklődött Zam Toáz.

—Ez annak köszönhető, hogy én vagyok Ráksi! - válaszolta nemes egyszerűséggel Ráksi.

—Nem lehetne kissé bővebben kifejtened? Mert ez engem is érdekel! - kérte Ajthila.

Ám Ráksi nem adta meg neki rögtön a kért felvilágosítást. Ebben a pillanatban ugyanis közeledő autó zaját hallották. Zam Toáz, aki cseppet sem ragaszkodott hozzá hogy ittlétét felfedje, még ijedtségében is szemrehányóan fordult Ajthilához:

—Igazán figyelmeztethetnél volna hogy jön valaki!

—Sajnálom, de a hallásom alig valamivel jobb csak mint a tied! A szél pedig nem felőlük fúj hanem pont fordítva!

Zam Toáz nem is veszekedett tovább, a terepjárót próbálta beindítani, de olyan ideges volt, hogy nem találta az indítókulcsot, melyet, ki tudja miért, kihúzott a helyéről és magával vitt a gombászásra. S amíg azt kereste, beérte őket a hátuk mögött közeledő autó, egy hatalmas, méregdrága országúti cirkáló, majd melléjük kanyarodva megállt. És Ajthila örömmel ismerte fel utasaiban két elveszettnek hitt barátnőjét, Ítát és Szuelát, két ismeretlen férfi társaságában.

—Ugye megmondtam hogy itt van, megéreztem az illatáról! - bökte oldalba az autó vezetőjét Szuela. —Igazán hihetnél már nekem!

—Hogy is kételkednék a megérzéseidben! - vigyorgott amaz.

—Itt nem valamiféle misztikus megérzésről van szó, hanem konkrét érzékszervi tapasztalatról! A mi népünk illata más mint a ti fenti népetek illata – őszintén szólva sokkal büdösebbek vagytok! De ne aggódj, attól még szeretlek!

Szuela cseppet sem zavartatta magát a másik autó utasainak jelenlététől, így ezek üdvözlése Ítára és Tepecre maradt. Szegény Tepec azonban alig kezdett el valami üdvözlésfélét makogni, Íta azonnal leintette, s magára vállalta a kezdeményezőszerepet, szavait Ajthilához intézve, míg Zam Toázra és Ráksira egyelőre ügyet sem vetett. A beszélgetés Aranyatya nyelven zajlott.

—Örvendek hogy megmenekültél, Ajthila kedves! Látom te is szert tétél már egy hű alattvalóra! - biccentett Zam Toáz felé. —Azt hiszem nem tévedek hogy ti is egy kis aranyért jöttetek vissza, ugye?

—Nem egészen! Nemrég ugyan azért jöttünk, de kénytelenek voltunk visszafordulni, és nektek sem ajánlom hogy odamenjete! Lőttek ránk! Sajnos, rossz emberek felfedezték Aranyatya birodalmát, és többeket már el is pusztítottak a mieink közül!

—Mit beszélsz?! - sápadt el Itá, bár arca fehérségén, mely itt fent sem sokat barnult, ez nem nagyon látszott.

—Be kell mutatnom neked feltétlenül valakit! - folytatta Ajthila. —Ő - mutatott a mellette ülő kislányra - nem akárki! Az ő neve Ráksi! Mégpedig pontosan ugyanaz a Ráksi, akiről a legendáink szólnak!

Erre bizony Szuela is felfigyelt! És most elég sok időbe tellett míg mindenki mindenkivel megismerkedett, s kölcsönösen mindent elmagyaráztak egymásnak, különösen Ráksi személye keltett kételyt sokakban. Itá és Szuela is meglehetősen gyanakodva szemlélték, nem hittek olyan készségesen benne mint Ajthila, ami pedig Töpent és Tepecet illeti, nem is titkolták bizalmatlanságukat. Cseppet sem hitték hogy valaki élhet még kétezer év múltán, főleg ha ezt a nem éppen csekély hosszúságú időt egy kőkoporsóba belezártan kell eltengetnie. S persze Ráksi megfiatalodásában sem hittek.

—Pedig Ráksi már fel is derítette a környéket! - erősítgette Ajthila, Zam Toáz pedig azt bizonygatta hogy ő nem csaló, és a saját szemével látta Ráksi koporsóból való kiszabadulását, ami-ben neki különben nem is csekély része volt.

—És miért ne hihetnétek Ráksiban, ha bennünk is hisztek! - kiáltotta Ajthila, és mutatóujját vádlóan Tepecre szegezte.

—Hé, hé, ne bántson már mindenki engem! - védekezett szegény Tepec, akinek Itával azóta is rossz volt a viszonya hogy a kocsmái nőt az ölébe engedte. —Miért lennék én a hibás, ha egyszer Töpen sem hisz ebben?!

—Ti meg Ráksi, az nem ugyanaz! - magyarázta meg Töpen. —Mert azt még csak elhiszem valahogyan, hogy egy nép lesz olyan bolond és a föld alá húzódik hogy a vakondokkal versenyezzen, az meg minden természettudományos tanítással tökéletes összhangban van, hogy ha egy faj egy csoportja elkülönül, az egészen furcsa irányokba is fejlődhet! Főleg ha kevés van az egyik nemből, akkor az ivari szelekció igazán furcsa torzképződményekhez vezethet. S könnyen meg is kevesbedhet efféle kis csoportokban az egyik nem aránya, még véletlenül is, mert kis népességben nem érvényesül a nagy számok törvénye! Mindez tehát megmagyarázható az evolúcióval. Na de hogy boszorkányság, no nem, ez már azért túl sok!

—És hogyan derítette fel a környéket, hiszen azt mondta, ki sem mozdult a kocsiból! - kérdezte Tepec. S ez még Ajthilát is érdekelte.

Ráksi nagyot sóhajtott.

—Rendben van, elmondom! Tudjátok, amikor a Róm-nép - akkor még csak Róm-szektának nevezték - nagy bajban volt Kruár miatt, segíteni akartam rajtuk,...

—És kitanultad a boszorkányságot! - vágott közbe Tepec, de megbánta, mert Itá jól oldalba bókolt. Ráksi is összeráncolta a homlokát. Ki nem állhatta ha félbeszakítják.

—Nem. - mondta. —A barlanglakók szent iratai ezt helytelenül állítják. Én nem kitanultam a boszorkányságot, különben ezt nem is lehet, mert ez nem mágia. Én egyszerűen jelentkeztem a Gaia néven is ismert Földanya szolgájának. Különben mindenki őt szolgálja, ti is, ha nem tudtok is róla, de én magasabb szinten szolgálom, több a jogom, és több a kötelességem is!

—Nem értem! Mi ez a Gaia-izé? - kérdezte Zam Toáz.

—Ő világunk valamennyi élő szervezetét magába foglalja. Minden élő, az emberek is, részei, mint ahogyan a te testedet is számtalan élő sejt alkotja, amik külön-külön élnek, és együttesen mégis egy magasabb rendű élő organizmust alkotnak, téged! Minden agysejted is például önálló életet él, és nem is tud arról hogy egy nagyobb rendszer része, te mégis létezel, gondolkodol, és sokkal többre vagy képes, mint bármelyik sejt, vagy mint amire akár minden sejt összessége mint sejthalmaz képes volna, ha nem volna meg a kellő összeműködés közöttük! Az egész több mint a részek összessége!

—Csak nem azt mondod, hogy ennek a Gaiának van tudata?! - kérdezte Töpen.

—De még mennyire hogy van, beszéltem is vele! Mi, akik az ő „boszorkánymesterei” vagyunk, így neveztek a lentiek iratai úgy tudom, bár inkább lovagjai vagyunk pedig az ő lényének, mi afféle rendőrséget, bolygóméretű immunrendszert alkotunk, gyomláljuk a rosszat, károsat, arra törekszünk hogy egyedei között mind szorosabb legyen a kohézió, összeműködés. S már azt is sejtem, nem véletlen lehetett az, hogy épp most tértem magamhoz, s hogy kapcsolatba kerültem egykori népem maradékaival – úgy kellett hogy történjen, Gaia keze munkált ebben is, az ő akarata érvényesült, hiába hiszi azt Zam Toáz és nem tudom milyen nevű társa hogy az ő akaratuk munkálkodott csupán ebben! Mert jól figyeljetek rám! - nézett Ítára, Szuelára és Ajthilára. —Gaia szempontjai szerint itt az történt, hogy ti, azaz inkább őseitek igyekeztek kivonni magukat a Nagy Egész hatása alól, és függetlenné válni. Ez persze csak bizonyos mértékig sikerült nekik, hisz levegőre és vízre a felszínről továbbra is szükségük volt, de jórészt mégis elérték a céljukat. Namármost, ez ahhoz hasonlít, mintha mondjuk valamelyik lábujjatokat jól elkötöztetek, hogy alig legyen benne vérkeringés. Lehet hogy a lábujj még él egy kicsit, de kényelmetlenül érzi magát. Ti is féltetek a korai haláltól, ugye? És ugye hogy nem volt kellemes ez a félelem?! És nem is csoda hogy felbukkant a halál népetekben. Az elkötött lábujj vagy bármely más testrész sejtjei is elhalásnak indulnak. S ha levágják végleg a kart, annak összes sejtje elhal. Az Egészről való elszakadás a Részek halálát és sorvadását jelenti. Gaiai nézőpontból egészen természetes, törvényszerű, hogy hasonló helyzetben a halál valamilyen formában fel kell hogy bukkanjon az elszigetelt közösségben. A forma változhat, de a halál beköszönte törvényszerű.

Aminthogy azonban az elhalásnak indult végtag mint együttes, és sejtjei külön-külön sem érzi, érzik jól magukat, úgy a végtaghoz tartozó test is szenved. Lehet hogy nem annyira mint a végtag, de hiányzik neki a testrésszel való kapcsolat. Ezért bár Gaia nem közölte velem, de tudom, azért kerültem ide hogy mint orvos a bajnak, segítsek, és helyreállítsam a kapcsolatot a Rész és Egész között! Vagyis - nézett Ítára - Aranyatya népének újra bele kell kapcsolódnia a fentiek életébe, és elvárom hogy ebben segítségemre legyetek!

—Régi vágyam teljesülne ezzel! - mosolygott Íta. —Még meg is fogadtam hogy visszatérek kö-zéjük, ugyanezért!

—De ehhez előbb meg kell mentenünk őket! - kiáltott Ajthila.

—Valóban. - vette fel újra a beszéd fonalát Ráksi. —Ezt kell tennünk. De azt se higgyétek hogy mostani nagy bajuk véletlen! Ezt persze nem Gaia okozta, de várható volt hogy előbb-utóbb bekövetkezik. Mert a halódó végtagon a bomlás jelei mutatkoznak, és ez nem csak azt jelenti hogy egyes sejtjei elhalnak, hanem azt is hogy mindenféle kórokozó megtelepszik rajta, élősködő gombák, paraziták, baktériumok; rajta, a nedvein híznak, miközben őt öldösi, hiszen neki, elszakadva az Egészről, nincsenek már meg a megfelelő eszközei a védekezéshez. Neki életben maradni is alig van ereje, nemhogy védekezni! Ez is csak azt bizonyítja, hogy egyesülnie kell az Egésszel. Ez persze fájdalmas folyamat lesz mind a Résznek, mind az Egésznek. Ha egy elkötött végtagban újra megindul a vérkeringés, s így helyreáll a kapcsolata a testtel, az néha nagyon fájdalmas szokott lenni.

—Igen, mint amikor elzsibbad a lábam, aztán újra rá akarok állni! - bólintottl Ajthila.

—Látom, érted már kedveském! De ugye ilyenkor nem ülsz újra rá? Tudod hogy helyes ha mégiscsak megy belé a vér? Az egyesülés elkerülhetetlen! Aranyatya népének sokban alkalmazkodnia kell majd az új élethez, s ez nem megy majd zökkenők nélkül, de a fentieknek is hozzájuk kell majd szokni, helyet kell biztosítani a számukra.

—De ehhez előbb el kell távolítani róla az élősködőket! - intett a hegycsúcs felé a leány.

—Nem. Most viszont tévedsz! Egyszerre kell Gaia e részét meggyógyítanunk, és visszakapcsolni Földanya vérkeringésébe! Hiszen ha látod hogy az elzsibbadt kar vagy láb beteg, nem azt teszed hogy előbb gyógyítod, s csak azután engeded fel a kötést – adsz neki vért gyógyulása alatt is, igaz?

—Sok a beszéd, az elmélet, cselekedjünk! - kiáltott fel Tepec. —Verekedni akarok! Bunyózni! - és Ítára nézett. —Mindig azt mondtad, hogy szereted lent maradt testvéreidet! S azt is, hogy ha egyszer majd érted verekszem, újra szóba állsz velem! Remélem tartod még a szavadat!

—Tehát értem verekedsz majd, nem az aranyért?

—Ugyan, hiszen hallottad hogy ezeknek az izéknek itt... jaj, bocsánat, a népednek! Tehát nekik egyesülni kell a többi emberrel! Nem hiheted hogy utána is nyugodtan járhatunk majd ide aranyért! Nem vagyok ügyvéd mint a főnök - nézett Töpenre - de annyit még én is tudok hogy ami a föld alatt van az az államé, nem nyithatunk itt majd csak úgy bányát meg minden!

—Nono! - somolygott Töpen. —A jogot csak bíz rád, betonfejű öcsém! Ebbe nekem is lesz némi beleszólásom!

—Van már terved?

—Mi az hogy! Óriási üzlet ez, nagyobb mint hittem! Hogy is nem jutott előbb eszembe! Naná hogy nem maradnak titokban, én is híve vagyok ennek!

—Akkor most már hiszel Ráksiban? - kérdezte Ajthila.

—Elismerem, nem úgy beszél mint egy kislány. De a képességei felől még nem vagyok nyugodt, sőt még azt sem hallottam hogy mire képes!

—Az az én dolgom! Ti törődjetek a magatokéval!

—Megint csak a sok beszéd! - fintorgott Tepec. —Gyerünk főnök, forduljunk vissza, vegyünk egy géppityut, aztán irány a hegytető!

—Mi az a „géppityu”? - kérdezte Íta.

—Géppisztoly! Az való nekem! Nem hiheted hogy a pusztá öklömmel nekik mehetek, azaz, tehetem éppen, de akkor olyan is lesz az eredmény!

—Csatázni akarsz? - gondolkodott el Töpen.

—Ez az! - kiáltott fel Zam Toáz, és újra költőnek érezte magát. —Már meg is van a harci induló! - azzal felemelkedett az ülésből, két karját kitárta és szavalni kezdett:

*—Jöjjetek együtt csatába!
Földanya hívó szavára!*

—Nem is rossz! Még ótrogg nyelven is jól hangzik! - vágott elismerő arcot Ráksi.

—Aranyatya nyelvén sem rossz éppen! - mondta Íta is.

—De ha lőnek ránk, meg is halhatunk! - riadt meg kissé Szuela.

—Nektek nem muszáj jönni! Sőt, nem is akarom hogy jöjjetek! - szólt Töpen.

—De bizony hogy jönniük kell! Az ő visszatértük és személyes élményeik elbeszélése kell ahhoz hogy a lenti lakosok elhiggyék hogy fel szabad sőt fel kell jönniük a Fényes Nap alá, és itt nem minden csupa ellenség! - szólt határozottan Ráksi. —Hiszen eddig sem voltak túl jó vélemény-nyel a fenti világról, s az a díszes társaság aki betört hozzájuk, mindent megtett hogy még rosszabb véleménnyel legyenek a fentiekről!

—De ez nagyon veszélyes! - húzódozott Szuela. —Azért jöttem fel hogy elkerüljem a halált, nem akarok szembenézni vele!

Zam Toáz újra ihleni kezdett.

*Elvisznek a temetőbe,
letesznek mélyre a földbe,
Földanyának kebelébe
térek örök pihenésre!*

*Nem nyomaszt majd semmi bánat,
senki gondja már nem bánthat,
Végetért útja a vágynak,
s problémák többé nem várnak!*

—Elég, elég! - kiáltotta Töpen. —Most nem a költészetnek vagyunk itt az ideje! Más dolgokról kell beszélünk!

—Hát mikor jön el a költészet ideje?

—Majd!

—A múzsát nem szabad megvárakoztatni!

—Rendben, jöjjön hát, de néma múzsa legyen! Remélem tud írni a múzsád?!

—Igen. - felelte Zam Toáz, és értve a célzást, papírt, tollat ragadott – ezek mindig voltak nála – és elkezdte lejegyezni a költeményt.

—Gondoltatok már arra, mi lesz ha a rendőrségre megyünk? - folytatta Töpen. —Mert egy szavunkat se hinnék! Ha viszont csak úgy betörünk egy magánbirtokra, annak mi isszuk meg a levét, különben ilyenkor igenis joga van azonnal löni a birtok tulajdonosának!

—De a holttestek! - kiáltott fel Itá.

—Ugyan, azokat rég eltakarítják! Ez valami nagy hatalommal rendelkező gengszter bandája lehet, aki még a hatóságokat is kézben tartja, elvégre ahhoz már kellett egy kis gógyi és kapcsolat, hogy oly hamar megszerezze ezt a természetvédelmi területet! Hol voltak a környezetvédő mozgalmak?! Az államigazgatás?! Az Országos Területfejlesztési Minisztérium?! A kulturális tárca?! Az Idegenforgalmi Hivatal?! Az Erdőgazdálkodás?! A Turisztikai Bizottság?! Ezek mind beleszólhattak volna, s bele is kellett volna szólniuk, mégsem tett semelyikük sem semmit! Itt, kérlek szépen benneteket, jelentős hatalommal állunk szemben, lássátok be!

—Mit tanácsolsz akkor? - kérdezte Tepec.

—Legelőször is jogilag biztosítanunk kell magunkat. Mert utólag persze mindenki nekünk adna igazat amúgy is, de addig még el kell jutnunk! Egyáltalán, legalább azt meg szeretném tudni, ki az ellenfelünk! Jó lenne belesni kissé a nyilvántartásokba, mert ha ez a pofa akinek az emberei ott a csúcson tanyáznak, megszerezte is ezt a hegyet, ennek nyoma kellett maradjon! Ráadásul csaknem biztos vagyok benne hogy maradtak fehér foltok, joghézagok az akciójában, apró törvénytelenségek amikbe bele lehet kötni, s amiket felismernék ha láthatnám a papírokat! Mert alig egy hónapja voltam itt utoljára aranyért, s akkor még szabad volt az út. Ennyi idő alatt egyszerűen lehetetlenség szabályosan elintézni ilyesmit, még ha nagyon jó barátai vannak is magas körökben, akkor sem! Nem a királyok korszakában élünk, ahol elég egy egyszerű adománylevél!

—De ezek az iratok titkosak! - aggódott Tepec.

—Egy részük igen. De nyugodj meg, a többit sem adnák ki nekünk, ügyelnek ilyesmire a nagykutya barátai! De majd keresek valaki számítógépes szakembert, és ha jól megfizetem, talán be tud törni valamelyik adatbankba... Kezdetnek mondjuk megtenné a Földhivatalé is...

—Várj csak! - kiáltott fel Ráksi. —Én ismerek is egyet, s az egészen biztosan megteszi ha kérem rá! - és megveregette Zam Toáz hátát. —Gyia paci! Vuárdba megyünk! Remélem van telefonod?! - nézett Töpenre.

11. fejezet: Aranyatya birodalma

DRÚCHA ARRA ÉBREDT, hogy csöng a telefon. Az órára nézett – éjjel fél egy volt az idő, sőt még annyi sem, csak vagy öt perccel az előtt.

—Ki a csuda lehet ez ilyenkor?! - dörögte, és álmosan pislogott. Persze kár ezen tünődnie, azt gondolta, egyszerűen fel kell vennie a telefont. De ez nagyon nem akaródzott neki. Sosem hitt a megérzésekben, de most olyan érzése támadt mégiscsak, hogy ha felveszi a kagylót, akkor valami nagyon bizonytalan és kockázatos dologba mászik bele. Úgy meredt a telefonra, mint a mongúz a támadni készülő kígyóra. S mégegyszer eldűnnyögte a kérdést:

—Ugyan ki lehet az, ilyenkor?!

Sorbavette barátait, ismerőseit, kinek lehet az az elképesztő ötlete hogy felhívja őt hajnali fél egykor, de egyiket sem találta elég örültnek vagy extravagánsnak ehhez. Ha valaki közülük mégiscsak erre vetemedik, akkor annak nagyon komoly oka kell legyen, s ő semmi vágyat nem érzett ahhoz hogy belebonyolódjék valami furcsa, homályos, vagy akárcsak fáradságos dologba. Ha viszont nem a barátai közül valaki az, akkor...

—Ráksi! - kiáltott fel, amint megfogalmazódott agyában a gondolat. S annyira bizonyossá lett e feltételezésében, hogy az álom azonnal kiröppent a szeméből, felkapta a kagylót, és dühösen kiáltott bele:

—Nagyon szép hogy gondolsz rám, kislány, de van foglalmad róla hogy hány óra van?!

—Hogyne! - válaszolta a vékony leányhang, mely persze valóban Ráksié volt. —Már legalább fél egy lehet, tehát ha este nyolckor ágyba bújsz, ahogy az minden tisztességes emberhez illik, akkor már legalább négy órát alhattál, még akkor is ha feltételezem hogy kell fél óra ahhoz hogy elaludj! Tehát nem is lehetsz olyan nagyon álmos! A hangod sem vall erre! Tehát kapd össze magadat, öltözz fel, vágd kocsiba magadat vagy pattanj buszra vagy bánom is én, de siess, és az útleveledet se hagyd otthon, ha igyekszel még eléred a háromnegyed négyes repülőgépet ami Vuárdba tart! A repülőtéren várlak!

—Hé, hé! - kiáltott fel Drúcha, s egészen elfeledkezve arról hogy csak egy kislánnyal beszél, így szólt:

—Nagyon kedves hogy találkozni akarsz velem, és megtisztelő számomra hogy ennyire vágyódsz a társaságomra, de figyelmedbe ajánlom hogy Lulmannolból beszéljek, ami egy csak-nem sarkkörön fekvő ország, tehát még repülővel rohanva a karjaidba sem tölthetjük együtt ezt az éjszakát, emiatt hát felesleges ilyenkor zaklatnod!

—Hű de kanos lettél szerelmem! - vihogott a telefonba Ráksi gúnyos kislányhangja. —Egyáltalán nem erről van szó! Azt meg hogy hol van Lulmannol, nagyon jól tudom, alig egy hónapja érettségiztem földrajzból! És ne vitatkozz velem! Ha én azt parancsolom hogy gyere, akkor gyere is, különben egyrészt megharagszom, másrészt utólag a haragom nélkül is megbánnád mint a kutya amelyik hetet kölykedzett! Gyere, és hozd magaddal a számítógépedet is az összes kódtörő programmal!

—Dögvész és átok, mibe akarsz te engem beleugratni?!

—Aranyatya birodalmába! Ha érdekel a prototrogg barlanglakók élete, s azt akarod hogy nevedet mint nagy felfedezőét tiszteljék, akkor nem vitatkozol hanem jössz azonnal! Ha nem teszel így, helyetted Pándzsinak szólok, tudom, jönni fog!

—Az összes istenekre, van legalább valami bizonyítékod arra hogy létezik valami barlang a Rabang-hegy alatt?!

—Van! Nem is egy! Sőt, e pillanatban is itt vannak velem!

—Jó, jó, inkább elhiszem hogy felfedeztél valami bejáratot a régi barlangokba, de miért kell ehhez a komputerem?!

—Figyelj már Drúcha! E pillanatban temérdek a munkám, és nem érek rá hogy annyi időt szánjak a győzködésedre, amennyit talán megérdemelnél, úgyhogy maradjunk a következőben: te felnőtt ember vagy, szabadon dönthetsz! Jogodban áll hogy csak egy cserfes kislánynak tarts, és akkor nem kell figyelned a szövegelésemre, ide sem kell jönnöd, maradj nyugodtan a fenekeden, szabadidődben pedig játssz a szerszámoddal és álmodozz a nagy felfedezésekről! Ha viszont úgy gondolod hogy talán mégis több vagyok az átlagnál, és megbecsülsz vala-

mennyire, akkor jössz ha egyszer azt mondom, különben arról hogy jóindulattal vagyok irántad, már meggyőződhetél! Ha jössz, ne szólj róla senkinek sem! Könyörögni, azt nem fogok! Én, Ráksi, még soha senkinek nem könyörögtem, neked sem fogok, fiacskám!

—Jó, jó, de van fogalmad róla, mennyibe kerül egy repülőút?! Én még csak végzős egyetemista vagyok!

—Nem érdekel! Kapard össze az árát, vagy kérj kölcsön... de nem is! Figyelj, ezt elintézem neked! Repessz a reptérre, én közben telefonon lefoglalom a számodra a jegyet!

—De akkor is ki kell fizetni!

—Nyugi! Majd én kifizetem a légitársaság vuárdi irodájában!

—Előre kell kifizetni!

—Van pénzem.

—De kiskorúnak...

—Fogd már be! Ha én azt mondom hogy elintézem, úgy is lesz! Én Ráksi vagyok! S most már fejezzük be, gyere azonnal vagy többé szóba sem állok veled! Amit mondtam, azt hozd magaddal! Magyarázkodni nem fogok, mert amiért hívlak, az nem telefontéma! Viszhall! - és letette a kagylót.

—Eljön? - kérdezte Töpen.

—Naná! Ismerem mint a tenyeremet! Kalandvágó kisfiú. És tele van tettvággyal. - azzal Tepecre nézett:

—Mi lesz már?! Nem hallottad mit mondtam?! Rohanj a repülőtérre, és foglalj egy helyet Drúcha névre a Lulmannolból háromnegyed négykor Vuárdba induló járatra, és fizesd is ki! Na mi az, még mindig itt vagy?!

Tepec várakozóan nézett Töpenre, elvégre őt tartotta főnökének, de ekkor kis rúgást érzett a bokáján. Íta volt az.

—Tedd már amit mondtál!

Tepec már rohant is. Még hallotta amint Ráksi utánakiált:

—A legjobb jegy legyen!

—Tulajdonképpen miért nem lehet más, könnyebben elérhető számítógépes szakembert mozgósítanunk? - kérdezte Töpen.

—Először is, ez a Drúcha, szóval egy megbízható ember...

—Én is ismerek megbízható embereket.

—Ráadásul a barátom! - nézett rá Töpenre zöld szemével határozottan Ráksi.

—Az más!

—Kell még más érv is?!

—Nem, meggyőztél!

—Jó, akkor mondok még egyet! Kiválóan beszél ótroggul, még ha pocsék is a kiejtése! Úgy vettem észre, nem nagyon változott meg Aranyatya nyelve az ótrogghoz képest, s az eredeti ótrogg nyelvet is beszélik a földalatti nép műveltebbjei, tehát Drúcha szót is tud majd érteni velük!

—Jó, jó, mondom hogy meggyőztél!

—Akkor erről szó se essék! Harapjunk valamit, aztán ha Tepec visszajött, vigyen ki bennünket a repülőtérre!

A furcsa telefonbeszélgetés után Drúcha rászánt néhány másodpercet hogy elgondolkodjék, természetesen azon, menjen-e vagy ne. Végül vállat vont.

—A reptérre mindenesetre kimegyek! Ha tényleg elintézte hogy repülőjegy várjon, akkor több rejlik benne mint látszik, és pénzt is szerzett, komoly az ügy! Dögvész és átok, lehet hogy bajban van, és csak tőlem mer segítséget kérni szegény kislány!

Felöltözött, hóna alá csapta számítógépét, elkapott egy taxit, s kivitette magát a repülőtérre. A jegypénztárhoz lépett. Megkérdezte, van-e lefoglalva a nevére jegy a háromnegyed négyes vuárdi járatra. A pénztárosnő szeme végigszaladt az előtte heverő listán.

—Sajnálom uram, nincs!

—Aha. Köszönöm! - válaszolta Drúcha, azzal elfordult az ablaktól, s megindult a kijárat felé. Önmagát is meglepte, hogy kissé csalódott volt.

Ebben a pillanatban a háta mögött kiáltás harsant.

—Uram! Hé! Várjon egy pillanatig!

Megfordult. A pénztárosnő integetett neki. Visszament az ablakhoz.

—Elnézését kérem, de épp most dobta ki a fax a foglalást az ön nevére! Nagyon későn lett lefoglalva, így sajnos nem kerülhetett rá a rendes foglalási listára, sürgősségi üzenetként jött, háromszoros áron! Természetesen fizetve van, és tökéletesen érvényes a foglalás. Máris adom a jegyét! Parancsoljon! Elnézést a kellemetlenségért!

—De hiszen ez a jegy nem turistaosztályra szól! - forgatta a kezében a repülőjegyet Drúcha. — Még csak nem is első osztályra!

—Valóban! Tulajdonképpen luxusosztályra kérték a foglalást Vuárdból, de ezen a járaton ilyen nem indul, márpedig ragaszkodtak a lehető legkorábbi géphez! Ezért kénytelen lesz beérni a menedzserosztállyal, ezen a járaton ez a legmagasabb kategória! Ezért is elnézését kérem, de remélem meg lesz elégedve ezzel is, ez is magasabb kategória mint az első osztályú! Az árkülönbözetet természetesen visszatérítjük a foglaló számlaszámára! Kérem igyekezzék a vámhoz, mert a gép húsz perc múlva indul!

Drúcha mintegy álomban botladozott a vámfolyosóhoz. Menedzserosztályon fog repülni, mint még soha, bankvezetők, milliomosok, olajkirályok, zenesztárok, s egyéb hírességek között! Tisztában volt vele, hogy ő, aki talán a turistaosztály jegyét sem tudta volna megfizetni, egy év alatt sem spórolhatta volna össze ennek a jegynek az árát, de még a felét sem. Egy ilyen kategóriájú jegy húszszorosába is belekerült a közönségesnek.

Csak tudná, honnan szerzett erre pénzt Ráksi?! Bankot rabolt a kislány, vagy mi történt vele?! Most már mindenesetre nem teheti meg hogy nem keresi fel, ez biztos, de már nem is tétozódott. Nem volt mentes a hiúságtól, s mindigis szeretett volna valaki lenni, nagy ember, s hát a nagy emberek természetesen luxus- vagy menedzserosztályon repülnek. Esze ágában sincs nem kipróbálni egy ilyen utat, ha már itt a nagy alkalom!

A repülőút mintegy három óra hosszát tartott. Bármennyire élvezetes volt is azonban a menedzserosztályon való utazás, bármilyen káprázatos volt is a kiszolgálás - mégsem tudta magát nyugodtan átadni mindezen élmények élvezetének. Egyre csak Ráksin járt az esze. Nem átlagos nő, az már egyszer szentigaz! Csak miután ez eszébe jutott, döbbsent rá, de akkor bele is pirult, hogy magában nőnek tartja Ráksit, aki pedig még tíz esztendő sincs. Éppen hogy még legalább tíz év kell ahhoz hogy nőnek számítsen! Igenám, de ha jobban belegondolt, rá kellett jönnie hogy Ráksi márpedig a leghatározottabban igenis nő, méghozzá nem is akármilyen nő! Legalábbis lelkialkatát, sőt talán műveltségét is tekintve. A testi érettség, az ugye valóban sok kívánnivalót hagy maga után, de ha valaki csak telefonon beszél vele, soha meg nem mondaná hogy csak egy kislánnyal társalog.

A csuda tudja, honnan szalajtották Ráksit! Azt tudta hogy Hijjúb professzor és felesége csak nevelőszülei Ráksinak. Elhatározta hogy utánanéző.

Volt számos előnye a menedzserosztálynak, például minden üléshez saját telefonvonal tartozott, hogy az elfoglalt üzletemberek innen is intézhessék ügyleteiket. Most Drúcha elővette jóformán egyetlen poggyászát, számítógépét és a modemet, s rákapcsolódott a telefonvonalra. Ezen a járaton már lehetett a személyi számítógépeket használni, nem tiltották meg, korábban ugyanis sok bajt okozott hogy a számítógépek mikrohullámú kisugárzása megzavarta a repülőgép műszereit. A korszerű járatokon azonban már kiküszöbölték ezt a hibát.

Amikor azonban épp belemélyedt volna az információszerzésbe, megszólalt a mellette ülő előkelő, de fiatal, talán harminc év körüli hölgy.

—Elnézést, uram, megtudhatnám, miben utazik?

—Tessék?! - lepődött meg Drúcha, aztán végignézett magán. —Úgy látom, sportzakóban! Lehet hogy nem a legilletelmesebb öltözet ilyen előkelő társaságba, ellenben kétségkívül kényelmes, ráadásul nagyon kellett sietnem!

A hölgy elfojtott egy mosolyt.

—Bocsánat, én üzleti érdekeltségeire céloztam! Ha netán tolakodónak tartaná kérdésemet, kérem bocsássa meg! Csak gondoltam, összeismerkedhetnénk. Maga rokonszenves fiatalember, én pedig mindig szívesen bővítem ismeretségi körömet! Sosem tudhatja az ember, mikor kivel köthet valami hasznos üzletet!

Drúcha kínosan érezte magát. Nem szívesen vallotta volna be hogy ő nem gazdag üzletember, de hát mit mondjon most, ha nem akar udvariatlan lenni? Ráadásul az ismerkedésnél sokkal jobban érdekelte hogy mielőbb megtudjon egy-két dolgot Ráksiról, már ha sikerül ez neki egyáltalán. De mindig nagyon ügyes volt, ha be kellett törni valami adatbankba. A lelepleződéstől se nagyon félt, mert még ha fel is derítik hogy melyik telefonról beszélt, ő már addigra rég nem lesz a gépen. Végül gondolt egy merészet. Így szólt:

—Információban utazom.

—Igen? Ez nagyon érdekes! És milyen jellegű információk érdeklik?

—Nem hiszem hogy segíteni tudna. - mondta Drúcha, csak hogy lerázza a hölgyet.

—Hátha mégis!

—Mondjuk, hogy néhány tucat Romboller-5-ös gépfegyvert honnan lehetne beszerezni, esetleg egy pár Szkucs-28-as páncéltörő rakétával együtt! - és élvezettel pillantott a hölgy arcára, sikerült-e meghökkentenie. A fegyverek nevét kalandfilmekből ismerte.

—Milyen érdekes! De rosszul informáltak a barátai. Már régen nem foglalkozom ilyesmik eladásával! - és a hölgy arca feltűnően zárkózott lett, el is fordult, s nem társalgott tovább.

—Nyilván azt hitte, hogy a Nemzetbiztonsági Hivatalból vagyok, és utána nyomozok! - gondolta Drúcha. —Véletlenül úgy látszik telibe találtam hogy ő miben utazik! Ki hitte volna hogy egy ilyen csinos, jólszituált nő fegyverkereskedő legyen!

Belemélyedt a komputerébe. Először még semmi törvénytelen nem csinált, csak rászabadított egy keresőprogramot a Világhálóra felvitt újságcikkekre, keressen ki neki minden olyant, amelyben Ráksi neve szerepel. Mikor ezeket megtalálta, nekiállt hogy időrendi sorrendben elolvasgassa őket. Meglehetősen érdekesnek találta.

—Tehát ez a Ráksi úgy bukkant elő a semmiből, s még csak troggul sem tudott! Milyen furcsa! - töprengett el. —Ellenben beszélt valami ismeretlen nyelven! Nocsak! Ugyan milyen nyelv lehetett az, ha senki nem értette? Pedig annyi esze a Gyámhatóságnak is van hogy tolmácsot kérjenek ilyen esetre!

Most már nem volt más választása, ha többet akar megtudni, bele kellett néznie Ráksi személyi anyagába. Ezt persze a Gyámhatóság adatbankja tartalmazta, s a gyerekek anyagai a legszigorúbban bizalmasnak számítottak. A kapcsolatra megkeresett komputer már a legelején azzal kezdte, hogy jelszót kért.

Na már most, az nem igaz hogy bárki csak úgy feltörhet egy levédett számítógépes rendszert. Lehet persze írni olyan programot, amely óriási sebességgel végigzongoráz ilyenkor mindenféle betű- és számcsoportokat, s így előbb-utóbb rátalál a keresett jelszóra, de a védelmi rendszerek többsége három sikertelen próbálkozás után letiltja az illetőt, nem kommunikál vele tovább. Drúcha azonban csak mosolygott ezen. Ő nem így dolgozott. Valóban jól értett a számítógépekhez, de az hogy szinte bármilyen rendszerbe be tudott lépni, másnak volt köszönhető. Mégpedig annak, hogy amikor a kötelező katonai szolgálatát töltötte (amit mélységesen utált), egészen véletlenül olyan helyre rakták, ahol fantasztikus hanyagságok révén kezébe került egy titkos katonai jelszó, amellyel a legbizalmasabb katonai nyilvántartásokba is betekinhetett. Persze rögtön megjegyezte. S első teendője volt, amint a számítógépéhez férközött, hogy e jelszó segítségével belépjen – pontosan abba a programba, amely a jelszavakat tartja nyilván! Mert azt tudta, hogy a kezében tartott jelszó csak néhány hónapig, de talán csak néhány hétig lesz érvényes, utána éppen biztonsági okokból cserélik. Ő tehát belépett a védelmi programba, és felvétellett egy jelszót a listára, melyet csak ő ismert, s amely maximális szabadságot adott neki.

Na már most, katonai jelszó birtokában az államigazgatás szinte minden nyilvántartását elérhette, de hogy ne mindig ezt a jelszót használja, minden megcsapolt nyilvántartásba is kerekült magának saját jelszót, elvégre nem kell mindig atombombával támadni a bolhára is. Volt

saját jelszava még a pénzügyminisztériumban is. S mindezideig még sehol sem leplezték le. Amikor mindezt csinálta, még jó öt esztendővel fiatalabb volt, s szinte csak játéknak tekintette az egészet. Nem is használta ki saját magának, mert alapjában mégiscsak törvénytisztelő állampolgár volt, csupáncsak egyszer, amikor felvetette magát a régészcsoporthoz. Azóta is elképedten rázta a fejét, ha eszébe jutott, hogy ezt elmondta Ráksinak. Mit művelt vele az a leány, hogy ennyire kitárulkozott előtte?! Hogyan történhetett meg ez vele?! Nem értette a dolgot. Hiszen még csak nem is udvarias, sőt kifejezetten szemtelen, úgy emlegeti hogy „fiacskám”, pedig ha egy kicsit igyekezik, akár az ő leánya is lehetne!

Na hát, éppen itt az ideje hogy egy kicsit utánanézzon! Mert Ráksi a legjobb esetben is csak célozgat ha magáról van szó, de konkrétumot nem mond bizony egy szót sem!

A Gyámhatóságra nem gondolt korábban, itt nem volt saját jelszava, kénytelen volt saját katonai jelszavát használni. Legnagyobb meglepetésére a számítógép nem fogadta el.

Drúcha nem is próbálkozott így tovább. De nem adta fel. Ha nem jó az egyenes út, jó lesz a kerülő út! S máris hívott egy katonai számítógépet, mely a sorkötelesek adatait tartotta nyilván. Ez elfogadta a katonai jelszót - naná hogy elfogadta! - és segítségével Drúcha ki tudta nyomozni a Gyámhatóság komputerének minden létező beléptető kódját. A katonaságnak természetesen megvannak az efféle információi. Illetve, ez kivételesen nem volt meg neki, kisgyerekek nem érdekelték a tábornokokat, de a katonai komputer tudta az Egészségügyi Minisztérium kódjait, s azoknak megvolt már a Gyámhatóság minden jelszava. Így kerülőúton bár, de Drúcha mégiscsak megtudta, amit akart.

Most újra kapcsolatba lépett a Gyámhatóság komputerével. A megszerzett jelszó segítségével bele is pillanthatott Ráksi anyagába. Ott volt minden, amit a pszichológusok és tanárai összegyűjtöttek róla. Még a vuárdi katasztrófa leírása is szerepelt benne.

Drúcha tulajdonképpen kevés újat tudott meg ebből az anyagból, ám az a kevés ugyancsak gondolkodóba ejtette. Kissé furcsállotta például hogy Ráksi egy cserebogárért kiégette egy fiú kezét. Ráadásul az is kiderült az anyagból hogy a fiú jóval nagyobb és erősebb volt Ráksinál. A kislány mégis megverte. Mindenesetre úgy látszott hogy ha Ráksi komolyan gondol valamit, akkor semmitől nem riad vissza hogy célját elérje. Nem egy ijedős, szívbajos lélek! Sőt, sokkal inkább könyörtelen!

Volt azonban az információk között ennél fontosabb is. Szerepelt ugyanis az anyagban néhány mondat, amit a kislány a maga érthetetlen nyelvén mondott. S Drúcha értette már, miért nem értette e mondatokat senki tolmács.

Ezek ugyanis nem a világ jelenleg beszélt valamelyik nyelvén hangzottak el, hanem ótrogg nyelven. Különben nem voltak valami nagyon érdekes mondatok, Ráksi egyszerűen bemutatkozott vagy vizet kért, akármelyik másodéves régészhallgató megfejtette volna első hallásra is, de hát a Gyámhatóságnál nem gondoltak arra, hogy Ráksi mellé *régészt* fogadjanak tolmácsnak.

Drúcha kilépett a rendszerből, s hátradőlt gondolkozni. Hol élhetett Ráksi, hogy első nyelveként, anyanyelveként *ótroggul* tanult meg?! Sok a titok a kislány körül!

Elhatározta hogy amint találkozik vele, rögtön szóba hozza mindezt. S ez nemsokára be is következik, állapította meg órájára nézve, mert a leszállás ideje elérkezett.

Ráksi már várta. Alig lépett ki a repülőtér ajtaján, a kislány mellélépett.

—Ne tarts udvariatlannak, de hadd támadjalak le már az első pillanatban a kérdéssel: Mi ez az egész? - kérdezte Drúcha.

—Csitt! Nyugi, nyugi! Úgy viselkedel mint egy kíváncsi, fegyelmezetlen kisfiú! - azzal Ráksi megragadta a kezét, és egy óriási luxuskocsihoz vezette, illyent Drúcha mindezideig csak diplomatáknál látott vagy filmekben, még soha nem utazott ilyenben. —Ismerkedj meg legelsőbbben is néhány barátommal! - tessékelt befelé a kocsiba Ráksi.

Drúcha beszállt a sötétített üvegű óriási kocsi, leült a hátsó ülésre, majd körülnézett.

S ebben a pillanatban úgy érezte, megbolondult. Mert mellette egy fiatal leány ült, aki szótlanul pillantott rá, de e pillantás akkora szemekből áradt, hogy egy-egy szeme szinte a fél arcát is elfoglalta. Az, hogy a haja zöld volt, ehhez képest már igazán semmiségnek tűnt.

—Ő Ítá. - mutatta be a leányt Ráksi. —Azt is tudja hogy te vagy Drúcha, bemutatkoznod is felesleges, ezzel ne húzd az időt. És úgy tiszteld őt, hogy amikor reá nézel, egyik papnőjét látod annak a népnek, amely a Rabang-hegy alatt él!

—S egyben a menyasszonyom is! - szólalt meg Tepec, aki a kocsit vezette.

—Abba még nekem is lesz egy kis beleszólásom, úgyhogy hallgass! - intette le Ítá.

—Úgy van, téged senki nem kérdezett! Légy csendben, itt most én vagyok a főnök! - pirított rá Ráksi, azzal Drúchára nézett:

—S most jól figyelj, mert nem mondok semmit sem kétszer el!

Ezek után Drúcha igazán roppant nagy figyelemmel hallgatta Ráksit. S mert Ráksi, ha akart, nagyon tömör tudott lenni, végzett is minden fontosabb elmesélésével, mire hazaértek, azaz Töpen lakására.

—Kétezer év óta a barlangokban élnek?! - csóválta a fejét hitetlenkedve Drúcha.

—Épp most mondtam, nem?

—De hát a levegő már pár hét után elhasználódik, és...

—Édes drága egyetlen kis szentem, most ne a technikai részletkérdéseken vitatkozzunk, jó?! Nyilván megoldották valahogyan a szellőztetést. Különben is, ne légy már olyan hülye hogy megpróbáld bebizonyítani annak a leánynak a nemlétét, akit épp az imént csodáltál meg s még most is melletted ül! Vagy azt hiszed hazudok tán, és máshonnan származik?!

—Nem, nem, dehogyis!

—Na jó. Akkor most menjünk szépen be a házba, azután pedig vedd be magadat, és tudd meg, kik szerezték meg a természetvédelmi területet magántulajdonba! Lehet hogy híve vagy a privatizációnak, de remélem ez sem tart vissza ettől, elvégre egy régészt nem hagyhat hidegen az, ha vandálok és gátlástalan üzletemberek tönkretesznek egy ősrégi lelőhelyet!

—Hát valóban nagy disznóság... bár én csak azt reméltem hogy találunk a hegy alatt néhány épen maradt barlangot, gazdag leletanyaggal, de hogy élő leleteket, mondhatnám élő kövületeket...

—Már megint ezen problémázol! Kapcsold be a gépedet és láss munkához! A népem nagy bajban van, minden perc számít! Azok a disznók már többeket meg is gyilkoltak! - szólt rá Drúchára Ráksi.

—Hogyhogy a néped? - meredt rá döbbenten Drúcha.

—Onnan származom én is. De ez megint nem olyan dolog, amit itt és most kell kibeszélnünk.

—De hát nem származhatsz tőlük, hiszen a szemed sem akkora!

—Megmondtam hogy most nem foglalkozunk ezzel! Sőt még abban sem vagyok biztos, hogy később elmondom neked. Ugyanis nem hinnéd el! Tedd inkább amiért idehivattalak, mert ha nem teszed, megharagszom, ha viszont jól végzed a munkádat, akkor hírnevet szerzel! Mert azt gondolhatod hogy a Róm-nép létezése ezek után nem maradhat titokban!

—Jó, jó, értettem! Bár úgy vélem, a szüleid nem tudnak arról hogy itt vagy... És én igazán nem szeretném ha bűnrészesnek mondanának ki gyerekrablásban... De megteszem amit kell!

—Ilyesmire ne legyen gondod, Töpen úr ügyvéd!

—Mondtam már hogy megteszem! Csak még azt nem tudom, pontosan mit tegyek meg!

—Amit Töpen úr kér, azokat az adatokat szerezd meg!

—S mik ezek?

—Legelőször is, mondjuk az Országos Földhivatalban kellene kezdenünk a nyomozást! - szólalt meg Töpen. —Tudni akarom hogy kié a csúcs!

Ez könnyen ment. Drúcha hamarosan mondta is már a nevet.

—A csúcs tulajdonosa egy bizonyos Nemesfém Rt.

—Aha! Akkor most kérlek nézz utána a Cégbíróságon, hogy kik alapították ezt az Rt-t, mivel foglalkozik, és így tovább.

Ezek ugyan szigorúan titkos adatok voltak, de Drúcha ezzel is boldogult.

—A Nemesfém Rt-t három másik cég alapította, egyenlő arányban, az egyik az Igazgyöngy Ékszerész Rt., a másik a Platina Divatház, a harmadik pedig a Telér Bányászati és Fémfeldolgozó Kisszövetkezet.

—Jó! És ezeket kik alapították?

Kis idő múlva megvolt a válasz.

—Mindegyiknek több alapítója van, mindháromban résztulajdonos azonban az Elefánt Tőkebefektetési Rt., a Telérben hetvenszázalékos tulajdoni hányaddal.

—Aha! Az Elefánt! - kiáltott fel Töpen, és izgalomba jöve járkálni kezdett a helyiségben. —Nem is kell tovább keresned. Lefogadom hogy a többi cégnek is ugyanaz a tulajdonosa mint az Elefántnak!

—Ki az? Ismered talán?

—Hajaj! Az egyik legnagyobb gengszter Troggföldön! Persze hogy ismerem! Hiszen ügyvéd vagyok! Animax a neve. Félig szinte rokonod, Drúcha, merthogy anyja lulmannoli, apja viszont Zassenből való. De itt telepedett meg Troggföldön a kedvezőbb adózási törvények miatt. Még nem tudták elkapni, pedig nagyon feni rá a fogát a főügyész. Csakhogy igen jó ügyvédei vannak, nem is egy, mindig meg tudta fizetni a legjobbakat. Engem is megkeresett, hogy dolgoznék-e neki, és igazság szerint igent is mondtam, de sajnos épp akkor csaptak ki az ügyvédi kamarából, s ezután már persze nem kellettem neki.

—Aha! Tehát ez az Animax egy címeres gazember!

—Nem, nem, címere azért még nincs neki! Nem ismerem a trogg nemesek között Animax nevűt, sőt mint hallhattuk még csak nem is trogg! - szólt közbe Zam Toáz, az igazi trogg nemes.

—Akkor most mit teszünk? - kérdezte Íta.

—Szeretném ha megszerezelné minden papírt, ami a csúcs megvételével kapcsolatos!

—Jól van, de ehhez nyomtató is kéne, legegyszerűbb ugyanis ha rögtön készítek egy másolatot is róluk.

—Parancsolj kérlek, van nekem is számítógépem, kapcsolódj rá nyugodtan, nyomtató is tartozik hozzá!

—Jó, de ez időbe telik!

—Tedd ahogy tudod!

Drúcha munkába merült, s hamarosan egymás után kúsztak ki a nyomtatóból a megfelelő iratok másolatai. Amint egy-egy kijött, azt Töpen azon melegében átnézte. Végül elégedetten kiáltott fel:

—Megvan! Ez az! Tudtam én, hogy ilyen hamar nem lehet mindent szabályosan elintézni! Mielőtt kiadták a csúcsot magántulajdonba, nem kértek teljes környezetvédelmi hatásvizsgálatot, csak egyszerűsítettet, márpedig ha bányaművelésre adják ki, ahogyan kérték, akkor teljeskörű hatásvizsgálat kell, amibe beletartozik a vízháztartás vizsgálata is, ha valamely város vagy falu vízbázisa a vonatkozó terület száz kilométeres körzetén belül van! Márpedig Vuárd város bőven ezen a körön belül van, hiszen hetven kilométerre sincs a Rabang-hegytől! Mégsem vizsgálták meg, hogy befolyásolja-e ez a város ivóvízellátását!

Feléjük fordult, és leereszkedően kezdett el magyarázni nekik.

—Természetesen ez merő formaság. El se tudom képzelni, hogy hatással lehetne a városra egy tőle hetven kilométerre levő kicsiny bánya. Annál is inkább, mert Vuárd a vizét nem fűrt kútból nyeri, hanem egy közeli folyóból. De a szabály az szabály, s így az egész eladás érvénytelen, illetve az lehet ha a szerződéskötéstől számított harminc napon belül megtámadják! Nézzük csak, mikor jár ez le! Aha! Ma. Méghozzá, mert itt az óra is számít, déli tizenkét órakor! Tehát - nézett az órájára - még van addig pontosan huszonkét percünk!

—De hiszen az semmire se elég! - riadt meg Szucla.

—Dehogynem! Drága szerelmem, huszonkét perc alatt egy gyereket is meg lehet szülni! Hogyne lenne elég! Figyelj! - fordult ismét Drúhához. —Legelőször is küldj egy elektronikus levelet az Ügyvédi Kamarához, hogy én, Töpen ügyvéd, újra kérem a felvételemet, mert a mai naptól kezdve újra ügyvédként fogok tevékenykedni!

—De hát ez csak egy bejelentés! Valamiféle írásos beleegyezés a részükről nem kell?

—De, de azt majd megküldik. Kötelesek megadni. Amíg nincs a kezemben, addig nem tevékenykedhetek a bíróságon védőügyvédként, ez igaz, de ez most nekem nem is fontos. Nem azt akarom tenni. Na küldd már, mire vársz, kifutunk az időből! A címük itt van! - nyújtott át egy papírt Drúchának, amire a cím is rá volt írva.

Miután ezzel végzett a fiatalember, így szólt hozzá az ügyvéd:

—Most pedig még egy levelet küldünk el, de több helyre is. Mindegyik helyre ugyanazt. Diktálom a címeket:

—Országos Vízügyi Hivatal,

—Országos Területvédelmi és Területfejlesztési Főigazgatóság,

—Országos Természetvédelmi Hivatal,

—Tisztiorvosi és Népegészségügyi Hivatal,

—Polgármesteri Hivatal, Vuárd,

—Megyei Közegészségügyi és Járványügyi Ellenőrző Szolgálat,

—Bányaügyi Nyilvántartás,

—Adó- és Pénzügyi Ellenőrző Hatóság,

—Országos Rendőrfőkapitányság,

—Mezőgazdasági Csúcsminisztérium,

—Talaj- és Vízgazdálkodási és Mérésügyi Országos Szakszolgálat,

—Országos Földhivatal.

—Csak ennyi? - kérdezte Drúcha.

—Most ne humorizálj hanem jól figyelj, mert diktálom a levelet! - és Töpen elkezdte.

—Tisztelt cím! Alulírott Töpen, vuárdi ügyvéd, hivatkozva a Nemesfém Rt. ilyen- és ilyen számú kérelmére, melyben tulajdonjogának bejegyzését kérte a Rabang-hegy néven ismert, ezésez helyrajzi számú ingatlanra bányaművelés szándékából, ezennel megfellebbezem a kiadott határozatot, hivatkozva a trogg kormány ez év 26. törvénycikkelyének 33/b cikkelyére, mely kimondja, hogy...

És Töpen csak mondta, mondta a levelet, melyet Drúcha szorgalmasan gépelt. Mikor kész lett vele, Töpen az órájára nézett, és így szólt:

—Küldd el!

—Kész!

—Nagyszerű! Időben vagyunk, bőven, mert csak három perc múlva lesz tizenkettő! A fellebbezésünk érvényes! Most már tehát bármit teszünk is, semmiképp sem fog magánterületre történő behatolásnak minősülni, mert a csúcs hivatalosan még igenis természetvédelmi terület, míg csak a bíróság kedvezőtlenül nem dönt fellebbezésünkben! De nem fog, egyrészt mert fellebbezésünk jól megalapozott, másrészt mert addigra már rég más lesz a helyzet!

—Igen, de mi mit teszünk addig? - kérdezte Itá.

—Ezt találjuk most ki! Bár szerintem nincs sok választásunk: fegyveres erővel kell felszabadítanunk a barlanglakók népét! Néhány derék fickó kellene, akik fel merik venni a küzdelmet velük! Hányan vannak? - kérdezte Ráksitól.

—Láttam belőlük vagy húszat, de biztos akad a barlangokban is még jóegypár!

—Hát hiszen ha a barlangokba bejutnánk, ott már nem félnék ellenük küzdeni! Hiszen más se kell csak hogy értesítem a rendőrséget hogy fegyveres harc folyik a helyszínen, s mikor azok oda jönnek, hallják a lövöldözéseket! Akkor már semmit le nem tagadhatnak a banditák, be-mennek a rendőrök és kész, nekik végük, mert felfedezik Aranyatya népét! De ha ellenállnak a rendőröknek, az is régen rossz! Nekünk tehát csak a rendőrök megérkezéséig kell tartani magunkat. Azt pedig meg tudjuk oldani, ha a barlangokban vagyunk. Na de hogy jutunk oda be?

—Ez szerencsére nem gond! - mosolyodott el Ráksi, mire mindenki odanézett. Drúcha is. És hirtelen nem tetszett neki a mosoly. Mintha valami vérszomjas kígyó nézett volna ki Ráksi szemei mögül. Mint egy vipera, amely épp lecsapni készül áldozatára.

—Van valami ötleted? - kérdezte.

—Több annál. Bejuttatlak benneteket a barlangokba. Azt nem tudom hogy ott mihez kezdünk, de Töpen azt mondta, ő tudja. Helyes. Tegye mindenki a maga dolgát! Én bejuttatlak oda benneteket, a többi a ti feladatotok. Bementek, s kezdődjék a műsor!

—De hát mit akarsz tenni? Hiszen ott kutyák vannak, gépfegyverek...

—Ne aggódjatok. Mondtam már: én Ráksi vagyok, a boszorkány, és a Ráksi név egyértelmű énvelem! Azoknak a fickóknak a gatyábafigáshoz sem lesz idejük, nem hogy lövöldözni, a vére-bek pedig helyes, aranyos kis jószágok, és nagyon örülök hogy felvitték őket oda örködni! Senkit nem fognak bántani... no, legalábbis *minket* nem! Bízátok csak rám!

—Egyedül akarsz megküzdeni több tucat vad vérebbel?! - kiáltotta Zam Toáz.

—Ki mondta hogy meg akarok küzdeni velük?! Az a ti bajotok, nektek, férfiaknak, hogy mindent megölnétek, elpusztítanátok! De mondtam már hogy ez nem is tartozik rátok, ti csak szerezzétek be a fegyvereket hogy odabent legyen mivel lövöldöznötök, a vérebekeket meg a bejutást bízzátok csak rám!

S most Drúcha ezt kérdezte:

—Miket beszélsz te össze-vissza?! Mi az hogy te boszorkány vagy?! Ráksi, kedves barátom, hát végleg elment az eszed?!

—Ez az ember nem hisz bennem! - mutatott Drúchára Ráksi. —Magyarázzátok el neki, ki vagyok én! - parancsolta Ítának, Szuelának és Ajthilának. —Ti pedig - fordult Töpenhez és Tepechez - menjetekek fegyvereket venni! Remélem tudjátok hogy merre kapható ilyesmi, mert én nem vagyok tájékozott ez ügyben!

Töpen és Tepec kiléptek az ajtón, és sietve kocsiba szálltak. Most kivételesen Töpen vezetett. Tepec figyelt, nem követi-e őket valaki, de erre semmi jel nem utalt. Ennek ellenére figyelt, hiszen mint testőrnek ez volt a dolga. Töpen feladata, az autóvezetés, sokkal inkább volt rutin-nak mondható mint Tepec feladata, nem kívánt akkora odafigyelést, így hát egy idő múlva megszólalt:

—Hogy őszinte legyek, nemcsak Drúcha nem hisz ám Ráksiban, hanem én sem! El nem tudom képzelni, mit forgat a fejében az a kölyök, s azt sem értem, hogy örülhettem meg annyira hogy hallgatok rá! Még szerencse hogy legalább azt nem akarja hogy pusztá kézzel essünk neki Animax embereinek! Erős egyéniség ez a Ráksi, az már egyszer biztos! Bár szerintem nem teljesen normális!

—Ha nem az, akkor mi is hülyék vagyunk hogy egy hülyére hallgatunk.

—Hisz épp erről beszéltem! Meg kéne fontolnunk ezt még egyszer! Könnyen ott hagyhatjuk a fogunkat a kislány kedvéért!

—Hé, főnök, szállj már le kérlek Ráksiról! Ne bánts a kiscsajt, jó?

—Miért, csak nem váltál meggyőződéses hívévé?

—Azt éppen nem, de Ítá hisz benne, márpedig eszemben sincs bármit tenni ami az én zöldhajú kedvesem nemtetszését kiváltaná! Úgyis mosolyszünetben vagyok nála, nem akarom rosszabítani a helyzetemet! S figyelmeztetlek hogy ha ellenkezel, te is könnyen így találhatod magadat Szuelával, s az neked se fog tetszeni! Mert nem beszélsz nekem sokat a kapcsolatról, de hát egy házban élek veletek, vak lennék ha nem venném észre hogy mennyire belezúgtál, már megbocsáss a nyílt beszédért! S bár biztos az is hogy ő is kedvel téged, de ő is az akció híve, s te mondtad hogy Ítával is mindent megbeszél! Sőt, szerintem engedelmeskedik is a húgának, kettejük közül ő a főnök, bizony, én nem vagyok épp egy lángész, jól tudom, de az az igazság hogy megeszem a revolveremet ha nem az én kedvesem, Ítá az okosabb nő! Tehát vigyázz mit teszel, mert családi botrány lehet a vége, azt meg gondolom nem akarod! Igazság szerint azon csodálkozom, hogy miért nem vetted már feleségül Szuelát!

—Te csak figyelj az útra és ne filozofálj itt nekem! Ne szólj bele a nőügyeimbe! Szépen nézünk ki, mondhatom! Nem mondanád meg nekem, te nagy jogtudós, hogy ugyan hogy a csudába vegyem feleségül, amikor még személyi igazolványa sincs?!

Tepec megvetően legyintett.

—Na de drága főnök úr, épp neked kell magyarázgatnom, hogy semmi ideig sem tart egy hamisat kreálni a kicsikének?!

—Tényleg lángész vagy barátom, csak roppant ügyesen titkolod! Csináljak egy hamisat neki, micsoda zseniális ötlet!

—Ne te csinálj, hanem csináltass! Hiszen ismersz több címet is, ahol...

—Ahol ezzel foglalkoznak, igen! Aztán mit csinállok a nagy szemeivel, mi?! Vagy azt hiszik majd a zsaruk hogy napszemüveges a kép és nem fogadják el, vagy megkérdezik hogy ugyan honnan jött ez a fura nő, melyik csillagrendszerből! Egyszerűen nem állhat így az anyakönyvvezető elé!

—Na hát, akkor eggyel több ok van arra hogy nyilvánosság elé tárjuk Aranyatya népének létezését, utána már nem hiszem hogy sokáig gond maradna a törvényes házasság lehetősége! Ha

minden nő ilyen szép odalent, egymást halálrataposva tülekednek majd a fiatalok a környékre hogy párt találjanak maguknak!

—Ez igaz. Csak ne feledd el, nemcsak engem gyötörnek kételyek, hanem a te drágalátos főpapnődet, Ítát is! Az, aki annyira bízik Ráksiban, nem az én jövődöbelim és nem is a tied, hanem az a harmadik leány, Ajthila!

—Igen, de Ítá egyelőre mégsem ellenkezik, tehát nekünk sem szabad! Amíg ő nem szól Ráksi ellen, nekünk is be kell fognunk a szánkat ha nem akarunk családi botrányt, vagyis, főnök, most egyelőre Ítá a főnök! Ezt tudomásul kell vennünk!

Töpen részéről e szavakra csak valami morgás volt a válasz.

Eközben odabent Ajthila és Zam Toáz Drúchának kezdett el magyarázni mindent, amit csak tudtak Ráksiról. Szegény fiú pedig csak nézett hol egyikőjükre, hol a másikra, és nem tudta hogy most higgyen-e nekik, vagy azt gondolja, egy csapat komplett elmeháborodott közé vetette a sors. Persze az is igaz, hogy akkor nincs egyedül: hiszen Töpen és Tepec is engedelmeskedik neki! S itt van bizonyítéknak három nő is, akik ugyan szépek, s a maguk módján igazán vonzóak, csak hogy rendkívül különösek, mindig elfogja például a zavar ha valamelyikre ránéz, mert ezeknek a nőknek még csak tisztességesen a szemükbe nézni sem lehet, hiszen oly nagy a szemük, hogy lehetetlen egyszerre az egész szemre ránézni, ha pár lépésnél közelebb van hozzájuk az ember, mindig meg kell választani, a szem melyik részét nézze, s ez borzasztó idegesítő!

Igenám, de hát egészen más egy konkrét, létező népben hinni, még ha a föld alatt laknak is, mint egy kétezer éves, feltámadó és mellesleg megfiatalodó boszorkányban! Mondta is Ráksinak:

—Ahhoz képest hogy vagy kétezer éves vagy, még egész tűrhetően tartod magadat!

—Mondtam már hogy Gaia Anya magfiatalított! Aranyatya birodalmában is hiszel már, nem igaz?! Vagyis ne gúnyolódj! S bátorkodlak emlékeztetni rá, hogy sosem viselkedtem kislányszerűen, s amit most elmondtam neked én, s elmondtak a barátaim, az minden körülöttem tapasztalt furcsaságot megmagyaráz!

—Csak éppen ellentétes mindennel amit hittem!

—Ezen nem segíthetek! De hidd el, cseppet sem vagy jobb helyzetben mint én! Nekem is nehéz volt annak idején szembenézni a ténnyel, hogy Vulkánisten, akinek egész életemet szenteltem, nem létezik, s életemet rossz célért adtam, a halált szolgáltam! Épp ezért vagyok most Gaia, a Földanya szolgálója, most már az életet szolgálom! De még egy nagy meglepetés várt rám, magamhoz térve egy teljesen más világba csöppentem, meg kellett tanulnom nemcsak a nyelvet, de a tudomány számomra tökéletesen ismeretlen eredményeit is el kellett sajátítanom, s bár gyermeki volt a testem, ezt mégis felnőtt fejjel kellett megtennem! Nem volt könnyű, elhiheted! Tehát, ha eddigi nézeteiddel ellentétes mindez, sajnálom, de mit sem tehetek, ami van az tény, alkalmazkodj a tényekhez! Mindez csak azt bizonyítja hogy eddigi nézeteid tévesek voltak, akkor pedig úgysem kár értük!

—Logikád kristálytiszt, de kaphatnék valami bizonyítékot is?

—Kapsz majd eleget akció közben!

Rengeteg mindenről beszélgettek még ezek után, s bár Töpen és Tepec visszatértéig egy óránál is több telt el, mégsem fogytak ki a témából. Mikor a két férfi lógó orral betoppant, éppen Kruár viselt dolgairól mesélt nekik Ráksi, ám rögvést félbeszakította előadását, s ezt kérdezte:

—Kaptatok fegyvert?

—Nem! - csóválta a fejét sajnálkozva Töpen. —Nem olyan egyszerű az ilyesmit beszerezni Troggföldön! Kaphatnék ugyan tankot is vagy amit csak akarok, de azonnal még egy gépfegyvert sem! A kereskedő szinte kiröhögött, azt mondta, nem tart ilyet ő odahaza hogy a rendőrség elkaphassa, mert ott legyen a bűnjel! Jövő héten tud csak szállítani, akkor akármit, de előbb semmit!

—Nem várhatunk a jövő hétig! - kiáltott Ítá. —Ki tudja hogy addig még kiket ölnek meg!

—Csak nem várod el tőlem hogy egy szál pisztollyal, fegyvertelenül menjek neki a gépfegyvereknek?! - kiáltott fel Töpen.

—Ha van pisztolyod, nem vagy fegyvertelen!

—Igen, igen, van pisztolyom és van pisztolya Tepecnek is...

—Ezt tudom, éreztem már a hatását!

—...de értsd meg, egy pisztoly az semmi a gépfegyverek ellen! Sőt, van még egy tartalék pisztolyom is, azt odaadhatnám mondjuk Zam Toáznak, de hát három pisztoly is semmi, annyi az egyetlen gépfegyvernek is mint halottnak a szenteltvíz, mint oroszlánnak a fogpiszkáló, s azoknak nem is egy gépfegyverük van hanem sok, s lehet hogy más fegyvereik is, rakéták meg mit tudom én még mi!

—Hé, hé, engem csak hagyj ki! - tiltakozott Zam Toáz. —Nekem nem kell a pisztoly, én békés ember vagyok, költő, akinek a toll a fegyvere!

—Nagyszerű! Akkor tartsd készenlétben, s ha lőnek rád vagy neked megy egy behemót állat, akkor szúrd vele szíven! - vágott vissza neki Töpen.

—Van egy ötletem! - kiáltott Drúcha. —Kiderítem, ki volt az a nő aki mellettem ült a repülőgépen! Tudjátok, az a hölgy, szóval véletlenül kiderítettem róla, mert elszólta magát, tehát hogy ő is fegyverkereskedő!

Elkezdett a számítógépével foglalkozni, s lekérve a légitársaság utaslistáját, hamarosan meg is tudta a választ. De csalódottan nyúlt meg az orra.

—Jicsenbe utazott, Tlaxán másik oldalára! Túl soká tartana felvenni vele a kapcsolatot!

—Van nektek valami fegyveretek odalent? - kérdezte Ráksi Ítát.

—Legfeljebb a vájárok szerszámaikat, csákányt, lapátot, ilyesmit tudnánk fegyverként felhasználni! Sosem volt szükség rá hogy fegyverkezzünk!

—Na jó, akkor most hallgassatok rám! - állt fel hirtelen Ajthila, és megrázta a fejét, hogy lila haja csak úgy röpdösött a háta mögött. Zam Toáz élvezettel gyönyörködött rajta a szemét. —Majd én megmondom mit teszünk, honnan veszünk fegyvert!

—Honnan? - kérdezte Töpen.

—Hát a boltokból! Azt is megmondom hogy mit! Íjat, nyilat! Sportíjakat, számszeríjat lehet venni engedély nélkül is, ezt véletlenül tudom, sokat néztem tévét és ott hallottam!

—Ez még csak az eszement ötlet! - legyintett Tepec.

—Hohó! Talán nem is olyan rossz ötlet! - meredt a távolba szúrós szemmel Töpen. —Elvégre akármilyen fegyvert vennénk is, ők mindenképpen túlerőben lennének, tehát nem intézhetünk nyílt támadást ellenük! Az íj, nyíl pedig hangtalan fegyver! Persze nem sorozatvetők, sajnos. De ha Ráksi betartja az ígéretét, és sikerül észrevétlenül behatolnunk a barlangokba, bár el nem tudom képzelni ezt miként gondolja...

—Azt bízd csak rám!

—...akkor odabent már elég lenne! Sőt, sok-sok íjat kell vinni, s felfegyverezhetjük velük a barlanglakókat is!

—Nem tetszik ez nekem! - fintorgott Tepec. —Olyan mintha csúzlival vadásznánk elefántra!

—Tetszeni nekem se tetszik, de nem szépségversenyre megyünk! Különbözik pedig ha már a csúzlit emlegeted, itt az ideje hogy kipróbáld nagy találmányodat, azt amit úgy emlegetsz hogy „atomcsúzli”!

—Hát hiszen ha volna benne atom, nem is aggódnék, de ez csak amolyan gúnynév, mert nagyon erős!

—Igen, de te mondtad hogy embert is lehet vele ölni, ugye?

—Lehet hát, száz méterről is átlőne még egy páncélos vitézt is, de hát rúgó mozgatja a dugattyút benne, ezért fogaskerékáttétellel kell felhúzni, vagyis lassú jószág! Egyszerre csak egy lövést lehet leadni belőle!

—Már bocsánat hogy közbeszólok, amikor azt sem tudom miről van szó - hallották meg hirtelen Ítá hangját - de végülis megyünk a népemet kiszabadítani vagy nem?

Tepec hirtelen elhallgatott. Nem mintha véleménye megváltozott volna, de Ítá ránézett, és erre benneragadt a szó. Ám Ítá választ követelt.

—Jössz vagy maradsz, Tepec?

—Megyek, persze hogy megyek, csak jobban érezném magamat ha nekem is volna a kezemben valami hatékonyabb eszköz, legalább néhány dinamitpatron!

—Várj csak! - szólalt meg hirtelen Drúcha. —Dinamitot ugyan nem adhatok, de azt tudom hogyan gyárthatunk valami tisztességes hatékonyságú robbanószert csak úgy, házilag!

—Mi a csuda! Azt hittem régész vagy, nem vegyészmérnök! - nézett rá Töpen.

—Ugyan! Nem értek én az effélékhez, csak a nagymamám kertjében volt egy nagy tuskó, de akkora hogy öt ember sem tudta volna átölelni, aztán azt mondta, szedjem ki! Én meg, látjátok, nem vagyok egy izomkoloszsus, inkább az agyamat fárasztottam a muszklím helyett, s mert dinamitot úgysem kaptam volna legálisan, megkértem egy vegyész barátomat hogy kotyvaszon nekem valamit amivel kirobbanthatom a tuskót a helyéből. S ő meg is tette, én meg odafigyeltem, hogyan csinálja!

—Helyes! Mondd csak, mi kell hozzá! - s Töpen máris papírt vett maga elé hogy leírja a megfelelő szereket.

—Úgy tudom minden beszerezhető engedély nélkül. Amit csinálunk, annak a neve peroxo-aceton, vegyképlete $\text{CH}_3\text{COOCH}_3$, és kábé négyszer erősebb mint a puskaapor. Vagyis, lehet hogy nem olyan jó mint a dinamit, de megteszi. Kell hozzá tiszta aceton, sósav és tömény hidrogén-peroxid. Mindez vegyszertboltokban kapható. 30% kell a hidrogén-peroxidból bele, ugyanennyi a sósavból, a többi az aceton. Ezt össze kell keverni, de vigyázzunk rá hogy előtte alaposan hűtsük le a hozzávalókat és csak úgy keverjük össze, mert a vegyülése, az hőtermelő folyamat, és nem akarunk felrobbanni a készítés közben, ugyebár! Na már most, miután összekevertük, és megtörtént a keverékben aminek meg kellett történnie, kristályos csapadék keletkezik, ez kell nekünk, ez a peroxo-aceton. Ezt ki kell mosnunk savmentesre, s máris használhatjuk. Úgy tudom egyébként, hogy alumíniumporral keverve használatos, már ahol használják. Tűzre robban, s azt hiszem áramra is. Na de hogy ebből hogyan kell fegyvert készíteni, azt már nem nekem kell tudni hanem nektek! Én két kilót raktam be a tuskó gyökerei közé, de szólt akkorát hogy a fél falu odafutott, s a tuskót a kert végében találtam meg, még jó hogy nem a ház felé repült!

—Hogy te miket tudsz! - nézett a fiúra Ráksi, s bár a dicséret egy kölyöklány szeméből sugárzott felé, Drúchának hirtelen melege lett, de ez jóleső melegség volt. Nem volt még biztos benne, elhiszi-e hogy Ráksi egy boszorkány, de azt tudta, szeretné ha becsülné őt, s íme, úgy látta most jó úton halad efelé.

—Mire vártok még?! - toppantott a lábával Íta, s Töpenre és Tepecre nézett. —Gyerünk, lóduljatok már, vegyétek meg ami kell, egyik lábatok itt, a másik ott! Én addig maximális fokozatra kapcsolom a hűtőt, s a fagyasztóból is kidobálok mindent, hogy legyen hely a vegyszereknek!

—Miért, mennyit akarsz hogy vegyünk?! - szörnyedt el Tepec.

—Egyelőre megelégszem azzal, ha lesz mondjuk háromszáz kiló peroxo-acetonunk! Nem mint-ha több nem lenne jobb, de azt soká tartana elkészíteni, én pedig azt szeretném ha már ma este, sötétedéskor támadhatnánk!

—Te tényleg ennyi pero... izé...

—Peroxo-aceton! - segítette ki elnéző mosollyal Tepecet Íta.

—Hogy voltál képes megjegyezni elsőre ezt a szörnyű nevet! Tényleg ennyit akarsz?!

—Te tényleg egy betonfej vagy, ahogy Töpen nevezett téged! Hát nem te siránkoztál hogy robbanóanyagot akarsz?! Különben hogyhogy még itt látlak?! Indulj már mert lefogadom hogy Animax emberei azért szálltak rá a népemre mert ott az arany! Ha nem akarjátok hogy mindet elvigyék, ha ugyan eddig már meg nem tették, akkor jó lesz ha szeditek a lábatokat!

—Máris megyek! Igazad van! Hogy én erre hogy nem gondoltam! Hát persze hogy az arany kell nekik! Mekkora hülye vagyok! - kapott a fejéhez Tepec.

—Végre egy értelmes megfigyelés! - nézett rá fanyalogva a testőrré Íta, aki még mindig nem bocsátotta meg neki a kocsmai nővel való kalandját. Majd mégiscsak megenyhült kissé, s így folytatta:

—Hanem mégse csüggedj, nem vagy reménytelen eset! Állítólag a bölcsesség ott kezdődik, amikor rájövünk, hogy nem tudunk semmit! Ha te még arra is rájössz hogy egyenesen hülye vagy, akkor igazán nagy pályát futsz majd be, még zseni is lehetsz!

—Jó, jó, megyek már, gyere te is, főnök, igaza van az én drágámnak, ezek még képesek és elviszik az összes zsozsót, pedig nem arany kell beléjük hanem puskaagolyó!

—Drága lehet hogy vagyok de nem a tied! - figyelmeztette Ítá, de Tepec kivételesen nem is figyelt már rá. Most már nagyon is hajlandó lett volna bicskával menni a gépfegyverek ellen. Megrángatta Töpen karját.

—Induljunk már főnök, tényleg nekik kell mennünk mire leszáll az est, ezek minden perccel több jogos aranyunkat rabolják el!

—Bocsánat - szökött Ráksi - de nem este támadunk!

—Hát mikor?

—Nappal! Hiszen mondtam már hogy észrevétlenül akarlak benneteket a barlangba juttatni!

—És erre nem az éjszaka a legjobb időpont?

—Nem, Töpen! Pontosan a nappal a legmegfelelőbb!

—De miért?

—Akkor látunk jól.

—És minket is akkor látnak a legjobban!

—Senki nem figyel majd ránk. Mással lesznek elfoglalva. Mindenképpen nappal kell indulnunk... ugyanis a barátaim is nappal látnak.

—Miféle barátaid?

—Majd ha odaérünk, megtudod!

—Hát én nem vagyok hajlandó így kockáztatni az életemet, hogy még a haditervvvel sem lehetek tisztában!

—Márpedig én semmi egyebet nem mondok, mert úgysem hinnétek nekem! Azt hinnétek, kislányos fecsegés az egész! De ha bennem nem bízol is, a robbanóanyagban gondolom igen, tehát usgyi, eredj és vedd meg amit kell!

—Igen, igen! - rángatta ismét Töpen karját Tepec. —Gyerünk főnök, legalább az legyen meg, szeretnék egy jókora bummot csinálni nekik!

—Ne rángasd már a karomat, úgy viselkedsz mint egy türelmetlen, pórázra kötött kutya! - förmedt rá Töpen, és elrántotta a karját. —Megyek, természetesen megyek enélkül is! Hanem ha visszajöttünk, komolyan akarok beszélni veled! - nézett Szuelára, és kifordult az ajtón.

Amint Töpen mögött becsukódott az ajtó, Szuela így fordult kuncogva Ítához, ótrogg nyelven, amiről úgy hitte hogy rajtuk kívül csak Ajthila érti:

—Meg fogja kérni a kezemet!

Drúcha elképedve pillantott rájuk, s Ráksi arcán is meglepetés tükröződött, de nem szóltak. S Ítá sem szólt, csak visszamosolygott Szuelára, és bólintott. Majd így szólt:

—Gyere, pakoljuk ki a fagyasztót!

A két férfi mintegy két óra múlva tért vissza. Most már nem lógatták az orrukat, tehát sikerrel kellett járjanak – gondolhatjuk azonban, hogy Ítának ez sem volt elég jó.

—Hol a csudában kujtorogtál?! - támadt rá Tepecre, amint az belépett az ajtón.

—Hogyhogy hol? - kérdezett vissza értetlenül szegény feje.

—Hát miért kellett ennyi ideig elmaradni?!

—De kis bogárkám, én aranyos kis zsarnokom, van neked fogalmad róla, hogy hány boltot és gyógyszertárt kellett végigjárnunk, amíg beszereztük mindezt a sok kenceficét?! És miért mindig engem szídsz, amikor a főnök is pont annyi ideig maradt el mint én!

—Hé, micsoda alak vagy te hogy panaszkodsz kenyéradó gazdádra! - pirított rá Töpen. Erre Tepec, akit most már két oldalról is támadtak, inkább nem szólt egy szót sem.

—Kaptatok tehát mindent? - kérdezte Ítá, bocsánatkérés helyett.

—Igen, bár nem hoztunk háromszáz kilóhoz elegendőt, annyi nem is volt a boltokban, de egy mázsára való az van. Elég lesz annyi is ha négyszer erősebb mint a puskaapor.

—Nem tudom mi a puskaapor, de legyen sok!

—Ez sok, és elegendő is lesz!

—Nagyon remélem! Íjakat vettetek?

—Igen, lent vannak a kocsiban. De nem kaptunk sokat, csak húsz darabot. Így is felvásároltuk a vadászbolt teljes készletét.

—Remélem vesszők is vannak hozzájuk?

—Igen, mintegy hatvan darab ijanként. Több sajnos nem volt. De mi ez, kihallgatás?! - fakadt ki Töpen.

—Igen, ha éppen érdekel! Remélem nem akarsz főnököt játszani a föld alatt, ahol én ismerem jobban ki magamat?!

—Jó, jó, de most még nagyonis föld felett vagyunk!

—De oda készülünk! De mindegy is, nem vitatkozom. Gyártsuk le inkább gyorsan a robbanóanyagot!

Eltartott jóideig amíg az elég szép súlyt képviselő hozzávalók kellően hidegre hűltek, úgyhogy csak este kilenc felé kezdhették el a kevergetést, s mindnyájan izgultak, nehogy a fejükre robbanjon a ház. Végül azonban éjfél tájban mindennel megvoltak, meg is mérték az eredményt, s úgy találták hogy mintegy százhusz kiló peroxo-acetonnal lettek gazdagabbak. S itt most Tepec mutathatta meg hogy mit tud: hogyan kell ebből fegyvert készíteni! Mert Tepec, igaz, nem volt lángész, ellenben éveken át a terroristaellenes kommandóban szolgált. Csak egyszer, sajnos, ahogy ő szokta mondani, kissé „bepöccent”. Amíg porciózta ki az adagokat, a saját, házi készítésű bombákhoz, élvezve mindenki csodálatát, mellyel a szakértelmét bámulják, el is mesélte az esetet.

—Valami nagykutya politikus házába törtek be terroristák. Erre mi, a kommandó is bementünk utánuk, mert hát, ugye, ez volt a dolgunk. De már előbb pontosan tudtuk hogy ki a terroristák vezetője. S a lelkünkre kötötték, hogy ezt a fickót feltétlenül élve kell elkapnunk, mert sok mindenfélét ki akarnak szedni belőle, tudjátok, korábbi ügyekről, meg minden. No hát, bementünk oda, néhányat kinyírtunk, a többit szépen elfogtuk, és a falhoz állítottuk, messze a túszoctól. Már le is voltak fegyverezve. Egy társam vigyázott rájuk, én meg többekkel együtt még bejártam a házat, nem bújkál-e valaki cinkosuk még itt-ott. No hát, cinkost azt nem találtam, de a pincében találtam hat hullát, kivégzett túszoikat. És, szóval én nem vagyok egy szívбайos vagy egy finnyás, de nemcsak úgy egyszerűen főbelőtték őket, hanem szadista módon meg is kínozták valamennyit! Habár azt is csak a civilek hiszik hogy a főbelövés szép halál. Nem úgy van az kérem mint a filmekben, hogy a fejéhez tartják a pisztolycsövet, egy dörrenés és már vége is, eldől mint egy zsák! Csak akkor ilyen „tisztá” munka a főbelövés, ha meszszebről éri a golyó. Mert ha közélről lövik fejbe, a lőporgázok is kiáramolnak a lyukba, és darabokra szaggatják a koponyát. Még rosszabb ha öngyilkos lesz a pofa, és a szájába dugja a fegyvercsövet. Akkor aztán spriccel az agyvelő mindenfele! Láttam már olyat! Egy katonatársam így lett öngyilkos. Bevitte a gépfegyvert a budiba, a szájába dugta, aztán lőtt. Valami nő miatt, aki szakítólevelet írt neki. Én értem oda elsőként, a zajra, aztán ahogy nyitom ki a vécéajtót, csak úgy dőlt kifelé a fejetlen hulla, merthogy nyaktól felfelé nem volt már ott kérem semmi... Az agyvelődarabok meg csak úgy csúszkáltak lefelé a falról, meg a belső kilincsen... De hogy visszatérjek a terroristákra, hát egy nagyon szadista állat lehetett köztük, mert csak úgy fel volt tűzve egy csecsemő egy jókora szegre, ott lógott a falon, és még mozgott. Nem csinálhatták ezt régen... És én nem segíthettem rajta, mert a fejébe volt szúrva a szeg, tudtam ha megmarad is, nem lesz már soha épelméjű, ráadásul a hasa is össze volt vagdalva. Aztán ott volt még öt másik hulla is, látszott az is hogy a nőket megerőszakolták, mert meztelen volt valamennyi, ráadásul az egyiknek belelőttek alulról a két lába közé, láttam hogy a vállánál jött ki a lövedék. Ezt ismertem is, véletlenül egyik iskolatársam volt. Na hát akkor, én nem bírtam ezt tovább nézni, lőttem egyet hogy a csecsemő ne szenvedjen tovább, pedig már akkor is sejtettem hogy ebből még bajom lesz, aztán elindultam felfele a lépcsőn, és azon gondolkodtam, hogy ezek talán megüszsák tíz-tizenöt évvel, sőt talán kevesebbel is mert vannak jó ügyvédek, meg sok pénzük, sőt néhány politikus is az ő emberük lehet... És ahogy egyre feljebb mentem úgy nőtt bennem a harag, s már nem is figyeltem hogy rejtőzködik-e még terrorista a házban, egyre csak a nő szétlőtt lábaközét láttam magam előtt meg a kisgyereket aki a szegen rángatózik... És hát akkor beléptem a szobába, ellöktem az útból a társamat, és addig lőttem a gazemberekre amíg csak volt töltényem! Nem számoltam, de állítólag, ahogy később hallottam, az egyiknek csak a fejében tizennyolc lövedéket találtak. S ezt természetesen nem bocsátották meg nekem, mert a vezért élve akarták, aztán meg az is kiderült hogy a csecsemőt én lőttem

le, s bár elismerték hogy eutanázia, de az errefelé még tilos, egy doki azt mondta hogy meg lehetett volna menteni, s bár toloszékben és félhülyén, de élhetett volna – hát kérem, nem hiszem hogy igazat mondott, mert a feje szétment ahogy lőttem, akkor meg honnan tudhatta hogy az agya melyik részét károsította a szeg?! S ha igaza volt is, mi jó lett volna a gyereknek egy ilyen életben?! Persze a legnagyobb baj nem is ez volt, ezt még el lehetett volna tussolni, hanem hogy az összes terroristát kivégeztem, pedig akkor azok már megadták magukat és fegyvertelenek voltak. Azt mondták, ez már közönséges gyilkosság, sőt tömeggyilkosság. Valóban az, csak szerintem nem is érdemeltek egyebet, mert ők is fegyvertelen embereket végeztek ki! Alig úsztam meg börtön nélkül, s hogy így sikerült Töpennek köszönhetem, ő védett, de a kommandóból persze kirúgtak. Azt mondták, túl nyámnyila, érzélgős lettem. Szerintem pedig nem, csak akkor bepöccentem egy kicsit! Tudjátok, nagyon felidegelt agyilag az amit a túszoikkal csináltak! Nem is lehetek érzélgős, mert azóta sincsenek rémálmaim!

—És a kommandóban tanultad meg a bombakészítést is? - kérdezte Íta.

—Igen, meg még sok mást is! Bármiből gyártok bombát, ha van robbanóanyag. Azt nem tudok csinálni, de ha van már ami durranni tud, akkor én csinálom bombát ha akarok.

Tepec meglepően hamar elkészült a bombákkal, fél kilót tett mindegyikbe, s így vagy kétszáz bombát készített. Ő sajnálta legjobban amikor befejezte a munkát, mert élvezte hogy Íta figyelme addig is reá irányul.

Végül, mikor mindennel készen voltak, Ráksi így szólt:

—Hajnali három felé járhat az idő. Javaslom hogy feküdjünk le és aludjunk legalább reggel nyolcig! Nem akarom hogy ásítózó baglyokkal kelljen csatába mennem!

—A baglyokat csak ne emlegesd! - fakadt ki Ajthila. —Egy bagoly miatt majdnem meghaltam!

—Elég a szóból! Indíts aludni és kész! Majd én keltelek benneteket!

—Mikor?

—Amikor úgy tartja kedvem! Valószínűleg reggel kilenc felé lesz.

Töpen vállat vont. Arra gondolt, ilyen hülye akcióba sem ment még bele, amit gyerek irányít, de ha már eddig nem lépett vissza, ezután sem fog. Elindult hálósobájába felé, Szuelát kézenfogva. A leány kissé csodálkozott, mert ő Ítával egy szobában szokott aludni, de Töpen ránézett és így szólt:

—Mondtam hogy komolyan akarok veled beszélni.

Mikor beértek, leültek az ágyra és a férfi ezt kérdezte:

—Te a feleségem akarsz lenni, ugye?

—Igen. - válaszolta nemes egyszerűséggel Szuela, amit Töpen értékelt is. Tudta hogy Ítától nem kapott volna ilyen világos választ.

—Addig nem vehetlek feleségül, amíg nincsenek hivatalos papírjaid, azok pedig csak akkor lehetnek, ha Aranyatya népének léte kitudódik.

—Ezt tudom én is.

—Miért öltözködsz úgy mint az előző feleségem?

—Mert különböző jelekből úgy találtam hogy szerethetted őt, s gondoltam, jólesne neked ha rá hasonlítanék. Örömet akartam szerezni vele.

—Te csak add mindig önmagadat, Szuela drága! Téged szeretni önmagadért is lehet!

—Tehát feleségül veszel?

—Amint lehet, igen! De ma veled akarok aludni. Persze tudom, biztos egy csomó hülyeséget olvastál össze arról hogy akkor már utána el is hagyja a nőt a férfi. Én ugyan nem vagyok olyan, de most nem akarlak erről győzködni. Elég ha csak idefekszel mellém, és átölelsz!

Szuela úgy tett, és édesdeden aludtak reggelig, míg csak fülükbe nem harsant Ráksi vékony, éles gyerekhangja:

—Ébresztő, lustaságok! Hasatokra süt a Nap! Eljött a nagy pillanat!

S hallották ahogy odakintről Zam Toáz, akit Ráksi ébresztőjére elkapott az ihlet, szavalni kezdett:

Hasatokra süt a Nap,

Eljött a nagy pillanat!
Földanya hívó szavára
Vonulunk együtt csatába!

Türelme már szétszakadt,
Tombol már a mély harag,
Gyermekei kízójára
Csap le már a dühe árja!

12. fejezet: Földanya gyermekei

MINDEGYIKÜK NYUGTALANUL ALUDT aznap éjjel, ezért Töpen is fenn volt már az első szóra. Mielőtt még kibújt volna az ágyból, magához húzta Szuelát, megcsókolta, s így szólt hozzá, fülébe súgva:

—Nagyon remélem hogy Ráksi valóban kitalál valami okosat! Mert nem igazán bízom benne. Jó ha tudod, ha nem rólad lenne szó, soha az életben bele nem másznék ilyen veszélyes és el-képesztő akcióba!

—De hát nem rólam van szó hanem a népemről! - tiltakozott a leány.

—Ugyan már, szerelmem, csak nem hiszed komolyan hogy engem valóban érdekel a néped?! Azok, akik meg akartak ölni téged, akik elől szöknöd kellett az ismeretlenbe?! Én ezt valóban csakis teérted csinálom, azért hogy utána nyugodtan feleségül vehesselek! - azzal meg sem várva a választ, kipattant az ágyból, felöltözött, hívta Tepecet, bepakoltak mindent a kocsiba, s már indultak is.

Persze nem autóztak egészen az utat elzáró szögesdrót-kerítésig. Cseppet sem kívánták felfedeztetésüket. Mielőtt odaértek volna, sőt, már jó két kilométerrel előbb, kiszálltak az autóból.

—Gyalog kell tovább mennünk! - mondta Tepec. —Nem szabad hogy meghallják az autónk zaját. Osszuk szét a nyilakat és a bombákat. Sajnos a nőknek is cipelniük kell, még így sem vagyunk képesek elvinni egyszerre valamennyit.

—Nekem ne készíts csomagot, én maradok, legalábbis egyelőre. - mondta Ráksi.

—Tessék?! - nézett rá Töpen, és minden bizalmatlan érzése újra egyszeriben kiújult. Ráksi azonban, aki nagyon is jól sejtette mi jár a férfi fejében, csak ránézett gúnyosan, alulról felfelé, és így válaszolt:

—Csak nem kívánod hogy egy gyermek, sőt leánygyermek vívja meg helyetted a nagy csatát, hős lovag?! Mondtam már hogy eszem ágában sincs odalent a barlangokban csatározgatni! Az nem az én stílusom. Azt ígértem, bejuttatlak oda benneteket észrevétlenül, s ez így is lesz, azonban ha kérhetem, engedtessek meg nekem, hogy az erre legcélravezetőbbnek tartott mód-szert én válasszam ki!

—Innen akarod ezt végrehajtani, ahol semmit sem láthatsz?!

—Nekem nem is kell semmit sem látnom.

—Hát kinek?

—A barátaimnak.

—Nagyon szép hogy barátaidnak tartasz bennünket, de nem értem, hogy ez...

Ráksi elnevette magát.

—Ugyan már! Még hogy ti a barátaim volnátok! Legfeljebb munkatársaim! A barátaim, azok egészen mások!

—Kik?

—Például ők. - mutatott körbe. —De ne ijedjete meg, nem bántanak, s ti se bántsátok őket, mert azt nem tűrném el!

Társai körbepillantottak. Észre sem vették, de miközben Ráksival beszélgettek, valahonnét öt hatalmas farkas bukkant elő, s az autótól némileg távolabb a földre telepedtek, mintha csak kutyák lennének. Nem mutattak támadó szándékot. Most Ráksi a feje fölé mutatott, s azt látták hogy odafönt néhány sas kering, mintha csak őket bámulná.

—Ők az én barátaim. - mosolygott szélesen Ráksi. —Ők és minden más élőlény is, akik csak léteznek! Én segítem őket, ők segítenek engem. A fertőzés leküzdése érdekében az egész szervezetet mozgósítani kell, s ez igaz Gaia roppant testére is. Az én dolgom a védekezés megszervezése. Ti menjetek most nyugodtan, titeket egyetlen állat sem fog bántani, most még a szúnyogok sem, kivételesen, ha...

—Ha? - kérdezte Töpen, aggódva vizsgálgatva közben félszemmel a farkasokat, mert Ráksi elhallgatott. Igazság szerint Töpen nem volt gyáva ember, de gyerekkorában megharapta egy kutya, s azóta irtózott tőlük, ezektől a rohadt dögöktől, ahogy ő nevezte őket, és a farkasok ugyebár nagyon hasonlítottak egy kutyához, méghozzá nagy és vad kutyához. Töpen annyira utálta a kutyákat, hogy egyszer egy sokszoros milliárdos kereste fel, és kerek három milliót

ajánlott neki ha vállalja a védelmét, az volt ugyanis a baj hogy a kedvtelésből tartott harci kutyái közül kettő kiszabadult, és halálra martak egy öregasszonyt. Amint azonban Töpen meghallotta hogy neki most tulajdonképpen a kutyák oldalán kellene küzdenie a bíróságon, hallani sem akart az ügyről. Hiába magyarázta neki a milliárdos hogy a kutyákat már lelőtték, mert Töpen még azt is utálta aki kutyákat tart, főleg harci kutyákat. Egyszerűen galléron ragadta a fickót és kilódította az ajtón, nem kellett neki a hárommilliós tiszteletdíj sem ilyen áron. Most tehát felettébb nyugtalanul kérdezte Ráksit.

—Ha? Miféle ha? Mikor nem bántanak a farkasok?

—Nemcsak a farkasok, semmilyen állat sem bánt majd benneteket, még Animax vérebei sem, de csak akkor, ha bekenitek magatokat jó alaposan ezzel! - és ruhája belsejéből egy jókora fűzér fokhagymát húzott elő.

—Micsoda?! Vámpírok ellen megyünk vagy mi a csuda?! - tátogott Töpen.

—Kell valami amiről az állatok megismerik a jó embereket, nemigaz?! Meg tudom magyarázni nekik, hogy a fokhagymaszagúakat ne bántsák. Sajnos ahhoz butuskák hogy egyesével megjegyezzenek mindegyikötöket! Na gyerünk, kozmetikázzátok ki magatokat de alaposan, különben nem állok jót a barátaim viselkedéséért, de a magaméért sem!

—Vonzóbb illatú bőrápolószert is el tudok képzelni mint ezt! - fintorgott Ajthila, - aki már egészen megbarátkozott a fenti világ szépítőszerével, - miközben a fokhagymapéppel dörgölte a bőrét.

—A hónod alatt is kicsikém, ott vagy a legbűdösebb! - vigasztalta Ráksi. —Nem tudom miből gondolod, hogy az emberszag illatosabb mint a fokhagyma!

—Azt jobban megszoktam már!

—Akkor most szokd meg ezt is! Csend legyen, tegye mindenki amit mondtam!

—Azt még mindig nem értem, mit akarsz tenni, honnan láthatod innen, ami ott fenn a csúcson történik!

—Én ugyan nem látom, de elküldöm majd oda barátaimat, s látom azt amit ők látnak a szemükkel! Amit a sasmadár lát, azt látom majd én is! Ha úgy tetszik, át tudom költöztetni a lelkemet bármelyik állatba ideiglenesen, bár ez csak hasonlat, mert lélek, az nincs. De ezalatt az én eredeti testem, ez, amit most láttok, védtelen, mert nem igazán tudok egyszerre két testre figyelni, ennek tehát biztonságban kell maradnia valahol, vagyis nem mehetek közel az ellenséghez. De ez nem is szükséges, mert „hatósugaram” mintegy öt kilométeres, tehát az akció területe bőven belefér. Testem tehát itt marad, de lélekben veletek leszek!

—Tegyük fel, elhiszem! - mondta Töpen. —De akkor sem...

Ebben a pillanatban azt érezte hogy puha, szőrös talpak nyomják a vállát, és valami bűdös lehellet éri az orrát. Amint rémülten megfordult, egy farkas kitátott torkába pillantott bele. Szeme sarkából látta hogy Ráksi kislányteste ernyedten, élettelenül hever a kocsiban.

—Jól van, jól van, mindent elhiszek! - kiáltott fel rémülten.

Erre a farkas ismét négy lábra ereszkedett, s Ráksi is mozgolódni kezdett. Zöld szemébe visszatért az élet.

—Ajánlom is! - nézett gúnyosan a férfira.

—Mindent elhiszek, de akkor sem tudom, hogyan jutunk be majd a barlangba észrevétlenül!

—Hát úgy, hogy besétáltok és kész! Van ennél egyszerűbb módszer?! Ítélek tudják, merre van a bejárat!

—De ott vannak a gépfegyverek!

—Ha annyira megtetszettek hogy ennyit emlegeted őket, hát vidd magaddal azokat is. Garantálom hogy gazdátlanok lesznek, vagy legfeljebb néhány hulla fogja őrizni őket. Induljatok máris, a barátaim gyorsabbak mint ti, mire odaértek, minden így lesz!

—Jó, csak előbb telefonálok a rendőrségre hogy jöjjenek ki ide mert itt tömeggyilkosság folyik és rabszolgatartás! - mondta Töpen, s elővéve hordozható rádiótelefonját, így is tett.

Zam Toáz nem figyelt a telefonálásra, inkább az állatokra, és Ráksi nyugodt, gunyoros tekintetére. S arra gondolt, amit a kislány, a boszorkány mondott: hogy legfeljebb néhány hulla fogja őrizni a gépfegyvereket. Úgy érezte, kezd visszatérni minden Ráksival kapcsolatos félelme, ami pedig már elmúlóban volt.

—Na induljatok már! - intett Ráksi, amint Töpen befejezte a telefonálást. —Bizzatok bennem! Tegyétek a dolgotokat, én is azt teszem! - és teste máris újra elernyedte. Töpen és társai pedig, mi mást is tehettek volna, megindultak előre.

Furcsa látványt nyújtottak, amint az ösvényen a csúcs felé botladoztak: a veszélyes feladatra készülve mindannyian terepszínű kezeslábast húztak magukra, mindegyikük vállán öt íj vagy számszerű függött, nagy csomó nyílveesszővel, ráadásul fejenként vagy húsz kilónyi bombát cipeltek egy-egy jókora szatyorban. Íta és Szuela nem is nagyon bírták, tíz lépésenként megálltak pihenni hogy kifújják magukat, egyedül Ajthila bírta ha nehezen is a cipekedést, mert ő valamivel erősebb volt társnőinél. Végül aztán mégiscsak az lett a vége a dolognak hogy a férfiak a súly egy részét átvették a nőktől, pedig az ő batyójuk eredetileg sem volt könnyű. S így persze lassabban haladtak.

Töpen és Tepec övén ott függött a pisztoly is, a tölténytáskával, sőt még Íta övén is, ő Töpen tartalék pisztolyát kapta meg, mert indulás előtt közölte hogy neki nyugodtan odaadhatják, hogy ő se legyen fegyvertelen, elvégre Zam Toáznak semmi szüksége erre, hisz kijelentette hogy neki a toll a fegyvere. Igaz ami igaz, Töpen maga is szívesebben bízta a határozott, élénk leányra fegyverét, nem volt biztos benne hogy Zam Toáz ha támadás éri, rémületében nem önmagát lövi-e le vele, vagy ha céloz is, eltalál-e vele két lépésről egy elefántot. Így hát megmutatta Ítának a használatát, s nem remegett a pisztoly a nő kezében, s ha nem is ért el olyan jó eredményt céllövésben mint ő vagy Tepec, az látszott rajta hogy ha ráfogja valakire a fegyvert, akkor az jobban teszi ha nem idegesíti tovább. Íta meg is nyugtatta, hogy nem lesznek erkölcsi gátlásai ha használnia kell a fegyvert. Különben indulás előtt az íjakat is kipróbálták, s érdekes módon ezekkel a fegyverekkel már a leányok értek el jobb eredményt, mint a férfiak.

Tepec még egy furcsa jószágot cipelt magával, mely leginkább egy olyan gyermekbiciklire emlékeztetett, amin keresztülment egy huszonhatkerekű pótkocsis kamion. Mikor megkérdezték tőle hogy ez mi, csak a fejét rázta, titokzatosan mosolygott mint Ráksi, és csak annyit mondott hogy majd meglátják, ez az ő atomcsúzlója. Igaz ami igaz, csúzlinak elég nagy volt: akkora ő maga is mint egy íj.

Így botladoztak hát előre az ösvényen felfelé, lihegve, meg-megállva, de egyikük sem panaszkodott, csak Töpen morogta az egyik pihenőnél:

—Dögvész és átok, úgy nézek ki ügyvéd létemre mint egy málhás számár!

Ekkor azonban Szuela kezét érezte a vállán, mire elhallgatott, s nem is szólalt meg többet.

Időről-időre homályos alakok surrantak el mellettük a sűrűben, s mindenféle furcsa zajokat hallottak, s minden ilyen nesz mögöttük kezdődött, majd mellettük elhaladva a hegycsúcs felé távolodott, de hogy mi okozta, nem tudták, legfeljebb sejtették. Ráksi ugyan a kocsiban maradt, de küld maga helyett épp elég képviselőt az ellenséges táborba!

Mégsem dolgoztak azonban olyan gyorsan Ráksi barátai mint azt Ráksi hitte, s mondta is nekik, mert már majdnem a csúcsnál jártak, amikor híret vették annak hogy valami történik Animax táborában. Hogy pedig ezt megtudták, az úgy lehetett, hogy odafentről pisztolylövéseket hallottak, majd kisvártatva géppuskaropogást is.

—Csak nem a farkasokra lönek gépfegyverrel?! - csodálkozott Tepec.

—Szerintem Ráksinak is van annyi esze hogy barátait, akiket úgy veszem észre, szeret, sőt nálunk is jobban szeret, ne tegye ki ilyen veszélyeknek, legalábbis ha nem muszáj! - tiltakozott Íta, aki most már fenntartás nélkül hitt Ráksiban. —Szerintem mást talált ki Ráksi, bár hogy mit, arról fogalmam sincs!

Hamarosan a tábor minden területéről puskaropogás hallatszott, és kiabálás, kiáltozás.

Ahogy közelebb óvakodtak az ösvényhez, s fejüket a bokrok mögül kidugva az úttorlasz felé néztek, már láthatták is hogy mi történt. Elképedve hunyták be szemüket, de hiába, kinyitva ugyanazt látták, nem képzelődtek.

Az őrbódé üres volt, s a géppuskák között sem örködött senki. Akadtak azonban még élő emberek ott: mindegyik egy-egy kis ide-oda mozgó fekete felhő közepén futkosott, és csapkodott karjával mindenféle. A felhő együtt mozgott velük. Ezek az emberek kétségbeesetten ordítottak, s néhányan revolverüket előkapva taláломra lődöztek is, de ennek nem sok foganatja

lett. Volt amelyik Töpenék szeme láttára ugrott a szakadékba hogy megmenekedjék, de hiába, mert a felhő, zúgva, hömpölyögve még oda is követte.

A levegőbe szimatolva Szuela értette meg elsőnek, mi történik itt.

—Darazsak! Ráksi rájuk uszította a darazsakat!

—Sőt, ha jól érzem, akadnak itt még lódarazsak is! - toldotta meg Ítá.

—Hát ezekre ugyan hiába lönek gépfegyverrel! - csóválta a fejét elszörnyedve Zam Toáz. —Legfeljebb kettőt-hármat üt agyon a repülő lövedék, de van belőlük sokezer! De mire kellettek neki akkor a farkasok?

Amint közelebb értek, megtudták a választ. Az útra kilépve és a kapu felé közeledve őket is észrevette egy darázsraj, feléjük libbent, de amint egyszer körberepülte őket, támadás nélkül tova is szállt. Úgy látszik igaza volt Ráksinak, s jó szolgálatot tett a fokhagymaszag!

Baj nélkül beljebb kerültek a kapun. S ekkor látták, hogy minden elhagyott Romboller gépfegyver mellett egy-egy óriási farkas ül, nyilván azért, hogy ha valamelyik fickó megmenekülne a darazsaktól, akkor vissza ne jöhessen a fegyveréért. Különbön volt olyan gépfegyver, ami mellett nem farkas ült, hanem véreb. Ezek, jöttüket észrevéve fenyegetően morogni kezdtek, de amint megcsapta orrukát a fokhagymabűz, lekushadtak a helyükre és nem moccantak. Tepec mostanra már annyira bízott Ráksiban, hogy odalépett az egyikhez, s vállára emelve az egyébként dögnehéz gépfegyvert, magával vitte azt, így valahogy sokkal nagyobb biztonságban érezte magát.

Továbbmenve találtak három, a felismerhetetlenségig összemarcangolt hullát is, akiket láthatóan a saját vérebeik haraptak agyon. Egy kutya is ott hevert a hullák mellett, agyonlőve, de két másik még most is morogva osztozkodott a maradványokon.

—Hát ennek a Ráksinak valóban nagy a hatalma! - dűnnyögte Töpen.

—Merre van a bejárat? - kérdezte Zam Toáz.

—Erre menjünk! - mutatott egy ösvényre Ítá.

Elindultak az ösvényen.

—Persze még mindig fölfele, hisz miért is legyen könnyű az út?! - sóhajtotta Zam Toáz. S e gondolatra ismét kibuggyant belőle az ihlet.

*Az út egyre felfele visz – lehúzza a sok teher,
A sikerben senki nem hisz – a kudarc úgy lever!
Azt hitted hogy itt a kincs – lábad előtt hever,
Égi szózat mennybe hív – lesz kincs számos veder.*

*Tested mégis földre húz, – a kudarc leverő,
Fáradt tested egyre nyúz – külsőd sem megnyerő.
Bár pihenne már a test – nincs néki heverő,
Viszi tovább még a láb – s az akaraterő!*

—Mindjárt megpihenhetsz örökre mert fejbe kólintalak hogy itt maradsz, ha még egyszer verselni kezdesz akció közben! - torkollta le Tepec. —Arra figyelj, nincs-e valahol ellenség! Ez nem sétatér, hanem ellenséges terület! Istenem, miért is jöttem amatőrökkel akcióba! Tudhattam volna hogy azok mindent csak kirándulásnak néznek!

Tepec figyelmeztetése udvariatlan volt, s Ítá már épp készült is rá hogy megmondja, neki bizony tetszenek Zam Toáz versei, amikor inkább mégsem tette, mert meggyőződhetett róla hogy az egykori kommandósnak, ha modortalán is, mégis igaza van. Az ösvény ugyanis kanyarodott egyet, Ítá emlékezett rá hogy egy jókora tisztásra nyílik, annak a túloldalán nyílik a sziklafalban a barlangszáj. S most hogy befordult az ösvényen, döbbenten torpant meg: a tisztásnak nyoma sem volt, legalábbis nem a régi formájában, ugyanis telis-teli volt épületekkel, valóságos kis várost építettek ide a csúcs megszállói, méghez a nemcsak barakkokat, s nemcsak lakókocsikat hoztak ide bár egypár ezekből is akadt, hanem szabályos épületeket, házakat, némelyiknek még emelete is volt.

—No, ezek se sokat törődnek a természetvédelemmel! - állapította meg Töpen, amint kibukkant a tisztásra. Hanem ekkor Ítá így kiáltott fel:

—Euripta! - és futva indult meg a tisztásnak, azaz ami abból az épületek között térként megmaradt, a túlsó vége felé.

Mindnyáján odanéztek, s a döbbenettől egy pillanatra megtorpantak. A tisztás végén ugyanis öt karó állt, s a póznákhoz mezítelenül egy-egy nő volt kikötözve, pontosan úgy, ahogyan azt régen a rabszolgákkal tettek, némelyiknek a testét már egészen vörösre égette a Nap, amely még egy közönséges fenti embert is képes lesütni, hát még egy olyat, akinek bőrét soha nem is érte napfény! Az öt leány ernyedten lógott kötelékeiben, testüket csak a pózna tetejéhez kötött karjuk tartotta fenn.

Amint azonban Ítá előrerohant, tíznél is több fegyveres bukkant elő az egyik épület mögül, méghozzá géppisztollyal a kezükben! S persze nemcsak dísznek szorongatták azt a kezükben, de lőttek is vele. Mindjárt az első sorozatra Ítá futása megtorpant, és a leány nagy ívben a földre zuhant. A túlerő érkezését látva barátai is a földre buktak, s a golyók a fejük felett suhantak el.

Töpen elő akarta rántani a pisztolyát, bár tudta hogy az ide édeskevés. Ekkor a magával hozott bombák után tapogatózott, de mire az egyiket előhúzta, máris robbanást hallott, s ahogy előre nézett, látta hogy a rohamozó ellenséges fegyveresek többfelé repülnek mint ahányan vannak. Ekkor látta hogy Tepec volt az aki a bombát dobta, testörének ugyanis esze ágában sem volt lebukni a földre hogy így védje magát a géppisztolysorozatok ellen. Sőt, éppen ellenkezőleg! Rohant a támadók felé, s közben egymás után hajigálta mindenfelé a házilag barkácsolt bombákat, s jó munkája dicséretként mindegyik fel is robbant. Az egyik házból éppen négy másik ember jött kifelé, akik úgy látszik valahonnét értesítést kaptak arról hogy támadás érte őket, de Tepec oda is dobott bombát, s már repültek is szanaszéjjel. S eközben Tepec meg sem állt, egyre csak ordított.

—Ítá, Ítá! Szerelmem! Kicsikém! Jövök hozzád! Ugye nem haltál meg?! Ugye nincs nagy bajod?!

Igenám, de Ítá, élve vagy holtan de mindenesetre még mindig a földön feküdve, legalább harminc lépésre volt tőle, mert nagyon gyorsan nekiiramodott amikor meglátta a kikötözött Euriptát, s mielőtt még Tepec odaért volna hozzá, már elfogytak a bombái. Igaz, a hátán egy jókora hátizsákszerűségben volt még belőlük, de hát azt elővenni sok időbe telik! S időnként még fel-felbukkant egy-egy ellenség, némelyik egészen jól célzott, s golyója Tepec füle mellett süvített el.

Csak hogy Tepec, ahogy azt mindenki láthatta rajta, kissé „bepöccent”. Eszébe sem jutott megállni azért hogy előkotorássa a maradék bombáit. Ehelyett leakasztotta a válláról a zsákmányolt súlyos géppuskát, csak úgy könnyedén a vállához szorította a dögnehez, legalább harminc kilós fegyvert, megcélzott vele minden gyanús helyet ahol mozgást észlelt, és lőtt.

Na már most, tudni kell ehelyütt, ahhoz hogy Tepec teljesítményét értékelni tudjuk, hogy a géppuska nem azonos a géppisztollyal. A géppuska egyáltalán nem arra való hogy csak úgy szaladgáljanak vele és lödözzenek pusztá kézzel, mondhatni csuklóból. Főleg a Romboller típusúak nem ilyenek. Ezek masszív, helyhez kötött szerkezetek, amiket egy ember éppen el bír vinni egyik helyről a másikra egyedül, de nehezek, s amikor kilőnek egy-egy sorozatot, úgy rúgnak vissza hátrafelé mint egy ló. Ezért is kell alaposan a földre támasztani őket lövéskor. Egy Romboller nem is annyira közönséges géppuska mint inkább átmenet a géppuska és a gépágyú között. Ha megfelelő szögben helyezik el, alkalmas alacsonyabban szálló repülőgépek elleni védelmül is, mert lövedéke átüti a könnyebb páncélt is, főleg ha robbanótöltetet raknak bele. Abban amit Tepec hozott el, nem volt robbanólövedék, de így is megtette a hatását, mert egy közönséges Romboller-lövedék súlya öt dekagramm. Ahova tehát beletalált, ott kő kövön nem maradt.

Igaz, Tepec is megérezte a géppuska rugásait. Most már nem tudott futni, megállt, és úgy lőtt mindenfele. Nem is célzott alaposabban, mert ő, a valamikori kommandós, pontosan tudta, micsoda ereje van egy Romboller lövésének. Csak úgy megsorozta a környező házakat, és ott ripityára tört ajtó, ablak, sőt, mivel e házak jórésze fából épült, a házfalak is úgy néztek ki Tepec áldásos működése után, mintha szitából vagy halászhálóból épültek volna, annyi lyuk

keletkezett rajtuk. Akárki bújt is be a falak mögé, most vége volt, mert az ötdekás acél-lövedékek átfúrták a gerendafalat is.

Tepec addig lőtt, szokásához híven, míg csak volt lövedéke, azután ledobta a géppuskát a földre, Itá mellé ugrott, és megfordította.

—Élsz még, szerelmem?! Ugye nem történt nagy bajod?! Ugye nem haltál meg?!

—Ne tapogass már te mamlasz mert a kezedre csapok, inkább hagyj felállnom! Olyan közelre dobtad az egyik bombát hogy majdnem megsüketültem!

—Hát élsz?!

—Még szép, majd mindjárt hagyom hogy visszamenj a kocsmai nőcskédhez! Szeretnéd, mi! De abból nem eszel! - hirtelen Itá keze kinyúlt, s nagyot dörrent a pisztolya.

—Remélem ez volt az utolsó! - szolt, és az egyik emeleti ablakból földre hulló támadóra pillantott. —Látod, igazán adhattál volna nekik földre is egy kis áldást, nem csak a földszintre!

—De hát hogyan menekülhetél meg?!

—Felőlük fújt a szél. Megéreztem hogy jönnek, s így időben földre vethettem magamat. De nem sokon múlt, az egyik lövedék el is szakította a ruhámat! De gyerünk, szabadítsuk ki a foglyokat! Te addig szedd össze a géppisztolyaikat, adj belőlük mindegyikünknek, aztán örködj! - és odarohant a kikötözött barlanglakókhoz, s késével elvagdalta a köteleiket. Azok hangtalanul rogytak a földre. Kettő közülük már halott volt, de hárman még éltek. Az élők között volt Euripta Főtisztelendő Anya is, de a másik kettőt is ismerte Itá: Egyikük Sihí fővajákos volt, a másikuk pedig Slorma, Szuela tanítómestere. Egyikük sem volt azonban magánál.

—Vigyük be őket valahová ahol nem éri testüket a Fényes Nap tüze! - szolt Szuela, s gyorsan be is húzták mindhármat abba az épületbe, amely a barlang szája elé lett építve. Ez egy óriási frissen készült vasbeton csoda volt, több emelettel, vakító üvegablakokkal, és Tepec nem minden aggodalom nélkül gondolt arra, hogy lehet még a felsőbb emeleteken ellenség. Mindenestre bevitték az előtérbe a három nőt, ott aztán Tepec nagy kommandósbakancsával (ötvenkettes méret) berúgta a fürdőszoba feliratú ajtót, és mindnyájan betódultak a kis helyiségbe. Alig értek el, miután becsukta maga mögött az ajtót.

—Remélem itt egy darabig nem fognak keresni minket! - mondta.

—Arra mérget vehetsz! - válaszolta neki Ajthila. —Mikor beléptünk ide, hallottam a nagy zúgást, jönnek már ide is a darazsak! Sőt a farkasok és vérebek szaga is egyre erősebb, azok is erre közelednek!

—Örülök ha mással lesznek elfoglalva! Elvégre nekünk még igazából el sem kezdődött a munkánk, úgy egyeztünk meg Ráksival hogy a felszín az övé, a mi dolgunk a föld alatti ellenséges erők kifüstölése!

—Igaz hogy mi is elég szépen kitettünk magunkért, de semmit nem vethetsz a szemére! Bizonyára nem akarta elsietni a dolgot! Lehet hogy késve ért ide, de abban is biztos vagyok hogy alapos munkát végzett, és élő ember nem maradt a hátunk mögött, a visszavonulásunk tehát biztosított!

A három nőt lefektették a padlóra, Szuela megnyitotta a csapot, és addig locsolta rájuk a vizet míg csak magukhoz nem tértek. Ezután leguggolt Euripta mellé, és megkérdezte:

—Mi történt veletek, Főtisztelendő Anyám, mi van a népemmel? Mesélj el mindent, kérlek!

Ha azt várta hogy köszönetet hall a megmentésért, tévedett.

—Eredj innét te galád, te áruló! - lökte el magától az asszony. —Te hoztad ránk a fentieket, miattad pusztul el Aranyatya népe! De megállj, mert rajtad is bosszút áll majd a nagy isten!

—Igazán? Akkor miért nem áll bosszút a gyilkosokon?! Különben sem én hoztam rátok a bajt! Én a népünkről senkinek sem beszéltem, csak azoknak akiket körülöttem látsz! S mi épp a megszabadításotokra jöttünk, amint hírt vettem hogy bajban vagytok! Mert meghalni ugyan nem akartam, ez igaz, gyávának talán nevezhetsz is emiatt, de galádnak nem, mert a ti halálotokat sem akartam soha! Sőt, tudd meg hogy ezentúl senkinek sem kell meghalnia! A fenti világban van mindenki számára épp elég hely, nektek is ki kell jönnötök oda! És a férfiak szépek, és...

—Mielőtt tovább dicséred a fentieket, nézz meg engem, mit tettek velem! Ilyenek között akarod hogy éljünk?!

—Ez csak egy kis, gonosz csoport műve! Nézd meg, az én barátaim között is vannak fentiek! S mi jót akarunk! Még neked is jót akarok, pedig te küldtél el a halálba!

—Törvényeink szerint!

—Igen, de a törvények megváltozhatnak!

—Nincs hatalmam hozzá hogy megváltoztassam az őseitől elrendelt törvényeket!

—Neked talán nem, de akkor megváltoztathatja ezeket az ősek egyike!

—Azok már nem élnek.

—De, egyvalaki él közülük: Ráksi!

—Hol van ő?

—Dolga van. Harcol a betolakodókkal.

—Akkor miért nincs itt?

—Mert másutt harcol, s az ő saját módszereivel teszi. Ha látsz egy kislányt, akinek zöld a szeme, hát ő Ráksi!

—Egy kislány?!

—Igen, de ezt most nincs időm megmagyarázni! Mondd inkább el hogy mi történt odalent! Le akarok menni, hogy a barátaim segítségével leszámoljak az ellenséggel, de ehhez tudnom kell, mi van odalent!

—Semmi közöm hozzád, elárultatok minket!

—Lehet, de most segíteni akarnak! - szólt közbe Slorma.

—Népünknek minden segítségre szüksége van, akárhonnán jön is! - vélekedett Sihí fővajákos.

—Hát az valóban igaz, olyan mindegy most már... Hátha tényleg hasznunkra lesznek... - motyogta Euripta, aki kezdett megint rosszul lenni, de erőt vett magán és így folytatta:

—Azután hogy váratlanul eltűntetek és senki nem tudta hová lettetek, egy darabig nem történt semmi. Azután egyszer csak megjelentek ezek az idegenek. Először csak egy kis csoport, akik népünk néhány tagjával találkoztak, s megijedve valami furcsasággal elpusztítottak közülük néhányat, majdnem úgy ahogyan azt a legendák szerint Kruár tette. Ahogy a halottakat megvizsgáltuk, láttuk hogy a sebük pontosan olyan mint a tied volt! - nézett szemrehányóan Ítára. —De sajnos nem sok időnk maradt ezt vizsgálgatni, mert bár felfedeztük a kijáratot, nem tömhettük be, mert sok idegen jött fentről, és mindegyiknek volt olyan furcsa fegyvere. Egyszerűen uralmuk alá hajtották népünket. Azzal kezdték hogy az arany egy részét elcipelték, aztán megparancsolták hogy az Aranyatya szíve körül levő aranytelérekéből is bányásszunk ki minél többet, megszabták hogy mennyit, s amelyik nap nem teljesítettük a követelt mennyiséget, olyankor mindig megverték sokakat közülünk, olykor ki is végeztek egypárat.

—Várj csak! - szólt közbe Drúcha. —Hogyan parancsolhattak bármit is, ha nem értették a nyelveket?

—Volt egy fiatal férfi közöttük, aki elég jól beszélte őseink nyelvét, majdnem olyan jól mint te! Ez a Pándzsi nevű volt az, aki tolmácsolt, amikor...

—Várj csak! - kiáltotta Drúcha. —Milyen nevet mondtál?! Pándzsit emlegettél?!

—Igen, Pándzsi volt a neve!

—De hiszen akkor sejtem hogy mi történt! Legalábbis egy részét! Pándzsi valahogyan rálelt az aranyra, és nem szólt senkinek se róla, csak miután végzett a régészecsoporthoz, visszajött hogy megszerezze magának az egészet!

Töpen látta hogy valami nagyon felizgatta Drúchát, s megkérdezte mi az oka ennek. A választ meghallva így szólt:

—Nem Pándzsi emberei ellen harcolunk! Nem mondtam, de Animaxnak van egy Pándzsi nevű fia, akit úgy látszik régészetre oktatott. Ez nem csoda: a legtöbb nagy gengszter érdekelve van a műkinckereskedelemben, csempészésben, hamisításban is, és Animax bizonyára úgy gondolta, nem árt ha a fia némi szakértelmet szerez! S mikor Pándzsi felfedezte az aranyat, szólt apjának, aki megszerezte a csúcst, s aztán véletlenül felfedezték Aranyatya népét is. Persze úgy gondolták, a tudományos dicsőségnél előbbrevaló a haszon, s dolgoztatni kezdték a barlanglakókat mint rabszolgákat!

—A lányok közül is sokakat felrendeltek időnként magukhoz hogy szórakoztassák őket - folytatta Euripta - s őszintén meg kell mondanom hogy eleinte ezellen még csak nem is tiltakoztak

különösebben a leányok, mert a férfiak valóban sokkal szebbek itt fent mint nálunk lent, ráadásul a szerelmeskedés kétségkívül sokkal könnyebb mint bármi lent végzendő munka. Hanem kis idő sem telt el, s egyre vadabb dolgokra kényszerítették őket, még olyasmire is hogy egyszerre sok férfival legyenek! Már eleinte is megtörtént az hogy egyszerre több nőt kívánt magának valamely férfi, s ez még csak hagyján volt, mert megszoktuk már hogy a férfi kevesebb mint a nő, bár nálunk nem lehetett egy férfinak több felesége egyszerre, de ez már undorító volt hogy több férfi legyen egy nővel, ez egészen természetellenes, éppen mert lányaink azt szokták meg hogy a férfiak száma a kisebb! De még más undorító dolgokat is követeltek amiket el sem ismételek, ráadásul nem törődtek a kasztokkal sem, egyszerűen lerendelték mindenkit az aranytelérekhez bányászni, az ügyeseket, vajákosokat és papnőket is! Ezért aztán sajnos lázadás tört ki, sajnos, azt kell mondjam, mert én tudtam hogy nincs esélyünk a győzelemre. De hát a vájárok, amilyen ostobák, másképp gondolták, s a vájárok kasztjának vezetője, Zum, harcolni kezdett. Persze nem győzhetett, de egészen mélyen, ahol már nagyon nagy a forróság, s ahova ezért a fentiek nem nagyon szívesen követik őket, sikerült elsáncolni magukat, már egy hét óta ott vannak. De nem sokáig tarthatják már magukat, mert szerintem ennivalójuk sincs sok, legfeljebb a világító gombákat ehetik, bár az nem is finom, s nem tudom hogy mit ihatnak, mert víz arra nincs egy csepp sem! Minket többiek pedig megbüntettek a fentiek, sokakat leöltek, a legfőbb vezetőket, tehát minket hármunkat s két társnőnket pedig kiakasztottak a Fényes Nap alá hogy meghaljunk!

—Értem! Azt mondod hogy Zum még tartja magát? - kérdezte Itá.

—Egyelőre még igen, de attól félek hogy valami nagy varázslatot akarnak bevetni ellene a fentiek, mert mindenféle gépeket vittek oda le, meg olyan szürke rudakat amivel már csináltak nálunk nagy rombolásokat amikor a felkelés zajlott, s ezzel be tudják omlasztani a folyosókat!

—Az dinamit lesz! - kiáltott Drúcha. —Menjünk azonnal, segítsünk annak a vájárnak! Bátor fickó lehet, kezd tetszeni nekem!

—Nem fog tetszeni ha meglátod, a vájárok mind rondák! - figyelmeztette őt Szuela.

—Mindegy! - és trogg nyelven folytatta: —Most nem az arc számít hanem a bátorság, s abban nem szenved hiányt!

Erre megszólalt Zam Toáz.

*Nem számít az arc,
lényeg csak a harc!
Akinek erős a szíve,
Nem számít az arca színe!*

*Nem számít hogy milyen az arc,
folyék egyre a kemény harc!
Ütöm-verem ahol érem,
még ha folyik is a vérem!*

—Elég ebből, elég! Gyerünk a barlangba! Hol rejlik a bejárat?

—Az alagsorban. - válaszolta Sihí.

—Akkor gyerünk! - és Drúcha már fordult is ki a mosdóból.

—Várj! - kiáltotta Tepec. —Előbb adjunk nekik íjakat, legalább nem nekünk kell azokat is cipelnünk!

—De mire megtanulják kezelni... - kezdte Drúcha.

Slorma látta hogy miről folyik a vita, s megnyugtatta őket.

—Tudjuk, hogyan kell használni! A magasabb rangú papnőknek és vajákosoknak ismerniük kell népük történelmét is, s ebbe beletartozik a régi fegyverek ismerete is. Ez persze csak elméleti tudás, de alig várom hogy valamelyik ellenségünkön a gyakorlatban is kipróbáljam!

Így hát kaptak íjat mind a hárman.

—Nem jöhetnek velünk meztelenül! - tiltakozott Ajthila.

—Sajnálom, de ruhát, azt nem hoztunk magunkkal! - válaszolta Szuela. —És itt sem maradhatnak, még akkor sem ha az ellenség nem venné észre őket, mert ne feledd el hogy az ő tetsüket nem kentük be fokhagymával, s így amint ideérnek Ráksi barátai, s az perceken belül megtörténik, esetleg őket is ellenségnek tekintenék a darazsak s egyéb állatok!

—Csak van annyi esze Ráksinak hogy azt is megmondja nekik, hogy a nagyszemű embereket se bántsák!

—Vagy van, vagy nincs, s ha neki van is, nem biztos hogy az állatoknak van ennyi eszük! Gondolom hogy egy darazsat te sem tartasz éppen az intelligencia csúcsának?! Itt nem maradhatnak, tehát pucéran bár, de velünk kell jönniük!

—Nem számít! - legyintett Euripta is. —Ez már igazán nem számít az után hogy annyian megerőszakoltak! Mondhatom, eddig sem voltam jó véleménynyel a fenti világról, de ha kellett volna valami ami meggyőz arról hogy igazam van, hát ez az volt! Még ennek a cselekedetnek a neve is csak hosszas töprengés után jutott az eszembe, az hogy erőszak, megerőszakolás, mert ilyesmit csak a legrégebb feljegyzésekben olvastam, nálunk odalent Aranyatya birodalmában soha elő nem fordult ilyesmi! Micsoda aljas, galád népek élnek itt fent!

Ajthila azonban nem hagyta hogy Euripta így vélekedjék minden fentiről. Ő igazán ragyogóan érezte magát a Fényes Nap világában, Zam Toáz mellett, pedig nem is élt olyan gazdag életet mint az aranyak köszönhetően Itá és Szuela.

—No persze, Főtisztelendő Anyám, az tökéletesen igaz hogy odalent Aranyatya birodalmában nem fordult elő nemi erőszak, de ne feledd hogy csak azért nem, mert eszébe se jutott soha egy nőnek sem hogy oda ne adja magát a férfinak aki megkívánta, hiszen másképp meghalt volna! A nők inkább könyörögtek a férfiaknak és mindenféle módon megalázkodtak nekik, csak hogy valamelyik végre már arra érdemesítse hogy belédugja a löcsét! Hiszen biztos emlékszel még rá hogy én is mit tettem legutóbb, talán fél éve sincs még annak, akkor fulladt botrányba az ünnepség is! Na hát, ha tudni akarod, én igenis nemi erőszaknak nevezem azt is, ami ott lent rendszeresen folyik, intézményesített nemi erőszaknak, hiszen ott is arról van szó hogy ha egy nő azt nem akarja, akkor meghal!

—Ezt mondani nagyon túlzás! Hiszen nálunk...

—Lehet hogy van abban amit mondtam egy kis túlzás, de semmivel sem több mint abban amit te állítasz, hogy minden ami fentről származik, rossz és gonosz!

—Az összes ókori istenségekre, ne vitatkozzatok hölgyeim hanem induljunk! - kiáltott fel Drúcha. —Ami meg a ruhát illeti, csak végzünk hamarosan egy-két gazemberrel, annak a gönceibe megmentettjeink is felöltözhetnek!

—Jól van, induljunk! - mondta Euripta is. —A ruha miatt viszont ne aggódjatok. Annyira öszeégett a testem, hogy most igazán nem kívánom hogy bármi is hozzáérjen a bőrömhöz. Különben is, méltóságomat nem a ruha teszi!

Ezúttal megértően pillantott rá a Főtisztelendő Anyára Ajthila. Ezt az érzést, melyet az égett bőr okoz, ő is ismerte. Ami viszont a méltóságot illeti, kételyei voltak. Tartott tőle hogy Euripta minden méltóságát elveszítette, de nem azért mert meztelen, s nem is azért mert megerőszakolták, hanem mert akkora változások történtek Aranyatya népének életében, hogy a Főtisztelendő Anya tekintélye soha nem áll vissza, mert nem áll vissza a régi életforma sem. Ha vesztene, azért nem, ha győznek akkor pedig épp azért, mert ők nemcsak megmenteni jöttek e népet, hanem életét megváltoztatni is.

Kiléptek a mosdóból. Alig nyílt ki az ajtó, máris erős zúgást hallottak, s látták hogy az épület halljában milliónyi darázsból álló felhő hömpölyög, kavarog, és jókora gomolyagokban felfelé száll a lépcső vonalát követve az emeletekre.

—Soha nem sejtettem volna hogy egy erdőben ennyi darázs éljen! - csóválta a fejét Zam Toáz.

—Álljanak a nők közepre, úgy menjünk, őket közrefogva, akkor a mi fokhagymaszagunk őket is megvédi! - mondta Töpen.

Így is tettek, és sikerült bántatlanul átfurakodniuk a sűrű darázsfelhőn hogy a hall másik oldalán nyíló lépcsőhöz érjenek, mely levezetett az alagsorba. Mindeközben azt látták hogy valami sötét tömeg takarja el a napfényt odakint, majd hirtelen szinte az egész épület megreszketett egy jókora csapástól, s a bejárati ajtó szilánkokra hasadva berepült az előtérbe.

Odakint pedig munkáját jól végezve, felegyenesedett egy hihetetlenül magas medve, fejét ide-oda forgatta, a csuda tudja hogy mit keresett épp. Őket meglátva alaposan szemügyre vette mindannyiójukat, de nem lépett közelebb hogy szimatot vegyen. Az állat szemébe nézve Itá úgy érezte, azon át most épp Ráksi néz felé.

Sokáig azonban nem nézegette a medvét, az óriási mackó ugyanis nem véletlenül törte be az ajtót, célja volt ezzel: mögötte népes sereg közeledett hogy birtokba vegye az épületet: tucat-számra loholtak be a betört ajtón farkasok, vérebek, s az erdő hatalmas macskáái, a hiúzok is, amelyet úgy is neveztek: a pamacsosfülű gyilkos, meg néhány kisebb vadmacska, akiket szintén nem szabad lebecsülni, mert ha agyonmarni nem is képesek senkit, ha valakinek a fejére ugranak és kikarmolják a szemét, azzal is harcképtelenné tehetik a legerősebb gazfickót is.

Amint ezek az állatok berontottak, s a lépcsőn át az emeletek felé vették az útirányt, utolsónak beballagott az ajtóőrő maci is, elégedetten brummogott egyet, ami nem is annyira dörögésre emlékeztetett, hanem valahogy úgy hangzott hogy „hmmm-hummm”, azzal módszeresen odaállt mindegyik ajtó elé, és egy-egy jókora csapással valamennyit szétverte. Bizonyára azért, hogy a farkasok s egyéb kisebb állatok, meg a darazsak is be tudjanak menni mindenhova, és senki el ne bújhasson Ráksi barátai előtt.

Mire Drúcháék a pincelépcsőhöz értek, hallhatták a legkülönbözőbb ordításokat, és néhány lövést is, az emelet irányából, mely jelezte hogy odafent igenis volt még ellenség.

—Odafent azt hiszem elszabadult a pokol! - mondta lefelé menet Tepec Itának. —Úgy vélem hogy egyedül a farkasoktól még nem ijedtek volna meg Animaxék, elvégre azokat lelőhetik pisztollyal, géppisztollyal, de elég nehéz úgy célozni hogy közben egy rakás darázs böködi az ember érzékenyebb testrészeit!

Pándzsi elégedetten autózott hazafelé. Ez a „hazafelé” az ő esetében a Rabang-hegy csúcsát jelentette. Igaz, bejelentett lakcíme máshová szolt, s ott is lakott nem sokkal ezelőttig, ám miután felfedezte Aranyatya birodalmát, s hála apja gazdasági hatalmának, valóságos modern kisvárost, mini birodalmat építettek e földalatti birodalom fölé, azóta ő már inkább csak itt érezte jól magát, s mint e birodalom királyfija, ehhez jogot is élvezett. Apjának sem volt ezellen semmi kifogása. Ő is ide tette át székhelyét, központját. Hiába, itt már bizony csak jobb az élet, mindig akad elég csinos leány a nagyszemű rabszolganők között, akik ugyancsak szépek sőt még alkalmazkodók, behódolók is, legfeljebb azt lehet hátrányukra felhozni hogy bőrük olyan fehér mint valami föld alatt vagy fák kérge alatt rejtőzködő kicsiny féregé. Igaz, a hajuk viszont a legvadabb színekben pompázik... Persze nem is ez a legfontosabb szempont. Itt annyi arany hever, amennyit egyszerűen nem lehet felügyelet nélkül hagyni. Már eddig is rengeteget szállítottak el, de ez még mindig csak a töredéke annak ami még a föld alatt, a barlangokban hever, s hozzá ki sem kell bányászni, mert régi trogg, kaul és dzsanar aranypénzek képeben várja a betakarítást, azt hogy valaki csak úgy egyszerűen zsákokba pakolja őket!

Természetesen akármennyi is az arany, sosem elég belőle. Ezért is parancsolták meg a barlanglakóknak, hogy a heglábnál húzódó aranyteléreket is bányásszák ki. Sőt, akadt ott lent még gyémánt is, azt sem hagyják haszontalanul ott heverni. S mindez a roppant gazdagság az övék, az övé és apjáé!

Még szép hogy ezek után elégedett volt Pándzsi! Vett azóta öt luxusautót is, és csak azt sajnálta hogy nem utazhat egyszerre mindegyikben. Végül egy jóhírű céggel a saját tetszése szerint terveztetett egy egészen különlegeset, aminek minden fontosabb része aranyból készült, még az alváza is, s most ezt használta. Igaz, így a kocsi nagyon nehéz lett, jóval erősebb motor kellett bele ami sokat fogyasztott, de Pándzsi ezzel igazán nem törődött. Legkisebb gondja sem a benzinköltség volt.

Vígan autókázott hát a csúcs felé, amikor hirtelen teljes erejéből a fékre kellett lépnie, s még így is alig bírt megállni az utat eltorlaszoló kocsi fara mögött úgy hogy neki ne ütközzék.

—Ki volt az az örült állat aki itt hagyta a járgányát?! - kiáltotta, és egy káromkodást morzsol szét fogai között. Azt jól látta hogy valami gazdag ember kocsija lehet, mert államfők szoktak ilyen előkelő autóban utazni, de persze mióta nagy felfedezését tette, Pándzsi igazából mindenkinnek a gazdagságát lebecsülte, mert tudta hogy nem sok olyan ember élhet a világon, aki-

nek annyi aranya lehet mint neki és családjának. Összeveszni azonban nem akart senkivel sem, ezért kiszállt autójából, és a másik kocsi mellé lépett hogy akárki ül is benne, azt udvariasan megkérje, indítsa már be a motort és menjen a jó bűdös fenébe! Elvégre mégsem az út kellős közepén kell parkolni, no meg már az sem nagyon tetszett Pándzsinak, hogy ily közel a csúcshoz egy idegen autóval találkozik, habár ez a része az erdőnek még nem volt az ő magántulajdonuk.

A kocsi ablakai le voltak húzva, így Pándzsi nyugodtan bepillantathatott. Meglehetősen furcsa képet nyújtott a kocsibelső: felnőtt utas nem volt benne, csak egy alvó kislány a hátsó ülésen, körülötte egypár íj és néhány tegez nyílveessző.

Az ijakon nem lepődött meg túlságosan Pándzsi, elvégre gazdag urak gyakorta járnak el vadászgatni, s nemegyenek közülük kedves szórakozása hogy ősi fegyverekkel űzi az ősi sportot. Hanem a kislányt ismerte: minthogy résztvett a régészeti expedíción, épp elégszer látta Ráksit Drúcha társaságában, de nevelőapja, Híjjúb professzor mellett is ahhoz, hogy most cseppnyi kételye ne legyen afelől, kivel találkozott.

Mindez azonban nem nagyon érdekelte, legfeljebb megjegyezte magában, hogy úgy látszik jó fizetése van az öreg profnak ha ilyen kocsira tellett belőle. Am neki más célja volt: az, hogy tovább mehessen. A kocsi vezetőjét azonban sehol sem találta.

Már elhatározta hogy beül a kocsiba és elhajt, amit nem is tartott lehetetlennek, mert bár az indítókulcs nem volt benne, de sok módszert ismert anélkül is a kocsik elindítására, amikor megszólalt az ő kocsijában a telefon.

Ez tulajdonképpen nem is közönséges autótelefon volt, hanem képtelefon. Méregdrága jószág, de hát Pándzsiéknak volt pénzük. Amint visszaült a vezetőülésbe, apja, Animax arcát látta maga előtt. De valahogy furcsa volt az örege arca: dagadt, és szeme vörös mintha nem aludta volna ki magát, ráadásul a beszédét is alig lehetett érteni.

—Pándzsi! Fiam! Nagy bajban vagyok! Megtámadták a telepet! Hívj segítséget! Én nem hívhatok mert csak a kis adóm működik, a nagynak az antennáját valami letörte! Már itt járnak a házban!

—De kicsodák?! - kiáltotta Pándzsi.

—Nem tudom! Farkasok és darazsak engedelmeskednek nekik, engem is össze-vissza martak, alig bírtam beszökní ebbe a szobába ami légkondicionált, de nem tudom meddig bírok kitarítani, mert egy medve sorra minden ajtót betör, és előbb-utóbb ide is elér! Ki kell mentened innen! A telep északi részén van egy feltöltött helikopter, ha azzal leszállsz a tetőn, oda talán el tudok jutni!

Most aztán nem tudta Pándzsi, mit is gondoljon. Megörült volna az apja?!

—Nem értem! Hogyhogy darazsak meg farkasok támadtak rád?! Mi ez a hülyeség?!

—Ez nem hülyeség! Nem hiszel nekem, látom, de várj egy pillanatig, mindjárt átkapcsolom a monitorodra a belső kamerák képét!

Természetesen Animax gondolt arra is, hogy ha valamelyik rabszolgája szökní akarna, akkor azt észrevegyék. Minden helyiségben voltak kamerák. Most ennek a házi televízióhálózatnak a képét továbbította Pándzsi képtelefonjába.

És Pándzsi látta amint a medve, most már az első emeleten járva, egymás után törí be az ajtókat. Látta az apja szobája előtt türelmesen várakozó, szájukat nyaldosó farkasokat. Az ideoda szálló darázsrajokat. S körbetekintve az egész telepen, látta a formátlanná dagadt, halálracsípett embereket, kiknek keze még holtukban is görcsösen szorongatta a haszontalan géppisztolyt, mely mégsem volt képes megvédení őket. Sőt, itt-ott, a telep távolabbi pontjain még azt is látta hogy egy-egy utolsónak maradt ember hogyan próbál meg védekezni néhány kisebb darázsraj, vagy éppen saját megvadult kutyaí ellen. Látott egy hiúzt is, ami épp egy halott őrszem hasán ült, melynek orrát-fülét már megeszegette, s most mérgesen fúj a közelbe merészkedő vadmacskákra - nem akart osztozkodni a zsákmányon kisebb rokonaival.

—Mi történt itt, fellázadt ellenünk a természet?! - kiáltott fel elsörnyedve.

—Azt nem tudom, de nézd meg ezt! - és apja most a központi épület előtti teret mutatta. Lát-szott hogy itt már nem állatok végeztek embereikkel, hanem robbanások, és az épen maradt házfalakat, s embereik némelyikét géppuskalövedékek lyuggatták széjjel.

—Állatok nem lőnek géppuskával! - kiáltott fel Pándzsi.

—Ezt nem ők tették, hanem ezek! - és a képernyőn megjelent a központi épület alagsora, ahol Drúcha, Töpen, Íta és a többiek haladtak lassan előre, fegyvereiket készenlétben tartva, minden zajra óvatosan figyelve.

—Látod? Még a foglyokat is megszöktették, és közöttük is van három barlanglakó, hogy hogyan léphettek meg azt el sem tudom képzelni! - mondta az apja.

—De hiszen ez Drúcha! - kiáltott fel most Pándzsi.

—Kicsoda?

—Drúcha! Te persze nem ismered, mert ő az én egyik társam volt abban a régészeti expedícióban ami itt volt a csúcsnál, amikor a barlanglakókat is felfedeztem, azaz őket nem is, akkor még csak az aranyat! De hát akkor...

—Ne beszélj már annyit, látod hogy valóban bajban vagyok! Mindjárt ideér a medve és betöri az ajtót, akkor pedig bejönnek a darazsak és a farkasok és végem! Gyere gyorsan, hátha kiérek a tetőre, állj oda a helikopterrel!

—Várj csak apám! Nekem eszem ágában sincs halálra csípetni magamat a darazsakkal, s a farkasokat sem komálom, sőt úgy látom hogy még a saját vérebeink is megvesztek és az ellenség oldalára álltak! De nyugodj meg, segítek rajtad. Hanem azt a saját módszereim szerint! Tedd amit mondok! Kapcsold be a hangosbeszélőt, és szólj Drúchának, hogy akármiért is tört be hozzánk, de hagyja abba a barátaival együtt, adja meg magát, s állítsa le az állatokat is, erre biztos képes ha reánk uszítani tudta őket, mert ha nem tesz így, akkor meghal az ő törpe szívyszerelme, Ráksi!

—Ki az isten az a Ráksi?! - tört ki Animax, aki közben a monitorokon egyre a medvét figyelte, amely lassan bár, hogy alapos munkát végezzen, de mégiscsak egyre közeledett felé, és minden egyes ajtót betört. A legtöbbnek egy csapás is elég volt.

—Ez a Ráksi egy gyereklány, s egészen véletlenül épp itt van egy kocsiban, mely az én autóm előtt áll, majdnem nekimentem! Különbén Hijjúb professzor leánya, ő volt az ásatásvezetőm. Nem tudom mit eszik rajta Drúcha, mert még csak nyolc vagy kilenc éves, talán a lába köze se szőrösödik még, de sülve-főve együtt voltak. És azt sem hiszem hogy véletlenül lenne itt, biztos elkísérte a fiúját a nagy kalandra. Na hát lesz neki hamarosan nagy kaland! Ott alszik a kocsiban, de most mindjárt átpakolom az enyémbe, aztán elviszem hozzánk, és ha Drúcha nem engedelmeskedik, apránként szétvagdaljuk. Ha hallja a kislány sikoltását a hangszórón keresztül, amikor egy-egy ujját levágjuk, rögtön jobb belátásra tér, elég mulya és pipogya hozzá!

—Ha ellenem mert támadni, nem hiszem hogy pipogya volna!

—Ezen most ne vitatkozz, mert nincs rá időd, hiszen jön a medvéd! Szólj Drúchához, én meg viszem a kiscsajt! - s a vitát elkerülendő, bontotta is a vonalat, majd a nagy autóhoz lépett, és kiemelte onnan Ráksit, aki még erre sem ébredt föl, majd átrakta a saját kocsijába. Ezután félreállt az idegen autóval, majd beült a volán mögé, és a csúcs felé hajtott.

Drúcha haladt elől, egy zsákmányolt géppisztolyt tartva keze ügyében. Épp elért a barlangszájhoz, amikor váratlanul mennydörgő hang harsant fel mögötte. Riadtan fordult meg, s csak pár másodperc múlva jött rá, hogy a hang csupán hangszóróból hallatszik.

—Drúcha vagy akárki vagy is, azonnal állj meg! Add meg magadat te és barátaid, mert ha nem teszel így, megölöm a barátnődet, a kis Ráksit! Tudd meg hogy a leány a kezünkben van, ezért aztán parancsold vissza az állataidat is, mert ha nem, vége!

—Azistenit, elfeledkeztünk a kamerákról! - káromkodott Tepec. —Most mi lesz? - nézett főnökére, Töpenre.

—Sajnálom Ráksit, de magára vessen! - vont vállat az ügyvéd. —Azt mondta, a felszín az övé, ráadásul miért volt olyan agyalágyult hülye hogy nem őriztette a testét egy oroszlánossal!

—Talán mert errefelé nem élnek oroszlánok! - vágott vissza csípősen Drúcha, majd így szólt:

—Hanem azt hiszem igazad van, és tovább kell mennetek! Nem hagyhatjuk hogy a lenti nép egy részére rárobbantsák a barlangot! Menjetek csak, én megpróbálok segíteni Ráksinak!

—Hogyan?

—Halvány fogalmam sincs, de azt nem hagyhatom hogy megöljék! Na, eredjete már! - azzal a legközelebbi kamera elé lépett, és kezében magasra emelte a géppisztolyt, úgy állt ott, társai pedig ezalatt eltűntek a barlang szájában.

Hamarosan megszólalt a hangszóró.

—Jól van, okos vagy hogy megadod magadat, tedd le a fegyvert a földre és gyere fel hozzám! Itt vagyok a harmadik emeleten! És tegyék ezt a társaid is!

—Sajnálom, de azok fölött nincs hatalmam! - mondta Drúcha, bár nem nagyon remélte hogy hallja is őt Animax, ezért ledobta a géppisztolyt a földre, karját tanácstalanul széttárta és úgy nézett a kamerába. Ezután elindult fölfelé a lépcsőkön. Nem sietett, s alaposan megnézett minden egyes kamerát. Láthatta hogy Animax minden lépését követi, mert a kamerák állandóan feléje fordultak.

—Jól van, ha engem figyelsz, akkor nem érsz rá törődni a többiekkel, te vén gazember, leg-alábbis nagyon remélem! - gondolta.

Érdekes módon most nem nyüzsögtek farkasok és darazsak a folyosókon. Sőt, azt látta hogy a farkasok mindannyian a kijáráshoz gyűltek, s azon át kifutottak a szabadba, s mögöttük ballag a medve is. Ellenben a darazsak még az épületben voltak, de nem repkedtek össze-vissza, hanem mindannyian az ipari kamerák mögött gyűltek össze, egy kupacban a falon, sőt a kamerák tetejét is vastag rétegben borították be, tehát csupa olyan helyeken tanyáztak, ahol lehetetlen volt észrevenni őket.

Drúcha elégedetten vigyorgott. Kezdett neki felettébb tetszeni Ráksi.

—Ez a leány minden csak nem hülye! - gondolta. —Nem csodálnám ha tartogatna még egynéhány meglepetést a gazfickóknak!

Zam Toáz arra számított hogy odabent a barlangban sötét lesz, de nem így volt: néhány lépésenként lámpák világították meg az utat. Ezeket természetesen már Animax emberei szerelték föl, hiszen ők nem láttak úgy a sötétben mint például Itá vagy Szuela, avagy bármelyik barlanglakó. Így hát láthatták merre mehetnek. Igaz, néha dönteniük kellett, egy-egy keresztfolyosóhoz érve, melyik utat válasszák, de ez sem okozott gondot, mert Itá már többször járt erre, s mindig megmondta, éppen merre kell fordulniuk.

—Ez még nem Aranyatya birodalma! - magyarázta nekik. —Ez csak az a barlangrész, aminek létét én fedeztem föl.

Hamarosan odaértek azonban ahhoz a járáshoz, ami mögött már Aranyatya birodalma kezdődött.

—Elég sok aranyat elhordtak már innen! - nézett körül Itá, az alaposan megfoghatkozott aranyhalmokat szemügyre véve.

—Lopják az aranyunkat! - morogta Tepec.

—Nem, drágám! Ez nem a mi aranyunk, hanem az egész földalatti népé! Arról természetesen lehet szó hogy mi is vigyünk el belőle még, akár nagyon sokat is, de ne feledd, azt akarom hogy valamennyien kiköltözzenek a fenti világba, s nem akarom hogy ott nagyon szegények legyenek! Kell hogy juttassunk az aranyból mindegyiküknek! Még azt sem bánom ha nekünk sokkal több jut, elvégre én fedeztem fel számukra a fenti világot, megérdemlem, de nem akarom hogy azok akiket testvéreimnek tartok, koldusbotra jussanak!

—Te osztod el az aranyat, nem vitatkozom veled! - bólintott Tepec, és egészen elérzékenyült, hallva hogy Itá végre úgy szólítja őt: drágám.

—Milyen sötét van itt! - dűnnyögött Töpen.

—Sötét? - állt meg csodálkozva Szuela, majd hirtelen megértően így szólt:

—Ó, már értem! Úgy látszik mikor a felkelés kitört, összetörték a lámpákat, mert bántotta társnőim szemét a túl nagy fény! Most csak a világító gombok osztatják a sötétséget. De egyáltalán nincs is sötét, itt rengeteg gomba van, valójában ez egy kivételesen fényes folyosó! Ha jól emlékszem, ennél világosabb csak a Nagy Teremben van, meg abban ahol a növendékeket oktatjuk!

—Most már nem csodálom hogy akkorára nőtt a szemetek! - válaszolta Töpen, aki csak akkor látta tisztán Szuela arcát ha közvetlenül mellette volt, különben már három lépésnyire is csak

valami homályos árnyalakokat látott. Nem is nagyon mert a szemében bízni, állandóan Szuela kezét fogta, nehogy elbotoljon vagy nekimenjen valaminek. Hamarosan Tepec is összeszedte a bátorságát hogy ugyanígy megfogja Íta kezét. Zam Toáz már régen, a barlangba lépés kezdete óta ugyanígy ment Ajthilával. Slorma, Sihí és Euripta kezét nem fogta senki, de ők, őslakosok lévén, nem is szorultak erre rá, kiválóan láttak mindent. Ők az íjakat szorongatták, s alig várták már hogy lőhessenek is vele.

Euripta hamarosan megtorpant.

—Sok helyre afféle őrhelyeket építettek maguknak! Mert sosem hagyták el valamennyien egyszerre birodalmunkat. Nemsokára elérkezünk az egyikhez.

—Nem baj! Nem hiszem hogy számítanak ránk, egykettőre végzek velük! - emelte fel géppisztolyát Tepec. Azóta már kapott géppisztolyt Íta, Szuela, Ajthila, Töpen és Zam Toáz is, valamennyit a halott banditáktól szedték el. Kaphatott volna Euripta és a másik két kiszabadított fogoly is, de ők nem értettek ennek kezeléséhez, azt mondták, jobban bíznak az íjakban. S most meg is szólalt Euripta:

—Nem tudom, képesek lennétek-e rá, de jobb lenne hang nélkül végezni az örökkel, mert ha ezek a fenti fegyverek megszólalnak, annak hangja egy csomó más őrt is felriasztana!

—Igazad van! - felelte Íta, aki Tepec szavait tolmácsolta Euriptának. —Mindjárt megkérdezem, van-e erre mód!

Tepec válasza megnyugtatta.

—Hogyne, hölgyeim! Azt nem ígérhetem hogy nem lesz némi nesz, de sokkal kisebb zajjal is elintézem őket! - és leemelte válláról az „atomcsúzlit”. Még a működését is elmagyarázta.

—Látjátok, ez itt három cső! E két szélsőben egy-egy rugó van. A középsőben egy dugattyú. Ezt mozgatja a két rugó! A rugókat ezzel a fogaskerékáttétellel lehet felhúzni, azután beakasztjuk a ravaszt, így lehet lekapcsolni a fogaskerekekről, azután már nincs is más dolgunk mint hogy valami keményet a csővébe töltsünk, csak úgy egyszerűen, előlről, és máris lőhetünk vele! Azért olyan hosszú a csőve, mintegy egy méteres, hogy ne legyen olyan nagy a szórása, mert persze nem lehet huzagolt csőve mint például a légpuskáknak. A két rugó olyan erős, hogy összesen több mint kétszáz kiló erőt képesek tárolni.

Nem állítható hogy a nők a magyarázatának minden szavát megértették, még Íta és Szuela szorgalmas tolmácsolásával sem, de a lényegét felfogták, főleg mert Tepec a szemük előtt húzta fel fegyverét.

—Sajnos egyszerre csak egy lövést lehet leadni vele, de az aztán annál hatékonyabb! Mindjárt bele is teszem a skulókat! - és a barlang talajáról kisebb kavicsokat szórt a csőbe, majdnem színültig töltötte a méteres csövet, de csak lazán, nehogy beleszoruljanak.

—Ez az egyik nagy előnye az én atomcsúzlimnak: szinte bármit ki lehet lőni vele, nem szenvedek lőszerhiányban! Kavics a legtöbb helyen akad!

—Zajtalan? - kérdezte Slorma.

—Lesz egy kis csattanás, a rugók miatt, bár tettem a rugók csőveinek a végébe szivacsot meg ellenrugót is, épp a zajcsökkentés végett! De tizedakkora zajjal sem fog járni mint egy pisztolylövés!

—Kartács az ellenség ellen? Nem rossz! - bólogatott elismerően Töpen.

Hamarosan odaértek az őrhelyhez. Az őrhely három folyosó találkozásánál állt, ahol a barlang kiöblösödött. Semmi másban nem különbözött a barlang többi részétől, minthogy beállítottak ide egy jókora szekrényt, egy heverőt, egy asztalt és nyolc széket, no meg természetesen világosabb is volt itt mint másutt, mert bevezették ide a villanyvilágítást is. Éppezért Töpenék már messziről látták őket, míg az örök semmit nem vettek észre.

Nyolcan voltak, pontosan annyian mint a székek száma. Négyen az asztalok körül ültek, s kártyáztak. A másik négy a heverő körül tolongott, ahová egy nő volt meztelenül kikötözve. Őt azonban nem azért kötözték ki mint Euriptát, nem azért hogy halálra égesse a Nap, hiszen idelentre nem jutott el a Fényes Nap tüze, sőt másképpen sem akarták kínozni - egyszerűen csak örömet akartak szerezni, no nem a leánynak, hanem maguknak.

—Milyen makrancos a kicsike! - vigyorgott az egyik férfi. —Nem akarja! Ej, az előző engedelmesebb volt!

—Vigyázz innen te, itt én leszek az első! - lökte félre egy társa.

—Ugyan miért mindig te?! - kérdezte vissza amaz.

—Mi az hogy mindig én?! Az előbb is te másztál rá elsőnek arra a másikra!

—Kussoljatok, most már végre én jövök, én még soha nem lehettem első! - szólalt meg a harmadik is.

—Pofa be, mert én jövök, ugyanis én vagyok itt az őrpáncsnok! - ellenkezett a negyedik.

—Ha a munkáról van szó, parancsolhatsz, de a szórakozáshoz nem kell utasítás! - támadt neki az első megszólaló, aki már majdnem meztelenre vetkőzött.

—Akkor is én jövök, eszemben sincs olyan lyukba dugni a löcsömet, amit már összepiszkoltál!

Most egy másik őr szólalt meg, az, aki azt mondta hogy ő még sosem volt első.

—Nem tudom hogy mit vitatkozunk ennyit! Fiúk, egy nőn három lyuk van, használhatjuk egyszerre hárman!

—Jó, de akkor kié legyen a lába köze?

—Az az enyém, mert mondom hogy még nem voltam első!

—Akkor legyél most első a szájánál, ott sem voltál még az első, nem igaz?

—Hülyeséget beszéltek! - kiáltotta a páncsnok. —Nem fog ez egyikünket sem szopogatni, amilyen vad inkább leharapja a szerszámunkat!

—Különb is - szólalt meg most a legelőször beszélő - ha három lyuk van egy nőn és mi négyen vagyunk, ki az aki eleinte kimarad?

Erre megint hangosan vitatkozni kezdtek.

Míg ők ezt az élvezetes témát tárgyalták, Töpen és kis csapata közelre lopódzott.

—Faxila az! - suttogta Szuela, a levegőbe szimatolva.

—Kicsoda? - kérdezte Töpen.

—Hát az akit meg akarnak erőszakolni!

—Mit tegyünk most? - kérdezte Euripta.

—Elintézem azokat akik az asztalnál ülnek - válaszolta Tepec - ti pedig nyilazzátok le az ágy mellettieket! Vigyázzatok rá, hogy el ne találjátok a leányt!

Euripta, Slorma és Sihí célzottak, s most kivételesen Ítá, Szuela és Ajthila is íjat fogott a kezébe.

—Készen vagytok? - kérdezte Tepec.

—Igen.

—Akkor tűz! - szólt, bár tűzről itt szó sem lehetett, hiszen sem az íj, sem Tepec atomcsúzlója nem volt löporgázás meghajtású. Mindenesetre Tepec lőtt, s fegyvere csattant, Ítá szerint nagyon is hangosan, visszhangzott a barlangban, Tepec szerint azonban semmiképp sem volt nagyobb a hangja mint egy hangtompító pisztolyé.

Na már most, egy egyméteres csőbe meglehetősen sok kartácslövedék fér, s így bár Tepec fegyvere pontosnak igazán nem volt mondható, mind a négy asztalnál kártyázó őr szinte hangtalanul bukott le a földre. Mindegyiket több kő találta el, még hozzá alig kisebb erővel mint egy puskagolyó, a kavicsok keresztülfúrták testüket, volt amelyiknek a fejét, volt amelyiknek a szívét, de amelyiknek a tüdejébe fúródott, az sem élt soká.

A csattanásra természetesen az erőszakoskodni készülő is megfordultak, de nem nagyon örülhettek ők sem, mert a nyílveesszők szisszenve szelték át a levegőt, s testükben állapodtak meg.

Jól célzottak a leányok, mindegyikbe jutott legalább egy nyílveessző, de kettejüknek, a páncsnoknak és egy másiknak még jutott ereje a jajgatásra. Sőt, a páncsnok még a pisztolyát is előkapta, mert neki csak a gyomrába ment a nyíl, és rájuk sütötte. Nem talált el a lövése senkit, de nem sokon múlt, mert Ajthila és Zam Toáz feje között fúródott be a barlangfalba, még szerencse hogy nem pattant le onnan hogy valakibe belemenjen. Ám a baj megvolt, a lövés zajt csapott, ráadásul Zam Toáz megijedt, kezében felugatott a géppisztoly, és igazán nem takarékoskodva a lövedékekkel, lekasálya mindkettőt.

—Bolond! Átkozott marha! - kiáltotta Tepec. —Ennyit a csendről!

—Hé, szállj le rólam, jó?! Nem én lőttem először!

—Tűnjünk innen, gyerünk gyorsan a mélybe, a robbantani akarókat kell megállítanunk! - vágta el a vitát Töpen. —Merre kell mennünk? - kérdezte Euriptától.

—Hát velem mi lesz?! - kiáltott fel Faxila a köteleit rángatva. A barlanglakók nyelvén szólt, amit Töpen ugyan nem értett, de a leányok igen. Íta oda is lépett hozzá, és elvágta a köteleit. Faxila testét nem égette le a Nap, ezért aztán amilyen gyorsan csak tudta, magára is öltötte a ruhát, ami az ágy mellett hevert, s melyet korábban az örök rángattak le róla.

—Kik ezek? - kérdezte Zam Toázra, Töpenre és Tepecre mutatva, majd hirtelen eszébe jutva valami, így fordult megmentőjéhez: —És te hol voltál eddig? És Szuela meg Ajthila? Hiszen ti már rég... - és zavartan elhallgatott.

—Nem mi, csak ők! - válaszolta Íta. —Igen, Szuela és Ajthila már rég meg kellett volna hogy haljon, igaz ez, amire gondoltál, de kimondani nem merted, udvariasságból! S a válaszom erre az, hogy senkinek se kell többé fiatalon meghalnia! Odafent, a felszínen, ahol mi is voltunk, bőven van hely mindegyikőnknek, és nem is mindenki rossz és gonosz, mint ezek akik betörték ide hozzátok! Ők - mutatott a férfiakra - a barátaink, s azért jöttek hogy megmentsenek titeket!

—Nem tudom hogy miről beszéltek, de menjünk már innen gyorsan! - kiáltotta Töpen.

—Igen, igazad van! - szólt Szuela, s beleszimatolt a levegőbe. —Fenti emberek szagát érzem arról! - mutatott az egyik folyosóra. —Közelednek!

—Nekünk szerencsére a másik irányba kell mennünk! - mondta Euripta. —Erre jöjjetek!

—Igen, menjen mindenki előre, majd én leszek az utóvéd, s feltartom őket! - mondta Tepec, majd behessegette őket a folyosóba amely a mélybe vezetett, maga pedig hátul maradt.

—A rohadt életbe, semmit nem látok ilyen sötétben! - morogta, amint hátrafelé pislogott hogy nem követik-e őket.

Hirtelen Íta hangját hallotta maga mögött.

—Ne aggódj! Felőlük fúj a szél, itt maradok melletted, és szólok ha már közel járnak, ha erős a szaguk!

Tepec hálásan simogatta meg a leány kezét, és Íta ezúttal nem is tiltakozott.

Legalább öt percen át haladtak folyamatosan előre, azaz inkább lefelé, végül egy szűkülethez érkeztek, amin csak egyesével tudtak átkelni. A szűkület túloldalán Tepec megkérdezte:

—Milyen messze vannak?

—Közelednek, de még nincsenek egészen közel. - válaszolta a leány.

—Akkor én most itt megállok! - felelte Tepec.

—Hogyhogy?

—Ne vitatkozz, jó?! Valamikor úgyis fel kell venni velük a harcot, s ebben én vagyok a szakember! Ez a hely kiváló e célra. Eredj a többiekkel, s bízd ezt rám! Ha itt megbújok, ripityára löhetem őket, de engem szinte semmi veszély nem fenyeget!

—A „szinte semmi” nem azonos a tökéletes semmivel!

—Valamennyi veszélyt minden harcos kell hogy vállaljon! Menj már!

—Dehogy megyek! Veled maradok!

—No még csak az kéne!

—Most meg te ne vitatkozz! Nélkülem csak akkor veszed észre őket még ebben az ünnepi díszkivilágításban is, ha már az orrod elé dugják a pisztolyt!

—Ugyan már! Ők sem látnak többet mint én! Lehet hogy még lámpát is gyújtanak!

—Azt aztán nem! Ők is tudják hogy akkor észrevennéd őket!

—Igaz, de miért hinnék hogy fentről érte támadás őket? Mert tudod, én nem hiszem hogy értesítést kaptak volna odafentről, a támadásról! Kétlem hogy a rádióhullámokat nem árnyékolta volna le ez a sok tonna szikla a fejünk felett! Inkább arra gondolhattak hogy újra kitört a lázadás!

—Fogalmam sincs róla, mi az a rádióhullám, de azt ők is láthatják hogy kettővel társaik közül géppisztoly végzett! Hidd el, nem hülyék!

—Megparancsolom hogy menj!

—Én a te hercegnőd vagyok, s nekem nem parancsolsz!

—Tűnj már innen a fészkes fenébe, bízd a harcot a harcosokra! - lökte odébb Tepec, s még rá is kiáltott:

—Te hülye tyúk! Hát nem érted hogy nem akarlak veszélynek kitenni?!

—Akarod hogy a feleséged legyenek vagy nem?

—Persze hogy akarom!

—Akkor pofa be, és maradok! A feleségnek a férje mellett a helye!

—De...

—Csend! Másképp szóba sem állok veled!

A többiek nem várták be a vitát. Töpen maga is úgy gondolta hogy Tepecnek igaza van, s fel kell tartani az ellenséget. Előresiettek.

Mintegy két percet várhattak csak egymás mellett guggolva Tepec meg Ítá, amikor a férfi megszólalt.

—Látod, mégsem volt igazad! Jobban ismerem én a fenti harcosok szokásait! Ugye hogy mégis hülyék!

Igaza volt Tepecnek. A távolból elemlámpa fénye közeledett.

—Nálad van a géppisztoly? - kérdezte a férfi Ítát.

—Ez aztán az ostoba kérdés! Majd mindjárt otthagynom valahol!

—Remélem kibiztosítottad! Ne feledd hogy most használsz életedben először ilyet! Ez rúg ám, nem olyan mint a pisztoly!

—Kösz hogy figyelmeztetsz rá! Van más választásom mint hogy nekigyürkőzőm és megpróbálom?!

—Jó, de ahhoz ragaszkodom hogy idelapulj a kő mögé! Ez a legjobb fedezék!

Ítá nem vitatkozott. Odatértelt ahová Tepec mutatta, és igyekezett szakszerű módon célra tartani fegyverét.

—Addig ne lőj amíg én sem teszem! Várjuk meg míg közel érnek, akkor nagyobb lesz a hatása! - utasította Tepec, mintha csak kommandóostársa volna a leány. Ítá nem is válaszolt, csak bólintott.

Mikor egészen közel ért az ellenség, és a zseblámpa fénye már majdnem a szűkület szikláit súrolta, Tepec kezében felugatott a géppisztoly. Alig egy másodperc múlva Ítá fegyvere is követte a példáját. Igaz, csöve úgy táncolt a lövedékek visszarúgásától a leány gyöngye kezében, hogy még a barlang mennyezetébe is fúródtak lövedékek, de a dupla gépfegyversorozat mégis iszonyatos pusztítást végzett a banditák soraiban, egymás után dőltek a talajra, lőni se maradt idejük. Csak a leghátsóknak maradt idejük hogy ledjanak egy-két lövést arra amerről a kicsapó torkolattűzet látták, s ekkor mutatkozott meg, hogy Tepec milyen remekül választotta meg a lesvetés helyét, mert a szikla megvédte őket a golyóktól.

Ám még így is maradt életben ellenség, akik most hátrahúzódtak egy kanyarba, s onnan lödöztek feléjük találomra.

—Nem tudnak idejönni, de mi sem mehetünk innen el, mert akkor utánunk jönnek! - ráncolta a homlokát Tepec. —De azt hiszem van egy ötletem! Ugye nem ez az egyetlen út kifelé a felszínre?

—Nem, de miért kérdezed ezt?

—Hehe! Nagyon egyszerű! Ha ők robbantani akarnak, mi miért ne tehetnénk ugyanezt? - és már vette is le a hátizsákját. —Ebben még van legalább öt bomba! Ezeknek szerintem egy is elég lesz!

—Csak nem akarod berobbantani a folyosót?!

—Én nem a folyosót akarom berobbantani, hanem őket felrobbantani! Azt viszont nem tudom hogy ezt hogyan viseli el a folyosó! Megbocsáss, de nem vagyok mérnök, s ha az lennék is, nem végeztem statikai vizsgálatokat a barlangotok földémszerkezetén! Mindenesetre ezektől meg kell szabadulnunk bármi áron! Fogd be a füledet, mert ilyen szűk helyen nagyot fog szólni! - azzal elhajította a bombát.

No hát, szólt is az valóban nagyot! Ítá, mikor életében először hallott mennydörgést, nagyon megijedt, de az semmi volt ahhoz képest ami most hömpölygött végig a folyosón. Viszont a

barlang nem omlott be. Ellenben a lövöldözés elhallgatott, csak néhány nyögés hangzott fel onnan, ahol a támadóik maradványait sejtették.

—Borzasztó erős lett a vérszag! - suttogta Íta sápadtan.

—Lesz az még erősebb is! - nyugtatgatta Tepec, és előrekészült, a robbanás helye felé. Majd Íta két lövést hallott.

—Mit csináltál? - kérdezte a férfitől, mikor az visszajött.

—Megadtam nekik a kegyelemlövést! Csak nincs ellene kifogásod?

—Nincs... de azt hiszem rosszul vagyok...

—Drágám, te is öltél már embert, ott kint mikor rohamoztunk! Sőt most idebent is!

—Igen, de az más volt, messzebb volt tőlem és gyorsan történt! És ott kint szabad levegőn volt, nem volt ez a szörnyű vérszag, és mindez itt, ahol egész életemben éltem, ahol a gyermekkoromat töltöttem...

Tepec vállat vont. Efféle finomságokhoz nem nagyon volt érzéke, no meg persze az ő orrát nem is ingerelte a vérszag annyira mint Ítáét. De azért megsimogatta a leány haját.

—Te akartál itt maradni, picikém, pedig elleneztem!

—Igen, és nem is hibáztatlak, csak most életemben először irigyellek amiért olyan tompa orrod van! De most már inkább elmennék innen!

—Igazad van, érzük utól a többieket!

Előresiettek.

—Közel vannak már? - kérdezte egy idő múlva Tepec.

—Nemigen tudnám megmondani - tudod, itt majdnem szélcsend van a föld alatt, s ami kis légmozgás mégis van, az mitőlünk fúj öfelénk, nem fordítva!

—Kezd kissé idegeimre menni ez a sötétség! Alig látok valamit! Nem tudom hogy ezeket a vacokokat miért nevezitek világító gombáknak, legjobb esetben is csak halványan derengenek!

—Pedig hidd el, sok évszázados tenyésztőmunka eredményeképpen váltak ilyenné, hogy ennyi sok fényt képesek adni! S ez az egyik legjobban kivilágított főfolyosó!

—Jó, jó, ezt már hallottam! Nekem itt mégis töksötét van! Különbösen is, ha főfolyosó, akkor miért nem jár erre senki?

—Gondolod hogy ugyanolyan maradt az életük mint a betörés előtt?

—Te sem tudhatod, nem voltál itt akkor!

—Az igaz, de el tudom képzelni mi történt itt! Gondolom, senki nem megy sehová ha nem muszáj, s igyekezik meglapulni!

—Hát, ebben lehet valami!

Hirtelen kiáltás harsant.

—Itt vagyunk Íta, gyertek, itt megvártunk benneteket!

Szuela volt az, aki természetesen megszimatolta Ítát.

—Miért nem mentetek tovább?

—Hogy őszinte legyek, nem sokkal előttünk van az ellenség egy csoportja, azok akik robbantani akarnak! S azt akartuk hogy teljes legyen a csapat!

—Várjatok meg, előrekészítek s terepszemlét tartok! - mondta Tepec. —Remélem látok is valamit majd a sötétben!

—Látni láthatsz, mert alaposan kivilágították a terepet, elvégre a dinamit nem játékszer, azt nem lehet csak úgy találmányra lepakolni a sötétben, hogy ők maguk is felrobbanjanak! De abban amit látsz, nem lesz örömd, mert legalább húszan vannak! Ráadásul valami rakétavetőfélét is láttam az egyiknek a vállán! Igaz, azzal most előre céloz, gondolom ott vannak a várjárok, fél biztos hogy támadás éri onnan, de semmiből se telik megfordulnia vele, és miránk löni!

—Egykettőre lepuffantom a fickót!

—Igen, de más is lőhet ám a rakétavetővel!

Tepec mégiscsak előrekészült, de sajnos minden úgy volt ahogyan azt Töpen mondta neki.

—Elég soká tart még amíg elhelyezik az összes dinamitpatront. Alaposan be akarják robbantani a folyosót. Szegény várjárok! Nem irigylen őket!

—Hát igen, jól választották meg a helyet! - csóválta a fejét Szuela is. —Mert a vájárok akármi-lyen hosszú omlást is kiásnának, ez a dolguk születésük óta, az ásás, de csak akkor ha van elég ennivalójuk és vizük! De ettől a ponttól kezdve semmi élelmet nem találnak néhány világi-tó gomba kivételével, vizet meg egyáltalán nem!

—Hogyhogy ettől a ponttól kezdve? - kérdezte Töpen.

—Hát úgy hogy itt, ez a keresztfolyosó, ami itt ágazik ki a mienkből balra, ez vezet el az egyik legnagyobb föld alatti tavunkhoz! Ha tehát valahol előrébb robbantanák be a folyosót, a vájá-rok elegendő halhoz, hínárhoz és vízhez jutnának. Az a tó megvan... nem is tudom hogy mondjam meg, mekkora... Bőven volna ott víz nekik... De így...

—De várj csak! Hiszen az a folyosó felfelé vezet! A fejünk fölött lenne egy egész tó?! És ezek a hülyék nem félnek hogy rájuk zuhan az a rengeteg víz?!

—Nem, nem! A tó nem nyúlik ki e folyosó fölé, a széle legalább kétszáz lépésre van tőlünk!

—Fiúk! Van egy óriási ötletem! - ragyogott Tepec arca. —Gyerünk a tóhoz, hadd nézzem meg!

Hamarosan odaértek. Előttük ragyogott a hatalmas fekete víztükr, már amennyire az oda-lenti „diszkivilágításban” ragyoghatott valami. A tó túlsó partját mindenesetre nem láthatták, de nem feltétlenül a távolság, sokkal inkább a sötétség miatt. De Szuela azt mondta, percekig lehet úszni a vízben, mire a másik oldalra érnek.

—Ebben a tóban élnek azok a halak és rákok, amik felfalják a felesleges nőket! Én is ide vet-tettem volna bele ha a felszínre nem jövök! - és Töpenhez simult. —Még szerencse hogy a hú-gom elég erőszakos volt ahhoz hogy felrángigaljon a Fényes Nap alá!

Töpen szótlanul magához ölelte.

Tepec eközben a tó partját vizsgálgatta.

—Milyen mély ez a szélén? - kérdezte, és hogy kitapogassa a tó fenekét, bele is nyúlt a vízbe. De rögtön ki is kapta onnan a kezét.

—De hiszen ez forró!

—Forró, ez? - csodálkozott Slorma. —Ugyan már! Langyos csupán! A forró fürdők egészen máshol vannak, közel Aranyatya szívéhez!

—De hiszen azt mondtad hogy fürödtél benne! - nézett vádlóan Szuelára Tepec. —Ebben lehe-tetlen fürdeni, leégeti a bőrt az ember testéről! Hogy élhet efféle levesben hal meg rák?!

—Most azt hiszed hazudok?! Hidd el, ez nekünk csak langyos, és igenis vannak igazi forró für-dőink is!

—Na jó! Tehát milyen mély ez itt a part mellett?

—Sajnos gyorsan mélyül, gyerekeket nem is engedünk itt fürdeni.

—Helyes! Lesz ám azoknak a fickóknak hatalmas meglepetés! - azzal nyitotta a hátizsákját máris, és előszedte bombáit.

—Gyorsan, rakjátok ki ti is valamennyi bombátokat! - intett a többieknek. —Nézzétek csak, a folyosó lefelé lejt, a gazfickók irányába! Ha itt felrobbantom a tópartot, a víz nagyrésze lezúdul oda, és kimossa őket! Sőt, még meg is főnek, lefogadom, mert ha az én kezem nem bírja ezt a meleget, akkor az ő érzékeny hasuk, hátuk sem bírja, nem is beszélve nemesebb szerveikről, legfeljebb a pofájuk, az lehet hogy bírja, mert azon gondolom elég vastag a bőr!

—De akkor elpusztulnak az értékes algakultúrák, és a hosszú időn át nemesített haltenyészet! - sápítózott Euripta Főtisztelendő Anya.

—Ez nem szempont! - intette le őt Ajthila, aki már egyáltalán nem érzett tiszteletet egykori fő-nőkasszonya iránt. —Egyrészt népünk sorsáról van szó, másrészt erre nem is lesz többé szükségünk! Csak nem képzeled anyám, hogy ezután is itt élünk majd a föld alatt?!

—Azt nem bánom ha ti visszamentek, ki a felszínre, de a többiek?

—Mindenki jön. Nem lesz más választásuk.

—Nem akarnak majd, hiába is hívjátok őket!

—Ez nem tőlük függ. A külvilág már tud róluk. A hír, a titok kiszivárgott. S a titok olyan mint a szellentés: ha egyszer kiszivárgott, nem lehet többé visszagyömöszölni gazdája fenekébe!

Euripta e beszédre csak felháborodottan fordította el a fejét, nem is válaszolt, Tepec azon-ban, akinek Íta lefordította Ajthila szavait, nagyot nevetett a leány tréfáján. Ő szerette a vas-kos humort, s nem botránkozott meg rajta mint a főnökasszony.

Mig Euripta és Ajthila vitatkozott, ő lerakosgatta a megfelelőnek ítélt helyekre a bombákat, majd így szólt:

—Húzódjatok felre, minél messzebb, s mennél magasabb pontokra! Összekötöttem a bombákat, de nem biztos hogy pontosan egyszerre robbannak, tehát ha az első robbanást meghallottátok, még ne dugjátok ki a fejeteket, mert lehet hogy az elsőt még több másik is követi!

Mindnyájan feljebb húzódtak a tóparton, s lefeküdtek a földre. Ekkor hirtelen megszólalt Siorma.

—Megállj! Ez mégsem lesz így jó! Hiszen a tó vize bezúdul a vájárokhoz, és őket is elmossa!

—Ez egyáltalán nem biztos! A vájárok szintje nem sokkal e folyosó vége után emelkedni kezd! Valószínű hogy ott a mélyedésben összegyűlik a tó vize, s ott majd a vájárok kihalászatják a félig megfulladt, s a szokatlan melegtől elkábult fentieket! - hallatszott Ítá válasza.

—Ugyan már, szerelmem, nem lesznek azok kábultak, sokkal inkább főttek! - vigyorgott Tepec.

—Csak azt tudnám hogy eddig mit ehttek a vájáraink, ha ugyan még élnek! - tűnődött Euripta. —A felkelés óta már egy hétnél is több idő telt el!

—Élnek még! Éreztem az illatukat! - nyugtatta meg Ítá. —A te orrodát, anyám, már megrontotta a kor!

—Pimasz kis áruló! Még nem vagyok harmincöt esztendő!

—Nana, néném, ne vitatkozzék Ítával mert azt nem hagyom! Különben is ő mentette meg az életét! - kelt Ítá védelmére Tepec, habár csak a vitát érzékelte, azt nem értette, miről folyik a szó. S ezért Tepec szavait sem értette Euripta, de azt felfogta hogy Tepec Ítát védi, meg érzékelte is Tepec szagán hogy ingerült lett, ezért inkább elhallgatott.

Most Tepec parancsára mindnyájan a földre lapultak, majd bekövetkezett a robbantás.

Csaknem egyszerre robbantak a bombák. Bár kezüket a fülükre szorították, mégis majdnem megsüketültek. Mindenfelé kavicsok, sőt sziklák repkedtek, egy kisebb egyenesen Szuela lábára zuhant, amit majdnem eltört, és Szuela bizony jajgatott is a fájdalom miatt, s attól félt lábra se tud majd állni.

Alig egy pillanattal azután hogy az utolsó robbanás moraja is elhalt, máris másféle hang töltötte be a levegőt: a zúgó víz robaja. Szinte üvöltve zúdult lefelé a folyosón. Amint felálltak és odanéztek – Szuela kivételével, aki a lábát tapogatta – azt látták hogy csaknem tíz lépés széles rést robbantott a magas tópartba Tepec bombasorozata, s azon át akkora vízfal törekedik ki az alagútba, amely egy igazi felszíni folyónak is becsületére vált volna.

—Lehetetlen hogy ezen átkeljünk! - csóválta a fejét Töpen, majd lehajolt hogy megnézzze Szuela lábát, mert a robbanástól félig megsüketült, s csak most hallotta meg a leány jajgatását, de még most is csak úgy mintha nagyon távolról érkezne hozzá.

—Talán ha kiürül a tó! - üvöltötte Tepec, mert ő is rosszul hallott.

—Akkor sem! E tavat nyilván táplálja valami föld alatti folyó, s annak a vize is ide folyik ezen-túl! S túl forró a víz ahhoz hogy bele merjek menni!

—Ne aggódjatok! - nyugtatta meg őket Sihí. —Ha feljebb megyünk itt a tóparton, egy másik úthoz jutunk, s az is kivezet innen.

—Felvezet a felszínre is?

—Egészen addig nem, de van olyan elágazása amin visszajutunk oda, ahol az öröket megöltétek. Vissza akartok menni a felszínre?

—Igen! - bólintott Töpen. —A robbantást megakadályoztuk, most hát a legfontosabb dolgunk az, hogy Ráksinak segítsünk, Ráksinak és Drúchának, ha ugyan még lehet!

—De hát még legalább harminc fenti ember él idelent, aki velünk kegyetlenkedik!

—Ha rendet teremtettünk odafent, ígérem, visszajövünk! A legnagyobb bajt már elhárítottuk, s ez a lényeg. Különben most már a vájárok is előjöhetnek, miután felszámolták a blokádot. Itt hagyom nektek a géppisztolyaink kivételével valamennyi fegyverünket, ti pedig jobban teszitek ha maradás helyett inkább a felszínrejövésre biztatjátok népetek fiait-lányait! Ti maradhattok idelent, csak a kivezető utat mutassátok meg.

—Inkább mi is megyünk! Én mindenképpen! - mondta Slorma. —Mert nem tudnám nyugodt szívvel ajánlani senkinek sem hogy menjen a felszínre, ha nem tudom hogy odakint már egyetlen gonosz ember sem él!

Míg beszélgettek, a tó vize jelentősen leapadt, s aljában mind több emberi csont kezdett el feltűnedezni. Koponyák, lábszárcsontok, meg minden ami az emberi vázhoz tartozik. Ekkora mennyiség már Tepecet is megdöbbentette.

—Kik ezek? - kérdezte.

—Az áldozatok! Azok a leányok, akiknek nem jutott férj! - suttogta Ítá, és hozzásimult.

—Ide kerültél volna te is...

—Igen.

—Jó sokan vannak!

—Kétezer év alatt persze hogy sok összegyűlt!

—Na, tűnjünk el innen! Ez nem nekünk való hely!

—Jó, akkor induljunk! - vezényelte Töpen. A beszélgetést közte és Sihí valamint Slorma között természetesen Szuela tolmácsolta. Általában a leányok mindig saját férjjelöltjük szavait tolmácsolták a többieknek – Ítá Tepec, Szuela Töpen szavait. Ez valahogy magától alakult így ki.

—Jó, gyerünk akkor! - szólt Tepec is, s már épp indult volna előre, amikor hirtelen megszólalt Ítá:

—Megállj! Hol van Zam Toáz?!

—És hol van Ajthila?! - kiáltott most Szuela is.

Zam Toáz és Ajthila állt a kis csapat tagjai közül leghátul, így amikor a földre lapultak a robbanás előtt, ők kerültek a legalacsonyabb pontra. S alig következett be a robbanás, Zam Toáz hirtelen úgy érezte, valami iszonyatos forróság csapja meg, mindenfelől tűzforró víz perzseli a bőrét, s valami ellenállhatatlan erő sodorja egyre messzebb. Kiáltani sem tudott, mert ahogy száját kinyitotta, máris telement forró vízzel, de hiába is kiáltott volna, mert a robbanás döréjétől és a víz zúgásától úgysem hallotta volna senki. S ha hallja is, ugyan mit tehetett volna érte?! A víz mind messzebb sodorta, ebben a rohanó áradatban úszni sem tudott, ráadásul mindennél borzasztóbb volt hogy úgy égette a bőrét mint még soha semmi forró fürdő. De nem sokáig szenvedett, mert következett egy kanyar, feje nekivágódott a falnak, és elveszítette az eszméletét.

Igen pocsékul érezte magát költő barátunk, mikor magához tért. Feje kegyetlenül fájt, s úgy érezte, bőre egyszerre perzselődik, mintha túl közel ülne egy kályhához, s ugyanakkor mégis fázik. Felnyögött, kinyitotta a szemét, s egy pillanatra azt hitte, megvakult, mert semmit se látott, de azután szeme hozzászokott legalább valamennyire a sötétséghez, s megpillantotta maga előtt Ajthilát, aki reá mosolygott.

—Jobban vagy már, drágám? - kérdezte tőle a leány.

—Igen... azaz nem... elsodort a víz, ugye? Hogyan menthettél meg?

—Engem is elsodort a víz!

—Hol vagyunk most? - kérdezte Zam Toáz, s kissé feljebb tápáskodott. Ekkor vette észre hogy mezítelen.

—Hol van a ruhám?! - kérdezte rémülten.

—Kissé összeégetett a víz, szerelmem! Úgy látszik a ti bőrötök nem érzékeny annyira a Nap fényére mint az enyém, de a meleget rosszabbul bírjátok. Néhol még fel is hólyagosodott a bőröd. Például a hónod alatt, meg egy-két puhább helyen. Még szerencse hogy hamar kihúztak a vízből a vájárok. Mert az ellenség legtöbb embere sokáig maradt a vízben, s bizony úgy lett ahogy Tepec mondta: puhára főtt! Persze hiába húztak volna ki téged is, ha én nem vagyok ott, mert épp agyon akartak verni, azt hitték te is közéjük tartozol, csak én szoltam hogy ne tegyék, a barátunk vagy! Mit mondjak, elég nehezen hitték el!

S most a háta mögé intett.

—Ismerkedj meg a vájárok kasztjának vezetőjével, Zummal!

Ajthila intésére a homályból egy tagbaszakadt óriás lépett elő, olyan, akit Zam Toáz legfeljebb legborzasztóbb rémálmában láthatott. Egy pillanatra be is hunyta a szemét, de amikor újra kinyitotta, még mindig ugyanezt látta.

Zum úgy nagyjából két és fél méter magas lehetett, s már a csuklója is majdnem olyan vastag volt mint az ő combja. Zam Toáz véleménye szerint simán meghajlított volna egy vasúti sint, s talán még csak nem is lihegett volna hozzá. A feje kopasz volt, de melle, háta és karja szőrös, de e szőr kivételesen nem volt olyan rendkívüli színű mint Íta, Szuela és Ajthila haja, csak egyszerűen barna. Ellenben igen sűrű volt ez a szőrzet, tulajdonképpen ritkásabb bundának is beillett. Füle kicsi volt, de orra különlegesen nagy, ettől kissé majomszerű lett arckifejezése, főleg mert orrcimpája állandóan mozgott. Szájába könnyedén belefért egy felnőtt férfi ökle, s hófehér, egészséges fogai állandóan kivillantak ajkai közül, mikor beszélt. Különben ajkai is húsosak, nagyok, majdnem lecsüngőek voltak. S persze az ő szeme is nagy volt, mint minden barlanglakóé. E szemekből azonban borzasztó külseje ellenére is értelem sugárzott.

—Hallom felébredt a kicsike! - szólt Ajthilához.

—Igen, de ne nevezd kicsikének! Ő az én férjem! - mondta a leány.

—Fogadd elismerésemet! Szép férfi! Sokkal szebb mint a legtöbb itteni! De azért mégiscsak girnyó. Meglátszik hogy nem a vajúrok közül való! - húzta ki magát elégedetten.

—Ne nevezd girnyónak! Ő egy nagy harcos! Örülhetsz hogy a barátunk és nem az ellenségünk, mert nagy ember! Okos is, és nagyon tisztelik odafent, de mondom, nagy harcos is, és már két ellenségünket is megölte! - vágott vissza Ajthila, aki szeretne volna ha tisztelik Zam Toázt. Különben nem is hazudott nagyot, elvégre Zam Toáz valóban lelőtt a géppisztolyával már két gengsztert, igaz, azok úgyis meghaltak volna a nyilaktól. De hát végtére is valóban lelőtte őket.

—Akkor azok még girnyóbbak lehettek. - kommentálta véleményét Zum.

—Ezzel most ne törődj! A rossz emberekkel mi van? Megöltétek már őket?

—Csak egy mászott ki a partra, annak bevertük a fejét! A többit hagytuk hadd úszkáljanak amíg megfőnek. Puhányok! Nem bírják a langyos fürdőt sem! Pedig te is baj nélkül úsztál ki belőle!

—Hát igen, de azért kissé nekem is forró volt! Tudod, váratlanul jött. Jobb szeretem ha hozzá szoktathatom magamat!

—Igen, úgy kellemesebb! De a fenti férgek megfőttek! Legalább nem kell megsütnünk őket Aranyatya szívénel mint a többieket! Most lesz finom lakoma, főtt hús, mindenki jóllakik!

—Csak nem akarjátok megenni őket?! - szörnyedt el Ajthila, aki pedig maga is Aranyatya birodalmának szülöttje volt.

—Már miért ne ennénk meg őket?! Nem engedtek ki, lőttek ránk, ezért azokat is megettük akiket korábban ütöttünk agyon! Levittük őket a mélybe, a lávához, s megsütögettük őket! A de-nevéreket is megettük, ha fentről bejöttek. És éhesek voltunk, na! Miért ne ehettük volna meg őket is?! És finomak voltak, ajaj, de még milyen finomak! Puha, zsenge a húruk... Óóóóó! - simogatta meg elégedetten a hasát az emlék hatására. —De eltelt egy hét, és elfogytak. Nem volt több hús. És nem volt alga se, meg hal se, meg hínár se, és finom gomba sem, csak a világító gomba, de azt Zum nem szereti, a többi vajúr se szereti, s ha mégis megesszük őket sötét lesz mert lassan nőnek, és ha ki akartunk menni, még mindig csak lőttek ránk. De most halottak a rossz emberek, sőt még meg is vannak főve, a sütésükkel sem kell bajlódni, tehát Zum megesszi őket! Gyere Ajthila te is, választhatsz hogy milyen falatot kérsz, te úgyis az ügyesek közül való vagy, jogod van ehhez a kiváltsághoz! Sőt jöjjön nyugodtan a férjed is, van most elég hús, adunk a girnyónak is, finom csemege!

Ajthila le sem fordította a javaslatot Zam Toáznak, úgyis tudta mit válaszolna, ezért csak udvariassan annyit mondott hogy köszöni, de nem éhesek. Zum csak a fejét csóválta és elballagott hogy a többi vajúrral együtt élvezze a friss hús örömeit, Ajthila pedig most kivételesen örült annak hogy Zam Toáz nem lát jól a sötétben, nem tudja hogy a vajúrok mit esznek, pedig közel voltak, és ő nagyon is jól látta. Zum például csak úgy egyszerűen megragadta az egyik halott karját, és félkézzel kitépte azt vállból, majd nekiállt lerágcsálni róla a húst. És Ajthila legnagyobb döbbenetére ekkor megkordult a gyomra. Erre a leány arca elpirult a szégyentől. Csak nem lesz ő is éhes az emberhúsról?! Bár szó se róla, az illata igazán ínycsiklandozó... És

reggel óta nem evett... Gyorsan elhessegette magától ezeket a gondolatokat, s inkább Zam Toázt kezdte el ápolni. Sokat persze nem tehetett érte. Ő nem volt vajákos. Ráadásul Zam Toáz ahhoz is ragaszkodott hogy ne legyen meztelen. De hát bőrére, mely néhol fel is hólyagosodott, igen kínos volt felöltöni a ruhát, szíszeggett is éppeleget.

—Fáj, drágám? - kérdezte részvételt teli hangon Ajthila.

—Micsoda hülye kérdés! Persze hogy fáj!

—Akkor ne öltsd magadra őket!

—Hallgass már és ne idegesíts! Én nem vagyok olyan mint te, hogy pucéran mutogatom magamat! Minek is szedted le rólam őket!

—Mert forró vízzel voltak átítatva! S emlékeztetlek rá hogy nem nagyon tiltakoztál, nem botránkoztál meg amikor meztelenül láthattál, akkor amikor kiszedtél a folyóból!

—Igen, de ez azért mégiscsak más! Elvégre én férfi vagyok!

—Hát persze kedveském! Férfi, tehát rondább! Igazad is van, nem szabad meztelenül mutogatnod csúf testedet!

—Ezt nem azért mondtam!

—Persze, persze, tudom én! Értelek! Most dühös vagy mert fáj ez neked! Nekem is fájt amikor magamra kellett öltönnöm a ruhát, az összeégett testemre! De lásd, én nem kényszerítelek erre mint te akkor engem, nem csinálok hideget neked! Te magad öltöztél fel a saját akaratodból!

—Igenis abból, és ez úgy is lesz mert én úgy akarom!

—Jól van, jól van! Hát vitatkoztam én veled egy percig is?

Zam Toáz csak mérgesen hallgatott, bár igazából maga sem tudta hogy mire s kire mérges.

Mindenesetre fájdalmas öltözködés volt ez, és sokáig is tartott, de azalatt legalább befejezték a vájárok az étkezést, s mert primitív de tiszta nép voltak, a maradványokat is eltakarították. Zum újra odajött hozzájuk. Épp ekkor öltötte magára az utolsó ruhadarabokat Zam Toáz, s a géppisztolya után tudakozódott. Ajthila a kezébe is adta, mert szerencsére ez sem vész el, ott lógott Zam Toáz vállán amikor kihúzták a vízből. Még a víz sem ártott neki, igaz, ha nem óvják a nedvességtől, elrozsdál, de hát az hosszú folyamat. A tűzkészségét mindenesetre nem befolyásolja.

—Mondd meg az emberednek, hogy ha olyan nagy harcos, és velünk van, akkor jöjjön velünk! Ettünk-ittunk, most már csatába indulunk! Nem nyugodhatunk addig amíg minden fenti férget ki nem űzünk Aranyatya birodalmából!

Ajthila tolmácsolta is Zum szavait Zam Toáznak. S most Zam Toázt hirtelen elkapta az ihlet. De olyasmi történt vele mint még soha: nem versírásra ihlette meg a múzsa, hanem arra hogy szónoklatot mondjon. Sajnos, nehéz ügy volt a vájároknak szónokolnia, hiszen egyetlen szavukat sem értette, de remélte hogy Ajthila legalább megközelítően hüen tudja lefordítani gondolatait.

—Hívj ide minden vájárt, drágám! - szólt Ajthilához. Erre a leány mondott valamit Zumnak, mire az óriás elbődült, s a sötétben mozgolódás támadt. Zam Toáz érezte hogy hatalmas testek veszik körül, s ha lehet még sötétebb támadt körülötte mint volt eddig.

—Vájárok! Testvéreim! - kezdte Zam Toáz. —Én valóban fentről jöttem, és valóban a barátotok vagyok! Azért jöttem hogy segítek nektek, hogy megöljem a gonosz embereket! Mert odafent nem csak csupa gonosz és rossz ember él, hanem jók is, sőt a jók sokkal többen vannak mint a gonoszak! Nem is lehet ez másként, mert odafent annyi sok gyönyörűség van, ami már eleve a jóra és szépre hangolja az ember szívét! Mert én ott születtem a Fényes Nap alatt, ami sokkal kevésbé forró mint ez a ti langyosnak nevezett folyótok, és ott víz hullik az égből, de nem azért hogy megfulladjunk benne, hanem hogy termővé varázsolja a földet, ahol gyönyörű szép virágok nyílnak! És ott bőven van mit enni, mindig, nemcsak csupa gombán kell tengetni az életünket! És mondok mégvalamit: ott benneteket roppant erőtokért nagyon tisztelnének, megbecsült emberek lehetnétek, nem az utolsók a kasztok rangsorában! Mert - és ahogy e szavakhoz ért, Zam Toáznak Ráksi jutott az eszébe - tudjátok meg, hogy a ti istenetek, Aranyatya, egyszerűen nem létezik! Ha létezne, nem hagyta volna hogy elfoglalják birodalmát, s megöljék gyermekeit! Hát nincs igazam?!

Szavaira hangos mormogás kelt a vájárok soraiban. Zam Toáz lelkesülten folytatta.

—Ti nem Aranyatya gyermekei vagytok, hiszen nem lehettek annak a gyermekei, aki nem is létezik! Hanem azt jól sejtettétek, hogy létezik egy magasabb hatalom, mely úr fölöttetek! Ez Földanya, akit Gaia néven is ismernek, odafönt ahol én lakom! Ő pedig valóban törődik is veletek, a gyermekeivel, habár rútul elfordultatok tőle, amikor férgek módjára a sötétbe bújtatok előle, azaz nem is hogy ti, de őseitek! Ám Földanya, bár emiatt elszomorodott, de nem volt dühös reátok. Ő senkit nem kényszerít semmire sem. Sőt, ennek ellenére is szeretett benneteket, gondolt reátok, s amikor megtudta hogy bajban vagytok, segítséget küldött hozzátok, engem és még néhány társamat, akik most máshol küzdenek az ellenséggel! E segítség azonban csak akkor éri el a célját, ha ti is tesztek sorsotok jobbrafordulása érdekében!

—Harcolni akarunk! - kiáltotta Zum.

—Igen, s harcolhattok is, de ne Aranyatya nevében! Földanya nevében induljatok csatába! Mert ti ugyan teljesen elfeledtétek már őt, de ő nem feledett el benneteket! S azt akarja, hogy ha legyőztétek a rosszakat, akkor jöjjetek fel a felszínre, a Fényes Nap alá, s éljeteztek együtt a többi emberrel, s az állatokkal és növényekkel, legyetek újra ti is Földanya roppant testének részeivé, térjeteztek vissza hozzá! Jöjjetek ki a fénybe! Ajthila is ott volt velem, tanúsíthatja hogy minden szavam igaz!

—Igaza van! - kiáltotta Zum. —Hagyjuk el azt az istent aki nem segített bennünket, s tiszteljük azt aki segítséget küldött hozzánk!

—De hát miféle segítséget? - kérdezte valaki a tömegből. S e hangnak Ajthila válaszolt:

—A mi barátaink zúdították le ide a tavat, hogy megfőjenek a rossz emberek!

—S majdnem megfőtt a férjed is!

—Balesetek mindenütt előfordulhatnak! S hogy önmagunkat sem kíméljük, az épp azt bizonyítja hogy valóban a barátaitok vagyunk!

És most Zam Toáz elszavalta nekik régen kitalált, mindössze kétsoros versét, amely azonban nagyon tetszett neki, mert beillett harci indulónak is.

*—Jöjjetek együtt csatába!
Földanya hívó szavára!*

Ajthila lefordította e verset is a barlanglakók nyelvére, s az ezen a nyelven is jól hangzott.

—Értsétek meg, ti Földanya gyermekei vagytok, s ezért nem bújhattok el a bőre alá mint valami féreg! Ő benneteket is szeret, s élveznetek kell a fenti lét minden örömét! Higgyétek el, minden rossz amit a fenti világról hallottatok, csak ostoba mese, nem igaz! S ha kijöttök a felszínre, többé senkinek sem kell meghalnia fiatalon! Van ott hely mindenkinek, bőven, oda mehettek ahová akartok! S van ott sok szép férfi is! Én ott egészen mindennapinak számítok a külsőmmel, még szebbek is vannak! És nem kell meghalni!

—Nem kell meghalni! - visszhangzottak a hátrébb álló asszonyok.

—Nem kell! Vége van a korai halálnak! Gaia Anya az életet szereti! Válasszátok az életet! Ti Földanya gyermekei vagytok!

—Igen, mi Földanya gyermekei vagyunk! - kiáltotta Zum. —Gyerünk! - és megindult előre, s míg vonult előre, hordónyi mellkasa mélyéből dübörögve tört elő a hang, mely ütemesen kántálta az előbb hallott, de rögtön megjegyzett indulót. S pillanatokon belül már az egész tömeg utánaeredt, együtt zengték, hogy szinte a barlang is belereszketett a száznál is több férfitorok énekébe:

*—Jöjjetek együtt csatába!
Földanya hívó szavára!*

Ahogy haladtak előre, Zam Toázt szinte ugyanaz a lelkesedés fogta el, mint amit láthatóan Zum is érzett, aki különben ott haladt mellette, az első sorban.

—Ha ezt látná Ráksi! - gondolta költő barátunk. —Ha jól belegondolok, én végzem el az ő munkáját! Egy rossz szava sem lehet! Hogy ő jobban ért az állatokhoz mint én, az meglehet, de szónokolni, hát azt már csak én tudok jobban!

Hanem azért arról nem feledkezett el, hogy megkérdezze:

—Hová megyünk?

—Csatába! - vigyorgott boldogan Zum.

—Jó, jó, de miért?

—Hogyhogy miért? Hiszen te mondtad hogy Földanya hívó szavára!

—Igen, igen, de ez így kissé túl általános! Úgy értem hogy van most valami haditerved?

—Haditervem? Az mi?

—Hát hogy mit kell csinálni!

—Hogyne! Megkeressük a rosszakat, és kitekerjük a nyakukat!

—De hát azoknál fegyver van!

—Nem baj, van nálad is!

—Náluk sok ilyen van!

—De te azt mondtad hogy nagy harcos vagy!

—Ilyet mondtam volna? - és Zam Toáz gyanakodva pillantott Ajthilára, aki erre csak szerényen vállat vont és elmosolyodott.

—Hm... hát igen, valóban nagy harcos vagyok... bár én inkább csak a tollat szoktam forgatni kard helyett...

—Nem tudom hogy mi az a toll, még azt se mi az a kard, de nem is érdekel! Pusztítsd el őket, és akkor mi felmegyünk a felszínre a Fényes Nap alá, Földanyához!

—Jó, jó, de remélem, azt legalább tudod hogy merre van az ellenség?

—Persze! Hiszen mindjárt ott vagyunk! - csapott gyengéden, jókedvűen Zam Toáz vállára Zum, de nem vetett számot a saját erejével, s bár ő ezt csak amolyan barátságos cirógatásnak szánta, Zam Toáz majdnem összerogyott. Ráadásul a bőrének sem esett jól az ilyesmi.

—Hé, hé, lassabban! Úgy értem, csillapodj! Legalább azt áruld el, hogy hova érkezünk, és ott hányan lesznek!

—Ide kell szállítani a kitermelt aranyércet. Itt van valami furcsa gépük, ami csinál az ércel valamit, de hogy az mi, azt nem tudom. Itt mindig nagyon sokan vannak ők, a fentiek.

—Mégis, hányan lehetnek itt?

—Hát... most talán kétezren is.

—Mennyien?! Jóságos Földanya, hogyan küzdjek meg egyszerre kétezer fegyveressel?! - fo-háskodott, s csak abban reménykedett hogy Ajthila rosszul fordított valamit. Ez majdnem így is volt: mint kiderült, Zum félreértette Zam Toáz kérdését, mert ő az összlétszámra gondolt. A költő faggatózására ugyanis így válaszolt:

—Nincs ennyi fegyveres! Mi vagyunk ennyien, Aranyatya, azaz Földanya gyermekei! Mert akiket nem küldtek el ércet fejteni, azokat bezárták a Nagy Terembe, s nem engedik ki, hogy el ne szökjenek, s hogy ne lázadhassanak fel! Csak minket nem bírtak elkapni! S akik bányásznak, azokra is mindig vigyázott néhány ember közülük. De most hogy minket akartak megtámadni, nem hiszem hogy engedtek volna bárkit is bányászni menni.

—Jó, jó, de fentiből, fegyveresből hány van?!

—Azt nem tudom. Talán tíz vagy húsz fő, nem hiszem hogy több lenne!

Zam Toáz kezdte magát nagyon nyugtalanul érezni. Igaz, vájár van itt talán száz-százötven is, de fegyverük csak lapát vagy csákány és vasdorong. Erősek ugyan, de mit tehetnek két tucat gépfegyveres ellen?! Ráadásul tőle várják a csodát, mert ő a nagy harcos! Zam Toáz a pokolba kívánta Ajthila dicsekvő hajlamát.

Hogy ne csupán reá háruljon a harc terhe, megpróbálta kissé Zumot is harcra kapacitálni.

—Nemcsak én vagyok a nagy harcos, hanem ti is! Sokkal de sokkal erősebbek vagytok mint a fentiek!

—Igen, ez igaz, de nekik van ez a furcsa fegyverük amivel messziről lehet ölni, és ezért nem tudunk a közelükbe menni!

Hát ez bizony valóban nagy baj volt. Szegény Zam Toáz csak vakarta a fejét, mit is tegyen, hiszen neki ugyan ott volt a géppisztolya, de ez mégiscsak egyetlen fegyver volt, még Ajthiláé is elveszett valahol amíg a leányt lesodorta az ár.

—Mindjárt odaérünk! - figyelmeztette őt a leány. S valóban, az egyik kanyar mögül fényt, még-hozzá lámpafényt látott kiszűrődni Zam Toáz.

—Mindig ilyen éles fényt csinálnak, mert ezek a férgek csak akkor érzik jól magukat ha nagyon jól látják a saját csúfságukat! - morogta Zum.

Zam Toáz fejében rögtön felöltött a gondolat, hogy akkor hogyan láthatják szépnek a lenti leányok a fenti férfiakat, de nem figyelmeztette a jámbor óriást a nyilvánvaló ellentmondásra. Fontosabb dolga volt. Úgy érezte, megtalálta a megoldást. Így is veszélyes lesz ugyan az akció, de legalább van remény a sikerre.

Ajthilához fordult.

—Mondd, drágám, ki tudnál szimatolni nekem egy kapcsolószelekrényt?

—Kapcsolószelekrényt?

—Emlékszel amikor kiment a biztosíték egyszer nálunk, s ki kellett cserélnem? Na hát egy olyan valamit! Amiben az a sok vezeték van!

—Értem már! Az nem lehet nehéz! Olyan furcsa szaga van, te azt mondtad hogy ózonillat!

—Igen, az lesz az! Érzet errefelé ilyesmit?

—Igen, de az odabent van a teremben!

Zam Toáz minden bátorságát összeszedve közelebb kúszott. A terem széles üvegajtó választotta el a folyosótól, ezt már természetesen Animax emberei építették ide. Odabent több száz nő, lényegesen kevesebb férfi, s igen sok gyermek kuporgott. Mindössze öten őrizték őket. Ezek azonban alaposan fel voltak fegyverezve. Ráadásul Zam Toáz nem is lőhetett feléjük, mert hárman közülük éppen úgy álltak hogy sorozata az ártatlan barlanglakókat is fenyegette volna. A teremből ezenkívül még három másik ajtó is vezetett kifelé, más helyiségekbe vagy folyosókra, hogy hova azt Zam Toáz nem tudta, s mindegyik előtt állt egy-egy őr. Az ő ajtajuk előtt is, de nem kifelé figyelt, hanem befelé, a szökést megakadályozandó.

Végül felfedezte a kapcsolószelekrényt is. Szerencsére egészen közel volt a bejáráshoz.

Nagyot nyelt, és visszakúszott Zumhoz.

—Figyelj ide, barátom! Egyedül nem tudlak megmenteni benneteket! Nektek is ki kell tennetek magatokért, elvégre a ti őseitek hagyták el Földanyát! Menjetek be, és öljétek meg az ellenséget!

—De észrevesznek és ők ölnek meg minket a fegyverükkel!

—Nem! Nem vesznek észre, mert sötétet csinálók! Azaz, nektek nem lesz sötét, mert a gombák világítani fognak, csak azt a fényt oltom ki, amit ők csináltak!

—Akkor te nagy varázsló is vagy, nemcsak harcos!

—Sőt, sokkal jobb varázsló vagyok mint harcos! Csak ahhoz hogy ezt megtegyem, adjatok nekem egy csákányt is a kezembe!

Máris a kezébe nyomtak egyet. Na már most, Zam Toáz igazán mindennek volt nevezhető csak erős fickónak nem. Egy közönséges csákányt is nehéznek talált volna, hát még ezt, amelyik egy vájár számára készült! Alig bírta megemelni. Csak az töltötte el örömmel, hogy nem kell sokat használnia.

Levette magáról felső ruháját, melyet pedig oly sok szenvedés árán húzott fel nem is olyan rég, és biztos ami biztos, a csákány nyelére kötötte. Közben azért imádkozott, hogy ne legyen túl nagy feszültség abban a kapcsolószelekrényben. A géppisztolyát Ajthila kezébe nyomta.

—Amint belököm az ajtót, lödd le az őrt! Azután ugorj félre! Legalább néhány másodperc időt kell nyernem amíg senki nem figyel rám! Ti pedig - szólt Zumhoz - hasaljatok a földre és úgy kússzatok be a terembe, mert akkor nem találnak el a lövések, ha elkezdenek össze-vissza lödözni!

S így is történt minden. Zam Toáz egy hirtelen mozdulattal belökte az ajtót, Ajthila lőtt, és az őr a földre zuhant. Zam Toáz pedig a kapcsolószelekrény mellé ugrott, minden erejével felemelte a roppant csákányt, szinte hallotta hogy hogyan ropognak a csontjai a vállában, majd belecsapott vele az elektronikus központba. Vakító szikrázás támadt, a levegőt ózonszag és égett szigetelés szaga töltötte be, s a teremben kialudtak a mesterséges fények.

A fogoly barlanglakók kiabálni, sikoltozni kezdtek a váratlan eseménytől, az örök pedig találmára lövöldözni kezdtek. El is találtak néhányat a földalatti nép tagjai közül, bár ez csak utólag derült ki, mert Zam Toáz csak a torkolattüzeket látta a sötétben, s bölcsen a földre vetette magát, épp idejében mert egy sorozat a feje fölött süvített el.

Szerencsére azonban a banditák sem láttak a sötétben. Igaz, nekik géppisztolyuk volt, de csak találomra lőhettek vele, s ezzel bizony nem sokra mehettek. A vándorok bölcsen a fal mellé húzódtak, sőt a földön kúszva közeledtek feléjük, s csak akkor álltak fel, amikor valamelyikhez érkeztek, mert ők természetesen kitűnően láttak mindent és mindenkit. Márpedig ha elkaptak valakit, akkor annak lett nemulass! Akármelyik vándor pusztá kézzel is kitekerte a leg-erősebb bandita nyakát is, úgy hogy annak az arca ezentúl a háta közepére nézett. Ilyesmit pedig senki túl nem élhet. Nem éltek túl a gazfickók sem!

Egyvalami aggasztotta csak Zam Toázt: az, hogy mégsem mindenütt aludtak ki a fények. A teremben ugyan sötét lett, de az egyik kivezető üvegajtó mögül még fényt látott kiszűrődni, sőt valami fura, mély, ütemes hangot is hallott. Mikor már senki nem lövöldözött, feltápáskodott, s arrafelé botladozott a sötétben. Eközben valami csörrent a lábánál. Lehajolt és felvette. Egy géppisztoly volt.

—Jó a fegyvertermés mostanában! - motyogta, és az ajtó mellé lépett. Benézett.

Széles, nagy termet látott, mely azonban akkora mégsem volt mint a Nagy Terem, ahol állt. S e teremben furcsa gépsor volt felállítva, melynek lelke szemlátomást egy széles futószalag volt. E szalagra egy jókora tartályból aranytartalmú kövek hullottak, nyilván ez volt a bányászott aranyérc. A futószalag pedig valahova a gépezet mélyére továbbította ezeket, s azt ugyan nem tudta Zam Toáz hogy mi történik ott velük, de tompa, dübörgő moraj hallatszott a masinából.

—Ez hát az ércfeldolgozó! - gondolta Zam Toáz, és ellenállhatatlan vágy ragadta magával hogy közelebbről is megnézzé. Vajon mennyi aranyat nyerhetnek az ércből?!

Óvatosan bekémlelt, s úgy látta hogy senki nincs odabent. Erre mindjárt bátrabb lett, s belépett a terembe. Még mindig nem látott odabent senkit. Erre elindult a gépsor mellett, hogy megnézzé, mi jön ki a végén.

Ám tíz lépést sem mehetett, s pisztolycsövet érzett a hátában.

—Állj csak meg, barátocskám!

Pándzsi természetesen nem mert a főépülethez hajtani. Előbb a helikoptert kereste fel, a telep másik részén. Hamar odaért. Mikor Ráksit áttette a helikopterbe, a kislány még aludt. Nem keltette fel, örült ennek. Mennyivel nyugodtabb végrehajtani egy gyerekrablást ha alszik a kicsi, és nem sikoltozik, nem igyekezik menekülni!

Egy percbe sem tellett hogy a helikopter leszálljon a tetőre. Itt nyoma sem volt se farkasnak, se darázsnek, sem ellenségnek. Mikor azonban hátrafordult Ráksiért, a gyermek már ébren volt. Csúfondáros, gunyoros szemmel, de cseppet sem ijedten nézett rá.

—Tehát te vagy Pándzsi. - szólalt meg elsőként.

—Ezt meg honnan az ördögből tudod?! - nézett nagyot a fiatalember.

—Rád van írva.

—Micsoda?!

—Látom, nem érted. Megmagyarázom. Drúcha mesélt nekem rólad. S ebből rögtön láttam hogy egy seggfej vagy. Még hozzá párját ritkító seggfej. Na hát, ahogy most hátrafordultál, s megpillantottalak, s láttam hogy egy ekkora seggfej ül itt a helikopterben, rögtön arra gondoltam, hogy még egy ekkora nem élhet az országban, tehát ez csakis Pándzsi lehet! Tudod, én mondtam is Drúchának hogy Pándzsi egy seggfej, de erre majd egyszer maga is rájön, ám tévedtem. Te akkora hatalmas seggfej vagy, hogy ezt soha az életben nem leszel képes észrevenni. Lám, most is mire készülsz! Hát valóban azt hiszed, hogy engem, Ráksit csak úgy egyszerűen el lehet rabolni?!

Pándzsi egészen megdöbbszent azon hogy Ráksi felismerte, de azután eszébe jutott hogy az ásatásokon elégszer láthatta, s bár ő akkoriban nem beszélgetett vele, méltóságán alulinak tartotta volna hogy a társalgásig ereszkedjék le egy kislányhoz, ahogy azt Drúcha tette, ennek ellenére Ráksi nagyon jól ismerhette őt. Az azonban valóban megdöbbszentő volt hogy Ráksi az elrablásáról beszélt. Habár még ez sem olyan meglepő, ha jobban belegondol: hiszen Ráksi tudta hogy ő egy autóban aludt el, most meg egy helikopterben ébredt fel. Legfeljebb a kislány lélekjelenléte csodálatos, hogy nem ijedt meg. Na de ezen majd változtat ő, Pándzsi! Elvégre azt mégsem tűrheti hogy őt bárki is seggfejnek nevezze!

Rögtön azzal kezdte hogy két óriási pofont adott Ráksinak, majd megragadta karját, és ki-rántotta a helikopterből.

—Kifelé! Indulunk apámhoz! Reménykedj benne hogy amíg odaérünk, senki nem támad ránk, sem ember, sem állat, mert akkor rögtön keresztüllőlek! Azonnal véged ha a szeretőd, az a hü-lye Drúcha rám uszítja a vadállatait! És ezt már ő is tudja, mert apám megüzente neki a han-gosbeszélőn át! Na, indíts! - és pisztolyát valóban Ráksira fogta, s fenyegetően megrázta.

Ráksi nyugodtan állt tőle vagy két lépésnyire, s bár arcán ott piroslott Pándzsi keze nyoma, nem sírt, még csak nem is könnyezett, ijedtség pedig végképp nem látszott rajta még most sem.

—Az előbb megdicsértelek a helikopterben, ó Pándzsi! Te még annál is nagyobb seggfej vagy mint amilyennek akkor tartottalak. Nem kell engem fenyegetned, megyek magamtól is szíve-sen. Örömmel megnézem apádat, azt a gazembert aki rabszolgaságba taszította népemet! - és megindult előre. —Az is csodálatos hogy milyen mocskos a fantáziád! Nem hiszel abban hogy egy felnőtt és egy gyerek össze tud barátkozni. Sajnos nem hiszem hogy lesz még rá alkalom hogy tudásod hiányosságait kiküszöböld. A mindentudás megszerzéséhez kevés egy emberi élet, a tied különösen kevés ehhez!

—Ne pofázz már annyit, hanem eredj a lépcsőhöz! Gyorsabban! Szedd a lábad! - aztán, mert Ráksi engedelmesen nekiiramodott, így kiáltott rá:

—Hé, hé, ne olyan gyorsan! Lelőlek ha szökni próbálsz!

Erre Ráksi leült a földre, és nyugodtan nézett rá:

—Na már most ebből tudd meg hogy elegendem van! Annyira seggfej mégsem lehetsz hogy ne tudd eldönteni végre mit akarsz! Ha lassan megyek, az a bajod, ha gyorsan, akkor meg az! At-tól az izétől a kezeden pedig végképp nem félek, tudd meg, éppen eleget éltem már, igazság szerint legalább ötször annyit mint te, fiacskám, és láttam már embereket olyan kínok között elpusztulni, hogy ahhoz képest a golyó általi halál kifejezetten ajándék, sőt, a most divatos szóval élve eutanázia!

—A képzelődéseidhez semmi közöm, de kelj fel mert lelőlek!

—Ha le akarsz löni, tessék, aztán nézd végig hogy hogyan hal meg apád, s nemsokára te magad is!

—Nem a fejedbe lövök hanem a lábadba te kis kurva!

—Remek, akkor ráadásul cipelhetsz is! Akkor leszel még csak igazi seggfej, cipeled a saját fog-lyodat akit ráadásul te löttél nyomorékká, holott mehetett volna a saját lábán is! S mindezt feleslegesen, mert mondom hogy szívesen elmegyek apádhoz, szeretem látni ellenségeimet ha-láluk előtt, tudod! De azt nem hagyom hogy utasítgassanak, irányítgassanak mint egy lovat vagy egy szamarat. Egyetlen egyszer hagytam ilyesmit életemben, azt is már nagyon bánom, pedig az nem is egy hozzád hasonló ember volt, az aki irányított, nem egy taknyos kölyök te-hát, hanem egy boszorkánymester! Mégegyszer ez nem történik meg! Tehát megyek, ha aka-rod, ez rendben van, mert én is menni akarok, de figyelmeztetek hogy olyan sebességgel ami nekem kényelmes, és ha megütsz vagy csak hozzám érsz is, akkor szarok a pisztolyodra hogy a te bunkó kifejezéseiddel éljek, és levetem magamat a tetőről! Ekkor meghalok ugyan, de neked sem lesz túsod!

Pándzsi elképedve nézett Ráksira. Ilyen beszédet cseppet sem várt volna el egy gyerektől.

—Gyerünk, kelj fel és indulj! - rázta meg felé a pisztolyát, méltóságát összeszedve. S Ráksi megindult előre. Pándzsi hallotta hogy kuncog magában.

Már egészen közel értek a tetőre felvezető ajtóhoz, amikor Pándzsi, aki mindenfelé nézett óvatosan, a veszélyekre vigyázva, mindenfelé, csak éppen felfelé nem, szárnyasuho-gást hallott, majd valami ütést érzett a fején, éles karmok vájtak a kezébe, hogy fájdalmasan felkiáltott, de mire védekezésre gondolhatott volna, az óriási sasmadár már el is röppent a közeléből, karmai közt szorongatva a pisztolyát, s az ütéstől vöröslő szemekkel még látta hogy a tetőkörláton túl elengedi a madár a pisztolyt, mely lehull a több emelet mélységbe.

Most kezdte csak komolyan venni az állatok jelentette veszélyt. Ráksira nézett, de annak esze ágában sem volt elfutni, ellenben a földre ült, és úgy nevetett lapos hasát fogva, annyira jól szórakozott Pándzsin.

—Na megállj! Megmondtuk Drúchának hogy küldje el az állatokat, mert ha nem, szétvagdalunk, s ez így is lesz! - és Pándzsi előhúzta rugóskését. Most már azonban aggódalmasan pillantgatott felfelé is.

Ráksi még mindig nevetett.

—Tehát darabokban akarsz apád elé vinni? Haha! Egy tús helyett hoztam néhány kiló tús-húst! Hihhihi! Különben, miből gondolod hogy Drúcha parancsol az állatoknak? Itt seggfejkém, egyszerűen az történt, hogy Gaia anya, másnéven Földanya, megelégette gonoszságaitokat, és aktivizálta ellenetek erejét, immunrendszerét! Ti egy rákos daganat vagytok a világ testén, s ezt el kell pusztítani!

—Valaki kell hogy parancsoljon az állatoknak!

—Persze. De miért gondolod hogy Drúcha?

—Mert... mert... csak!

—Aha! Azért mert reá haragszol. Azért hiszed ezt. Mert az ő ötlete, eszméje volt az, hogy lehetnek még épen maradt folyosók a barlangban amihez a szobormaradvány tartozott, és bár te gúnyolódttál rajta, mégis elloptad az ötletét, s kutatni kezdtél bejárat után! Így találtál rá az aranyra is! Tolvaj vagy, piti kis ötlettolvaj, s mert hitványságoddal magad is tisztában vagy, haragszol arra ki nálad nemesebb!

—Pofa be és indulj előre! - azzal Pándzsi megpróbálta elkapni Ráksi kezét, de a leány elugrott előre, s megiramodott a lépcsőn lefelé. Pándzsi most már nem lőhetett reá, kénytelen volt utanaszaladni, s Ráksi nem is futott gyorsan, mindig csak úgy hogy Pándzsi még éppen láthassa. Végül amint egy folyosón végigrohanva elért egy jókora üvegajtóhoz, azon lenyomta a kilincset, s belépett oda. Körbenézett.

Széles íróasztalt látott, mögötte szikár öregembert. Ő volt Animax.

Ráksi feléje indult.

—Te vagy hát az a disznó, aki miatt ezt az egész felhajtást kénytelen voltam csinálni! - szólt hozzá.

Ebben a pillanatban ért be Pándzsi is lihegve a helyiségbe.

—Aha! Hiába akartál szökni, pont jó helyre futottál! - kiáltotta.

—Te szerencsétlen! Még mindig azt hiszed hogy bárhová is megyek, ha nem akarok odamenni? - kérdezte Ráksi, de azután nem is törődött tovább Pándzsival, hanem az íróasztalra támaszkodott, és úgy méregette Animaxot, mint egy rusnya bogarat.

—Mekkora disznó vagy te, az összes istenekre mondom! De nem, nem is disznó, ez sértés a sertések nemes fajtájára nézve...

Animax azonban nem sokat törődött a leánnyal.

—Mindjárt itt lesz Drúcha! - mondta fiának, a monitorra pillantva.

—Szerintem - válaszolta erre Pándzsi - ne sokat szórakozzunk vele, egyszerűen lőjük le! A kalandfilmekben is mindig az veszít, aki sokat pofázik amikor nyertesnek érzi magát! És ha ez a Drúcha ennyire képes parancsolni az állatoknak, akkor lehet még néhány trükk a tarsolyában!

Ráksi hangosan kuncogni kezdett.

—Te csak ne röhögj! - intette Animax. —Te sem éled túl őt sokkal! - azzal rábólintott Pándzsi szavaira. —Rendben, amint belép lödd főbe! Készülj, már itt jár a folyosón!

—De nincs pisztolyom! Kiverte egy madár a kezemből!

—Nesze itt az enyém! - dobta feléje a magáét Animax. —Ezzel a kölyökkel elbánok pusztán kézzel is!

—Vigyázz rá mert rafinált egy fajzat! - figyelmeztette Pándzsi, és elkapta a felé repülő pisztolyt.

Ráksi nem félt attól hogy el ne tudna banni két ellenségével, de arra nem számított hogy Drúcha képes eljönni érte. Arra főleg nem számított, hogy ha belép ide a fiú, rögtön, egy szó nélkül főbelövik. Tudta hogy ezt nem hagyhatja. Erre pedig csak egy lehetőséget látott: el kell valamivel terelni a két gazember figyelmét.

—Ostobák! - kiáltotta. —Még mindig nem jöttetek rá, hogy nem Drúcha irányítja az állatokat, hanem én?!

—Fogd be a szád, kis hülye! - kiáltott rá Pándzsi.

—Ne törődj vele, csak Drúchára figyelj! - szólt rá az apja.

—Aha! Szóval nem hisztek nekem! Hát akkor mindjárt bebizonyítom! - kiáltotta Ráksi, azzal felugrott Animax íróasztalára. —Ha megöllek, az elég bizonyíték lesz?! - kérdezte.

—Takarodj innét! - kiáltotta Animax, azzal megragadta Ráksi bal karját, és lerántotta az asztalról, mert a kislány eltakarta előle a bejáratí ajtót, márpedig ő látni akarta hogy hogyan végez Pándzsi Drúchával.

Ráksi azonban nem esett el a rántás miatt, – bár az asztalról lebukott, de egy légtornász ügyességével sikerült úgy fordulnia hogy talpára essék. Sőt, még arra is gondolt hogy alaposan sípcsonton rúgja Animaxot. Erre a banditák vezére fájdalmasan felkiáltott, magához rántotta Rákst, és kezét a torkára helyezte.

—Ezért megfojtalak!

Ám ekkor Ráksi felemelte bal kezét, s egészen közel tartotta azt Animax arcához. S íme, ruhájából jókora keresztes vipera kúszott elő, mely eddig Ráksi testén időzött, s a kígyót megpillantva Animax szemei kerekre tágultak a rémülettől, de kiáltani sem volt ideje, a vipera máris támadott, s az arcába mart. Most már kiáltott Animax, Rákst is elengedte, és rémülten tántorgott ide-oda, majd lerogyott a földre, és nem mozdult.

A borzasztó jelenet Pándzst is szinte sokkolta. Nem is annyira rémülten, inkább elképedve nézett Rákst, aki, karján még mindig a rátekeredett viperával, így szólt hozzá:

—Hogyan is hihetted egy percig is, seggfejkém, hogy éppen a saját tulajdon testemet hagyom őrizetlenül, én, az erdő úrnője?! Amíg barátaim, az állatok szemével látom a világot, s őket irányítom, addig nem tudok törődni tulajdon testemmel, ez igaz, így amíg a medvét mozgatam, nem érzékeltem hogy elhurcolsz, de minden eshetőségre számítva, úgy véltem nem árt ha egy kígyót is melengetek a keblemen! Már a helikopterben megölhettelek volna, de nem akartam hogy lezuhanjunk, no meg én valóban meg akartam nézni, ki az aki ekkora seggfejet nemzett a világra! - intett Animax felé.

—Megöllek! - rázta meg a pisztolyát Pándzsi, majd szép nyugodtan célbavette Rákst. Ám idegesen pislogott, mert bár a kígyó Ráksi karjára volt tekeredve, de hosszú teste állandóan Ráksi arca előtt mozgott ide-oda, feléje sziszegett, ez roppantul zavarta a célzásban. Márpedig Pándzsi, bár gazember szülők gyermeke volt, s maga is gazember, igazából inkább egy előkelő fiúcsúr életét élte, és nem sokat gyakorolta a céllovészetet. S Ráksi legalább tíz lépésnyire állt tőle. Szerette volna főbelőni, de a Ráksi előtt mozgó kígyó nagyon zavarta, szeme kénytelen volt egyre a kígyó fejének mozgását követni.

—Megöllek! - kiáltotta mégegyszer, és igyekezett fegyverét rendesen célra tartani.

—Látod, ezért vagy seggfej! Mást sem tudsz csak a pisztolyoddal hencegni. Bátorságból elégtelen! Egy nulla vagy, fiacskám!

—Rendben, én vagyok a nulla, de te hulla! - azzal Pándzsi lőtt.

Ám mégsem találta el a kislányt, Ráksi ugyanis egyfolytában Pándzsi szemét figyelte, s amikor az megrebbent, lebukott az asztal mögé. Bár ez igazából felesleges is volt, mert a golyó messze tőle fűtyült el a levegőben, akkor sem találta volna el, ha állva marad a helyén.

Tudta azonban hogy nincs sok ideje. Hallotta Pándzsi lépteit, amint a fiatalember az íróasztal felé közeledik, s nyilvánvaló hogy ha elég közel ér, eltalálja. A pisztolyban még legalább öt lövedék kell legyen. Igaz, Pándzsi biztos fél a kígyótól, s egészen közel nem jön, de ez nem is szükség ahhoz hogy lelője.

Egyszerre legfeljebb egy állatot volt képes irányítani úgy, hogy saját testének is ura marad, ezt is csak rendkívüli erőfeszítéssel volt képes megtenni. Ezért most ellazította magát, s teste ernyedten hanyatlott a földre. Ám ezzel egyidőben erős zúgás kerekedett odakint, s a helyiségbe betódultak a darazsak.

Sajnos, ilyen rövid idő alatt csak a legközelebbi darázsrajok értek be a terembe, de Pándzsi már a zúgásukból megértette mi történik, ezért feledve még a kígyót is, az íróasztal mellé ugrott.

—Ha lelövöm, már nem irányíthatja az állatokat! Akkor megmenekülök a darazsaktól! - gondolta.

Ebben a pillanatban azonban erős ütés érte hátulról, hogy a földre bukott, még a pisztolyt is majdnem elejtette a kezéből, ami el is sült, de csak a padlót találta el.

—Melyikünknek volt igaza, barátocskám?! - hallott egy hangot felülről. —Mi van a prototrogg barlanglakók elméletével?!

Megismerte Drúcha hangját. Amíg ő ugyanis Ráksira és a kígyóra figyelt, Drúcha is megérkezett, s nem hagyta hogy a kislányt bántsák. Amint alkalmasnak érezte az időt, rögtön rávetette magát.

Pándzsi erősebb volt mint Drúcha, s ami azt illeti, fürgébb is. Drúcha viszont nagyon dühös. De Pándzsi is tudta hogy az életéért küzd. Vadul verekedtek, birkóztak a földön, s Pándzsi azon igyekezett hogy először is megfordulhasson, azután pedig hogy lehetőleg ő kerüljön fölülre. Legfőképpen azonban azt akarta, hogy revolverét Drúcha felé fordíthassa, s lőhessen végre.

Mig birkóztak, a darazsak felhője is ott hömpölygött körülöttük, de nem szúrhattak, mert olyan gyorsan változtatták a helyzetüket, s nem akarták mindkettőjüket összeszurkálni.

Végül sikerült is Pándzsinak felülre kerekednie, s lőtt is, de most sem talált. Majd lőtt még egyszer, most már jobban célozva, bár Drúcha igyekezett eltolni Pándzsi fegyveres kezét, de most sem talált, mert épp amikor meghúzta a ravaszt, egyszerre vagy húsz darázs csípett bele jobb kezébe, mellyel a pisztolyt markolta, s legalább ugyanennyi az arcát támadta meg. Emiatt persze megrándult a keze, s ez a lövése is cél tévesztett. Fogása lazulását felhasználva Drúchának sikerült őt lelöknie magáról, fel is állt, s felállt Pándzsi is. Drúcha most előrelelendült, s teljes erejéből mellbe rúgta őt. Pándzsi teste meglódult, nekicsapódott a hatalmas panorámaablaknak, ami darabokra tört, s ő egy utolsó ordítással a mélybe zuhant. Közben azonban még egyszer eldőrdült a pisztolya, s ekkor Drúcha is felkiáltott, s bal keze felkarjához kapott.

—A csuda vigye el! - sziszegte fájdalmasan. —Hogy az utolsó pillanatban kell megsebesülnöm! Ez is csak velem fordulhat elő!

—Igen, mert amilyen számár vagy, megint olyan dolgokba ütöd az orrod, amihez semmi közöd, s oda jössz ahova nem kellene! - hallotta meg maga mögött Ráksi hangját.

Megfordult.

—Ezt nevezem őszinte hálának! Szép köszönet az életmentésért!

—Miféle életmentésről beszélsz?! Inkább én mentettem meg az életedet, barátocskám, segítettem neked Pándzsi ellen a darazsaimmal! Ha nem jössz ide, minden másképp alakul! Pándzsit már a tetőn megfosztottam a pisztolyától, tehát tudtam hogy csak Animaxnál maradhatott lőfegyver. Őt is legyőzhettem volna a kígyóval, aminthogy az meg is történt később - mutatott a még mindig karjain időző viperára - és utána Pándzsi is a halál fia, agyonszúrták volna a darazsak, vagy én lövöm le az Animaxtól elszedett pisztollyal! Ha te nem jössz ide, Animax sem adja oda a pisztolyát Pándzsinak! Mindent összekutyultál itt nekem! Pedig megmondtam világosan, hogy a felszínen én rendet teremtek! Hogy is hihetted hogy két tökkelütött gazember legyőzhet engem, Ráksit, a démont! - csóválta a fejét.

Majd hangja hirtelen lágyabb lett, és megsimogatta Drúcha arcát.

—Ugyanolyan seggfej vagy mint Pándzsi. De téged azért kedvellek. Igazság szerint mégiscsak jólesett hogy aggódtál értem és idesiettel. Jó érzés ha az embernek barátai vannak.

Most Drúcha mélyet lélegzett, nemcsak azért hogy fájdalmát elfojtsa, hanem azért is, hogy bátorságát összeszedje, és így szólt:

—De én nem akarom hogy a barátom légy.

—Nem? - csodálkozott Ráksi, és keze megtorpant a levegőben.

—Nem! Én nem barátnak akarlak, hanem feleségnek!

Erre már elkacagta magát a kislány.

—Teneked elment az eszed! Nézz rám! Azt akarod, hogy lilimtiprásért lecsukjanak?! Van fogalmad róla, hogy hány éves vagyok?!

—Ez nem számít. Tudom hogy te nem vagy igazi gyermek. Hiszen te magad mesélted el! Nem emlékszem hány évet mondtál, de voltál már öregasszony is. Ez tehát nem számít.

—Neked talán nem, de mindenki más szemében igen! Sőt, a te szemedben is. Nem vagyok hozzádvaló. Ha kilencvenhat esztendősnék tartasz, amennyi voltam, akkor azért nem, ha kislánynak tartasz akkor azért nem, és akkor még nem is beszéltem az átaludott két évezredről!

—Én azonban találtam erre megoldást. Kislánynak tekintelek, egy nagyon aranyos és félelmetesen okos kislánynak, aki annyira rendkívüli, hogy érdemes várnom reá amíg felnőtt! Hiszen nem kell többet várnom mint nyolc, legfeljebb tíz évet, s akkor már elég érett leszel testileg is hozzám! Akkor én sem leszek még túl öreg, harminc felé járhatok majd, esetleg harminckét esztendősen leszek. Tudok reád várni addig! Még örülhetek is hogy olyan ifjú, szép, vonzó és kíváncsi feleségem leszel! Addig pedig lehetünk barátok, ahogy akartad.

—Túl nagy áldozat lenne ez...

—Ugyan miért?! - kiáltott fel szenvedélyesen Drúcha. —Hiszen veled egyetlen nő sem versenyezhet! S nem vagyok az ösztöneim rabja! Meg tudom magamat tartóztatni addig a nőktől!

—Nem erről beszélek. Nem is kívánnám hogy amíg vársz rám, addig besavanyítsd magadat! Nekem sem te lennél az első férfi az életemben, legalábbis ha előző életemet is figyelembe vesszük. Hanem addig megfosztanád magadat a családtól, egy szerető feleségtől!

—De ha nekem csak te kellesz! Hiszen teérted valóban érdemes várni!

—Ez képtelenség, s nem is hiszem hogy kedvem volna ehhez. Én Gaia Anyáé vagyok! Arról esetleg lehet szó hogy ha elég nagy leszek, néhányszor élvezzük egymás ölelését, ha majd én is kedvet érzek hozzá, elvégre kedves fickó vagy, s én sem akarom megfosztani magamat az ilyen jellegű élvezetektől, de értsd meg, ha feleséged lennék, már kötelességeim lennének a férjemmel szemben, márpedig én az életet akarom szolgálni, s így nekem kötelességem csakis Föld-anyával kapcsolatban lehet!

—Ezt a Földanya-dolgát még mindig nem értem teljesen, de azt hiszem erre is találtam megoldást! A leányok valami olyasmit mondtak, hogy Kruár előtt nem voltak ilyen különleges képességeid, utána szegődtél Gaia szolgálatába! Talán megoldható hogy én is az ő hű szolgálója legyek mint te, s akkor már céljaink, kötelességeink is egyformák lesznek! Akkor már semmi nem állhat közénk!

—Mit beszélsz?! Hogy te és Gaia... - képedt el Ráksi.

—Igen, miért ne? Van akadálya?

—Nem tudom, ez Gaiától függ, de hát...

—Akkor kérdezd meg! Ragaszkodom hozzá!

—Nem szabad minden csekélységért zavarni őt!

—Ez nem csekélység! S válaszolj: te magad, Ráksi, nem lennél-e boldogabb ha képes lennék megvárni téged, s lenne egy társad, aki ráadásul meg is érti céljaidat?

—Igen, igen, de hát...

—Na hát, ha Gaia afféle jólelkű isten, akkor nem tagadhatja meg ezt a kegyet tőled!

—Ó, Gaia nagyon jóindulatú! Ő is akkor érzi jól magát, ha a részei lehetőleg külön-külön is boldogok!

—Akkor nem aggódom. Megkérdezed?

—Igen. Nem most, mert ezt nem lehet csak úgy akármikor, de megkérdezem.

—Mikor?

—Ej de türelmetlen vagy! Mondjuk egy héten belül! Megfelel?

—Igen. S ha kedvező lesz a válasz, feleségem leszel – mondjuk tíz éven belül?

—Nem is vagy olyan türelmetlen! - nevette el magát Ráksi. —No nem bánom, igen, de ragaszkodom hozzá hogy ez csak annyit jelent hogy én addig várok rád, ami nekem nem is lesz nehéz, hiszen még nőnöm kell. Te azonban ne érezd elkötelezve magadat!

—Ő én drága szerelmem! - ölelte át Drúcha, – hogy azonnal fel is jajduljon karja sebe miatt.

Felettébb kényelmetlen érzés ha valakinek pisztolyt nyomnak a hátába! Zam Toázt, aki művészlélek volt, kifejezetten idegesítette az ilyesmi. Annyira, hogy kiverte a hideg veríték is.

—Izé... én csak... - hebegte.

—Mi az a felfordulás odakint?! - kérdezte az ismeretlen a háta mögött. —És dobd el a géppisztolyt!

Zam Toáz természetesen habozás nélkül engedelmeskedett.

—Fordulj meg! Látni akarom a pofádat!

Zam Toáz megfordult. Hogy ő mennyire tetszhetett rabulejtőjének, azt nem tudta, de neki mindenesetre egyáltalán nem tetszett az illető. Egy pillanatra azt hitte, Zum áll vele szemben, de azután rájött hogy ez az érzése csak a mérete miatt van, mert ez az illető is megvan majdnem olyan magas mint Zum, bár nem kopasz, s egyáltalán, sokkal szebb az arca. Ez nem olyan volt mint Zum, aki egy gorilla és egy vaddisznó feltételezett kereszteződésére emlékeztette Zam Toáz költői lelkét: ez a fickó egy egyszerű gorilla volt. S nem is csupa izom mint Zum, hanem jócskán kövérebb. De persze Zam Toázhoz képest még így is félelmetes erőt képviselt. S ezt ő is tudta.

—Na, hadd halljam, mi az odakint! Tudni akarom mielőtt kimegyek! Nyögd már ki végre! Vagy megkukultál?! Ugass ha mondom!

Szegény Zam Toáz azonban nem tudta, igazán nem tudta hogy mit mondjon. Először is, ha mindent elmond, neki vége. De amúgy is, ha elmondaná az igazat, ez a gorilla nem hinne neki, hiába mesélne neki Ráksiról, azt hinné hogy hülyének nézi! Azt hinné, csak húzza az időt! Ezért hát azt játszotta hogy meg se tud szólalni a félelemtől. Ez különben nem is esett nehezebbre neki. Csak bámulta a fegyvercsövet, hebegett, nyögött, rémülten forgatta a szemét és verítékezett.

—Aha! Nem beszélsz! Na jól van! Akkor majd kiverem belőled! - válaszolta a gorilla, s mert fegyverrel a kézben nem könnyű verekedni, zsebredugta a pisztolyát, majd két kézzel megragadta Zam Toáz, a feje fölé emelte, azzal úgy áthajította a válla fölött hátrafelé, hogy Zam Toáz vagy öt lépést repült a levegőben, mire földet ért, és minden műzsája óvhatta hogy nem tört el semmije. De így is jajgatott hangosan. Ráadásul ezzel még nem volt vége a bajoknak, mert a gorillaképű még nem fejezte be, jött feléje, szemlátomást még csak most kezdett el belemelegedni. Zam Toáznak mozdulni sem volt ideje, fél kézzel felemelte, s a másikkal egy akkora pofont kevert le neki, hogy hősünknek zúgni kezdett a feje, s újabb jóegypár lépésnyire repült, majdnem az ajtóhoz ért vissza amin belépett. De hiába tapogatózott hogy kinyissa, s kimene-küljön, mert kínzója már ismét beérte.

—Na? Beszélsz már végre?! - kérdezte tőle.

Szegény Zam Toáz segítségért akart kiáltani, de csak valami halovány nyögés tört ki belőle. Ezt azonban úgy látszik a behódolás jeleként értelmezte a majomképű.

—Halljuk hát! - rázta meg Zam Toáz a vállánál fogva mint egy rongyot.

—Én... én... üzenetet hoztam a főnöktől... - hebegte Zam Toáz, összeszedve minden fantáziáját.

—Mit pofázol?! Miféle üzenetet?! Hiszen te nem is tartozol közénk, te húgyagyú barom! Még sohasem láttalak!

—Igen, mert csak ma vagyok itt először... fel is írtam egy darab papírra... tegyél már le, megmutatom...

A gorillaképű lerakta a földre.

—Mutasd hát! De ha becsapsz, véged!

—Dehogy csaplak be! Itt van a zsebemben, nézd csak! - és Zam Toáz benyúlt nadrágja bal zsebébe. Az óriás feszülten figyelt, hogy azonnal lecsaphasson rá ha fegyvert húz elő, de Zam Toáz csak a golyóstollát húzta elő bal kezével.

—Ja igen, ez nem a papír hanem a toll... - és átrakta a tollat a jobb kezébe, majd a ballal a zsebébe nyúlt újra. —De itt lesz a papír is valahol... - kotorászott tovább.

Természetesen az óriás sem volt teljesen hülye. Számított rá hogy ez esetleg csak valami csel lehet, s még mindig Zam Toáz balját nézte, nem húz-e most elő fegyvert. A jobb keze nem érdekelte, hiszen abban a tollat fogja, nem ragadhat vele pisztolyt vagy kést ellene.

Zam Toáznak azonban nem volt se kése, se pisztolya. Míg az óriás a bal kezére figyelt, minden erejét egy mozdulatba sűrítve, teljes ereje mellé még testsúlyát is beleadva erőfeszítésébe, szíven szúrta a gorillaképűt a golyóstollával, aminek, miközben lendült ökle, még a hegyét is bekattintotta, hogy mélyebbre hatoljon.

Hanem azután már ugrott is minél messzebb!

A támadás mégiscsak váratlanul érte az óriást. A szája kinyílt, de hang nem jött ki rajta a fájdalomtól. Csak tántorgott ide-oda, keze felemelkedett a levegőbe, de azután újra lehanyatlott,

s nem rántotta ki a szívéből a csaknem tövig belefűrődött tollat. Két nagy szeme rémülten forgott üregében, ahogy Zam Toázra pillantott vele, s egyre csak hátrált, így próbálva megőrizni dülöngélő teste egyensúlyát. Végül ahogy hátrált, nekiment a futószalagnak, rázuhant, s nem is mozdult többet, csak jobb csuklója verdesett kétségbeesetten mint egy földre zuhant kicsiny madár szárnya. A futószalag pedig vitte, csak vitte mind beljebb, s kisvártatva el is tűnt a gépezet mélyében. Egy darabig ugyan úgy tűnt hogy a lába fennakad a fémtorok szélén, de a test végül a lábakat is maga után vonszolta.

E látványra rögtön jobb kedvre derült Zam Toáz palacsintává vert arca.

—Ez igen! Ez már valami! Nahát! Megmondtam hogy egy költőnek a toll a fegyvere, csak az a bolond Töpen nem hitt nekem, gúnyolódott velem! Pedig igazam volt! Csak azt a tollat sajnálom – jó toll volt és drága jószág, sok szép verset írtam vele, de sajnos nem hiszem hogy marad még valami belőle! Nézzük is meg, hogy mi maradt óriás barátunkból!

Végigrohant a gépsor mellett. Mikor a végéhez ért, látta hogy ott finom porrá törve jön ki belőle a sok tört érc, s egy másik futószalagra hullik, ami egy falba vágott nyíláson át valahová elviszi a port.

Zam Toáz elfintorodott.

—No pajtás, belőled se fog sok maradni! Ez az ércűző azt hiszem alaposan lesoványít!

S épp ebben a pillanatban bukkant elő a gép szájából valami, amiről úgy gondolta hogy az óriás lehet. Valami rózsaszín, nyúlós pacal, mint a hús ha sütéshez kiklopolták. És a gép torakából vér kezdett el csöpögni a padlóra. De nem sok: nagyrésze már nyilván elfolyt valahová a gépben bent, az alkatrészek közé.

Igaza lett Zam Toáznak, valóban nagyon laposan bukkant elő a gépből az óriás, éppenhogy-csak felismerhető volt emberformája. Amint rázuhant a másik futószalagra, rögtön le is potytyant róla. Zam Toáz undorodva fordult el tőle, mert mindenfelé lógtak belőle belsősegei. S ugyanekkor valami sistergett a gépben, s nagy hördüléssel le is állt. Úgy látszik a rengeteg belefolyt vér rövidzárlatot idézett elő.

S ekkor kiáltást hallott.

—Drágám! Merre vagy?! Nem történt valami bajod?!

Ajthila kiáltott neki, s hangjában erős aggodalom zengett.

—Itt vagyok! - kiáltott vissza neki, és maga is visszafordult az ajtó felé, de csak pár lépést tehetett meg sántikálva, mikor a leány már repült is a karjaiba. Mögötte Zum jött széles léptekkel, nagy csomó vajúrral és egyéb barlanglakóval.

—De hiszen téged megverték! - kiáltott Ajthila, Zam Toáz arcába nézve.

—No igen, támadt egy kis nézeteltérésem ezzel a pasival itt! - bökött hüvelykujjával hátrafelé Zam Toáz.

Ajthila odanézett és rémülten sikoltott fel a borzasztó látványtól.

—En azért jobban nézek ki mint ő, ugye? - próbált vigyorogni szétvert arcával Zam Toáz.

—De hiszen ez majdnem akkora lehetett mint én! - ámult Zum. —El sem tudom képzelni, hogyan voltál képes így kilapítani! Pusztá kézzel! Nahát! - és elismerően pillantott hol Zam Toázra, hol az óriás tetemére. —Soha többé nem nevezem girnyónak a férjedet! - mondta Ajthilának.

Ajthila pedig gyanakodva nézett a füstölgő gépre. Semmi biztosat nem tudott, de annál többet sejtett, elvégre ő már élt a fenti világban, s tudta mi mindenre képesek a fentiek gépei. De nem szólt egy szót sem, csak elégedetten mosolygott, s oldalbabökte Zumot.

—Megmondtam, ugye, hogy az én férjem nagy harcos!

S miután kiélvezte a nagy harcosnak szóló ámulatot, Zam Toáz fogalmazta meg a következő teendőjüket:

—Indulás előre, kifelé, fel a Fényes Nap alá! Mindenki jöjjön! Vár benneteket a fenti világ! Jöjjetek velem, Földanya gyermekei!

—Hogyan sikerült legyőznöd? - érdeklődött Ajthila.

—Ugyan már! - legyintett nagyizolva Zam Toáz. —Ez egy akkora hülye volt hogy azt is két ikszel írta volna hogy ló! Én meg alaposan becsaptam: lecsaptam! Hihhihi! De menjünk már fel!

És odasúgta Ajthila fülébe.

—Érdekes volt idelent, de megmondom őszintén, elegendem van ebből a te világodból! Nem hiszem hogy egyhamar kedvem lenne ellátogatni ide!

Töpen csapatát egészen leverte két társuk elvesztése. Szuela sírt, és Íta szeme is gyanúsan nedves volt, bár őszintén szólva alig gondoltak Zam Toázra, inkább Ajthila elvesztése fájt nekik. Egyszer már azt hitték róla hogy meghalt, meggyászolták, s mekkora öröm volt hogy újra élve láthatták! S most megint elvesztették! S mind a kétszer víz sodorta el tőlük! Szegény Ajthilának sehogy sincs szerencséje a folyóvizekkel!

Töpen ugyan nem sírt, nem is nagyon ismerte Zam Toázt, de határozottan bosszantotta hogy éppen akciójuk vége felé legyen emberveszteségük, s hozzá kettő is. Először nem is akart tovább menni, de azután rájött, ha most keresni kezdi az eltűnteket, akkor sem biztos hogy megtalálja őket, s ha mégis, nagy az esélye rá hogy csak holtan, ellenben az teljesen biztos hogy Ráksinak már semmi segítséget nem nyújthatnak. Ezért indulást vezényelt.

—Ne lógasd az orrod! - vigasztalta Faxila Szuelát. —Nem is biztos hogy meghaltak!

—Könnyen beszélsz, te nem ismerted őket!

—A férfit nem, de Ajthilát igen! Az anyja még a halászok kasztjából való volt, s így Ajthila is elég jól úszik! Nem hiszem hogy megfulladt volna, s még ha beveri is a fejét valamibe, akkor is kihúzzák a vájárok! - majd, mert látta hogy Szuela még mindig szipog, megpróbálta elterelni a szerencsétlenségről a leány figyelmét, és így szólt:

—Nemsokára elérkezünk a gyógyszeres szobához. Te mint vajákos, igazán adhatnál valami orvosságot Euriptának és Slormának meg Sihinek, hiszen annyira leégette a bőrüket a Nap!

—Ne viccelj! Miért éppen én?! Hiszen Sihí maga a fővajákos, Slorma pedig egyenesen engem oktatott, sőt te magad is vajákos vagy! Mindnyájan jobban értetek ehhez mint én, ráadásul ki is taszítottam a vajákosok közül, s így szigorúan ki lettem tiltva a gyógyszeres szobából!

—Ugyan már! - legyintett nagyvonalúan Faxila. —Az régen volt, de ha nem, hát akkor is alaposan megváltoztak az idők azóta! Nem hiszem hogy ha a felszínen élünk, bármi jelentősége lesz is annak hogy ki milyen kasztba tartozott idelent, vagy milyen büntetést kapott! Te, aki már jóideje odakint élsz, ezt igazán tudhatod! Irigyellek is, mert sokat tudsz már az ottani világról, én meg még elképzelni sem tudok semmit, legfeljebb a nagy-nagy fényességet, és félek is hogy mi vár ott rám! Lényeg az hogy segítened kell a sebesülteken, ez kötelességed is!

Az hogy kissé megálljanak a gyógyszeres szobánál s ellássák magukat, természetesen Sihí fővajákosnak is eszébe jutott, de Szuela segítsége valóban jól jött így is. Sőt, egy közeli raktárhelyiségből még ruhát is hozott elő hogy végre illendően felöltözködhessenek, s ez most nem is volt olyan fájdalmas mint lett volna egyébként, mert a ruhák belső oldalát vastagon bekenték hűsítő és gyulladáscsökkentő algapéppel, s így az érzékeny bőr nem közvetlenül a ruhával érintkezett hanem a péppel, ami egészen olyan volt mint valami gyógykenőcs. Ettől ugyan kissé furcsa illatokat árasztottak mindhárman, Íta meg sem állta hogy ne vigyorogjon, de szerencsére az algapép fenti mércével mérve szinte szagtalan volt, így a férfiak nem éreztek belőle semmit. Különben Töpen és Tepec nem is várták meg hogy a leányok befejezzék egymás ápolását, hanem csak Slorma kezelését nézték végig, aki a legkevésbé volt leégett, s első volt a sorban, így hamar elkészült, mert Slorma mindenáron fel akart menni velük, meggyőződni arról hogy odafent már minden veszélytelen. Ezután elindultak ők is Ráksi segítségére, Euripta és Sihí egyelőre lent maradt, sőt Szuela is, segíteni nekik. Maga Töpen javasolta hogy Szuela maradjon, biztonságosabbnak tartotta ha szerelme nem indul több kalandra. Ki tudja mi vár még rájuk odafent?! Íta azonban velük tartott, és Faxila is.

Ez az út lényegesen hosszabb volt az ellenőrzőpontig, mint amelyen bejöttek. Szinte körbekacsringózta az egész barlangot. Jó soká mehettek már, amikor előlről dübörgő hangot hallottak, amit nem is tudtak mire vélni, de Íta és Faxila némi szimatolás után így szólt:

—A vájárok! Sőt, nem csak a vájárok, mindenféle kasztból vannak köztük sokan, de a legtöbb az a vájár...

—Nem értem! Mit csinálnak?

—Menjünk oda!

—Lehet hogy nem veszélytelen!

—Lehet, de akkor pedig segítenünk kell!

Nemsokára azonban meggyőződhetek róla hogy veszélyről szó sincs. Alig pár pillanat múlva már hallhatták, s megérthették hogy mit énekelnek a vájárok.

*Jöjjetek együtt csatába!
Földanya hívó szavára!*

—Ez meg mi a csuda?! - képedt el Töpen. Ám igazán csak akkor csodálkozott, amikor szembe-
találta magát Zummal. Ő még soha nem látott vájárt. A picike kis Zam Toázt és Ajthilát csak
jóval később vette észre mellette, de akkor annál jobban örült nekik.

—Hát veletek meg mi történt?! - kérdezte.

—Ő, ez hosszú történet, de most menjünk és segítsünk Ráksinak! - válaszolta Zam Toáz. —Tö-
mören csak annyit mondhatok hogy nem vesztegettem az időt, s amint hallhattad, időközben
itt lent a föld alatt az egész mindenséget áttérítettem Földanya vallására! Hitemre mondom,
nálam sikeresebb hittérítő kevesebb akad az emberiség történelmében! De végülis nem csoda:
kevesen állnak ellent egy olyan vallás új igéjének, amely azt hirdeti hogy többé nem kell meg-
halni! Csak egyszer kellett ezt elmondanom, mégis jól megjegyezték! Ó igen, és úgy mellékesen
győztünk! Nagy hős vagyok, tudd meg! Ha jól számolom, nem él már ellenség itt a föld alatt,
legrosszabb esetben is csak egy-két magányos fegyveres itt-ott! Most viszem híveimet a fel-
színre!

—Ahhoz képest hogy tömör akartál lenni, jó hosszan beszéltél! Induljunk akkor! Te pedig - né-
zett Ajthilára - kérj meg a nevemben valakit, légy oly kedves, hogy szaladjon el a gyógyszer-
szobához, és mondja meg Szuelának a jó hírt hogy éltek, és hogy jöjjön mielőbb a felszínre!
Ekkora hadsereggel biztos hogy elsöprünk minden ellenállást, mire odaér!

Ráksi saját maga is meglepődött, mennyire élvezi Drúcha cseppet sem testvéri ölelését. Na-
gyon-nagyon régen nem ölelte már meg senki, s itt nem is annyira az átaludott kétezer eszten-
dőre gondolt, hanem sokkal inkább régi élete utolsó mintegy negyven évére, amikor külseje
mind előnytelenebbé válása miatt egyre kevesebb vágyat ébresztett már a férfiakban. Kislány-
teste persze nem reagált még nő módjára a férfi érintésére, de rendkívüli módon élvezte a fi-
gyelmet, törődést.

Ám ha kislány volt is, mégis a női nemhez tartozott, figyelmes volt hát, s így gondolt arra
hogy Drúcha sebesült. Kibontakozott öleléséből, s így szólt:

—Azért ha megkérhetlek, ne ilyen hevesen! Ne ködösítse el teljesen agyadat a lilimotiprás, ő
nagyrabecsült hősszerelmesem! Amilyen luxussal rendezték be ezt a bűnbarlangot, lefogadom
hogy van itt valahol valami elsősegélyhely is, ahol bekötözhetlek!

—Ismered a gógyszereket?

—Nem, de nagyon remélem hogy te igen! És olvasni tudok, s mindegyikre fel van írva hogy
mire való, nem?! Neked pedig fertőtlenítőszer kell és fájdalomcsillapító! Ilyesmit biztos talál-
lunk!

Megkeresték az elsősegélyhelyet, véletlenül nem is kellett messzire menniük, velük egy eme-
leten volt. Ráksi bekötözte Drúchát.

—Akkor most induljunk Töpen és Tepec segítségére! - szólt Drúcha.

Ráksi megrázta a fejét.

—Nem, Drúcha! Te menj ha akarsz, bár én téged is lebeszéllek, de én mindenképpen maradok!
—Miért?

—Több okból is! Először is, a felszín állatai nagyon nem szívesen mennének be a barlangok
mélyére, s ha be is zavarom őket, sok hasznukat nem venném, nem látnának jól, satöbbi. Ott
lent pedig nem él olyan állat, amelyik segíthetne a harcban. Ott legfeljebb valami vak barlangi
hálnak vagy pár denevérnek parancsolhatnék, de az ugyan mit tehetne az ellenséggel szem-
ben?! A másik ok az hogy fogalmam sincs, merre keressem őket a barlangban, mely nyilván
óriási ha egy egész népnek ad otthont. Igaz, nem lennék teljesen ismeretlen benne, mert egy
része biztos hogy annak a régi barlangnak is része volt már amit én is jól ismertem kétezer
éve, de azóta biztos számtalan új járat, terem, folyosó épült ott ki, s nem tudom ők merre le-

hetnek! A harmadik ok pedig az hogy itt kell maradnom, hátha valahonnét segítséget kért Animax a halála előtt, s végeznem kell ezzel az esetleges felmentő sereggel! Ha viszont rendőrök jönnek, akkor arra is ügyelnem kell hogy azokat ne támadják meg az állatok! Látod, Drúcha, engem a logika s a kötelesség egyaránt a felszínen marasztal! S megmondtam világosan már a támadás előtt is, hogy a mélységben Töpen és barátai kell helyt álljanak, én a felszínt vállalom! De téged is lebeszéllek, mert te még nálam is kevésbé találhatnád meg őket a barlangban. És meg is sebesültél. Eleget harcoltál már, ez már nem a te küzdelmed. Ül nyugodtan a fekededen, és inkább másként tedd hasznossá magadat!

—Hogyan? - pattant fel készségesen az ifjú, mintha csak egy tekintélyes tábornoktól várna parancsot.

—Úgy, drágám, hogy keresel valami tragacsot, nem lesz nehéz mert tele van járművekkel a telep, bejárod ezt az egész mindenséget, felpakolsz a teherautóra minden fegyvert amit találsz, és idehozod őket ebbe az épületbe! Ne félj, támadás nem érhet mert felderítem a terepet előtted madarakkal, s ha lenne esetleg még élő bandita, azt megtámadom a darazsakkal és a farkasokkal, s a lármából időben észreveszed hogy oda nem ajánlatos menned egy darabig, szóval veszélyes nem lesz, de könnyű sem, hiszen sebesült a karod! De ezt sajnos nem bízhatom állatokra, ide ember kell. És persze kellemes munka sem lesz, sőt kifejezetten undorító, mert a halottakat is fegyverezd le, semmi fegyvert ne hagyj elől. Mindet hozd ide, hogy ha jönnének még támadók, bőven el legyünk fegyverekkel látva, de ők ne használhassák ellenünk egyiket se! Ez valószínűleg felesleges óvintézkedés, de kicsiny esélyt sem akarok hagyni a kellemetlen meglepetéseknek!

—Hallom és engedelmeskedem! - szólt Drúcha. —De tényleg semmit nem segíthetünk a barátainknak?

—Csak annyit tehetek hogy néhány őrszemet parancsolok a lejárathoz, azért, hogy ha netalán nem ők jönnének ki onnét hanem az őket legyőző gengszterek, akkor már vissza se mehessenek, legfeljebb darabokban. Na menj már, ne húzd az időt!

—Azonnal indulok! Bármit megteszek ha úgy szólítasz hogy drágám vagy kedvesem!

—Akkor indulj már te tökfef! Nem szégyeled magadat, elcsábítasz egy ártatlan kislányt! - azzal játékosan arcon legyintette a nálánál legalább két fejjel magasabb fiatalembert.

És Drúcha már futott is, boldogan mosolyogva, mert láthatta Ráksit reánevetni. Szorgalmasan hozta a fegyvereket. Bár a telep nagy volt, viszonylag gyorsan végzett mindennel, figyelembe véve hogy csupán sebesült önmagára számíthatott, s kora délutánra be is fejezte a gengsztertelep lefegyverzését. Ellenben a főépület ablakaiból jó két tucat géppuska, meg néhány rakétavető meredt ki fenyegetően a térre. A barlangbejárat előtt pedig, Ráksi parancsára, három jókora medve, s vagy húsz farkas ült, készenlétben várva hogy vajon barát vagy ellenség fog kibukkanni onnan. Távolabb hiúzok keringtek, ők nem voltak olyan nyugodtak hogy ülve várakozzanak, fel-le száguldoztak a folyosón, de ha valaki velük találkozik, az sem köszönte volna meg. Nem cicáztak volna vele az óriási macskák. Aki ellenség onnan kilép, annak semmi esélye a túlélésre!

De nem ellenség jött, hanem Töpen, Tepec, majd Íta, Slorma és Faxila. Végül Zum óriási alakja bukkant elő a homályból. Már a villanyvilágítás fénye is túl erős volt neki, szaporán pislogott hogy hozzászoktassa a szemét. A vadállatokból nem sokat látott, mert amint Ráksi észrevette hogy Töpen kibukkan a barlangból, rögtön hazaküldte az állatokat, hogy meg ne ijeszse őket. Azok gyorsan engedelmeskedtek is. Cseppet sem érezték jól magukat egy emberi épület szűk falai közé bezárva. Ráksinak sok erőfeszítésébe tellett hogy ott marassza őket, s így most boldogan futottak ki. Már Slorma is csak az utolsók távolodó hátát láthatta.

S aztán, Animax belső hangosbeszélőrendszerét használva, Ráksi közölte velük az örömhírt, hogy nem kell félniük, mert már minden ellenállást megtörték a felszínen, jöhetnek nyugodtan. Erre éljenzésbe törtek ki, majd Ráksi láthatta a kamerákon át, amint az egész földalatti nép a felszínre vonul. Óvatosan, lassan jöttek, az elől levők szívesen meg-megálltak volna, de nem lehetett mert hátulról nyomták őket előre. Álmélkodó arccal néztek meg mindent, mert csak néhányan voltak még itt közülük, nők, akiket egy kis erőszakoskodásra hurcoltak fel ide. A legtöbbjük azonban még soha nem járt itt. Azután még feljebb jöttek, s lassan kísértáltak a

felszínre. És kiléptek az előtérből a szabadra, kiléptek oda, és körülnéztek, látták a kék eget, a pázsit zöldjét, a fákat, hallották a madarak hangját, és álmélkodtak, nevettek, leghamarabb pedig a gyerekek találták fel magukat, s nem is sok idő múlva már egymást kergették volna a fák között, s eltűntek volna az épületek útvesztőjében, ha a szüleik rájuk nem szólnak hogy ne menjenek nagyon messze.

Szuela jött leghátul, Euriptával és Sihível. Töpen megkereste, s így szólt hozzájuk:

—Szerintem maradj most velük, drágám, s mesélj nekik a fenti világban szerzett élményeidről! Én felmegyek Ráksihoz. Sok dolgot kell megbeszelnünk – tulajdonképpen nem bánám ha te is ott lennél, de kell valaki aki ezekkel is foglalkozik! Ne engedd hogy elkószáljanak a telepről! Vissza is küldhetnél néhányat közülük a barlangba élelemért. Íta jöjjön velem, Tepec is, meg Euripta, Sihí, és hol van Drúcha?! Bár azt hiszem őt Ráksinál találom meg. És igen, jöjjön Zam Toáz is!

—Ha Zam Toáz jön, megyek én is! - szólt Ajthila.

—Nem bánom! - legyintett Töpen, aki nem akart vitatkozni, bár Ajthila jelenlétét feleslegesnek tartotta.

Kisvártatva össze is gyűltek a főépület irodájában. Addigra már Zam Toáz is meglátogatta az elsősegélyhelyet, s bár még mindig fájt hónalja meg sok egyéb más leforrázott testtájéka, mégis jobban érezte magát. Ruhát is váltott, cseppet sem feszélyezve magát sokáig válogatott Animax ruhatárában, végül a néhai gengszter legjobb, méregdrága öltönyében jelent meg, ami majdnem jó is volt rá, alig lötyögött kissé a vállá táján, de ezt csak egy nagyon jószemű szabó vehette észre.

—Muszáj hullák között tanácskoznunk? - kérdezte Íta, alig hogy egybegyűltek.

—Kívánságod parancs, szerelmem! - pattant fel azonnal Tepec, és máris felemelte Animax hulláját. Egy mozdulat, s a tetem repült is ki az ablakon, s nem sokkal fia, Pándzsi mellett landolt a kövezeten.

—Imádom a határozott módszereidet! - nevetett rá Íta.

—Szerelmem, érted akár Töpent is kidobom!

Töpen csak mordult egyet, méltóságán alulinak érezte hogy testőre humorát kommentálja, s így szólt:

—Hölgyeim és uraim, fontos dolgokban kell döntenünk! Mint megtudtam, hiába telefonáltunk az akció előtt a rendőrségre, a rendőrök fülük botját sem mozdították, ide se tölték az orrukat, pedig jónéhány óra eltelt már azóta! Nem vesznek komolyan bennünket vagy Animax egy embere vette a hívást a rendőrségen, és ezért nem intézkedett – nem tudom, nem tudom mi az oka jelen nem létüknek, de nem is érdekel. Ez a mi szempontunkból közömbös. Nincsenek itt, s azt kell mondanom: ez még jó is nekünk, kivételesen! Ha tudom hogy így alakulnak a dolgok, hogy egyedül legyőzzük az egész bandát, soha nem is telefonáltam volna nekik! Arról van szó ugyanis, hogy nyilván mindegyikőtök azt szeretné, ha Aranyatya népe nem csak afféle cirkuszi látványosság lenne a világban, felfedezésük után, hanem jól élhetnének, teljes jogú polgárokként. Márpedig ha nem állunk a sarkunkra, akkor kedves kormányunk lefoglalja az egész barlangot, elkobozza az aranyat, s még az is lehet hogy az egész népet holmi tudományos kísérleti alanynak használja, ami alig jobb mint Animax rabszolgasága. Nekünk tehát a legnagyobb határozottsággal kell fellépni, a jogainkat követelve! Azaz nem nekünk, hanem Aranyatya népének, de én ebben igen sokat segíthetek mint ügyvéd. Nem tagadom azt se, hogy erre sarkall anyagi érdekem is, itt és most őszintén bevallom, hogy remélem és elvárom hogy felettébb alaposan megfizessék szolgálataimat aranyban, valamint ezáltal hírnevem is nő, ne szerénykedjünk: világhírű lesz, de eddig is épp eleget segítettem e népnek, jóindulatomat bebizonyítottam, ezt tehát nem sajnálhatjátok tőlem!

—Jó, jó, térj már a lényegre! - legyintett Ráksi, és elnyomott egy ásítást.

—Nos, feleim, arra gondoltam, hogy Aranyatya népe eddig önálló államként élt, meg kell hát maradnia önálló államként ezután is! Eddig ugyan nem ismerték a világban Aranyatya birodalmát, de most bejelentjük a Világkormánynak¹ a létezését. Természetesen ehhez, s ahhoz hogy a későbbiek során funkcionálni tudjon, e világban tájékozott emberek kellenek, például

¹ A mi világunkban az ENSZ a megfelelője.

én is, de ez nem gond, mert Aranyatya államfője felkérhet hogy helyet kapjak a kormányban, s én ezt el is fogadom! Ahhoz hogy ez az egész hiteles legyen, az államfő csak lenti ember lehet, barlanglakó, már bocsánat a kifejezésért. Meg kell állapodnunk abban, kit tekintünk ezentúl ezen régi-új ország államfőjének!

—Természetesen engem! - szolt Euripta Főtisztelendő Anya, akinek Ajthila tolmácsolta Töpen szavait, s ha nem is értett meg mindent, úgy érezte a lényegét felfogta.

—Nem, hölgyem! - rázta meg tagadóan a fejét Töpen. —Te semmiképp sem lehetsz államfő! Ide is olyan ember kell, aki ismeri a fenti világot, legalább némileg! Te még nem ismered! Márpedig az államfő az első pillanattól kezdve ki lesz téve, hogy mást már ne is mondjak, például az újságírók támadásának! Ne ijedj meg, ez nem igazi támadás, csak kíméletlen kérdezősködést jelent! Nem, te semmiképp sem lehetsz államfő! Ami azt jelenti, nagyon szűk a választási lehetőségünk. Tulajdonképpen csak három leány jöhet szóba, azok akik már kint jártak, Itá, Szuela és Ajthila! Én Itát javaslom. Őszinte leszek: imponált volna hiúságomnak, ha Szuela lenne az államfő, akit hamarosan feleségül akarok venni, szívesen lennék egy államfő férje, de itt határozott, erős, céltudatos jellemre van szükség, s ebben Itával senki nem versenyezhet, még nővére sem! Ő biztatta Szuelát is hogy menjenek a felszínre! Ami pedig Ajthilát illeti, nyíltan megmondom hogy bár ő is határozott, de Itát egyszerűen okosabbnak tartom!

Ajthila cseppet sem sértődött meg.

—Itá valóban sokkal okosabb! Ő papnő!

—És velem mi lesz?! - kérdezte Euripta, aki viszont annál inkább megsértődött. —Csak nem azt akarod mondani, hogy ezentúl Itá lesz a Főtisztelendő Anya?

—Olyan többé nem lesz hogy Főtisztelendő Anya! De ha arra gondolsz hogy Itá lesz ezentúl a főnököd, akkor nem tévedsz! De azért ne aggódj, neked is fontos feladatkört szánok, méghozzá olyat amit nem is tudna más végrehajtani, csakis te, terád tehát múlhatatlanul nagy szükségünk van: te leszel a belügyminiszter! Ez azt jelenti hogy tulajdonképpen pontosan ugyanazt kell tenned mint eddig, néped mindennapjait irányítani, természetesen lesznek olyan szokások amikkel fel kell hagyni, s lesznek újak amikhez alkalmazkodni kell, lesznek tehát változások amikkel meg kell barátkoztatnod gyermekeidet, s ez fontos feladat! Itá tulajdonképpen csak annyiban lesz a legfőbb hatalom, hogy ő lesz a külvilág szemében e nép jelképe!

—Miféle új szokásokra gondolsz? - kérdezte gyanakodva Euripta.

—Láttam a tó fenekét, amikor kifolyt belőle a víz! Tele volt vastag rétegben csontokkal, mert a feláldozottaknak csak a húsát ették meg a halak. Borzalmas volt! Lehet hogy akkoriban mikor a föld alatt éltetek, szükséges volt a gyilkosság, de most már nem lesz az! Legelőször is ezzel kell felhagyni! A többit majd meglátjuk. Például épp itt kap szerepet Itá: ő mondja meg neked, mik lesznek az új szokások, s az eltörlendő régi szokások, a részletkérdéseket te oldod meg!

Látszott Euriptán hogy nagyon nem tetszik neki ez az egész, de nem szolt.

—Magamnak a külügyminiszteri posztot gondoltam! - folytatta szerényen Töpen. —Rendkívül kényes lesz a helyzetünk, különösen az elején, elvégre Troggföld kellős közepén kell kikiáltani egy új államot, s higgyétek el, ilyesmiért egy ország sem szokott lelkesedni! Ide olyan ember kell, aki jártas a törvények minden apró fortélyában, részletében, s bár öndicséret bűdös, de én ilyen vagyok! Van ellenvetés?

Nem volt. Töpen folytatta.

—Tepec lesz a rendőrfőnök, s általában minden fegyveres erő parancsnoka. Nem hívhatom hadügyminiszternek, mert akkor Troggföld kormánya rögtön megorrolna ránk, ellenséget szimatolva bennünk. Ki akarom jelenteni rögtön az elején, hogy nem tartunk hadsereget. Úgysem tudnánk megvédeni magunkat egy trogg agresszió ellen, tehát legjobb ha már a legelején lemondunk a hadseregről, békés szándékainkat hangsúlyozzuk, egy fegyvertelen népet megtámadni pedig egyszerűen nem illik, s remélhetőleg a trogg kormány sem vállalja majd hogy ily módon szalonképtelen legyen a nemzetközi szervezetek előtt! Ezért aztán, bár nem rendelkezik jogi végzettséggel, a tekintély végett inkább igazságügyminiszternek nevezem, de valójában a rendfenntartás lesz a feladata, különös tekintettel nem is annyira a benti világ rendjére, mert azt nem is ismeri, arra Euripta fog vigyázni, mint inkább arra hogy védje a határainkat a kíváncsiszkodók, főleg a riporterek hadától.

Tepec szélesen mosolyogva bólintott. Ez neki való feladat volt.

—De ehhez kevés leszek egyedül! - ez volt csak egyetlen megjegyzése.

—Nyugi! Van elég aranyunk, lesz miből embereket felfogadni! - majd így folytatta:

—Ajthila is kaphat fontos feladatot, ha nem is ennyire fontosat! Ő lesz a tolmácsiroda vezetője. Minél előbb ki kell képeznünk a legokosabb lányok közül rengeteget arra, hogy ismerjék a trogg nyelvet! Szuela pedig, amilyen okos és megértő, kedves, oktatásügyi miniszter lesz, megszervezi azt hogy mindenkit, nemcsak a gyerekeket, megtanítsanak a fenti világban való élés alapvető ismereteire. Úgyis azt hallottam hogy a gyerekekkel jól megérti magát, kiválóan elmagyarázta nekik alig pár héttel azelőtt hogy feljött volna ide, miért jobb lent élni mint fent! Na hát, most majd elmagyarázhatja nekik ennek ellenkezőjét: hogy miért jobb itt fent élni mint lent!

—De Drúchának is fontos feladatot szánok! - nézett a fiatalemberre. —Te leszel a vallásügyi miniszter. Ez sokkal fontosabb mint hinnéd! Ki kell gyógyítani őket minden babonáságukból. Ehhez te jól értesz, mint történész, ismered múltjuk egy részét! A nyelvüket is tudod! Ezenkívül te leszel a sajtószóvivő is, megintcsak a nyelvismereted és történész voltod miatt. Minél előbb meg kell ismerned minél jobban őket, az írott emlékeiket is. El kell döntened, mit hozol nyilvánosságra ezekből és mit nem. Nem tudom hangsúlyozni hogy ez csak látszatra kis jelentőségű feladat, valójában talán fontosabb szerep is mint Itáé, mert a te írásaid és adataid szerint ítélik majd meg ezt a népet a világban! Éppezért megkapod még az idegenforgalmi miniszteri széket is, tőled függ majd hogy ki léphet be hozzánk és ki nem, túl sok látogató nem jöhet mert mindent tönkretesznek, de túl kevés sem, mert díjat kell szedni tőlük, elvégre valami bevétel is kell, nem élhetünk örökké az aranyból mert elfogy, és tied a műemlékvédelmi tárca és a propagandaügyi miniszteri poszt is!

—Nem vállalom! - intett fejével nemet Drúcha. —Nekem más feladatom van. Ráksival úgy beszéltük meg, hogy én is Gaia Anya szolgálatába lépek!

—Vállald csak el! - szólt rá Ráksi. —Segíts megvédeni a népszerűség átkától népemet, amennyire lehet! Különben is mindig hírnévre vágytál, nem?! Próbáld ki, milyen a hatalom! Én is kipróbáltam, mielőtt Földanyaé lettem! S az sem árt ha kissé összeszeded magadat anyagilag! Jól jöhet a pénz neked is! Később, pár év múlva, ha már a szenzáció is kissé lelohadt, legfeljebb lemondasz! - azzal a füléhez hajolt, s ótrogg nyelven belesuttogta:

—Legalább addig egészen nyugodtan miniszterkedhetsz amíg felnövök! Tökfejkém! Hogyan mondhatod bármire hogy nem vállalsz, mielőtt megkérdeznél engem?! Hallgass inkább Töpenre, nem is beszél hülyeségeket ez a fickó!

Drúcha csak megszorította Ráksi kis kezét, és nem válaszolt, csak bólintott az ügyvéd felé, aki így szólt:

—Örömmel látom, hogy a jelölt elfogadta a megbízatást! Lépünk tovább! Sihí fővajákos volt, így övé lesz az egészségügyminiszter tisztsége, bár nem ismeri nyelvünket, de biztos hamar megtanulja!

Sihí csak bólintott.

—Térjünk vissza egy pillanatra még énram! - mondta mégiscsak Drúcha. —A vallásügyet inkább bizzuk Zam Toázra, ha vállalja hogy megtanulja a lentic nyelvét! Sok lesz nekem egyszerre ez a rengeteg poszt, s ő már ragyogóan feltalálta magát ezügyben odalent, úgy hallottam! Remélem, - nézett Ráksira - attól még tisztelhetik Aranyatya helyett Földanyát, hogy te a háttérben maradsz?

—Ó, igen! De Zam Toáz vajon vállalja?

—Persze, naná, de még hogy, boldogan! - ragyogott a költő arca. —Mindigis irigyeltem a papokat! Ígérem, jó papja leszek Földanyának! - nézett Ráksira.

—Remélem is!

—Végre mindenki figyelni fog rám! Olyan himnuszokat írok Gaia Anyához, hogy csak na! Megírom e nép szent könyvét!

—Jó, jó, majd később kérem a részletes kormányprogramot, s abban a vallásügyi miniszter elképzelései is szerepeljenek! - szólalt meg hirtelen Itá, mire elképedve néztek rá.

—Hát nem ilyesmi a feladata egy államfőnek? Nem az ellenőrzés? - kérdezte a leány.

—De, de! - nevetett Töpen. —Egészen jól csinálod! Csak még nem fejeztem be, bár már csak egy személy maradt hátra. Mert végül még Ráksiról kellene gondoskodni, de őszintén megmondom, nem tudom hogy mihez kezdjek kis hősünkkel!

—Nagyon köszönöm! - felelte Ráksi, és szemében ismét gunyoros szikrák jelentek meg. —Megtisztelő aggodalmad, ó leginkább tisztelt külügyminiszterünk, de rólam nem kell gondoskodni, s még ha kellene is, ott vannak erre nevelőszüleim! Valamint ami talán ennél is fontosabb, velem nem kell *kezdeni* semmit! Sőt mindenki addig örüljön, amíg *én* nem kezdek övele valamit! De hogy aggodalmadra érdemben is válaszoljak, legjobban igazán akkor cselekszel, ha arról is megfélemedkezel hogy a világon vagyok! Drúcha is célzott már rá hogy a háttérben akarok maradni! Én ugyan nem mondtam ilyesmit neki, de ősztönösen ráérezett! Biztosíthatlak afelől hogy egyáltalán nem örülnék a nyilvánosságnak, s igazán akkor leszek a legboldogabb ha soha senki nem tudja meg, milyen szerepet játszottam ebben a kalandban! Meggyőződésemm hogy akkor tudom a legjobban szolgálni Földanya érdekeit, ha létezésem a legmélyebb titok marad! Vedd úgy, hogy én már rég megkaptam a tisztségemet, Földanya papnője vagyok és kész! Kifejezetten felszólítalak rá, s nemcsak téged de mindenkit, hogy rólam egy szót se szóljatok! Akinek eljár a szája, az rosszul jár, mert velem nem lehet tréfálni: én Ráksi vagyok, a démon!

—Köszönöm! - bólintott Töpen. —Bevallom, örvendek hogy így vélekedsz, ezzel nagy gondot vettél le a vállamról!

—Nagyon helyes! Bár azt azért nem hittem volna hogy gond lehetek éppen *én*! Amikor nélkülem be se tudtatok volna lépni ide! Nahát! Igazán furcsa vagy ha még ezek után is egy közönséges kislánként gondolsz rám! De nem haragszom – úgy látszik az álruhám jobb mint gondoltam! Mindenesetre te foglalkozz csak azzal, miként ismerteted el az új államot, az én sorsoamat pedig bízd énrám!

—Nos, ami a dolog jogi vonatkozásait illeti, legegyszerűbb ha az elbirtoklás esetére hivatkozunk! Az államtól is lehet földet vagy bármit elbirtokolni, ha az illető legalább húsz éven át a sajátjaként kezeli, műveli a területet, s ezellen senki szót nem emel! Márpedig az nem tagadható, hogy e nép a barlangjait igazán jóval több mint húsz éven át a sajátjaként használta, s ezellen senki soha nem emelt panaszt! Persze könnyebb lenne a dolgunk, ha volna valami történelmi alapja is ennek, de hát...

Ekkor Drúcha közbevágott.

—Egy pillanat! Hadd kamatoztassam történelmi ismereteimet! Amennyire az eddigi rövid idő alatt megismerhettem hagyományaikat, ők tulajdonképpen a zumírok egyenes leszármazottai, utódai! Nem kívánok itt hosszadalmas történelmi eszme-futtatásokba belebocsátkozni, de a zumírok voltak Troggföld őslakosai, s csak később jöttek le az északi hegyekből a trogg hódítók, s irtották ki őket, illetve olvasztották magukba a zumír népességet! Ez a föld, egész Troggföld tehát eredetileg a zumíroké volt, s éppen hogy a troggok azok akik a szavaiddal élve „elbirtokolták” tőlük! Itt tehát csak arról van szó, hogy ezt a barlangot a zumírok megtartották maguknak, s ez mindigis övék volt!

—Kitűnő! - ragyogott fel Töpen arca. —Pompás! Jobb hírt nem is hallhattam volna! Valóban kitűnő miniszter vagy, Drúcha! Csak az a baj, hogy nem elég ha ezt csak te mondd, éppen mert a kormányunk tagja vagy! Meg kellene hogy ezt erősítse valaki nagy, nemzetközi történetésztekinéty is, aki pártatlan!

—Add csak ide a telefonodat! - szólalt meg Ráksi.

—Miért?

—Gondolom, most az fog következni, hogy Drúcha a számítógépével elküldi a Világhálóra az új állam bemutatkozását, igaz? Meg idecsődítitek az újságírókat is, ugye? Nos, várjatok vele még egy-két órát! Addig legalább eltakaríthatjátok a hullákat – no és addig ideérhet apám is! Nála nagyobb nemzetközi szaktekinétyt nem igényelhet senki sem történelmi ügyekben, hiszen már nemegy nemzetközi ásatást vezetett!

Híjjúb professzor és felesége nagyon nyugtalan volt. Már két napja hogy eltűnt leányuk, Ráksi, és még semmi hírt nem hallottak felőle. Cseppet sem nyugtatta meg a professzort a hátrahagyott levél.

—Nem kéne mégis értesítenünk a rendőrséget? - aggodalmaskodott, miközben türelmetlenül járkált a szobában.

—Nem! Nem hiszem! - rázta a fejét Aina. —Ráksi mindig olyan furcsa, különö gyerek volt! Én azonban talán épp ezért, de bízom benne. Vissza fog jönni! Ha azonban hírt veszi hogy mégis a rendőrségre mentünk, megsértődhet hogy nem bízunk benne, és megmakacsolja magát, s azért sem jön vissza! Szerintem megint csak valami bajbajutott állatról van szó.

—No de már két napja...!

—Igen. De ne feledd: ő maga is figyelmeztetett bennünket rá, hogy problémás gyerek!

—De ennyire?!

—Igen! Koraérett! Tudja mit akar! Emlékezz csak rá, amikor megkérdeztem tőle ki a példaképe, mi akar lenni ha felnőtt, nem olyasmiket válaszolt amit a legtöbb gyerek szokott, hogy Sába királynő, vagy a trogg államfő, vagy úrhajós, vagy hasonló, hanem...

—Tudom, tudom! Nem volt példaképe!

—Ez azért nem ilyen egyszerű! Ő nem azt mondta hogy nincs példaképe, hanem azt mondta, hogy ő mindent megtesz azért, hogy Ráksi lehessen! Ez a válasz félelmetesen nagy öntudatról árulkodik! Hiszen minden pszichológiai kezelés azt célozza, hogy a páciens tisztába kerüljön önmagával, s önmaga legyen, a lehető legjobb önmaga, s Ráksi épp ezt akarja! Ő nem akar senkit sem utánozni, neki tudatos elhatározásból nincsenek példaképei, ugyanakkor meg akarja találni a saját helyét a világban! Bár a felnőttek között is többen gondolkodnának ugyanígy! De mindenki csak mások céljait akarja utánozni, mások életét akarja élni nem a sajátját – nem is csoda hogy elégedetlenkednek, hiszen ez nem sikerülhet!

Megcsörrent a telefon. A professzor vette föl.

—Micsoda?! Hogy hová menjek?! Jó, jó, persze hogy odatalálok... Hogy nem mondhatnád most többet? Nem baj, drágám, anyád már kiosztotta nekem a szokásos esti lelki fröccsöt hogy te milyen önálló vagy! Az a lényeg hogy jól vagy, és nem esett bajod! Igen, hát persze hogy elhiszem hogy ez nem gyerekrablás! Nem, nem értesítettük a rendőrséget! Mit beszélsz?! Hogy igyekezzek mielőtt az újságírók ott lesznek?! Már is rohanok. Tessék?! Mi az hogy világhíressé teszel?! Hiszen én már is az vagyok! Várj, várj! Ismételd csak el! Nagy felfedezést tettél a Rabang-hegyen?! Drúchával együtt? Ő is ott van? Igen? Jó, jó, én akkor is hinnék neked ha nem lenne ott, de így azért mégiscsak biztosabb, elvégre azt a fiút sokra becsülöm, s ő mégiscsak régész-szemmel nézi a dolgokat, mert tudod, te mégsem vagy szakember, esetleg bedölnél valami hamisítványnak... Hé, hé, ne kiabálj! Inkább elhiszem hogy te is szakember vagy! Miről beszélsz már megint?! Hogy élő kövületek?! Mit jelent ez?! Megtudom majd ha odaértem?! Már is indulok! Puszi az arcocskádra, de megvárj ám és el ne menj megint valamerre!

—Hol van?! - kérdezte a felesége izgatottan. —A Rabang-hegyen?!

—Igen. Tudtam hogy van valami titok e kislány körül! - bólogatott elégedetten a professzor. —Nemhiába rajzolta le olyan élethűen a szobormaradványt! Azt mondja hogy hatalmas, világraszóló szenzációt fedezett fel ott, menjek oda, mert meg akarja mutatni nekem is, hogy osztozzak a dicsőségben! Természetesen megyek azonnal!

—Azt nem mondta hogy mi az?

—Nem. Csak valami furcsát emlegetett, élő kövületekről. Mindegy, oda kell mennünk és kész!

—Hiszel neki?

—Igen! Miért is ne hinnék?! Hiszen az én leányom mondta!

—A leányodnak tartod hát már?

—Még szép! Hiszen én választottam! És én nem szoktam tévedni! Na, hozd a kocsikulcsot, asszony! Menjünk már is!

—Mikorra ér ide a professzor? - kérdezte Ráksit Töpen, mikor a kislány letette a telefont.

—Talán két óra múlva.

—Akkor még ne kürtöljük szét a hírt. Hadd érjen ide, s legyen ideje megemésztetni mindent amit lát!

—Jól van. Akkor én megyek is! - állt fel Ráksi. —Gyere te is velem, kicserélem a karodon a kötést! - intett Drúchának. A fiú engedelmesen követte.

—Mi a véleményed, sikerül Töpen terve? - tudakozódott a leánynál, alighogy becsukódott mögöttük az ajtó.

—Nem tudom. Nekem jó tervnek tűnik, amit érdemes megpróbálni, végülis nagy baj talán nem lehet belőle, de végtére is nem vagyok jogi szakember. De hogy őszinte legyek, nem is nagyon érdekel az egész! Számomra csak az az érdekes, hogy ez a nép feljött a felszínre. Biztos persze hogy ezután is sokáig a barlangokban töltik majd életük jó részét, de nem az egészséget, nem zárkóznak teljesen be, s ez a lényeg! Hogy költőien fogalmazzak, bár nem kívánok Zam Toázzal versenyezni, Gaia Anyának ez a testrésze is visszakerült végre a Nagy Egész vérkeringésébe! Ez az igazán fontos!

—Mikor kérdezed meg Gaiát, hogy lehetek-e én is a szolgálója?

—Látom, nagyon kíváncsi vagy! Tudod mit? Most rögtön, amint bekötöztelek! Egy darabig úgysem lesz nyugalmunk ha idecsődülnek a riporterek. De figyelmeztetlek: jól fel kell öltöznöd, mert ilyenkor már hideg van esténként!

—Nem baj!

—Ki mersz hát jönni velem éjszaka az erdőbe?

—Veled? Persze! Veled akárhova!

—Jól van! Megkérdezem! Különbben biztos vagyok benne hogy igent fog mondani! Már csak az én kedvemért is! Elvégre igazán jó gyógyítómunkát végeztem itt az ő számára!

—Nagyon kedves vagy! - ölelte át ép kezével Drúcha.

—Te is tetszel nekem. Tudod mit? Most nincs itt a közelben senki! Előlegként megcsókolhatsz! Utána mehetünk ki az erdőbe, hogy megidézzük Földanyát!

S Drúcha úgy is tett. Soká-soká csókolta Ráksit, s nem a kislányt látta benne, hanem a még csak bimbózó, de majdan gyönyörűvé érő nőt.

S utána valóban megkérdezték Földanyát is.

Ez már azonban egy egészen más történet.

Vége

1998.02.11., 19.17 — 1998.06.27, 07. óra 21 perc